



ДЪГЛАС ПРЕСТЪН

Автор на бестселъра „Хищник“



ДЕН НА ГНЕВА

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН ДЕН НА ГНЕВА

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

... Ден на гняв е оня ден, ден на смущение и на утеснение, ден на опустошение и на разорение, ден на тъмнина и на мрак, ден на облак и на гъста мъгла, ден на тръба и на тревога... И нито среброто им, нито златото им ще ги избави в деня на гнева Господен. Но цялата земя ще бъде погълната от ревнивостта Му...

Из Книга на пророк Софроний, гл. 1–15, 18

Дълбоко в планините на Аризона най-мощният в света суперкомпютър ще пресъздаде първия миг на Сътворението — самия Голям Взрив. Рожба на Нобеловия лауреат Грегъри Норт Хейзълиъс, суперкомпютърът, наречен Изабела, е най-скъпата машина, строена някога от човечеството. Някои хора вярват, че с нейна помощ ще бъдат отключени тайните на Вселената. Но други се боят, че тя може да предизвика чудовищна катастрофа. А трети с ужас откриват, че Библейските предсказания за настъпващата Последна битка — Армагедон — са много по-близо до сбъдването си в действителност, отколкото си представя нищо неподозиращият свят. И знаците са пред очите ни...

Когато д-р Хейзълиъс и неговият екип от дванайсет апостоли на науката започват опасния експеримент, те се изправят пред потресаващо откритие — откритие от такъв характер, че трябва да бъде запазено в тайна от света на всяка цена! Уайман Форд, бивш оперативен агент на ЦРУ (когото сме срещали в „Хищник“ — предишния роман на Д. Престън) е изпратен от правителството със секретна мисия — да узнае каква мрачна тайна крият поклонниците на Изабела и защо са прекъснали всякаква връзка и достъп до своята база на Червеното плато... Нещо невиджано и невъобразимо се готви в дълбоките свръхзащитени подземия. Нещо, способно да предизвика Апокалипсиса. Човечеството никога не е било по-близо до деня на Великия Гняв, до разрушението и... спасението. Часовникът отброява миговете до Последната тайна...

Страниците просто летят! Необикновен трилър с мощното звучене на библейско предупреждение.

Publishers Weekly

Супер четиво! „Ден на гнева“ подтиква към дълбок размисъл и едновременно с това е невероятно развлечение — динамичен трилър, където науката, вярата и политиката са в експлозивна смес. Цяла нощ няма да се откъснете от тази книга.

Джефри Дийвър, *New York Times*
bestselling author of *The Sleeping Doll*

1.

юли

Кен Долби стоеше пред мощния си компютър, а дългите му пръсти галеха копчетата на контролното табло на Изабела. Изчака, наслаждавайки се на мига, после отключи една клетка в панела и изтегли надолу малък червен лост.

Не се чу бръмчене, никакъв звук, нищо, което да покаже, че е бил включен най-скъпият научен уред на земята. Само на около триста и двайсет километра оттам светлините на Лос Анджелис примигнаха почти незабележимо.

Когато Изабела загоря, Долби започна да усеща на пода фините ѝ вибрации. Мислеше за машината като за жена и в миговете, когато въображението му се развихряше, дори си представяше как изглежда тя — висока и слаба, с мускулист гръб, черна като пустинна нощ, осеяна с капчици пот. Изабела. С никого не бе споделял тези чувства — защо да си навлича присмех. За останалите учени от проекта, Изабела беше „то“ — бездушна машина, построена с конкретна цел. Долби обаче винаги изпитваше силна обич към машините, които създаваше — още откакто десетгодишен сглоби първия си радиоапарат. Фред. Така се казваше радиото. Помислеше ли за Фред, си представяше закръглен бял човек с морковеночервена коса. Първият компютър, който конструира, се казваше Бети. Нея пък си представяше като пъргава и делова секретарка. Не можеше да обясни защо машините му приемаха такава самоличност, просто се случваше.

А сега това, най-мощният ускорител на частици на света... Изабела.

— Как е? — попита ръководителят на екипа Хейзълиъс, приближи се и сърдечно постави ръка на рамото му.

— Мърка като котенце — отвърна Долби.

— Добре. — Хейзълиъс се изправи и се обърна към екипа: — Съберете се, трябва да ви съобщя нещо.

Настана тишина, след като членовете на екипа се изправиха пред компютрите си и зачакаха. Хейзълиъс прекоси малкото помещение и застана пред най-големия плазмен екран. Нисък и слаб, лъскав и неспокоен като норка в клетка, той постоя пред екрана, преди да се обърне към хората си със сияйна усмивка. Долби не преставаше да се учудва на харизматичното присъствие на този човек.

— Скъпи приятели — поде Хейзълиъс и огледа групата с тюркоазените си очи, — годината е 1492. Намираме се на носа на кораба „Санта Мария“, загледани към хоризонта, броени мигове преди пред очите ни да се появи брегът на Новия свят. Днес ще прекосим този непознат хоризонт и ще стигнем до бреговете на своя собствен Нов свят. — Бръкна в платнената чанта, с която не се разделяше, и извади отвътре бутилка шампанско „Въов Клико“. С пламнали очи я вдигна като трофей, а после я стовари върху масата. — Това е за по-късно, когато стъпим на брега. Защото тази вечер ще накараме Изабела да заработи на пълна мощност.

Съобщението бе посрещнато с мълчание. Най-накрая се обади помощник-ръководителката на проекта Кейт Мърсър:

— А какво стана с плана да направим три проби с мощност от деветдесет и пет процента?

Хейзълиъс отвърна на погледа ѝ с усмивка:

— Аз нямам търпение, а ти?

Мърсър отметна лъскавата си черна коса.

— Ами ако попаднем на непознат резонанс или създадем миниатюрна черна дупка?

— Собствените ти изчисления показват, че шансът за такъв нежелан ефект е едно на квадрилион.

— Възможно е да съм сгрешила при изчисленията.

— Ти никога не грешиш. — Хейзълиъс се усмихна и се обърна към Долби. — Какво ще кажеш? Тя готова ли е?

— Готова е и още как.

— Е? — разпери ръце Хейзълиъс.

Всички се спогледаха. Дали да рискуват? Руският програмист Волконски разчупи леда:

— Добре, да го направим! — Той поздрави с вдигната ръка учудения Хейзълиъс, а после всички започнаха да се тупат по

гърбовете, да се ръкуват и да се прегръщат като баскетболен отбор преди среща.

След пет часа и още толкова изпити лоши кафета Долби застана пред големия плосък монитор над пулта за управление. Все още бе тъмен — протонните лъчи материя-антиматерия не бяха осъществили контакт. Нужна бе цяла вечност да включат машината, като увеличават мощността постепенно с по пет процента, фокусират и насочват лъчите, проверяват свръхпроводимите магнити и пускат различни проверяващи програми преди поредното увеличение с пет процента.

— Мощност деветдесет процента — напевно ги осведоми Долби.

— По дяволите! — възкликна Волконски някъде зад него и удари кафеарката „Сънбийм“ така, че тя се раздрънча като Тенекиения дървар^[1]. — Вече е празна!

Уордлоу стисна устни. През двете седмици, откакто бяха на Платото, Волконски се бе проявил като невероятен досадник — изнервящ умник, мърлява и жалка европейска отрепка с дълга и мазна коса, орфани фланелки и рядка брада. Беше блестящ програмист, но приличаше повече на наркоман. Но пък може би те всички си бяха такива.

Отново отмереното тиктакане на часовника.

— Лъчите са насочени и фокусирани — обяви Рей Чън. — Яркост 14 тера-електрон волта.

— Изабела работи добре — каза Волконски.

— Всичките ми системи са зелени — оповести Чечини, специалистът по елементарните частици.

— А сигурността, господин Уордлоу?

Началникът на разузнавателния отдел Уордлоу се обади от своя наблюдателен пулт:

— Само кактуси и койоти, сър.

— Добре, време е — рече Хейзълиъс и направи наситена с драматизъм пауза. — Кен? Съедини лъчите.

Долби усети как пулсът му се учестява. Докосна шайбите с подобните си на паешки пипала пръсти и ги намести с леко докосване като на пианист. След това изтрака няколко команди на клавиатурата.

— Контакт.

Изведнъж големите плоски монитори оживяха. Във въздуха внезапно се разнесе мелодичен звук, който идваше едновременно от всякъде и от никъде.

— Какво е това? — попита притеснено Мърсър.

— Милиарди частици, които минават през детекторите — отговори Долби. — Настройва висока вибрация.

— Боже, звучи като монолита^[2] през 2001...

Волконски надаваше възбудени крясъци като същинска маймуна. Никой не му обръщаше внимание.

На централния панел се появи изображение — Визуализатора. Долби унесено впери поглед в него. Приличаше на огромно цвете — искрящи струи светлина излизаха от една-единствена точка, въртяха се и се извиваха, сякаш се опитваха да се откопчат от екрана. Той наблюдаваше благоговейно наситената красота на изображението.

— Контактът е успешен — обяви Рей Чън. — Лъчите са фокусирани и насочени. Боже, подредени са съвършено!

Радостни възгласи и накъсани ръкопляскания.

— Госпожи и господа — поде Хейзълиъс, — добре дошли на брега на Новия свят! — каза той и направи жест към Визуализатора. — Свидетели сте на енергийна плътност, невидждана във Вселената от времето на Големия взрив. — Сетне се обърна към Долби: — Кен, моля те, увеличавай мощността с по една десета до деветдесет и девет.

Неземният звук леко се засили, докато Долби тракаше по клавиатурата.

— Деветдесет и шест — обяви Кен Долби.

— Яркост 17,4 тера-електрон волта — каза Чън.

— Деветдесет и седем... Деветдесет и осем...

Екипът потъна в напрегнато мълчание и вече се чуваше само жуженето, изпълнило подземната контролна зала, сякаш скалите наоколо пееха.

— Лъчите все още са фокусирани — каза Чън. — Яркост 22,5 тера-електрон волта.

— Деветдесет и девет.

Звукът, който издаваше Изабела, бе станал по-висок и по-чист.

— Един момент — обади се Волконски и се приведе над свръхмощния компютър. — Изабела е... бавна.

Долби рязко се извърна:

— С хардуера всичко е наред. Сигурно е поредната засечка на софтуера.

— Проблемът не е в софтуера — заяви Волконски.

— Може би трябва да спрем — обади се Мърсър. — Някакви данни за образуването на миниатюрна черна дупка?

— Не — каза Чън. — Няма и следа от радиацията на Хокинг.

— Деветдесет и девет и пет — оповести Долби.

— Само че аз получавам заредена струя на 22,7 тера-електрон волта — съобщи Чън.

— Каква? — попита Хейзълиъс.

— Непознат резонанс. Погледни.

От двете страни на цветето на централния монитор се бяха образували две проблясващи червени издатини като неистово размахани уши на клоун.

— Твърдо разпръскване — каза Хейзълиъс. — Вероятно глуони. Възможно е да е свидетелство за гравитация на Клайн.

— Няма начин. Не и при тази яркост — възрази Чън.

— Деветдесет и девет и шест.

— Грегъри, мисля, че трябва да задържим мощността на това ниво — каза Мърсър. — Твърде много неща се случват наведнъж.

— Естествено е да виждаме непознати резонанси — отговори Хейзълиъс не по-силно от другите, но прозвуча някак по-отчетливо от тях. — На непозната територия сме.

— Деветдесет и девет и седем — съобщи Долби. Имаше пълна вяра в машината си. Можеше да я доведе до сто процента и дори отвъд, ако се наложеше. Тръпки го побиваха, като си помислеше, че в момента изсмукват повече от една четвърт от тока на язовира „Хувър“. Точно затова трябваше да правят опитите си посред нощ — тогава потреблението на електроенергия беше най-ниско.

— Деветдесет и девет и осем.

— Получаваме някакво наистина огромно и непознато взаимодействие — каза Мърсър.

— Какъв ти е проблемът, кучко? — кресна Волконски на компютъра.

— Казвам ви, бъркаме с пръст в пространство на Калуца-Клайн — каза Чън. — Това е невероятно.

На големия плосък екран с цветето започнаха да се появяват снежинки.

— Изабела се държи странно — обяви Волконски.

— Как така? — попита Хейзълиъс от мястото си в средата на Мостика.

— Смахнато.

Долби завъртя безпомощно очи. Волконски беше такъв досадник.

— При мен всички системи работят.

Волконски неистово затрака по клавиатурата, след това изруга на руски и цапна монитора с длан.

— Грегъри, не мислиш ли, че трябва да намалим мощността? — попита Мърсър.

— Още една минутка — отговори Хейзълиъс.

— Деветдесет и девет и девет — оповести Долби. През последните пет минути всички в помещението се бяха разсънили и гледаха с ококорени очи и адски напрегнати. Само Долби беше спокоен.

— Съгласен съм с Кейт — каза Волконски. — Поведението е нетипично за Изабела. Да започнем да намаляваме мощността.

— Поемам пълна отговорност — каза Хейзълиъс. — Всичко все още е в нормалните граници. Просто потокът от данни е десет терабита в секунда и започва да й присяда, това е.

— Да й присяда ли? Какво значи това?

— Мощност сто процента — каза Долби с нотка на задоволство в спокойния глас.

— Яркост на лъчите 27,1828 тера-електрон волта — съобщи Чън.

Снежинки осеяха компютърните екрани. Мелодичният звук изпълни помещението като глас от отвъдното. Цветето на Визуализатора се извиваше и се разтягаше. В средата се появи черна точка, подобна на дупка.

— Опа! — възкликна Чън. — Губя всички данни от нулевите координати.

Цветето примигна. Набраздиха го тъмни струи.

— Това е откачено! — възкликна Чън. — Не се шегувам, данните изчезват.

— Невъзможно — заяви Волконски. — Данни не изчезва. Частици изчезва.

— Я стига! Частиците не изчезват.

— Без майтап, частиците изчезва!

— Проблем със софтуера? — попита Хейзълиъс.

— Не със софтуера — отговори Волконски силно, — а с хардуера.

— Майната ти! — промърмори Долби.

— Грегъри, възможно е Изабела да разкъсва отбраната — каза Мърсър. — Наистина смятам, че трябва да намалим мощността.

Черната точка стана по-голяма, разшири се и започна да поглъща изображението на екрана. По ръбовете трепереше с безумно наситени цветове.

— Числата полудяха — обяви Чън. — Получавам изключително силно изкривяване на пространство-времето в С-нула. Прилича ми на някаква сингуларност. Сигурно създаваме черна дупка.

— Невъзможно — обади се Алан Едълстайн, математикът на екипа, и вдигна поглед от компютъра в ъгъла, над който мълчаливо се бе привел. — Няма данни за радиация на Хокинг.

— Кълна се в Бога! — силно възкликна Чън, — дълбаем дупка в пространство-времето.

По монитора, който показваше в реално време кода на програмата, като експресен влак прелитаха символи и цифри. Сетне настъпи движение в бездната — призрачно, подобно на прилеп в мрака. Долби се вгледа смаяно.

— По дяволите, Грегъри, намали мощността! — извика Мърсър.

— Изабела не приема входящи данни! — кресна Волконски. — Изгубих основните операции!

— Задръж за момент, докато разберем какво става — каза Хейзълиъс.

— Изчезна! Изабела изчезна! — възкликна руснакът, вдигна ръце и се облегна с отвратено изражение на костеливото си лице.

— Таблото ми все още е зелено — каза Долби. — Съдейки по твоите показания, явно се е получил масиран срив на софтуера. — Отново насочи вниманието си към Визуализатора. В бездната се появяваше изображение, толкова странно и толкова красиво, че отначало съзнанието му не можа да го обхване. Долби се озърна, но

никой друг не гледаше — всеки бе вперил поглед в собствения си компютър. — Ей, извинете, някой да знае какво се случва на екрана? — попита Долби.

Никой не му отговори. Никой не вдигна очи. Всички бяха неистово заети. Машината пееше странно.

— Аз съм само инженер — каза Долби, — но дали някой от вас, гениите теоретици, има представа какво е това? Алан, това... нормално ли е?

Алан Едълстайн разсеяно вдигна поглед от компютъра си.

— Просто хаотични данни — каза той.

— Как така хаотични? Има форма!

— Компютърът се срина. Може да са само хаотични данни.

— На мен това със сигурност не ми изглежда хаотично. — Долби се загледа в изображението. — Движи се. Там има нещо, кълна се... изглежда почти живо, сякаш се опитва да излезе. Грегъри, виждаш ли това?

Хейзълиъс вдигна поглед към Визуализатора и се втрещи, а по лицето му се изписа изненада. Обърна се.

— Рей? Какво става с Визуализатора?

— Нямам представа. Получавам постоянен поток последователни данни от детекторите. Изглежда Изабела не се е сринала.

— Какво мислиш за това нещо на екрана?

Чън вдигна поглед и очите ѝ се разшириха.

— Исусе! Нямам представа...

— Движи се — каза Долби, — сякаш се показва. Детекторите пееха, а в стаята отекваше пронизителният им вой.

— Рей, това са безсмислени данни — каза Едълстайн. — Компютърът се срина, не е възможно да са реални.

— Не съм сигурен, че са безсмислени — намеси се Хейзълиъс. — Майкъл, ти какво мислиш?

Специалистът по елементарните частици наблюдаваше изображението като омагьосан.

— Нищо не ми говори. Нито един от цветовете и от формите не отговаря на енергии на частици, на заряди и на класове. Дори не е радиално разположено около С-нула — по-скоро е някакъв странен магнитен облак от плазма.

— Казвам ви, движи се, излиза — настоя Долби. — Прилича на... Исусе, какво е това, по дяволите? — Той стисна очи, опитвайки се да прогони болезненото изтощение. Може би му се привиждаше. Отвори очи. Изображението все още беше там. И растеше.

— Изключете я! Изключете Изабела! — изкрещя Мърсър.

Изведнъж екранът се изпълни със снежинки и угасна.

— Какво става, по дяволите? — извика Чън и заблъска с пръсти по клавиатурата. — Изгубих всички входящи данни!

В центъра на екрана бавно се появи една дума. Всички от екипа замълчаха и впериха поглед. Дори гласът на Волконски, който се извисяваше превъзбудено, секна като пресечен. Никой не помръдваше.

След това Волконски избухна в смях — напрегнат, писклив, истеричен, отчаян.

Долби усети прилив на ярост:

— Кучи син, ти си го направил!

Волконски поклати глава, размахвайки мазните си кичури.

— Смешно ли ти се струва? — попита Долби и се надигна от мястото си пред компютъра със стиснати юмруци. — Хакваш експеримент за четирийсет милиарда долара и това ти се струва смешно?!

— Нищо не хаквам — отговори Волконски и избърса уста. — Млъквай, по дяволите!

Долби се обърна с лице към екипа.

— Кой го направи? Кой е бърникал в Изабела? — после се извърна към Визуализатора и прочете на глас изписаната там дума, по-скоро ядно я изплю: — ПОЗДРАВИ! — Отново се обърна. — Ще убия копелето, което направи това!

[1] Герой от произведението на Франк Баум „Вълшебникът от Оз“. — Бел.ред. ↑

[2] Енигматичната машина с извънземен произход от култовите романи на Артър Кларк „2001: Космическа Одисея“ и „2010: Одисея-2“. — Бел.ред. ↑

2.

СЕПТЕМВРИ

Уайман Форд огледа намиращия се на Седемнайсета улица във Вашингтон кабинет на доктор Стантън Локууд III, президентски съветник по научните въпроси. От дългия си опит във Вашингтон Форд знаеше, че макар кабинетът да представя преди всичко външната, публична страна на човека, той винаги издава по някакъв начин и тайната на човека вътре. Форд обходи с поглед стаята, търсейки тази тайна.

Кабинетът бе обзаведен в така наречения от Форд стил ВВВР — Важен вашингтонски властови ресурс. Старинните предмети бяха до един оригинални и от най-добро качество — от бюрото от Втората империя, голямо и грозно като джип Хамър, до позлатения френски стоящ часовник и заглушаващия стъпките мек ориенталски килим на пода. Всичко струваше цяло състояние. Разбира се, имаше и задължителната „стена на властта“, на която бяха закачени дипломи в рамка и снимки на обитателя на кабинета с президенти, посланици и членове на правителството.

Стантън Локууд искаше светът да го възприема като важен и богат, властен и дискретен. Но до Форд достигаше единствено свирепото му усилие. Това бе човек, решен да бъде такъв, какъвто не е.

Локууд изчака гостът му да се настани в креслото от отсрещната страна на ниската масичка. Кръстоса крака и заглади с издължената си бяла ръка гънките по габардинения си панталон.

— Да прескочим обичайните за Вашингтон формалности — каза той. — Аз съм Стан.

— Уайман. — Облегна се и впери поглед в Локууд: красив, над петдесет и пет, с прическа за сто долара и добре облечено в тъмносив костюм поддържано в спортната зала тяло. Вероятно играеше скуош. Дори снимката върху бюрото на трите свършени, рошави деца и

привлекателната им майка притежаваше индивидуалност, колкото реклама на финансови услуги.

— Е, чувал съм отлични отзиви за теб, Уайман, от предишните ти колеги в Ленгли — поде Локууд. — Съжаляват, че си напуснал.

Форд кимна.

— Случилото се със съпругата ти е ужасно. Много съжалявам.

Форд се помъчи да не се напруга. Така и не бе измислил как да реагира, когато хората споменаваха мъртвата му съпруга.

— Разбрах, че си прекарал две години в манастир.

— Почти три.

— Не ти ли допадна монашеският живот?

— Нужна е специална нагласа, за да бъде човек монах.

— Значи напусна манастира и си отвори агенция.

— Все някак трябва да си изкарвам прехраната.

— Някакви интересни случаи?

— Нямам никакви случаи. Тъкмо отворих агенцията. Вие сте първият ми клиент, ако за това става дума.

— Да. Имам специална задача за теб и трябва веднага да се заемеш. Ще отнеме десет дни, може би две седмици.

Форд кимна.

— Има една подробност, която трябва да изясня предварително. След като ти опиша задачата, вече няма да можеш да се откажеш. Работата е в Съединените щати, не е рискована и не е трудна — поне според мен. Независимо дали ще успееш, или ще се провалиш, не трябва да обелваш и дума за задачата. Боя се, че няма да можеш да я включиш в професионалната си биография.

— А възнаграждението?

— Сто хиляди долара в брой под масата, плюс законно добро възнаграждение в съответствие с работата ти под прикритие. — Той изви вежди: — Искаш ли да чуеш повече?

Никакво колебание.

— Продължете.

— Прекрасно. — Локууд измъкна още една папка. — Виждам, че имаш бакалавърска степен по антропология от Харвард. Трябва ни антрополог.

— В такъв случай, боя се, че не съм вашият човек. Това беше само специалността ми като бакалавър. След това учих в МИТ^[1] и

защитих докторат по кибернетика. Работата ми в ЦРУ беше свързана предимно с криптология и компютри. Отдавна престанах да се занимавам с антропология.

Локууд махна небрежно с ръка и пръстенът^[2] му от Принстън проблесна.

— Няма значение. Запознат ли си с... проекта „Изабела“?

— Няма как човек да не е чувал за него.

— Извинявай, ако ще повторя неща, които вече са ти известни. Изабела бе завършена преди повече от два месеца и струваше четирийсет милиарда долара. Представлява свръхпроводим голям ускорител на частици от второ поколение. Предназначението му е да изпробва енергийните нива на Големия взрив и да изследва някои необичайни идеи за производство на енергия. Това е любимият проект на президента — европейците тъкмо завършиха големия адронов^[3] ускорител в ЦЕРН, а той иска да поддържа водещата роля на Америка във физиката на елементарните частици.

— Естествено.

— Не беше лесно да се финансира „Изабела“. Левите мърмореха, че парите трябва да се похарчат за куците и сакатите. Десните нададоха вой, че това е просто поредната разточителна правителствена програма. Президентът пое курс между Сцила и Харибда, прокара „Изабела“ през Конгреса и доведе проекта докрай. Гледа на него като на свое наследство и иска проектът да работи гладко.

— Не се съмнявам.

— Всъщност Изабела представлява разположен на деветдесет метра под земята кръгъл тунел с диаметър седемдесет и пет метра, в който протони и антипротони се движат в противоположни посоки почти със скоростта на светлината. Когато частиците се сблъскат, те постигат енергийни нива, невиджани от времето, когато вселената е била на няколко секунди.

— Впечатляващо.

— Намерихме идеалното място — Червеното плато, високо плато с площ от сто и трийсет квадратни километра в резервата на индианците навахо, защитено от високи шестстотин метра скали и осяяно с изоставени въгледобивни мини, които превърнахме в подземни бункери и тунели. Американското правителство плаща наем от шест милиона долара годишно на племенното правителство на

навахо в Уиндоу Рок, Аризона — споразумение, което задоволява напълно всички участващи страни. Червеното плато не е населено, а до върха води един-единствен път. В близост, в подножието на платото, има няколко града на навахо. Жителите им са традиционно настроени хора — повечето от тях все още говорят на навахо и се препитават с овцевъдство, килимарство и изработването на накити. Това е контекстът.

Форд кимна.

— А проблемът?

— През последните няколко седмици някакъв самозван шаман настройва хората против Изабела, разпространява слухове и невярна информация. Вече набира сила. Задачата ти е да се справиш с проблема.

— А какво предприема правителството на навахо?

— Нищо. Племенното правителство на навахо е слабо. Предишният племенен водач беше обвинен в злоупотреба, а новият тъкмо встъпи в длъжност. Ще трябва сам да се справиш с този шаман.

— Разкажете ми за него.

— Казва се Бигей, Нелсън Бигей. Възрастта му е неизвестна, не можахме да намерим акт за раждане. Твърди, че проектът „Изабела“ осквернява древно гробище, че навахо все още използвали Червеното плато, за да пасат там овцете си, и така нататък. Организира конен поход в знак на протест. — Локууд извади някаква зацапана листовка от папката. — Ето едно от предупрежденията му.

На неясната снимка се виждаше мъж на кон, вдигнал протестна табела.

Да отидем на Червеното плато!

Да спрем Изабела!

14 и 15 септември

Защитете Дине Бикей, земята на народа! На Червеното плато, Дзилт Чии, живее свещеното същество Цветен прашец, което ни дава цветове и семена. Изабела е смъртоносна рана в тялото му, излъчва радиация и трови Майката Земя.

Присъединете се към конния поход до Червеното плато. Среща пред катедралния съвет в Блу Гап на 14 септември в 9:00 часа за поход нагоре по Дъгуей до стария търговски пункт на Накаи Рок. Лагеруване

на скалата Накаи, парилка и извършване през нощта на ритуала на Благословения път. Да си върнем земята с молитва.

— Задачата ти е да се присъединиш към екипа от учени като антрополог и да се наложиш като свързка с местната общност — каза Локууд. — Изслушай тревогите им. Сприятели се, успокой всички.

— А ако това не свърши работа?

— Неутрализирай влиянието на Бигей.

— Как?

— Изрови някаква мръсотия от миналото му, напий го, снимай го в леглото с муле, пет пари не давам.

— Ще приема това като неудачен опит за шега.

— Да, да, разбира се. Ти си антрополог, би трябвало да знаеш как да се справиш с тези хора.

Усмивката на Локууд беше вяла, съвсем обща.

Настана мълчание, което Форд най-накрая наруши с въпрос:

— Каква е истинската задача?

Локууд склочи ръце и се приведе напред. Усмивката му стана по-широка.

— Разбери какво всъщност се случва там, по дяволите.

Форд чакаше.

— Антропологията ти е за прикритие. Истинската ти задача трябва да остане в пълна тайна.

— Ясно.

— Изабела трябваше да бъде калибрирана и пусната преди осем седмици, обаче те все още се мотаят. Казват, че не могат да я пуснат. Измислят си какви ли не извинения — бългове в софтуера, лоши магнитни намотки, теч от покрива, скъсани кабели, компютърни проблеми и какво ли още не. Отначало се вързах на извиненията, но сега съм убеден, че не ми казват истината. Нещо не е наред и според мен ни лъжат какво е то.

— Разкажете ми за хората.

Локууд се облегна назад и си пое въздух:

— Както сигурно знаеш, Изабела е творение на физика Грегъри Норт Хейзълиъс, който ръководи изборния лично от него екип. Най-умните и най-способните в Америка. ФБР ги проучи щателно, така че няма съмнение в лоялността им. Освен това има висш служител по охраната от МЕ и психолог.

— Министерството на енергетиката ли? Те какво общо имат?

— Една от основните изследователски цели на проекта „Изабела“ е да потърси необичайни нови видове енергия — ядрен синтез, мини черни дупки, материя/антиматерия. Формално МЕ ръководи проекта, макар че, ако ми позволиш да бъда откровен, на този етап аз командвам шоуто.

— А психологът? Каква е неговата роля?

— Там всичко прилича на проекта „Манхатън“ — изолираност, високо ниво на сигурност, продължителни часове работа, далеч от близките. Средата предизвиква силен стрес. Искяхме да бъдем сигурни, че никой няма да откачи.

— Разбирам.

— Екипът замина там преди десет седмици, за да пусне Изабела. Очакваше се всичко да отнеме най-много две седмици, но те продължават да работят.

Форд кимна.

— А междувременно използват адски много електричество — във върховата си мощност Изабела харчи мегавати, колкото средно голям град. Пускат проклетата машина на стопроцентна мощност отново и отново, а през цялото време твърдят, че не работи. Притисна ли Хейзълиъс за подробности, той има обяснение за всичко. Придумва те и те подлъгва, докато не те убеди, че черното е бяло. Само че нещо не е наред и те го крият. Възможно е да е проблем с оборудването, със софтуера, един Бог знае с какво, дори проблем с хората. Само че се случва в ужасно време. Вече е септември. Президентските избори са след два месеца. Моментът е адски неподходящ за скандал.

— Защо се казва Изабела?

— Главният инженер Долби, който оглавява екипа на проектантите, я кръсти така. И името си остана — звучи много похубаво от СПУЧ II, каквото е официалното име. Може приятелката му да се казва Изабела или нещо подобно.

— Спомена за висш служител по охраната. Какво знаем за него?

— Казва се Тони Уордлоу. Бивш командос от Специалните части, отличил се в Афганистан, преди да се присъедини към разузнавателната служба на МЕ. Първокласен служител.

Форд се замисли за миг, след това отново се обади:

— Стан, не разбирам добре какво ви кара да смятате, че онези момчета не казват истината. Може би наистина имат проблеми?

— Уайман, имам най-безпогрешният нюх за гадости в града и със сигурност в Аризона не ми мирише на „Шанел 5“. — Той се наведе напред. — Членовете на Конгреса и от двете страни вече точат ножовете си. Първия път изгубиха, но сега надувват реванш.

— Звучи ми типично за Вашингтон — построяваш машина за четирийсет милиарда долара, а после отрязваш финансите за работата ѝ.

— Правилно си схванал, Уайман. Единствената постоянна величина в града е копнежът по слабоумие. Задачата ти е да разбереш какво става всъщност и да докладваш лично на мен. Това е. Не предприемай нищо на своя глава. Ще се справим оттук. — Той се приближи до бюрото си, извади купчина с досиета от едно чекмедже и ги стовари шумно до телефона. — Всеки учен си има досие. Медицински картони, психологически профили, религиозни убеждения — дори извънбрачни връзки. — Той се усмихна мрачно. — Получихме ги от Агенцията по национална сигурност, а ти знаеш колко изчерпателни са те.

Форд погледна най-горното досие и го отвори. За първата страница с телбод бе захваната снимката на Грегъри Норт Хейзълиъс, а в блестящите му сини очи танцуваше загадъчно весело пламъче.

— Хейзълиъс. Познавате ли го лично?

— Да — снижи глас Локууд. — И искам... да те предупредя да *внимава*ш с него.

— Защо?

— Той умее да се съсредоточи върху един човек, да го омае, да го накара да се почувства специален. Умът му е толкова невероятно буден, че сякаш омагьосва хората. Сякаш дори най-небрежната му забележка е заредена със скрито значение. Виждал съм го да сочи нещо най-обикновено, например покрита с лишей скала, и да говори за нея така, че човек я възприема като невероятно и чудно явление. Залива те с внимание, държи се с теб, все едно си най-важният човек на света. Въздействието е неустойимо — досието не улавя такива неща. Може да ти прозвучи странно, но начинът, по който този човек те привлича и те издига над скучния свят, е почти като влюбване. Трябва

да го преживееш, за да ме разбереш. Предупреждавам те, за да си подготвен. Стой на разстояние.

Замълча, загледан към Форд. В тишината се промъкна приглушеният звук от автомобилни гуми, клаксони и гласове от улицата. Форд склочи ръце на тила си и погледна към Локууд.

— Обикновено такива разследвания се провеждат от ФБР или от разузнаването на МЕ. Защо аз?

— Не е ли очевидно? След два месеца има президентски избори. Президентът иска въпросът да бъде уреден бързо, тихо и да няма нищо на хартия. Нуждаем се от бързина и от гаранция, че всякакви възможни обвинения ще бъдат убедително опровергани. Ако оплетеш конците, не те познаваме. Ако успееш, също не те познаваме.

— Но защо *точно* аз? Имам бакалавърска степен по антропология и толкова.

— Имаш нужната биография — антропология, компютри, бивш служител на ЦРУ. — Той извади едно досие от купчината. — Имаш и още нещо ценно.

Внезапната промяна в тона не допадна на Форд.

— По-конкретно?

Локууд побутна папката по масата към Форд, а той я отвори и впери поглед в снимката, прикачена от вътрешната страна — усмихната жена с лъскава черна коса и махагонови очи.

Рязко затвори папката, бутна я обратно към Локууд и стана да си върви.

— Викате ме тук в неделя сутрин и ми погаждате такъв номер? Съжалявам, но не смесвам работата с личния си живот.

— Твърде късно е да се измъкваш.

Студена усмивка.

— Ще ми попречите ли да изляза?

— Работил си в ЦРУ, Уайман. *Знаеш* какво можем да направим.

Форд пристъпи напред и се надвеси над Локууд:

— Целият се разтрепери.

Съветникът по научните въпроси вдигна поглед със скръстени ръце и с мека усмивка.

— Виж, Уайман, съжалявам. Глупаво беше да го казвам. Само че ти най-добре от всички би трябвало да съзнаваш значението на проекта „Изабела“. Той ще отвори вратите на познанието ни за

вселената. За самия миг на сътворението. Може да ни даде достъп до неограничена енергия без използването на въглероден източник. Би било огромна трагедия за американската наука, ако просто проиграем тази инвестиция. Моля те, направи го — ако не заради президента или заради мен, то заради страната си. Честно казано, Изабела е най-хубавото нещо, направено от тази администрация. Тя е нашето наследство. Като отмине цялата политическа шумотевица, само това ще има значение. — Той отново побутна папката към Форд. — Тя е помощник-ръководителка на Изабела. Сега е на трийсет и пет, с докторска степен от Станфорд, един от главните учени, работещи по струнната теория. Случилото се помежду ви е било отдавна. Запознах се с нея. Разбира се, тя е блестящ професионалист, все още не е омъжена, но допускам, че това не е проблем. Тя е вътрешен човек, приятел, някой, с когото можеш да поговориш — това е.

— Искате да кажете, някой, от когото да изпомпам информация.

— На карта е заложен най-значимият научен експеримент в човешката история. — Локууд почука по досието и вдигна очи към Форд. — Е?

Отвърщайки на погледа му, Форд видя как лявата ръка на Локууд нервно гали някакво камъче върху бюрото.

Локууд притеснено се усмихна, сякаш са го спипали на местопребыванието.

— Това ли? — В очите на Локууд изведнъж се мярна сянка, лицето му се изопна и придоби предпазливо изражение.

— Какво е? — попита Форд.

— Камъчето, което ми носи късмет.

— Може ли да го видя?

Локууд неохотно плъзна камъчето към Форд. Той го завъртя в шепата си и видя малка вкаменелост на трилобит от другата страна.

— Интересно. Има ли някакво специално значение?

Локууд като че ли се поколеба.

— Моят брат близък го намери през лятото, когато станахме на девет години. Това камъче ме тласна по пътя към науката. Той... се удави няколко седмици след това.

Форд опипа камъчето, излъскано от докосванията през годините. Беше намерил вътрешния човек — и той неочаквано му хареса.

— Наистина имам нужда да приемеш задачата, Уайман.

„И аз се нуждая от нея.“ Той внимателно остави камъчето на бюрото.

— Добре, ще го направя. Но ще работя по свой начин.

— Струва ми се справедливо. Но не забравяй — никакви своеволия.

Локууд стана и извади куфарче от бюрото си, пхна вътре досиетата, затвори го и го заключи.

— Вътре има сателитен телефон, лаптоп, ориентировъчен комплект, портфейл, пари и официалната ти задача за прикритие. Чака те хеликоптер. Охраната пред кабинета ми ще те заведе. Дрехите и другите ти вещи ще изпратим отделно. — Той заключи куфарчето и завъртя шайбите. — Комбинацията се състои от седмия до десетия знак на числото пи — каза той и се усмихна на собственото си остроумие.

— Ами ако не съм съгласен с фразата „никакви своеволия“?

Локууд побутна куфарчето по масата.

— И не забравяй, не те познаваме — каза той.

[1] Масачузетски Технологичен Институт; дели с Харвард славата на най-добрия в света. — Бел.прев. ↑

[2] Възпитаниците на престижните университети от Айви лигата могат да носят златен пръстен с герба на своя колеж. — Бел.ред. ↑

[3] От гр. hadros — „силен“; адрони — клас елементарни частици, подложени на силни взаимодействия. — Бел.ред. ↑

3.

Букър Кроули се облегна назад в своя президентски стол „Грундлих“ и огледа петимата мъже, настанили се край масата от бубинга^[1]. По време на продължителната си процъфтяваща кариера като лобист Кроули беше научил, че за книгата наистина може да се съди по корицата, поне в повечето случаи. Вдигна поглед към човека точно срещу себе си, който носеше абсурдното име Делбърт Язи, огледа воднистите му очи и печалното му изражение, евтиният костюм, токата на колана му с четвърт кило сребро и тюркоази, каубойските ботуши, чиято подметка явно бе сменяна няколко пъти. С две думи, Язи изглеждаше управляем. Беше селяндур, недоद्याн индианец, който се правеше на каубой и който незнайно как се бе оказал новоизбраният старейшина на така наречения народ на навахо. Предишна месторабота: портиер в училище. Кроули трябваше да обясни на Язи, че във Вашингтон хората уговарят срещите си предварително, а не просто цъфват на място — особено в неделя сутрин.

Мъжете, които седяха отляво и отдясно на Язи, образуваха така наречения племенен съвет. Единият приличаше на истински жив индианец с мънистена лента, прибрана на опашка дълга коса, кадифена индианска риза със сребърни копчета и тюркоазена огърлица. Двама бяха облечени в костюми от конфекция. Петият, подозрително бял, носеше ушит по поръчка костюм от „Армани“. С него трябваше да внимава.

— Е! — поде Кроули. — Приятно ми е да се срещна с новия водач на народа на навахо. Нямах представа, че сте в града! Поздравления за избора — също и на вас, членове на племенния съвет. Добре дошли!

— Радваме се, че сме тук, господин Кроули — каза Язи тихо и безизразно.

— Наричайте ме Букър, моля!

Язи наклони лава, но не предложи и към него да се обръщат на малко име. „Е, нищо чудно — помисли си Кроули, — ако името ти е Делбърт.“

— Да ви предложи нещо за пиене? Кафе? Чай? Минерална вода?

Всички поискаха кафе. Кроули натисна интеркома, даде нареждания и няколко минути по-късно влезе мъж, който буташе количка, на която имаше сребърна каничка за кафе, съд за сметана, захарница и чаши. Кроули наблюдаваше ужасен как лъжичките със захар потъват една след друга — общо пет — в чернилката на кафето на Язи.

— Лично за мен е огромно удоволствие да работя с народа на навахо — продължи Кроули. — Сега, когато Изабела е почти готова да заработи, моментът наистина е подходящ всички да празнуваме. Ценим взаимоотношенията си с народа на навахо и очакваме да работим заедно още дълго занапред.

Облегна се назад с приятелска усмивка и зачака.

— Народът на навахо ви изказва своята признателност, господин Кроули.

Кимвания и одобрително мърморене от всички около масата.

— Благодарни сме ви за всичко, което направихте — продължи Язи. — Народът на навахо изпитва огромно задоволство от възможността да даде толкова важен принос към американската наука.

Говореше бавно и премерено, сякаш бе репетира думите, а Кроули усети как нещо малко и студено се затяга в стомаха му. Сигурно искаха да намалят хонорара му. Е, добре дошли са да опитат — нямаха си представа с кого си имат работа. Скапани диваци.

— Справихте се прекрасно, като разположихте Изабела в нашите земи и договорихте справедливи условия с правителството — продължи Язи, вдигнал сънливите си очи към Кроули, но без да ги приковава върху него. — Направихте, каквото обещахте. Това е нещо ново в отношенията ни с Вашингтон. Вие спазихте обещанията си.

Каква беше причината за това посещение?

— Благодаря ви, господин председател, много мило и много се радвам да го чуя. Ако ми простите известно самохвалство, това беше един от най-предизвикателните проекти, свързани с лобиране, в които съм участвал. Успяхме да се справим, нали? — грейна Кроули.

— Да. Надяваме се, че получената от вас компенсация е достатъчна награда за работата ви.

— Всъщност проектът се оказа много по-скъп за нас, отколкото очаквахме. През последните седмици счетоводителят ми е в ужасно настроение! Но не всеки ден помагаме на американската наука, като в същото време осигуряваме работа и нови възможности за народа на навахо.

— Кое то ме отвежда до причината за посещението ни.

Кроули отпи от чашата си.

— Добре, да чуем.

— Тъй като работата е свършена и Изабела работи, няма да се нуждаем повече от услугите ви. След като договорът ни с „Кроули и Стратам“ изтече в края на месеца, няма да го подновим.

Язи говореше толкова директно и без всякаква изисканост, че Кроули се нуждаеше от известно време, за да проумее нанесения удар, но въпреки това запази усмивката си.

— Много съжалявам да го чуя — каза той. — На какво се дължи това — на нещо, което сме направили, или което не сме успели да направим?

— Не, само каквото казах — проектът е завършен. За какво още да се лобира?

Кроули си пое дълбоко дъх и остави чашата.

— Не ви виня, че смятате така... в крайна сметка Уиндоу Рок е много далеч от Вашингтон. — Той се приведе напред и снижи глас до шепот: — Нека ви кажа нещо, господин председател. В този град нищо никога не завършва. Всъщност Изабела все още не е пусната, а една популярна тук поговорка гласи: „Много неща могат да попречат на чашата да стигне до устата.“ Нашите врагове — вашите врагове — никога не се отказват. Мнозина в Конгреса все още изгарят от желание да преустановят проекта. Така става във Вашингтон — никога не прощават, никога не забравят. Утре може да внесат законопроект, който да прекъсне финансирането на Изабела. Може да се опитат да предоговорят плащанията за наема. Имате нужда от приятел във Вашингтон, господин Язи. Аз съм този приятел. Аз съм човекът, който удържа на думата си. Ако чакате лошите новини да стигнат до Уиндоу Рок, вече ще бъде твърде късно.

Наблюдаваше лицата им, но не забеляза никаква реакция.

— Силно ви препоръчвам да подновите договора поне за още шест месеца — като застраховка.

Този Язи беше непроницаем като китаец. На Кроули му се искаше все още да работи с предишния старейшина, който обичаше пържолите алангле, мартинито — сухо, а жените — с обилно начервени устни. Само да не го бяха спипали как бърка в гърнето с меда на племето!

Най-сетне Язи заговори:

— Имаме много неотложни нужди, господин Кроули — училища, работни места, болници, спортни съоръжения за младежите. Само шест процента от пътищата ни са асфалтирани.

Кроули се усмихна, сякаш беше пред камера. Неблагодарни кучи синове. Щяха да получават по шест милиона отсега до края на света, а той нямаше да вземе нито пени. Не ги лъжеше — задачата му като лобист беше изключително трудна от началото до края.

— Ако наистина нещо попречи на чашата да стигне до устата — продължи Язи по характерния си протяжен и сънен начин, — можем отново да потърсим услугите ви.

— Господин Язи, ние сме малка лобистична фирма. Само аз и партньорът ми. Поемаме само няколко клиенти, а имаме дълъг списък с желаещи. Ако се откажете, незабавно ще заемат мястото ви. И тогава, ако се случи нещо и отново имате нужда от услугите ми...?

— Ще поемем риска — заяви Язи със студенина, която жегна Кроули.

— Предлагам — всъщност настоятелно ви препоръчвам — да продължите договора за още шест месеца. Можем дори да обсъдим продължаването му с двойно по-нисък хонорар. Така поне ще запазите мястото си на масата.

Племенният старейшина твърдо впери поглед в него.

— Получихте добра компенсация. Петнайсет милиона долара са много пари. Хрумват ми някои въпроси, като преглеждам разходите и работните ви часове. Но засега това не ни притеснява — вие успяхте и ние сме ви признателни. Ще оставим нещата така.

Язи се изправи, останалите го последваха.

— Настоявам да останете за обяд, господин Язи! На мои разноски, разбира се. Има прекрасен нов френски ресторант съвсем близо до Кей Стрийт, а управител му е мой състудент. Правят

страхотно сухо мартини и стек au poivre combo^[2]. — Не познаваше индианец, който да откаже безплатна напитка.

— Благодаря ви, но имаме да свършим много неща във Вашингтон и не можем да отделим време. — Язи протегна ръка.

Кроули не можеше да повярва. Щяха да си тръгнат просто ей така.

Изправи се, за да ги изпрати, като вяло се ръкува с всички. След като си тръгнаха, се облегна тежко на голямата врата от палисандрово дърво на кабинета си. В гърдите му бушуваше ярост. Без предизвестие, без писмо, без телефонно обаждане, дори без предварително уговорена среща. Просто дойдоха, уволниха го и си тръгнаха — разкараха го. И дори намекнаха, че ги е измамил! След четири години и лобиране за петнайсет милиона долара той им беше осигурил кокошката, която снася златни яйца, а те как постъпиха? Скалпираха го и го зарязаха на ястребите. Не се постъпва така на Кей Стрийт. Не, господине. Човек се грижи за приятелите си.

Изправи се. Букър Хамлин Кроули никога не падаше при първия удар. Щеше да се бори, а в съзнанието му вече се оформяше идея как да го направи. Влезе във вътрешния си кабинет, заключи вратата и извади един телефон от най-долното чекмедже на бюрото си. Беше наземна линия, регистрирана на името на една побъркана възрастна жена от старческият дом зад ъгъла и платена с кредитна карта, която тя дори не подозираше, че притежава. Кроули рядко го използваше.

Натисна първото копче, след това спря, връхлетян от съвсем кратък спомен, просто мигновено просветване защо и как бе пристигнал във Вашингтон като младеж, кипящ от идеи и надежда. Неприятно чувство се загнезди в корема му. Но тутакси отново на повърхността излезе гневът. Нямахше да се подаде на единствения смъртен грях във Вашингтон — слабостта.

Набра и останалите цифри от номера.

— Може ли да говоря с преподавания Дон Спейтс, моля?

Разговорът беше кратък и приятен, а моментът бе безупречен. Натисна копчето и прекъсна разговора, изпълнен с победоносно усещане заради съобразителността си. След месец тези нецивилизовани диваци щяха да се върнат в кабинета му и да го умоляват да го наемат — на двойно по-висок хонорар.

Влажните му еластични устни потръпнаха от удоволствие и приятно очакване.

[1] Африкански палисандър — скъпо декоративно дърво, на цвят от светлочервено до виолетово с пурпурни жилки; използва се за направа на музикални инструменти, редки мебели и декоративни панели в луксозните автомобили. — Бел.ред. ↑

[2] Пържола, предварително поръсена с едро смлян чер пипер и фламбирана с коняк. — Бел.ред. ↑

4.

Уайман Форд погледна през прозореца на самолета „Чесна“, който се носеше над планината Лукачукаи на път за Червеното плато. Беше удивително природно образувание, остров в небето, ограден от скали от пясъчник на жълти, червени и шоколадени пластове. Докато го съзерцаваше, слънцето проби между облаците и освети платото, възпламени го. Приличаше на изгубен свят.

Когато приближиха, започнаха да се очертават подробности. Форд различи две писти, пресичащи се като два черни лейкопласта, няколко хангара и площадка за хеликоптери. Три дебели проводника за високо напрежение, опънати между тринайсететажни подпорни конструкции, идваха от север и от изток и се събираха в края на платото, където имаше безопасен район, ограден с двойна ограда. На километър и половина оттам няколко къщи се гушеха в обрасла с канадски тополи гора, имаше зелени ниви и една дървена постройка — търговския пункт Накаи Рок. Чисто нов асфалтиран път пресичаше платото от запад на изток.

Форд плъзна поглед надолу по скалите. Стотина метра по-надолу в склона на платото бе издълбан голям квадратен отвор с вградена в ниша метална врата. Докато самолетът продължаваше да завива, той забеляза единствения път до върха на платото, който се виеше по канарата като змия по ствола на дърво. Дъгуей.

Чесната наведе нос и започна да се спуска. Оказа се, че повърхността на Червеното плато е разровена и набраздена от пресъхнали речни корита, долини и скалисти полета. Редки хвойни се редуваха със сивите скелети на пиниите, с разпокъсани пасища и пелин, а в големите гладки скали се бяха вклинили пясъчни дюни.

Чесната кацна на пистата и се запъти към една сглобяема военна барака. Отзад имаше няколко хангара, които блестяха на светлината. Пилотът отвори вратата. Понесъл даденото му от Локууд куфарче, Форд стъпи на топлата настилка. Никой не го чакаше.

Пилотът му махна за сбогом, върна се вътре и след миг малкият самолет отново бе във въздуха — алуминиев проблясък, който чезнеше в тюркоазеното небе.

Форд погледа как самолетът изчезва и после се запъти към терминала.

На вратата висеше дървена табела, изписана на ръка с букви в стила на Дивия запад.

НЕ ПРИБЛИЖАВАЙ!

По нарушителите се стреля.

Имам предвид теб, приятелче!

Г. Хейзълиъс, шериф

Бутна я с пръст и се заслуша как скърца, клатейки се напред-назад. До табелата на забити в бетона метални стълбове светлосиня официална табела съобщаваше на сух бюрократичен език почти същото. На пистата духаше вятър, който вдигаше облаци прах от асфалта.

Опита вратата на терминала. Залючено.

Форд отстъпи назад и се огледа, изпитвайки чувството, че са го пуснали в началото на филма „Добрия, Лошия и Злия“.

Скрибуцането на табелата и воят на вятъра извикаха в съзнанието му един спомен — онзи ежедневен момент, когато се прибираше от училище, вдигаше ключа, повесен на шията си, отключваше вратата на семейната им къща във Вашингтон и заставаха сам наред тази голяма и отекваща постройка. Майка му все беше я на прием, я на благотворително мероприятие, а баща му отсъстваше, зает с правителствените си дела.

Боботенето на приближаващо се превозно средство го върна в настоящето. Джип „Ранглер“ изкачи едно възвишение, изгуби се зад терминала и отново се появи от другата страна върху настилната на пистата. Колата зави със скърцане и след това се закова на място пред него. Отвътре изскочи мъж с широка усмивка и с протегната за поздрав ръка. Грегъри Норт Хейзълиъс. Изглеждаше точно като на снимката в досието — зареден с енергия.

— Я'ат еех ши ей, Грегъри — поздрави Хейзълиъс и стисна ръката на Форд.

— Я'ат еех — отговори Форд. — Не ми казвай, че говориш навахо.

— Само няколко думи, които научих някога от своя студент. Добре дошъл.

Краткият преглед на досието на Хейзълиъс показваше, че този човек говори дванайсет езика, сред които фарси, два диалекта на китайски и суахили. Не се споменаваха за навахо.

Форд беше висок около метър и деветдесет и обикновено се налагаше да сведе очи, за да срещне погледа на събеседника си. Този път трябваше да се взре по-ниско от обичайното. Хейзълиъс беше висок малко повече от метър и шейсет — една небрежно-елегантна фигура с добре изгладени панталони в цвят каки, кремава копринена риза и индиански мокасини. Очите му бяха толкова сини, че приличаха на парченца осветен стъклопис. Орловият му нос тръгваше от високо и гладко чело, увенчано с чуплива кестенява коса, гладко сресана. Малко пакетче, заредено с непропорционално огромна енергия.

— Не очаквах да ме посрещне лично главният.

— Всички вършим по две неща — засмя се Хейзълиъс. — Аз съм щатният шофьор. Заповядай.

Форд сгъна тялото си на предната седалка, а Хейзълиъс кацна с птича грациозност на мястото на шофьора.

— Докато подготвяхме Изабела за пускане, не исках да ми се мотае голям помощен персонал — обърна се към него Хейзълиъс със сияйна усмивка. — А и ми се щеше да те посрещна лично. Ти си нашият лош късмет.

— Лош късмет ли?

— Бяхме дванайсет. Сега сме тринайсет. Заради теб може да се наложи да изхвърлим някой през борда — засмя се той.

— Доста сте суеверни.

— Не питай! — през смях отвърна Хейзълиъс. — Не мърдам без заешкото си краче — обясни той и извади от джоба си старо, противно и останало почти без козина отрязано краче. — Баща ми ми го даде, когато бях на шест.

— Прелестно.

Хейзълиъс натисна с крак газта, джипът се стрелна напред и залепи Форд за седалката. Рангльърът се понесе по пистата и шумно пое по наскоро асфалтиран път, който се виеше между хвойните.

— Тук е като на летен лагер, Уайман. Всеки сам се обслужва — готвим си, почистваме, шофираме. Всичко. Имам специалистка по струнната теория, която прави страхотно печено, психолог, който ни помогна да си направим прекрасна винарска изба, и хора с различни други умения.

Форд стисна дръжката, когато джипът зави със свистене на гумите.

— Притесняваш ли се?

— Събуди ме, когато пристигнем.

— Не мога да устоя на тези пусти пътища — засмя се Хейзълиъс, — няма полицаи и камери, които те наблюдават с километри. Ами ти, Уайман? Какви специални умения имаш?

— Адски си падам по миенето на съдове.

— Отлично!

— Мога да цепя дърва.

— Прекрасно!

Хейзълиъс караше като луд, избираше си лента и се носеше с пълна скорост, без да обръща никакво внимание на централната разделителна ивица.

— Извинявай, че не присъствах на кацането. Тъкмо приключваме с една проба на Изабела. Искаш ли да те разведе набързо?

— Чудесно.

Джипът се изкачи с висока скорост на едно възвишение. За един кратък миг Форд усети тялото си в безтегловност.

— Накай Рок — оповести Хейзълиъс и посочи каменното копие, което Форд беше видял от самолета. — Старият търговски пункт носи името на тази скала. Наричаме и селището си Накай Рок. Знаеш ли какво означава Накай? Винаги ми се е искало да узная.

— „Мексикански“ на езика на навахо.

— Благодаря ти. Много се радвам, че дойде след толкова кратко предизвестие. За жалост, успяхме да оплетем конците с местните. Локууд много те цени.

Пътят зави надолу към една заслонена долчинка, обрасла с канадски тополи и оградена от отвесни канари от червен пясъчник. От външната страна на завоя имаше десетина или повече къщурки от изкуствен кирпич, разположени сред тополите, с образцови морави и

бели дървени огради. Смарагдовозеленото игрище в средата на лупинга беше в ярък контраст с канарите. В далечния край на долчинката величествено като съдия се извисяваше подобна на плашило скала.

— В крайна сметка ще построим домове за около двеста семейства. Ще бъде като градче за гостуващи учени, семейства им и помощния персонал.

Джипът профуча край къщите и направи широк завой.

— Тенис корт — посочи вляво Хейзълиъс. — Плевня с три коня.

Стигнаха до живописна постройка, направена от свързани с кирпич дървесни стволове и засенчена от огромни тополи.

— Старият търговски пункт, превърнат в трапезария, кухня и стая за отдих. Има маса за бiliarд, за пинг-понг, джаги, кинозала, библиотека, столова.

— Какво търси търговски пункт толкова високо?

— Преди да ги прогони въгледобивната компания, навахо пасели овцете си на Червеното плато. В пункта търгували с храна и с материали за килимите, които тъчели от вълна. Килимите от Накаи Рок не са толкова прочути като тези от Ту Грей Хилс, но са също толкова хубави — дори по-хубави. — Той се извърна към Форд: — Къде си правил проучванията си на място?

— В Рама, Ню Мексико. — Форд не добави: „Беше само за едно лято. Още бяха студент.“

— Рама. Не беше ли мястото, където антропологът Клайд Клъкхон е правил изследванията за известната си книга „Магиите на навахо“?

Задълбочените познания на Хейзълиъс изненадаха Форд.

— Точно така.

— Говориш ли добре навахо? — попита Хейзълиъс.

— Достатъчно, за да си навлека неприятности. Навахо сигурно е най-трудният език на света.

— И като такъв винаги ме е интересувал. Помогна ни да спечелим Втората световна война.

Джипът шумно се закова на място пред малка и спретната къща с ограден двор, в който имаше изкуствено зелена морава, а също и вътрешен двор, маса за пикник и барбекю.

— Резиденцията на Форд — оповести Хейзълиъс.

— Очарователно. — Всъщност беше всичко, но не и това. Тази изпълнена с лош вкус постройка, имитация на възраждането на стила на публо, изглеждаше отблъскващо еснафски. Но пък пейзажът беше великолепен.

— Държавните жилища навсякъде са еднакви — каза Хейзълиъс.
— Но ще видиш, че е удобна.

— Къде са всички?

— Долу в Бункера. Така наричаме подземния комплекс, където се намира Изабела. Между другото, къде е багажът ти?

— Ще пристигне утре.

— Явно много са бързали да те изпратят тук.

— Не ми дадоха време да си взема дори четката за зъби.

Хейзълиъс запали джипа и взе последната извивка на лупинга със скорост, която не щадеше гумите. След това спря, мина на режима четири по четири и внимателно свали превозното средство от павирания път и го подкара по двата неравни коловоза през храстите.

— Къде отиваме?

— Ще видиш.

Колелата се въртяха през канавките и подскачаха по камънаците, докато джипът се катереше през странната гора от извити хвойни и умрели пинии. Подскачаха така няколко километра. Пред тях се появи дълъг и стръмен склон от гладък червен пясъчник.

Джипът спря и Хейзълиъс изскочи навън.

— Ей там, горе е.

С растящо любопитство Форд го последва нагоре по склона до върха на една своеобразна канара от пясъчник. Върхът представляваше огромна изненада: неочаквано се озова на ръба на Червеното плато, а скалите се спускаха под него отвесно почти шестстотин метра. Не беше усетил, че приближават края на платото, нямаше никакво предупреждение за стръмните отвесни скали пред тях.

— Хубаво е, нали? — попита Хейзълиъс.

— Плашещо. Можеш да полетиш от ръба, преди да се усетиш.

— Всъщност има легенда за един пастир навахо, който преследвал на кон едно недамгосано животно и полетял оттук. Говори се, че неговият *чиндии*, духът му, продължава да язди по ръба през някои тъмни и бурни нощи.

Гледката беше зашеметяваща. Долу и отвъд се простираше древна земя, кървавочервени скални гърбици и колони, брулени от вятъра и придобили най-различни необикновени форми. Зад тях се низеха планински плата, верига след верига. Сякаш бе краят на Сътворението, където Бог най-сетне се бе отказал, отчаян, че няма да успее да въведе ред в една непокорна земя.

— Онова голямо подобно на остров плато в далечината е Ничието плато — показва Хейзълиъс, — широко е километър и половина и е дълго четиринайсет километра и половина. Платото Шонто е отпред. По-нататък е Канджата на река Сан Хуан, Кедровото плато, Мечите уши и планината Манти Ла Сал.

Два гарвана се понесоха нагоре с едно въздушно течение, след това се гмурнаха и отново потънаха в мрачните дълбини. Граченето им отекна сред каньоните.

— Червеното плато е достъпно само от две страни — по Дъгуей зад нас и по една пътека, която започва на няколко километра оттук, ето там. Навахо я наричат Среднощната пътека. Свършва в Блекхорс, малкото селище ей там.

Когато се обърнаха, за да потеглят, Форд забеляза няколко следи по повърхността на голяма канара, разцепила каменния пласт.

Хейзълиъс проследи погледа му.

— Забеляза ли нещо?

Форд се приближи и положи длан върху грапавата повърхност.

— Вкаменени дъждовни капки. И... вкаменени следи от някакво насекомо.

— Виж ти — тихо промълви ученият, — всички идват тук, за да се насладят на гледката. Но ти си първият човек, който забелязва това — освен мен, разбира се. Вкаменени дъждовни капки от порой, излял се през епохата на динозаврите. А след дъжда бръмбар е прекосил мокрия пясък. По някакъв начин, противно на всички очаквания, този кратък миг от историята се е вкаменил. — Хейзълиъс благоговейно докосна мястото. — Нищо от онова, което ние, хората, сме направили на тази земя, нито едно от големите ни творения — нито „Мона Лиза“, нито катедралата в Шартр, нито дори египетските пирамиди — няма да се запази толкова дълго, колкото следата от това бръмбарче в пясъка.

Тази мисъл някак странно затрогна Форд.

Хейзълиъс прокара пръст по лъкатушния път на насекомото и после се изправи.

— Е — поде той, стисна рамото на Форд и дружелюбно го разтърси, — виждам, че двамата с теб ще се сприятелим.

Форд си спомни предупреждението на Локууд.

Хейзълиъс се обърна на юг и показа назад към върха на платото.

— През палеозойската епоха всичко това е било огромно блато. Тук се намират едни от най-богатите залежи на въглища в Америка. Копали са ги през петдесетте години. Тези стари тунели са идеални за сглобяването на Изабела.

Слънцето огря почти лишеното от бръчки лице на Хейзълиъс, когато той се извърна и се усмихна на Форд.

— Не бихме моли да намерим по-подходящо място, Уайман — откъснато, необезпокоявано, ненаселено. Но за мен най-важното беше красивият пейзаж, защото красотата и загадъчността заемат централно място във физиката. Както казва Айнщайн: „Най-красивото нещо, което бихме могли да преживеем, е загадъчното. Това е изворът на всяка истинска наука.“

Форд забелязваше как слънцето бавно потъва в дълбоките каньони на запад като злато, което се разтопява в мед.

— Готов ли си да се спуснеш под земята? — попита го Хейзълиъс.

5.

Джипът отново заподскача по пътя. Форд стисна ръкохватката над вратата и се опита да изглежда спокоен, когато Хейзълиъс набра скорост край пистата и стигна сто и трийсет на правата.

— Да виждаш някъде ченгета? — ухили се той.

Една миля по-надолу пътят беше блокиран от две порти в двойна телена ограда, заграждаща пространство близо до ръба на платото. Хейзълиъс натисна спирачката в последния момент и гумите изсвириха.

— Всичко това е вътре в Охраняваната зона — обясни той. Набра някакъв код в клавиатурата на един стълб. Нещо изсвири, вратата се плъзна и се отвори. Хейзълиъс влезе и паркира джипа до редица други автомобили. — Асансьорът — кимна той към висока кула на ръба на скалите и с накацали по нея антени и сателитни чинии. Приблжиха се до кулата и Хейзълиъс пхна някаква карта в процепа до металната врата, след това постави длан върху дактилоскопния датчик. След малко се обади дрезгав женски глас:

— Здравсти, захарче? Кое е котенцето с теб?

— Това е Уайман Форд.

— Дай ми малко кожа, Уайман.

— Искa да си сложиш дланта върху датчика — усмихна се Хейзълиъс.

Форд постави длан върху топлото стъкло. Отдолу по нея се плъзна лъч светлина.

— Задръж, докато проверя при човека.

— Как ти се струва интерфейсът на сигурността ни? — ухили се Хейзълиъс.

— Различен е. Повечето компютърни гласове са от разновидността HAL и според мен са твърде безлични. — Той имитира школуван глас на бял човек: „Моля, слушайте внимателно, тъй като има промяна в менюто на програмата.“

— Изабела обаче е *истински* глас. Нашият инженер Кен Долби я програмира. Мисля, че някаква рап, певица му е позволила да използва гласа ѝ.

— Коя е Изабела?

— Не знам. Кен е много загадъчен по този въпрос.

Гласът прозвуча медено:

— Човекът каза, че всичко е наред. Вече си в системата, така че гледай да не оплиташ конците.

Металната врата се отвори със съскане и вътре се показва асансьорна клетка, която се спускаше отстрани по планината. През малък люк виждаха гледката, докато слизаха. Асансьорът спря и Изабела ги предупреди да внимават къде стъпват.

Намираха се на просторна външна платформа, издълбана в скалата пред голямата врата от титан, която Форд бе забелязал от въздуха. Беше широка около шест метра и висока поне дванайсет.

— Това е панорамната площадка. Поредната красива гледка, нали?

— Трябва да построите къщи тук.

— Тук е бил входът към голямата въгледобивна жила Уепо. Добили са около петдесет милиона тона въглища само от тази жила и са оставали след себе си големи кухни. Идеалното място за нас. Изключително важно бе да поставим Изабела дълбоко под земята, за да попречим на случайни космически лъчи да объркват данните. — Хейзълиъс се приближи към портала от титан, монтиран дълбоко в стената. — Наричаме тази крепост Бункера.

— Трябва ми номерът ти, захарче — обади се Изабела.

Хейзълиъс набра поредица от цифри на малка клавиатура. След малко гласът каза:

— Влизайте, момчета — и вратата започна да се вдига.

— Защо е нужна толкова голяма сигурност? — попита Форд.

— Трябва да пазим инвестиция от четирийсет милиарда долара. Голяма част от нашия хардуер и софтуер е секретна.

Вратата се отвори към широка и ечаща пещера, издълбана в камъка. Миришеше на прах и на пушек, и малко на мухъл, което напомни на Форд за избата на баба му. След пустинната жегата вътре беше прохладно и приятно. Вратата се спусна шумно и Форд примигна, за да привикне със сребристойалата светлина. Пещерата

беше огромна — вероятно сто и осемдесет метра дълбока и петнайсет метра висока. Точно пред тях, в отдалечения край на пещерата Форд различи овална врата, която водеше към тунел отстрани, пълен с маркучи от неръждаема стомана, тръби и макари от кабел. От вратата се стелеше мъгла от кондензат, плъзгаше се по пода на малки ручейчета и после изчезваше. Отляво беше издигната стена от кухи тухли от бетон и шлака, която пресичаше друга кухня в скалата със стоманена врата. На вратата пишеше: „Мостик“.

От другата страна на пещерата имаше купчина стоманени сандъци, стоманени греди и останали от строителството материали, както и няколко куплунга и половин дузина колички за голф.

Хейзълиъс го хвана за ръката.

— Точно пред нас е овалният отвор към самата Изабела. Тази мъгла се дължи на кондензацията от свръхпроводимите магнити. Трябва да бъдат охлаждаани с течен хелий с температура близо до абсолютната нула, за да се поддържа свръхпроводимостта. Тунелът навлиза в задната част на платото и образува издатина с диаметър двайсет и четири километра, където пускаме двата лъча от частици. Флотилията от електрически колички за голф ей там са транспортните ни средства. Сега да отидем да се срещнеш с бандата.

Докато крачеха пред пещерата и стъпките им отекваха в подобното на катедрала място, Форд небрежно попита:

— Как вървят нещата?

— Много проблеми — отговори Хейзълиъс. — Един след друг.

— Какви например?

— Този път е софтуерът.

Стигнаха до вратата с надпис „Мостик“. Хейзълиъс я отвори, за да мине Форд, и вътре се показва коридор, боядисан в светлозелено и осветен с флуоресцентни ленти на тавана.

— Втората врата вдясно. Дай да ти държа.

Форд влезе в кръгло и ярко осветено помещение. Стените бяха покрити с големи плоски компютърни екрани, които придаваха на помещението вид на мостик на космически кораб, чиито прозорци гледаха към дълбините на космоса. Екраните не работеха, а пуснатият едновременно на всички скрийнсейвър със звезди допълваше илюзията за космически кораб, който минава през звездни купове. Под мониторите имаше големи пултове с контролни табла, конзоли и

мощни компютърни терминали. Средата на помещението беше хлътнала и там бе поставен един ретро-футуристичен въртящ се стол.

Повечето учени прекъснаха работата си и любопитно погледнаха към Форд. Той остана поразен от измъчения им вид, от бледите им хлътнали лица и от смачканите дрехи. Изглеждаха по-зле от студенти в края на мъчителна държавна сесия. Погледът на Форд инстинктивно потърси Кейт Мърсър, но след това той веднага се укори за интереса си.

— Познато ли ти изглежда? — попита Хейзълиъс с весело пламъче в очите.

Форд се огледа изненадано — наистина му изглеждаше познато и внезапно си даде сметка защо.

— „Да отидеш там, където не е стъпвал човешки крак“ — цитира той.

Хейзълиъс се засмя доволно.

— Прав си! Това е копие на оригиналния мостик на космическия кораб „Ентърпрайз“ от „Стар Трек“. Оказа се, че дизайнът е много подходящ за контролна зала на ускорител на частици.

Илюзията, че това е американският космически кораб „Ентърпрайз“ отчасти се нарушаваше от кофа за смет, препълнена с кутийки от сода и от замразена пица. Подът беше осеян с хартии и опаковки от сладки десертчета, а една неотворена бутилка „Въов Клико“ беше облепната на извитата стена.

— Извинявай за безпорядъка, но се готвим за проба. Тук е само половината от екипа, с останалите ще се запознаеш на вечеря. — Хейзълиъс се обърна към групата: — Госпожи и господа, позволете да ви представя най-новия член на екипа ни, Уайман Форд. Той е антропологът, когото помолих да ни изпратят като връзка с местните общности.

Кимвания, промърморени поздравя, една-две мимолетни усмивки — той бе само нещо, което отвлича вниманието им. А това прекрасно го устройваше.

— Ще обиколим стаята и накратко ще ти представя всеки поотделно. Ще се опознаем по-добре на вечеря.

Групата чакаше отегчено.

— Това е Тони Уордлоу, нашият отговорник по сигурността. Задачата му е да не допуска да се забъркваме в неприятности.

Напред пристъпи мъж, як като касапски дръвник.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

Беше подстриган късо като морски тюлен, имаше военна стойка и сериозно изражение — а също и посивяло от изтощение лице. Както очакваше Форд, ръкостискането едва не смаза дланта му. Затова и той стисна силно в отговор.

— Джордж Инес, психологът на групата. Всяка седмица провежда групова терапия и ни помага да запазим разсъдъка си. Не знам какво щяхме да правим без успокоителното му присъствие.

Няколко разменени погледа и отчаяно завъртени очи подсказаха на Форд как щяха да се чувстват останалите без Инес. Ръкостискането на психолога беше хладно и професионално, с точно премерена сила и продължителност. Изглеждаше като външен човек, облечен със старателно изгладени панталони в цвят как и карирана риза. Поддържаше се във форма и спретнат, човек, който смята, че всички освен него имат проблеми.

— Радвам се да се запознаем, Уайман — каза той и погледна над кокалените рамки на очилата си. — Сигурно се чувстваш като ученик, който се мести в ново училище по средата на учебната година.

— Така е.

— На твоё разположение съм, ако искаш да поговориш с някого.

— Благодаря.

Хейзълиъс го побутна към един млад мъж с ужасна външност, малко над трийсетте, слаб като глист, с дълга и мазна руса коса.

— Това е Питър Волконски, нашият инженер по софтуера, мозъкът, който стои зад Изабела. Питър е от Екатеринбург в Русия.

Волконски неохотно се откъсна от компютъра, над който се бе привел. Неспокойните му налудничави очи се завъртяха към Форд. Не протегна ръка, а само кимна разсеяно и каза едно кратко:

— Здравсти.

— Приятно ми е да се запознаем, Питър.

Волконски отново се обърна към клавиатурата и продължи да трака по нея. Тънките му ключици стърчаха под оръфаната фланелка като на дете.

— А това е Кен Долби, главният ни инженер и проектант на Изабела. Някой ден ще има негова статуя в „Смитсониън“.

Долби се приближи — едър, висок, приятелски настроен афроамериканец, вероятно на трийсет и девет години със спокойния вид на калифорнийски сърфист. Веднага допадна на Форд — стабилна. И той изглеждаше изтощен, а очите му бяха кръвясали. Протегна ръка:

— Добре дошъл. Надявам се нямаш нищо против, че не ни виждаш в най-добрата ни форма. Някои от нас не са мигвали от трийсет и шест часа.

Продължиха нататък.

— А това е Алан Едълстайн, нашият математик — представи го Хейзълиъс.

Един мъж, когото Форд почти не бе забелязал и който седеше встрани от останалите, вдигна поглед от книгата, която четеше, „Бдение над Финеган“ от Джойс. Помръдна само един пръст за поздрав, впери пронизателните си очи във Форд. Извитите му вежди говореха за надменен присмех към света.

— Как е книгата? — попита Форд.

— Увлекателна.

— Алан не говори много — поясни Хейзълиъс. — Само че владее изключително добре езика на математиката. Да не говорим за способностите му като змиеукротител.

Едълстайн прие комплимента с леко кимване.

— Змиеукротител ли?

— Алан има доста спорно хоби.

— Отглежда гърмящи змии като домашни любимци — обади се Инес. — Явно умее да се разбира с тях. — Изрече думите закачливо, но Форд като че ли долови известно напрежение в гласа му.

Без да вдига поглед от книгата си, Едълстайн каза:

— Змиите са интересни и полезни. Ядат плъхове, а такива имаме доста тук — и стрелна Инес с остър поглед.

— Алан ни върши двойна услуга — поясни Хейзълиъс. — Капаните, които ще видиш в бункера, са поставени навсякъде, за да ни предпазват от гризачите и от хантавируса^[1] Алан храни змиите си с тях.

— Как се лови гърмяща змия? — попита Форд.

— Внимателно — отговори Инес вместо Едълстайн с напрегнат смях и бутна очилата на носа си нагоре.

Тъмните очи на Едълстайн отново срещнаха очите на Форд.

— Ако видиш гърмяща змия, извикай ме и ще ти покажа.

— Нямам търпение.

— Отлично — побърза да се намеси Хейзълиъс. — Сега нека те представя на Рей Чън, нашият компютърен инженер.

Млада азиатка, която изглеждаше толкова млада, че сигурно проверяваха документите ѝ за самоличност, скокна от мястото си и подаде ръка, а дългата ѝ до кръста черна коса се полюшна. Беше облечена като типична студентка от Бъркли със зацапана фланелка със знака на мира отпред и с джинси с кръпки от британското знаме.

— Здравей, радвам се да се запознаем, Уайман. — В черните ѝ очи се долавяше необикновен интелект и нещо, което напомняше отегчение. Или пък и тя като останалите просто изглеждаше изтощена.

— Удоволствието е мое.

— Е, да се връщам на работа — каза тя с престорена бодрост и кимна към компютъра си.

— Ами горе-долу това е — каза Хейзълиъс. — Но къде е Кейт? Мислех, че прави изчисленията за радиацията на Хокинг.

— Тръгна си по-рано — обади се Инес. — Каза, че иска да се заеме с вечерята.

Хейзълиъс заобиколи обратно към стола си и го потупа нежно.

— Когато Изабела работи, надникваме в мига на самото сътворение — засмя се той. — Адски обичам да стоя в капитанския си стол като капитан Кърк и да наблюдавам как отиваме там, където не стъпвал човешки крак.

Форд го наблюдава как се настанява на стола си и усмихнато размахва крака и си помисли: „Той единствен в това помещение като че ли не се е поболял от притеснение.“

[1] Вирус, пренасян от гризачите, който причинява пневмония и хеморагична треска. — Бел.ред. ↑

6.

В неделя вечерта преподобният Дон Спейтс настани пълното си тяло на сгъваемия стол, за да не омачка панталоните си и ръчно изработената италианска памучна риза. След като седна, намести големия си задник, като го размърда настрани върху скърцащата кожа. Внимателно облегна глава назад. Уанда стоеше отстрани с бръснарската пелерина.

— Направи ме добре, Уанда — каза той и затвори очи. — Днес е голям ден. Наистина важна неделя.

— И вие ще изглеждате подобаващо добре, преподобни — обеща Уанда, загърна го с пелерината и я подпъхна на врата му. След това сред успокоителното потракване на шишенца, гребени и четки се зае за работа, като обърна специално внимание на тъмните петна по кожата на преподобния и подобните на паяк разширени вени по бузите и по носа му. Беше добра в работата си и го знаеше. Каквото и да говореха другите, според нея преподобният беше свестен и красив мъж.

Дългите ѝ бели ръце работеха с професионално пестеливи, бързи и прецизни движения, но ушите на преподобния бяха неизменно предизвикателство. Те стърчаха от главата съвсем малко повече от обичайното и бяха по-светли и червеникави от съседната кожа. Понякога, докато крачеше по сцената, прожекторът отзад улавяше ушите му и ги превръщаше в розов стъклопис. За да ги вкара в уместната тоналност, Уанда ги покри с тежък основен грим, три тона по-тъмен от лицето му, и отгоре положи пудра за лице, която на практика ги направи непрозрачни.

Докато заглаждаше, четкаше, решеше и тампонираше, Уанда провери работата си на един видео монитор с балансиран цвят, на който се виждаше изображение от насочена към преподобния камера. Беше много важно да добие представа как ще изглежда работата ѝ на екран — нещо, което изглеждаше свършено за невъоръжено око, можеше да се появи в призрачни два тона на монитора. Работеше над лицето му два пъти седмично: за излъчваната му по телевизията

проповед в неделя и за петъчното му токшоу по Християнската кабелна телевизия.

Да, преподобният наистина беше свестен човек.

Преподобният Дон Спейтс се почувства спокойно и гальовно от професионалното ѝ суетене. Годината беше тежка. Враговете му се бяха настроили срещу него, изопачаваха всяка дума, нападаха го безмилостно. Всяка негова проповед като че ли предизвикваше хули от атеистичната левица. Печални бяха тези времена, когато един божи човек биваше нападан само защото говори истината. Е, не можеше да се отрече и онзи нещастен случай в мотела с двете проститутки. Безбожните лъжци хубавичко се възползваха от него. Само че плътта е слаба, както неведнъж се казва в Библията. За Исус ние всички сме безнадеждни и пропаднали грешници. Спейтс поиска прошка от Бога и я получи. Само че лицемерният и зъл свят забравяше бавно, ако изобщо забравяше.

— Ред е на зъбите ви, преподобни.

Спейтс отвори уста и усети как опитните ѝ ръце полагат зъбната течност с цвят на слонова кост. На ярката светлина на прожекторите тя щеше да накара зъбите му да искрят в перлено бяло като райските порти.

След това Уанда се зае с косата му и старателно приглади твърдата почти оранжева каска, докато не я нагласи както трябва. Пръсна го косо със струя лак и положи малко пудра, за да убие цвета на косата до по-достопочтено рижо.

— Ръцете ви, преподобни?

Спейтс извади покритите си с лунички ръце изпод пелерината и ги положи върху масичката за маникюр. Тя се засуети над тях, положи основа за грим, която свеждаше бръчките и разликите в цвета до минимум. Ръцете му трябваше да имат цвета на лицето. Всъщност Спейтс много държеше ръцете му да са безупречни. Те бяха като продължение на гласа му. Ако са нескопосано гримирани, това можеше да провали въздействието на посланието му, тъй като близките планове на ръцете разкриваха невидими с невъоръжено око недостатъци.

Ръцете ѝ отнеха петнайсет минути. Изстърга мръсното под ноктите, сложи прозрачен лак, оправи нащърбените места, изпили ноктите, почисти и изряза излишната кожа и най-накрая положи подходящия нюанс на основата за грима.

Последен поглед към монитора, няколко довършителни докосвания и Уанда отстъпи назад.

— Готов сте, преподобни — каза тя и обърна монитора към него.

Спейтс се огледа в монитора — лицето, очите, ушите, устните, зъбите, ръцете.

— А това петънце на шията ми, Уанда? Пропуснала си го... отново.

Бързо докосване с тампона, после с четката и петънцето изчезна. Спейтс изсумтя доволно.

Уанда махна пелерината и отстъпи назад. Помощникът на Спейтс, Чарлс, се втурна някъде откъм страничните крила на сградата и донесе сакото на проповедника. Спейтс стана от стола и протегна ръце, а Чарлс му облече сакото, опъна и заглади тъканта, бързо я изчетка, повдигна раменете, заглади и нагласи яката и намести вратовръзката.

— Как са обувките ми, Чарлс?

Чарлс лъсна обувките няколко пъти с гланц.

— Часът?

— Осем без шест минути, преподобни.

Преди години на Спейтс му хрумна да насрочи проповедта си за най-гледаното време вечерта, за да избегне сутрешното изобилие от телевизионни проповедници. Нарече предаването „Праймтайм на Бога“. Всички предричаха провал, защото той щеше да се съревновава с някои от най-популярните седмични програми. Само че идеята му се оказа гениална.

Спейтс излезе от гримьорната и се запъти към кулисите, следван от Чарлс. С приближаването на момента той усещаше шумоленето и тихия говор на вярващите — на хиляди вярващи, — които заемаха местата си в Сребърната катедрала, откъдето той излъчваше „Праймтайм на Бога“ два часа всяка неделя.

— Три минути — тихо прошепна Чарлс в ухото му.

Спейтс си пое въздух в сенките на крилата. Тълпата притихна, когато по екраните преминаха надписите за публиката и уреченият час наближи.

Спейтс усети как Божието величие изпълва тялото му с мощта на Светия Дух. Обичаше този момент непосредствено преди проповедта

— нищо на света не можеше да се сравни с него, с този прилив на надигащ се огън, триумф и изпълнена с очакване приповдигнатост.

— Как е публиката? — прошепна той на Чарлс.

— Около шейсет процента.

Студен нож прониза радостта му в сърцето. Шейсет процента — миналата седмица бяха седемдесет. Само допреди шест месеца хората се редяха на опашка за билети, неделя след неделя, и дори се налагаше да ги отпращат. Но след случилото се в мотела даренията в ефир намаляха наполовина, а рейтингът на предаването спадна с четирийсет процента. Копелетата от Християнската кабелна телевизия се канеха да свалят неговото токшоу „Америка на кръглата маса“. Проповедите му, започнали в един опразнен универсален магазин преди трийсет години и достигнали апогея си в „Праймтайм на Бога“, сега заминаваха в забвение. Ако скоро не осигуреше приток на средства, щеше да бъде принуден да се върне към облигациите „Притежавайте частица от Исус“, които продаваше в ефир на стотици хиляди енориаши, за да финансира строителството на Сребърната катедрала.

Мислите му се върнаха към срещата с Букър Кроули по-рано през деня. Предложението на Кроули беше проява на божията милост. Ако се справеше както трябва, може би точно това щеше да се окаже търсеното средство да съживи духовното представителство и да стимулира финансовата подкрепа. Спорът „еволюция срещу креационизъм“ беше много стар и ставаше все по-трудно да набереш сила по тази тема — особено с такава силна конкуренция от другите телевизионни проповедници. Проблемът на Кроули от друга страна беше пресен, беше нов и бе съзрял някой да го откъсне.

Проклет да е, ако не откъсне този плод — още сега.

— Време е, преподобни — долетя тихият глас на Чарлс отзад.

Прожекторите светнаха и откъм тълпата се разнесе шум, когато преподобният Спейтс застана на сцената със сведена глава и с вдигнати сключени ръце, а тялото му ритмично се олюляваше.

— Праймтайм на Бога — силно произнесе той с плътния тембър на басовия си глас с богато вибрато. — Праймтайм на Бога! Близо е времето на Божията слава! — Спря рязко в средата на сцената, вдигна глава и протегна ръце напред към публиката, сякаш ги умоляваше за нещо. Свали ръце и отново настана тишина като след буря.

Проповедникът сведе глава молитвено и после каза тихо и смирено:

— Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм Аз посред тях. — Бавно вдигна глава, застанал в профил към публиката, започна да вдига ръка сантиметър по сантиметър, разтягайки всяка дума до краен предел. — В началото Бог сътвори небето и земята — прогърмя гласът му. — А земята беше безвидна и пуста, *тъмнина* се разстилаше над бездната. — Направи пауза и театрално си пое въздух. — И Дух Божий се носеше над водата. — Внезапно гласът му отекна в Сребърната катедрала като музиката на орган. — Рече Бог: да бъде светлина. — След драматично мълчание той продължи с едва чут шепот: — И биде светлина.

Проповедникът се приближи към края на сцената и дари вярващите с дружеска усмивка.

— Всички знаем тези първи думи от Битие. Едни от най-въздействащите слова, писани някога. В тях няма никакво съмнение. Това са думите на Бог, приятели мои. Бог ни разказва със собствените си слова как Той е създал света. — Закрачи спокойно по ръба на сцената. — Приятели мои, ще се учудите ли, ако ви кажа, че правителството харчи заработените с труд пари на данъкоплатците, за да докаже, че Бог греша? — Извърна се и измери с поглед притихналата публика. Не ми ли вярвате?

Откъм морето от лица се разнесе приглушен ропот.

Той извади лист хартия от джоба на самото си и го размаха във въздуха, а гласът му внезапно се изпълни с гръмовна мощ:

— Ето тук го пише. Свалих го от интернет само преди час.

Още мърморене.

— И какво научих? Че нашето правителство е похарчило четирийсет милиарда долара, за да докаже, че в Битие не пише истината — четирийсет милиарда долара ваши пари, за да бъде опроверган най-свещеният старозаветен текст. Да, приятели мои, това е част от финансираната от правителството светска хуманистична война срещу християнството. Отвратително е.

Закрачи по сцената. Размаха листа и го смачка в юмрука си.

— Тук пише, че в пустинята на Аризона са построили машина, която се казва Изабела. Мнозина от вас са чували за нея.

Приглушени възгласи в знак на съгласие.

— И аз съм чувал. Мислех, че това е поредното разхищение на правителството, но едва наскоро осъзнах каква е неговата цел. — Рязко спря да крачи и бавно се извърна с лице към публиката. — Целта му, приятели, е да изследва така наречената теория за Големия взрив. Точно така, правилно ме чухте, пак се появи думата „теория“. — В тона му прозвуча насмешка. — Ето какво гласи теорията за Големия взрив: преди тринайсет милиарда години една мъничка точка в космоса избухва и създава цялата вселена — без помощта на Бога. Правилно ме чухте: Сътворение без Бога. А-те-ис-тич-но Сътворение!

Изчака да настъпи смаяна тишина и после отново размаха листа:

— Така пише тук, приятели! Цяла интернет страница, стотици страници, които обясняват Създаването на вселената, и нито веднъж не е споменато Божието име!

Още веднъж огледа гневно залата.

— Теорията за големия взрив не се различава от теорията, според която нашите прадеди са били маймуни. Или от теорията, според която цялата сложност на живота е възникнала от случайното преподреждане на молекулите в една кална локва. Теорията за Големия е взрив е поредната светска, хуманистична, антихристиянска и антирелигиозна теория, която не се различава от теорията за еволюцията, само че е по-вредна. Много по-вредна!

Завъртане, обръщане, крачка.

— Защото тази теория напада самата концепция, че Бог е създал света. Не се заблуждавайте: Изабела е пряко нападение над християнската вяра. Теорията за Големия взрив утвърждава, че тази красива, тази изключителна, тази дадена ни от Бога вселена е възникнала от само себе си, по чиста случайност, преди трийсет милиарда години. И като че ли тази ненавистна за християнството теория не е достатъчна, та сега искат да похарчат четирийсет милиарда от нашите пари, за да я докажат!

Измери публиката с яростен поглед.

— Какво ще кажете да поискаме от учените във Вашингтон същата сума? Ами ако им поискаме четирийсет милиарда долара, за да докажем правотата на Битие? Какво ще кажете за това? Професионалните ненавистници на Христос, либералите във Вашингтон ще скърцат със зъби и на устата им ще излезе пяна! Ще излязат със старите дрънканици за отделянето на църквата от

държавата! Това са хората, които прогониха Исус от класните стаи, изхвърлиха Десетте Божи заповеди от съдилищата, поставиха извън закона коледните елхи и бебешките ясли, подиграха се на вярата ни и я оплюха. А сега същите тези светски хуманисти изобщо не се притесняват да харчат нашите пари, за да докажат погрешимостта на Библията, да превърнат нашата християнска вяра в лъжа!

Ропотът се засили. Няколко човека се изправиха, последваха ги още и накрая цялото паство бе на крака. Люшнаха се напред като човешко цунами, а гласовете им се сляха в обединен неодобрителен рев.

Подбудителите останаха неясни и вече ненужни.

— Това е война срещу християнството, приятели мои! Това е война докрай, а те облагат вас и мен с данъци, за да я водим! Ще им позволим ли да осквернят Христос и да накарат нас да плащаме за тази привилегия?

Преподобният Дон Спейтс се закова по средата на сцената, задъхан, оглеждащ разбунената публика в катедралата във Вирджиния Бийч, смаян от въздействието на думите си. Чуваше го, виждаше го, усещаше го — лудешкото надигане, натрупването на основателен гняв, заредения с възмущение въздух. Почти не вярваше на очите си. През целия си живот хвърляше камъни, а ето че сега изневиделица бе метнал граната. Точно за такова нещо се бе молил, бе се надявал, търсеше го.

— Слава на Бог и на Исус! — провикна се той, вдигна ръце към небето и насочи погледа си към искрящия таван. Падна на колене и поде трепетна молитва на глас. — Господи Исусе, с твоя помощ ще прекратим оскърблението към твоя Отец. Ще унищожим тази пъклена машина някъде там във виещата пустиня. Ще сложим край на това богохулство, наречено Изабела!

7.

В осем без петнайсет Уайман Форд излезе от двустайната къща, застана в края на алеята и вдиша от ароматния нощен въздух. Прозорците на трапезарията представляваха плуващи в мрака жълти правоъгълници. На фона на свистенето на напоителната система на игрището долавяше тихата джазова мелодия на пиано и приглушени разговори. Не можеше да си представи Кейт различна от непочтителната, пушеща марихуана и склонна да спори студентка, която познаваше. Обаче тя сигурно се бе променила, и то много, за да стане заместник-ръководителка на най-важния научен експеримент в историята на физиката.

Мислите му някак естествено се отклониха към спомени за нея и за прекараното с нея време, мисли, които имаха неприятната склонност да бъдат малко неприлични. Той побърза да ги натика в инстинктивната част от съзнанието си, откъдето бяха изскочили. Помисли си, че това не е отговорният начин да провежда едно разследване.

Заобиколи пръскачките, стигна до вратата на някогашния дървен търговски пункт и влезе. От стаята за отдых вдясно струеше музика и светлина. Влезе. Хората играеха на карти или шах, четяха, работеха на преносими компютри. Далеч от Мостика изглеждаха едва ли не спокойни и отпуснати.

Хейзълиъс седеше на пианото. Паешките му пръсти подскочиха по клавишите още няколко акорда и след това той се изправи.

— Уайман, заповядай! Вечерята тъкмо е готова.

Посрещна Уайман в средата на стаята и го поведе към трапезарията. Останалите започнаха да се надигат и ги последваха.

Трапезарията беше почти изцяло заета от тежка дървена маса със свещи, прибори и свежи диви цветя. В каменното огнище бумтеше огън. По стените висяха черги на навахо. Сигурно са в характерния стил на Накаи Рок, досети се Уайман от геометричните форми. Имаше

няколко отворени бутилки вино, а от кухнята се носеше уханието на печено месо.

Хейзълиъс се държеше като сърдечен домакин, настаняваше хората, смееше се, шегуваше се. Заведе Форд до място по средата на масата, до стройна блондинка.

— Мелиса? Това е Уайман Форд, новият ни антрополог. Мелиса Коркоран, нашата космоложка.

Здрависаха се. По рамото ѝ се плисна тежка руса коса, а бледозелените ѝ очи с цвета на морско стъкло го погледнаха любопитно. Чипият ѝ нос беше осеян с лунички, тя носеше индианска жилетка с мъниста, едновременно семпла и стилна, която открояваше панталона и ризата ѝ. Само че очите и на Коркоран бяха кръвясали и със зачервени клепачи.

Мястото от другата му страна беше празно.

— Преди да се заемеш с Уайман — обърна се Хейзълиъс към Коркоран, — искам да го представя на онези, които не го видяха по-рано днес.

— Давай.

— Това е Джули Тибодо, нашата специалистка по квантова електродинамика.

Жената срещу Уайман го поздрави с едно кратко „Здравей“, преди да възобнови свадливия си монолог, насочен към белокосия и приличен на леприкорн^[1] мъж до нея. Тибодо беше самото въплъщение на жената учен: невзрачна, пълна, облечена в мръсна бяла престилка, с късо подстригана неизмита коса на клечки. Карикатурата допълваха няколко молива в пластмасово калъфче в джоба ѝ. В досието ѝ пишеше, че страда от нещо, наречено „гранично разстройство на личността“. Форд беше любопитен да види как се проявява то.

— Господинът, който разговаря с Джули, е Харлан Сейнт Винсънт, нашият електроинженер. Когато Изабела работи на пълна мощност, Харлан управлява деветстотинте мегавата електричество, които се стичат тук като Ниагарския водопад.

Сейнт Винсънт се изправи и протегна ръка през масата.

— Радвам се да се запознаем, Уайман. — След като той седна, Тибодо продължи с лекцията си, която касаше нещо, наречено кондензат на Бозе-Айнщайн.

— Майкъл Чечини, господинът в другия край, е нашият специалист по стандартния модел във физиката на елементарните частици.

Нисък и смугъл мъж се изправи и протегна ръка. Форд я пое, впечатлен от любопитно безизразните и непрозрачни сиви очи на мъжа. Сякаш бе мъртъв отвътре, а и ръкостискането му беше същото — безжизнено и лепкаво. Само че като че ли съпротивлявайки се на нихилизма в центъра на съществото си, Чечини много прецизно бе подбрал облеклото си: ризата му беше толкова искрящо бяла, че очите те заболяваха, памучните му панталони имаха остър като нож ръб, а косата му беше разделена на път с военна прецизност и бе безупречно сресана. Дори ръцете му бяха съвършени — меки и чисти като омесено тесто, ноктите бяха с гладък ръб и излъскани до блясък. Форд долови слаб полъх от скъп афършейв. Обаче нищо не можеше да прикрие екзистенциалното отчаяние, което витаеше край него.

Хейзълиъс приключи със запознанствата, изчезна в кухнята и шумът се засили.

Форд все още не беше виждал Кейт. Питаше се дали това е просто съвпадение.

— Досега не бях срещала антрополог — заговори го Мелиса.

— А аз космолог — обърна се към нея той.

— Няма да повярвате колко много хора смятат, че се занимавам с козметика за нокти и коси — сякаш подканящо се усмихна тя. — Какво точно ще правите тук?

— Ще опознавам местните. Ще им обяснявам какво се случва.

— А самият вие разбирате ли какво се случва? — леко закачливо прозвуча въпросът й.

— Може би вие ще ми помогнете.

Тя се усмихна, пресегна се и взе една бутилка:

— Вино?

— Благодаря.

Тя разгледа етикета.

— „Вила ди Капецана, Карминяно, 2000“. Нямам представа какво е, но е хубаво. Джордж Инес е нашият познавач на вината. Джордж? Кажи ни нещо за виното.

Инес прекъсна разговора си в другия край на масата и по лицето му грейна доволна усмивка. Побутна очилата си нагоре.

— Имах късмет да отмъкна тази каса — исках тази вечер да ви поднеса нещо специално. Капецана е едно от любимите ми вина от старо имение в планината на запад от Флоренция. Там за пръв път допускат каберне совиньон в сместа. Има хубав цвят, аромат на френско грозде, примесен с череша, и дълбок плодов вкус.

Коркоран се обърна към Форд с подигравателна усмивка:

— Джордж е ужасен сноб на тема вино — отбеляза тя и напълни щедро чашата му, после доля и в своята. Вдигна я и каза: — Добре дошъл на Червеното плато. Ужасно място.

— Защо?

— Донесох и котката си — не можех да понеса да се разделя с нея. Два дни, след като пристигнахме, чух някакъв вой и видях как един койот я отмъква.

— Ужасно.

— Навсякъде е пълно с тези мръсни дебнещи животни. Освен това има тарантули, скорпиони, мечки, рисове, бодливи прасета, скунксове, гърмящи змии и паяци „черна вдовица“. — Явно произнасянето на тези думи й доставяше удоволствие. — Мразя това място — с наслада заяви тя.

Форд се усмихна с нещо, което се надяваше да прилича на смущение, и зададе най-тъпия въпрос, за който успя да се сети:

— Е, ами какво би трябвало да прави Изабела? Аз съм само антрополог...

— На теория е доста просто. Изабела сблъсква елементарни частици една с друга почти със скоростта на светлината, за да пресъздаде енергийните условия по време на Големия взрив. Прилича на състезание по унищожение. Два отделни лъча с частици се ускоряват в противоположни посоки в голяма кръгла тръба с диаметър седемдесет и пет километра. Частиците се въртят все по-бързо и по-бързо по окръжността, докато стигнат 99,99 процента от скоростта на светлината в противоположни посоки. Забавлението започва, когато ги засрещнем в директен сблъсък. Така пресъздаваме мощта на Големия взрив.

— Какви частици сблъскват?

— Материя и антиматерия — протони и антипротони. Когато се сблъскат... бум! $E=mc^2$. Внезапният прилив на енергия създава пръски

от всякакви различни частици. Тези пръски се улавят от детекторите, а ние разбираме какви са те и как са създадени.

— Откъде вземате антиматерията?

— Поръчваме я по пощата от Вашингтон.

— Аз пък си мислех, че там имат само черни дупки — усмихна се Форд.

— Ако трябва да отговоря сериозно, сами си създаваме антиматерия, като обстрелваме златна пластина с алфа частици. Събираме антипротоните във вторичен пръстен, а след това в нужния момент захранваме с тях основния пръстен.

— И къде участва космологията във всичко това? — попита Форд.

— Тук съм, за да проучвам тъмните неща! — театрално завъртя очи тя. — Тъмната материя и тъмната енергия. Още малко вино?

— Звучи страшно.

Тя се засмя. Той наблюдаваше как зелените ѝ очи го оглеждат преценяващо и открито и се запита на колко ли години е Мелиса. На трийсет и три? На трийсет и четири?

— Преди около трийсет години астрономите започват да проумяват, че по-голямата част от материята във вселената не е обичайното нещо, което можеш да пипнеш и да видиш. Нарекли я тъмна материя. Изглежда, че тъмната материя е навсякъде около нас, невидима е, минава неусетно през нас като призрачна вселена. Галактиките се намират в средата на огромни езера от тъмна материя. Не знаем какво представлява, защо съществува или откъде се е появила. Тъй като тъмната материя би трябвало да е била създадена заедно с обикновената материя по време на Големия взрив, аз се надявам да използвам Изабела, за да направя малко тъмна материя.

— А тъмната енергия?

— Прекрасно зловещо нещо. През 1999 г. космолозите откриват, че някакво непознато енергийно поле кара вселената да се разширява все по-бързо и по-бързо, да се раздува като гигантски балон. Назовават я тъмна енергия. Никой няма ни най-малка представа какво представлява и откъде се е появила. Като че ли е злонамерена.

Волконски изсумтя от отсрещната страна на масата, а гласът му прозвуча пронизително:

— Злонамерена ли? Вселената е безразлична. Не дава и пет пари за нас.

— Истината е — заяви Коркоран, — че в крайна сметка тъмната енергия ще унищожи вселената — по време на Големия срыв.

— Големия срыв ли? — До този момент Форд само се преструваше на неосведомен, но Големият срыв наистина бе новост за него.

— Това е най-новата теория за съдбата на вселената. Съвсем скоро разширяването на вселената ще стане толкова бързо, че галактиките ще се разкъсат, а след тях и звездите, планетите, вие и аз — дори атомите ще се разкъсат. Всичко ще изчезне — пуф! Съществуването ще приключи. Писах статия по този въпрос за Уикипедия. Погледнете там.

Тя отново отпи от чашата си, а Форд забеляза, че не само Коркоран се наслаждава на виното. Разговорът около тях бе станал пошумен, а половин дузина бутилки вече бяха празни.

— Съвсем скоро ли казахте?

— След не повече от дваисет — дваисет и пет милиарда години.

— „Скоро“ зависи от гледната точка — заяви Волконски с груб смях.

— Ние, космолозите, сме възприели далечната перспектива — каза Коркоран.

— А ние, компютърните специалисти — близката. На милисекунди.

— Милисекунди ли? — подигравателно попита Тибодо. — В квантовата електродинамика аз работя с фемтосекунди.

Хейзълиъс излезе от кухнята, понесъл поднос, отрупан с печено филе. Постави го на масата под съпровода от одобрителни възгласи.

Зад него се появи Кейт Мърсър с купа бифтеци. Без да погледне към Форд, тя я остави и отново изчезна в кухнята.

Каквото и да си бе представял Форд, то не можеше да го подготви за първата им среща, откакто бяха скъсали. На трийсет и пет тя беше още по-красива, отколкото беше на дваисет и три — само че дългият и непокорен водопад от черна коса сега бе оформен в къса и изискана прическа. Небрежната студентка в джинси и прекалено големи за нея мъжки ризи бе пораснала. За последен път я бе видял преди дванайсет години, но сякаш бяха минали само няколко дни.

Усети как някой го побутна, обърна се и видя, че Коркоран му подава подноса.

— Надявам се, че не си вегетарианец, Уайман.

— Ни най-малко.

Избра си почти сурово парче месо и подаде подноса нататък, като се стараеше да изглежда спокоен. Появата на Кейт го бе извадила от релси.

— Не си мисли, че се храним така всяка вечер — каза тя. — Пристигането ти е специален повод.

Някой почука чаша с лъжичка и Хейзълиъс се изправи, вдигнал чашата си. Разговорите секнаха.

— Подготвих си кратък приветствен тост... — огледа се той наоколо. — Къде е нашата помощник-ръководителка?

Вратата на кухнята се отвори, Кейт изхвъркна оттам и бързо седна до Форд, вперила поглед в масата отпред.

— Та както казах, искам да вдигна тост за добре дошъл на най-новия член на екипа ни — Уайман Форд.

Форд гледаше към Хейзълиъс, докато попиваше крехкото присъствие на Кейт до себе си, топлотата на тялото ѝ, аромата ѝ.

— Както повечето от вас знаят, Уайман е антрополог и полето на неговите проучвания е човешката природа — много по-сложна тема от всичко, над което работим ние. — Вдигна чашата си. — С нетърпение очаквам да те опозная, Уайман. Много, много сърдечно добре дошъл от всички нас.

Разнесоха се аплодисменти.

— А сега, преди да седна, искам да кажа няколко думи за разочарованието от снощи... — Той направи пауза. — Участваме в една борба, която се води, откакто човекът за пръв път е вдигнал очи към звездите и се е запитал какво представляват. Търсенето на истината е най-великият човешки стремеж. От откриването на огъня до откриването на кварка това е същността на човешката природа. Ние — четиринайсетте човека тук — сме истинските наследници на Прометей, който открадва огъня от боговете и го дава на човечеството. — Отново направи театрална пауза. — Знаете какво се случва с Прометей. За наказание боговете винаги го приковават към една скала. Всеки ден се спуска орел, който разкъсва гърдите му и

изкълвава черния му дроб. Само че тъй като е безсмъртен, Прометей не може да умре и е принуден вечно да понася това мъчение.

Стаята беше толкова притихнала, че Форд чуваше пращането на огъня в камината.

— Търсенето на истината е трудно, много трудно, както установихме. — Хейзълиъс вдигна чашата си. — За наследниците на Прометей.

Всички тържествено отпиха след тоста.

— Следващата проба ще започне в сряда по обед. Дотогава искам всеки от вас да съсредоточи всяка фибра от тялото си над предстоящата задача.

Той седна. Хората взеха приборите си и постепенно възобновиха разговорите.

Когато гласовете станаха достатъчно силни, Форд каза:

— Здравей, Кейт.

— Здравей, Уайман. — Погледът ѝ беше предпазлив. — Това най-малкото е изненада.

— Изглеждаш много добре.

— Благодаря.

— Помощник-ръководител — това е доста голямо постижение.

Чувстваше се като воайор, който чете досието ѝ. Само че не можеше да престане — беше силно заинтригуван. Откакто се бяха разделили, животът ѝ не бе лесен.

— А какво стана с кариерата ти в ЦРУ?

— Напуснах.

— И сега си антрополог?

— Да.

Само това си казаха. Гласът ѝ, мелодичното му звучене, произношението, в което се долавяше съвсем слабо фъфлене, му въздействаха още по-силно от вида ѝ. Бързо се понесе в потока на спомените. Реакцията му беше абсурдна — бяха се разделили преди много години. Оттогава беше имал половин дузина връзки и един брак. Раздялата им не беше красива — нищо от сорта на „ще си останем приятели“. Бяха си наговорили непростими неща.

Кейт се бе извърнала и разговаряше с друг. Той отпи от виното си, потънал в мисли. Върна се към първата им среща в МИТ. Рано един следобед той си търсеше тихо кътче за четене в задната част на

инженерната библиотека „Баркър“, когато забеляза една жена да спи под масата — не беше необичайна гледка. Беше положила дясната си буза върху ръката, а другата ѝ ръка лежеше над ризата. Дългата ѝ лъскава коса се бе разпиляла по килима. Беше слаба и хубава, с деликатните и изискани черти, каквито често имат хората с двойно азиатско-европейско потекло. Приличаше на заспала газела. Светлата трапчинка в основата на извитата ѝ шия до ключицата му се стори най-еротичното нещо, което беше виждал. Погледът му се плъзна по нея, безсрамно попивайки всяка еротична подробност от спящото ѝ тяло. Не бе в състояние да помръдне. Просто гледаше.

На бузата и кацна муха. Главата ѝ потръпна, а махагоновите ѝ очи се отвориха и се впериха в него. Това го взриви.

Тя се изчерви и непохватно изпълзя изпод масата.

— Какъв ти е проблемът?

Той измърмори нещо в смисъл, че е искал да се увери, че тя е добре.

Тя омекна, чувствайки се неловко.

— Сигурно съм изглеждала нелепо, просната на пода. Обикновено по това време няма никого. Мога да спя десетина минути и след това се събуждам освежена.

Той отново я увери, че просто иска да е сигурен, че е добре. Тя подметна някакъв коментар, че има нужда от двойно еспreso, преди да залегне над книгите. Форд каза, че и той би пийнал едно кафе — и това бе първата им среща.

Бяха толкова различни. И това беше част от очарованието. Тя беше от работническо семейство в малко градче, а той — от елита на големия град. Тя харесваше Блонди, а той — Бах. Понякога тя пушеше марихуана, което според него бе донякъде скандално. Той беше католик, а тя разпалена атеистка. Той се владееше, а тя бе непредсказуема, спонтанна и дори дива. На втората им среща Кейт направи първата крачка. Отгоре на всичко, се оказа блестяща студентка — вероятно дори гениална. Беше толкова умна, че това едновременно го плашеше и възбуждаше. Дори извън физиката, тя изпитваше неистов стремеж към проумяването на човешката природа. Беше фанатичка, изпитваше дълбоко възмущение заради несправедливостта на света, подписваше петиции, участваше в походи, пишеше писма до редакторите на различни издания. Той си спомняше споровете им за

религия и политика, които траеха до късно посред нощ, и колко удивен бе останал от прозренията ѝ за човешката природа въпреки суровата емоционалност на възгледите ѝ.

Решението му да започне работа в ЦРУ сложи край на връзката им. Според нея човек или е от добрите, или не е. ЦРУ определено беше от „лошите“. Тя го наричаше Централа за разруха и унищожение — при това, когато беше учтива.

— Е, Уайман, защо се отказва? — попита Кейт.

— Моля? — върна се в настоящето Уайман.

— Защо прекъсна кариерата си в ЦРУ?

Искаше му се да може да се накара да каже: „Защото взривиха колата на жена ми, докато работехме под прикритие.“

— Не се получи — вяло отвърна той.

— Разбирам. Прекалено ли е... да се надявам, че си променил възгледите си?

„А прекалено ли е да се надявам, че ти си променила своите?“, помисли си Форд, но подмина тази мисъл. Беше точно в неин стил — да удари точно в целта на каквато и да е цена. Обичаше тази нейна черта и я ненавиждаше.

— Вечерята изглежда прекрасно — каза той в опит да поддържа спокоен разговор. — Доколкото си спомням, беше царица на микровълновата.

— Напълнявам от полуфабрикатите.

Отново настана мълчание.

Форд усети как някой го ръга в ребрата от другата страна. Мелиса Коркоран държеше бутилка и предложи да му долее. Беше поруменяла.

— Пържолите са прекрасни — каза тя. — Браво на теб, Кейт.

— Благодаря.

— Недопечени, точно както ги обичам. Ей — посочи тя към чинията на Форд, — не си докоснал храната!

Форд си взе една хапка, но беше изгубил апетит.

— Хващам се на бас, че Кейт ти е разказвала за струнната теория. Много хубаво нещо, макар да е просто спекулация.

— Не е като тъмната енергия — каза Кейт с леко заядлив тон.

Форд веднага усети, че взаимоотношенията на двете си имат история.

— Тъмната енергия — хладно подхвана Коркоран, — е открита експериментално. Чрез наблюдения. Проблемът при струнната теория е обратен — тя съществува само в няколко уравнения, но няма проверими чрез опити предсказания. Това всъщност не е наука.

Волконски се наведе през масата и Форд долови застоялия мирис на тютюн.

— Тъмна енергия, струни, пфу! На кого му пука? Искam да разбера с какво се занимава един антрополог.

Форд посрещна с облекчение смяната на темата.

— Отиваме да живеем при някое откъснато от света племе и задаваме на хората много глупави въпроси.

— Ха, ха! — възкликна Волконски. — Сигурно си чул, че червенокожите се канят да дойдат на Червеното плато. Надявам се да не ни скалпират! — нададе индиански вик и се огледа в търсене на одобрение.

— Не е смешно — кисело каза Коркоран.

— Спокойно, Мелиса — изстреля Волконски в отговор, вирна брадичка, а туфичката косми там внезапно потрепери от гняв. — Не ме поучавай.

Коркоран се обърна към Форд:

— Такъв си е той. Защитил е докторат по грубиянщина.

„Още предистория“, помисли си Форд. Трябваше да внимава да не пострада при кръстосания огън, докато не разбере каква е позицията на всеки спрямо другия.

— Струва ми се, че Мелиса тази вечер си е пийнала малко повечко — отбеляза Волконски. — Както обикновено.

— Да, естествено — провлечено каза тя с унищожителна имитация на акцента на Волконски. — По-добре да гаврътвам водките посред нощ като теб. — Та вдигна чашата си и преди да я пресуши, каза на руски: — За вас!

— Ако ми позволите да ви прекъсна за момент — обади се Инес, а гласът му прозвуча високопарно и професионално. — Макар да е хубаво да даваме израз на чувствата си, бих искал да предложа...

Хейзълиъс му даде знак да замълчи и впери строг поглед към Волконски и към Коркоран — ту към единия, ту към другия, — а суровостта му ги накара да замълчат. Волконски се облегна, но ъгълчето на устата му трепереше. Коркоран скръсти ръце.

Хейзълиъс остави неловкото усещане за момент, а след това каза:
— Всички сме малко изморени и обезсърчени. — Гласът му прозвуча тихо и меко. В тишината изпращя огънят. — Нали, Питър?

Волконски не продума.

— Мелиса?

Лицето ѝ бе поруменяло. Кимна кратко.

— Да оставим нещата така... Спокойно... Нека да бъдем благи и да си прощаваме. Заради работата си.

Гласът му звучеше спокойно и успокоително, ритмично и някак хипнотично — като дресьор, който успокоява подплашен кон. За разлика от гласа на Инес, неговият не звучеше снизходително.

— Точно така — намеси се Инес, а гласът му разкъса изключителното спокойствие, създадено от Хейзълиъс. — Напълно. Разговорът беше полезен. Можем да обсъдим някои от тези въпроси по време на следващата груповая терапия. Както казах, добре е проблемите да се обсъждат открито.

Волконски се изправи толкова рязко, че прекатури стола си. Смачка салфетката си на топка и я хвърли на масата.

— Майната ѝ на груповата терапия. Чака ме работа.

Никой не продума. Чуваше се само шумоленето на хартия откъм Едълстайн, който се бе навечерял и отгърна поредната страница от „Бдение над Финеган“.

[1] В ирландския фолклор — елф с вид на дребно старче. — Бел.ред. ↑

8.

Пастор Ръс Еди излезе от караваната, метна хавлия на костеливите си рамене и спря на двора. Този понеделник зората бе кристалночиста над мисията. Изгряващото слънце хвърляше златиста светлина над пясъчната долина и позлатяваше клоните на изсъхналата канадска топола до малката каравана. Отзад Червеното плато се издигаше величествено на хоризонта — огнена колона под ранното утринно слънце.

Вдигна поглед към небето, долепи длани, сведе глава и каза с ясен и силен глас:

— Господи, благодаря ти за този ден.

Помълча малко, запъти се към помпата в предния си двор и метна кърпата на един стар пътен знак. Натисна енергично ръчката десетина пъти. В поцинкованото корито бликна струя студена вода. Ръс плисна шепа вода на лицето си, пхна калъп сапун във водата, разпени я, избърсна се и изми зъбите си. Изми лицето и ръцете си, отново наплиска лицето и хлътналите си гърди, дръпна кърпата и енергично се избърса. След това се огледа в огледалото, окачено на един ръждясал пирон в стълба на оградата. Лицето му беше дребно, от главата му стърчаха туфички тънка коса. Мразеше тялото си — приличаше на трепереща птичка. Преди много време лекарят бе казал на майка му, че става дума за „неуспешен растеж“. Все още го измъчваше намерът, че физическата му слабост по някакъв начин е негова грешка, негов личен пропуск.

Старателно среса косата си над оредяващите места, направи гримаса и огледа кривите си зъби, които така и не успя да си позволи да изправи. Нещо му напомни за сина му Люк — би трябвало вече да е на единайсет — и мъчителното чувство се задълбочи. Не беше виждал Люк от шест години, а през цялото време го тормозеше издръжката, която нямаше надежда да успее да плати. Внезапно образът на момчето изникна в съзнанието му — как слабичък тичаше под струите на пръскачката през един горещ летен ден... Споменът разряза гърлото

му като с нож, както бе виждал една жена от племето навахо да прерязва гърлото на агне, което се съпротивляваше и блееше, все още живо, но и вече мъртво.

Потръпна при спомена за несправедливостите в живота си, за паричните си проблеми, за изневерите на жена си, за развода. Непрекъснато ставаше нечия жертва, макар и не по собствена вина. Беше дошъл в резервата единствено с вярата си и с два кашона с книги. Бог поставяше на изпитание вярата му чрез мизерното съществуване и постоянния недостиг на средства. Еди се дразнеше, че дължи пари на толкова хора, особено на индианците. Само че Бог явно знаеше какво прави — Еди малко по малко събираше паството си, макар че хората като че ли се интересуваха повече от безплатните дрехи, които раздаваше по време на проповедите си. Никой не оставяше повече от няколко долара в кошничката за дарения — през някои седмици събираше едва двацет долара. А мнозина ходеха на литургия в католическата мисия, за да се възползват от безплатните очила и лекарства, или пък в Църквата на Исус Христос и на светците от последния ден в Раф Рок заради храната. Това беше проблемът с навахо — не можеха да различат гласа на Мамон от гласа на Бога.

Огледа се за Лоренцо, само че неговият помощник навахо все още не се бе появил. Лицето му пламна при мисълта за Лоренцо. Даренията бяха изчезнали за трети път и той вече нямаше никакви съмнения, че това е дело на Лоренцо. Бяха събрали едва петдесетина долара, но мисията му отчаяно се нуждаеше от тях — и което бе още по-лошо, това си бе кражба от Бога. Душата на Лоренцо беше в опасност заради някакви си петдесет долара.

На Еди му беше дошло до гуша. Предната седмица бе решил да уволни Лоренцо, но за да го направи, се нуждаеше от доказателство. Скоро щеше да го има. Предния ден между събирането на даренията и края на службата беше маркирал банкнотите в съда за дарения с жълт маркер. Помоли търговеца в Блу Гап да следи дали някой не харчи такива банкноти.

Навлече фланелката си, изпъна слабите си ръце и погледна към скромната си мисия със смесица от привързаност и отвращение. Караваната, в която живееше, се разпадаше. До нея се издигаше сглобяемата плевня, която беше купил от един фермер в Шипрок, бе я разглобил, транспортирал и издигнал отново, за да я превърне в

църква. Мъчително усилие. Пластмасови столове с различни размери, форми и цветове заместваха църковните пейки. „Църквата“ беше отворена от три страни и по време на вчерашната проповед бе излязъл вятър, който засипа енорияшите с пясък. Единственото му ценно притежание се намираше в задната част на караваната — мощен компютър, подарен му от един турист християнин, който пътуваше през земите на навахо и бе останал впечатлен от скромната мисия на Еди. Компютърът беше божи дар, връзката му със света отвъд резервата. Прекарваше много часове пред екрана, посещаваше християнски групи и стаи за разговор, изпращаше и получаваше имейли, организираше дарения на дрехи.

Еди влезе в църквата и се зае да подрежда столовете в прави редици и да почиства с четка пясъка от тях. Докато се трудеше, се замисли за Лоренцо, ядоса се още повече и започна да блъска столовете и грубо да ги намества по местата им. Това беше работа на Лоренцо.

Когато приключи със столовете, замъкна една четка за метене на пода на дървената платформа за проповеди и се зае да мете пясъка в отдалечения край. Докато метеше, Лоренцо се появи в двора. Най-сетне. Индианецът винаги изминаваше пеш трите километра от Блу Гап и обикновено се явяваше тихо и неочаквано като привидение.

Еди се изправи и се облегна на дръжката на метлата, докато младият навахо влезе в сянката на църквата.

— Здравей, Лоренцо — опита се да запази гласа си спокоен Еди. — Бог да те поживи и да те напътства днес.

Лоренцо отметна назад дългите си плитки:

— Здравсти.

Еди огледа начумереното му лице за следи от наркотици или алкохол, само че погледът му се отклони, когато Лоренцо безмълвно взе метлата от ръцете му и се зае да мете. Трудно можеш да разбереш какво става в душата на един навахо, но Лоренцо беше по-мъчен от мнозина — самотник, мълчаливец, затворен в себе си. Не беше лесно да се каже дали в главата му се върти нещо друго освен копнежа по алкохола и наркотиците. Еди не можеше да си спомни дори един път, когато Лоренцо е произнесъл цяло изречение. Не можеше да си представи, че младежът бе учил в Кълъмбия, макар и да не беше завършил.

Отстъпи назад и започна да го наблюдава как мете с бавни и неефикасни движения, след които оставаха пясъчни ивици. Потисна желанието си още сега да спомене на Лоренцо за даренията. Самият Еди едва намираше какво да яде и отново се бе наложило да вземе пари назаем за газта, а ето че Лоренцо крадеше божии пари, несъмнено за да си купи наркотици и алкохол. Възбудата му нарасна при мисълта да постави въпроса ребром на Лоренцо. Само че най-напред трябваше да изчака новини от търговеца, защото имаше нужда от доказателство. Ако обвинеше Лоренцо и младежът отрече — което със сигурност щеше да направи, лъжецът му с лъжец, — тогава какво можеше да постигне без доказателство?

— Лоренцо, след като приключиш тук, моля те да сортираш дрехите, които току-що пристигнаха — посочи той към няколкото кашона, дошли в петък от една църква в Арканзас.

Изръмжаване в знак, че го е чул. Еди наблюдава още известно време неумелото метене. Лоренцо беше дрогиран, нямаше никакво съмнение — беше откраднал даренията, за да си купи наркотици. А сега Еди нямаше да може да изкара седмицата, без да вземе пари назаем за газта и за храна.

Потрепери от ярост — но не каза нищо, извърна се и сковано се върна в караваната, за да изяде скромната си закуска.

9.

Форд спря на прага на плевнята. Лъчите на слънцето в понеделник сутринта падаха косо вътре и осветяваха вихър от пращинки. Чувахе как конете мърдат в клетките си и дъвчат храната си. Осмели се да влезе и тръгна по централната пътека, после спря да погледне коня в първата клетка. Оттам го погледна петнист кон, който дъвчеше овес.

— Как се казваш, приятел?

Конят тихо изцвили и наведе глава, за да хапне още.

В другия край на плевнята издрънча ведро. Форд се обърна и видя една глава да наднича от отдалечена клетка — Кейт Мърсър.

Впериха поглед един в друг.

— Добро утро — поздрави Форд с надеждата, че е успял да скалъпи небрежна усмивка.

— Добро утро.

— Помощник-ръководителка, специалистка по суперструнната теория, готвачка и... помощничка в обора? Ти си жена с много дарби — постара се да прозвучи шеговито той. Тя имаше и други дарби, които той с мъка успяваше да прогони от мислите си.

— Може да се каже.

Кейт притисна ръката си в ръкавица към челото си, след това се приближи, понесла кофа със зърно. В лъскавата ѝ коса се бе заплеела сламка. Беше облечена с тесни джинси и износено дънково яке над бялата изгладена мъжка риза. Яката ѝ беше разкопчана и той погледна към меката издуптина на гърдта ѝ.

Форд преглътна и единственото, което му хрумна да каже, беше нелепата фраза:

— Отрязала си косата си.

— Да, но косата обикновено израства отново.

Нямаше да се хване на въдицата.

— Отива ти — любезно каза той.

— Това е моята версия на традиционна японска прическа, която се казва умано-о.

Косата на Кейт винаги е била деликатна тема. Майка ѝ, която беше японка, не искаше у дъщеря ѝ да има нищо японско. Тя отказваше в дома им да се говори японски и настояваше Кейт да носи косата си дълга и пусната като всяко обикновено американско момиче. Кейт се беше предала за косата, но когато майка ѝ започна да намеква, че от Форд би излязъл идеалният американски съпруг, тя само започна да търси по-настойчиво недостатъците му.

Форд се досети какво би могла да означава новата прическа.

— Майка ти?

— Почина преди четири години.

— Моите съболезнования.

Мълчание.

— Каниш се да пояздиш ли? — попита Кейт.

— Чудех се.

— Не знаех, че умееш да яздиш.

— Когато бях на десет години, прекарах едно лято в ранчо за летовници.

— В такъв случай не те съветвам да яздиш Снорт — кимна тя към петнистия кон. — Къде смяташ да отидеш?

Той извади от джоба си една подробна карта и я разгъна.

— Искях да отида в Блекхорс, за да посетя лечителя. Струва ми се, че с кола ще трябва да измина трийсетина километра по лоши пътища. А на кон е само около осем километра, ако се мине по пътеката в задната част на платото.

Кейт взе картата и я разгледа.

— Това е Среднощната пътека. Не е за неопитни ездаци.

— Ще ми спести часове.

— Въпреки това на твоето място щях да взема джипа.

— Не ми се иска да пристигна с кола, изписана с правителствени емблеми.

— Хмм, разбирам какво имаш предвид.

Замълчаха.

— Добре — каза Кейт, — в такъв случай Балю е конят за теб. — Вдигна едно резе от куката, влезе в клетката и изведе кон с пръстен цвят, пухкава шия, тънка опашка и с голям, пълен със сено търбух.

— Все едно са го отхвърлили от фабрика за кучешка храна.

— Не съди по коня от вида му. Старият Балю е гърмян заек. Освен това е достатъчно умен, за да запази спокойствие, докато минава по Среднощната пътека. Грабвай седлото и подложката от тази полица и дай да го оседлаем.

Изчеткаха и оседлаха коня, сложиха юздите и го изведоха навън.

— Знаеш ли как да го яхнеш? — попита тя.

Форд я погледна.

— Пъхвам крак в стремето и го възсядам, нали така?

Тя му подаде поводите.

Форд се позамота с поводите, праметна единия през главата на коня, хвана стремето и пъхна крак в него.

— Трябва да...

Но той вече премятеше крак. Седлото се хлъзна настрани, Форд падна и се приземи по задник в прахта. Балю стоеше апатично с увиснало настрани седло.

— Тъкмо щях да кажа, ме трябва да провериш ремъка — сякаш потисна смеха си тя.

Форд се изправи и отупа прахта.

— Така ли се отнасяте тук с курортистите?

— Опитях се да те предупредя.

— Най-добре да тръгвам.

Тя поклати глава:

— Просто не мога да повярвам, че си тук.

— Май не се радваш.

— Така е.

Форд се въздържа да не отвърне язвително.

— Отдавна превъзмогнах всичко това. Надявам се и ти да успееш.

— О, не се тревожи — напълно съм го преодоляла. Просто в момента не се нуждаю от това усложнение.

— Какво усложнение? — попита Форд.

— Остави.

Форд замълча. Нямаше да се забърка в нищо лично с Кейт. Съсредоточи се над мисията!

— Днес ще се върнеш в Бункера ли? — попита той небрежно след малко.

— Боя се, че да.

— Още проблеми?

Тя присви очи — според него бдително.

— Може би.

— Какви?

Кейт вдигна поглед към него, после отмести очи настрани.

— Засечки с хардуера.

— Хейзълиъс ми каза, че са със софтуера.

— И там. — Тя отново погледна настрани.

— Мога ли да помогна с нещо?

Кейт застана с лице към него, а махагоновите ѝ очи бяха забулени и тревожни.

— Не.

— Нещо сериозно ли е?

Тя се поколеба.

— Уайман, ти си върши своята работа и остави ние да си вършим нашата, става ли?

Рязко се извърна и тръгна обратно към плевнята. Форд я наблюдава, докато се загуби в сенчестата вътрешност. Изглеждаше толкова... нещастна.

10.

Докато яздеше Балю, Форд постепенно се отпусна и се опита да прогони Кейт от мислите си, където тя се бе задържала прекалено дълго. Беше един от онези великолепни летни дни, малко меланхолични, които ти напомнят, че скоро идва края на сезона. Сред изсъхналата трева цъфтяха златисти кървавичета. Плодовете на кактусите се бяха сраснали с бодлите, а върховете на фалуджията бяха заменили цветовете си с пухкавите червено-бели пера, които предизвестяваха приближаването на есента.

Пътеката постепенно се губеше и Форд продължи пътя си, като се ориентираше с компас. Стари изкривени хвойни и ерозирали скални стълбове придаваха на платото праисторически вид. Прекоси една мечка следа в пясъка, а отпечатаните лапи му се сториха почти човешки. В съзнанието му изникна отдавна забравената дума на навахо за мечка — *шуш*.

Четирийсет и пет минути по-късно стигна края на платото. Канарата беше отвесна неколкостотин метра и после се спускаше на тераси от пясъчник към Блекхорс, разположен на шестстотин метра по-надолу. Селището приличаше на група геометрични фигури наред пустинята на около осемстотин метра от подножието на платото.

Форд слезе от коня и огледа края на канарата, докато открие ръба на скалата, по който се спускаше Среднощната пътека. Беше отбелязана на картата като път евентуално към уранова мина, но свличането на камъни и на пръст и ерозията я бяха превърнали в пресеклива пътека. Минаваше по ръба на скалата и после завиваше обратно надолу по склона, преди да пресече едно от ребрата на платото и да поеме на зигзаг по още стръмни извивки към подножието. Зави му се свят дори докато проследяваше с поглед извивката на пътеката, която на места бе широка по-малко от метър. Може би в крайна сметка трябваше да вземе джипа. Само че за нищо на света нямаше да се върне.

Поведе Балю към ръба и заслиза надолу, водейки коня. Старият кон невъзмутимо наведе глава, изпръхтя и последва Форд надолу. Изпита възхищение и дори обич към стария смелчага.

Половин час по-късно стигнаха в подножието. Форд отново възседна коня и измина последната отсечка от пътеката през плиткия и засенчен от вечнозелени храсти каньон до Блекхорс. Градчето се състоеше от обори за крави, кошари, вятърна мелница, водоем и десетина очукани каравани. Зад една от караваните се издигаха няколко осмостенни хогана^[1], построени от нацепени кедрови стволове и с покриви от кал. Близо до центъра на градчето група малки деца лудуваха край разнебитена люлка, а гласовете им отекваха пронизително в безлюдната пустиня. До караваните бяха паркирани пикапи.

Форд пришпори Балю с пети. Старият кон се движеше бавно през равните покрайнини на градчето. Духаше силен вятър. Децата прекъснаха играта си, застинаха като миниатюрни статуи и впериха поглед в него. След това като по даден знак избягаха, пискайки.

Форд спря Балю на сто и петдесет метра от най-близката каравана и зачака. Знаеше от Рама, че личното пространство на навахо започва доста пред входа. След малко се затръшна врата, от една каравана излезе дългнест мъж с каубойска шапка и криви крака и закуцука към него. Вдигна ръка за поздрав към Форд.

— Вържи коня си ей там — провикна се той, за да надвика воя на вятъра.

Форд слезе от коня, върза Балю и охлаби страничния ремък. Мъжът се приближи, заслонил очите си с ръка от яркото слънце.

— Кой си ти?

Форд протегна ръка и каза:

— Я'ат еех ши еи Уайман Форд йинишие.

— О, не, още един бледолик, който се опитва да говори навахо — весело каза Бигей и додаде: — Поне произношението ти е по-добро, отколкото на мнозина.

— Благодаря.

— Какво мога да направя за теб?

— Търся Нелсън Бигей.

— Намери го.

— Имаш ли минутка?

Бигей примижа и се вгледа в него по-внимателно.

— От платото ли идваш?

— Да.

— О!

Мълчание.

— Пътеката е адски трудна — каза Бигей.

— Не и ако водиш коня си за ремъка.

— Умен мъж. — Още една неловка пауза. — Значи, ти си... от правителството, така ли?

— Да.

Бигей отново се вгледа в него, изсумтя, след това се извърна и закуцука обратно към караваната. След миг вратата се затръшна. Над градчето Блекхорс се възцари тишина, чуваше се само вятърът, който разстилаше около Форд чилета жълт прах, сякаш тъчеше завивка.

А сега какво? Форд стоеше сред вихрушката от пепел и се чувстваше като кръгъл глупак. Почука ли на вратата, Бигей няма да му отвори, а самият той щеше да се прояви като поредния нахален бледалик. От друга страна, беше дошъл тук, за да разговаря с Бигей, и точно това щеше да направи.

Майната му, този тип не може вечно да остане вътре. Форд седна.

Минутите се точеха. Вятърът духаше. Прахта се въртеше.

Изтекоха десет минути. Миризлив бръмбар мина целенасочено през прахта, поел по някаква незнайна задача, и се превърна в малка черна точка, когато се отдалечи и постепенно изчезна от поглед. Мислите на Форд се лутаха безцелно и той се замисли за Кейт, за връзката им, за своето дълго житейско пътешествие оттогава. Неизбежно съзнанието му се насочи към съпругата му. Смъртта ѝ унищожи всякакво усещане за сигурност, което бе изпитвал през живота си. Преди това нямаше представа колко своеволен може да бъде животът. Трагедиите се случваха на другите. Добре, научи си урока. Оказа се, че може да се случи и на него. Сега продължаваше напред.

Забеляза леко раздвижване на пердето на един прозорец, което означаваше, че Бигей го наблюдава.

Запита се след колко време този човек ще схване посланието му, че не възнамерява да помръдне. Надяваше се да е скоро — пясъкът

започна да прониква през панталона му, влизаше в ботушите, промъкваше се през чорапите.

Вратата се затръшна и Бигей изтрополи на малката дървена веранда, скръстил ръце и с леко раздразнен вид. Примижа към Форд, след това се затътри по паянтовите дървени стълби и се приближи. Протегна ръка и помогна на Форд да се изправи.

— Ти си най-търпеливият бял човек, когото съм виждал. Май ще трябва да влезеш. Отупай се, че да не съсипеш новото ми канапе.

Форд отупа прахта, последва Бигей в дневната и двамата седнаха.

— Кафе?

— Благодаря.

Бигей се върна с две чаши, пълни с водниста като чай течност. Форд си спомни и това — за да пестят пари, навахо използваха дозата смляно кафе многократно.

— Мляко? Захар?

— Не, благодаря.

Бигей изсипа щедро количество захар в чашата си, а след това я напълни до половината с мляко от картонена кутия.

Форд огледа помещението. Кафявото плюшено канапе, на което седеше, беше всичко друго, но не и ново. Бигей се настани в един счупен шезлонг. В ъгъла имаше скъп телевизор с огромен екран — доколкото виждаше, единствената скъпа вещ в караваната. Стената зад него бе облепена със семейни снимки, на много от които се виждаха млади мъже във военни униформи.

Форд погледна любопитно към Бигей. Шаманът не отговаряше на очакванията му — не беше нито млад разпален активист, нито мъдър и сбръчкан старейшина. Беше дългурест, със спретнато подстригана коса и изглеждаше на четирийсет и няколко години. Вместо с каубойски ботуши, каквито носеха повече мъже навахо в Рама, Бигей беше обут с високи кецове, оръфани, избелели и с отлепена гума отпред. Индианският му произход издаваше само огърлицата от големи парчета тюркоаз.

— Добре, казвай сега какво искаш от мен — изрече той с мек тембър като на дървен духов инструмент и с типичния за навахо акцент, който придаваше тежест на всяка дума.

Форд кимна към стената:

— Това семейството ти ли е?

— Племенниците.

— Военни ли са?

— В армията са. Единият е в Южна Корея. Другият, Лоренцо, беше на мисия в Ирак и сега е... — поколеба се той — ... отново у дома.

— Сигурно се гордееш с тях.

— Така е.

Отново настана мълчание.

— Научих, че смяташ да поведеш протестен поход срещу проекта „Изабела“.

Никакъв отговор.

— Е, затова съм тук. За да изслушам тревогите ти.

Бигей скръсти ръце:

— Твърде късно е да ме изслушваш.

— Опитай.

Бигей разтвори ръцете си и се наведе напред:

— Никой не е питал хората тук дали искат тази Изабела. Всичко е уговорено в Уиндоу Рок. Те получават парите, а ние нищо. Казаха ни, че ще има работа, обаче след това вие доведохте строители от другаде. Казаха, че ще има икономическо развитие, обаче вие си карате храната и всичко необходимо от Флагстаф. Нито веднъж не сте пазарували в нашите местни магазини в Блу Гап или в Раф Рок. Строите къщите си в долината Анасази, осквернявате гробове и отнехте пасища, които все още използвахме, без никаква компенсация. А сега чуваме да се говори за разбиване на атоми и за радиация.

Той положи големите си ръце върху коленете и гневно изглежда Форд.

Форд кимна:

— Слушам те.

— Радвам се, че не си глух. Много си невеж по отношение на нас — бас ловя, не знаеш дори кое време е — изви въпросително вежди той. — Хайде, кажи ми, кое време е според теб.

Форд съзнаваше, че му поставят капан, но въпреки това се хвана:

— Девет часът.

— Сгреси! — победоносно възкликна Бигей. — Десет е.

— Десет ли?

— Точно така. Тук, в Големия резерват, половината година сме в различна часова зона от останалата част на Аризона, а другата половина сме в същата. През лятото, когато влезеш в резервата, сме с един час напред от останалата част на щата. Часовете и минутите и бездруго са измислени от бледоликите, обаче работата е там, че вие, гениите там горе, знаете толкова малко за нас, че дори не можете да си сверите часовниците.

Форд го погледна спокойно:

— Господин Бигей, ако искате да работите с мен, за да постигнем някакви действителни промени, обещавам ви да го направим. Имате някои основателни оплаквания.

— Ти какъв си, учен ли?

— Антрополог съм.

Внезапно настъпи мълчание. След това Бигей е облегна. Сух смях разтърси тялото му.

— Антрополог. Като че ли сме някакво примитивно племе. О, това наистина е смешно! — Спря да се смее. — Е, аз съм американец точно като теб. Мои близки се сражават за моята страна. Не искам вие да идвате на моето плато, да строите машина, която плаши всички до смърт, да давате цял куп обещания, които не изпълнявате, а сега пък да ми прашате и антрополог, все едно сме диваци, които са си проболели носовете с кости.

— Изпратиха ме тук само защото прекарах известно време в Рама. Бих искал да ви поканя да разгледате проекта „Изабела“, да се срещнете с Грегъри Хейзълиъс, да видите какво правим и да се запознаете с екипа.

Бигей поклати глава.

— Вече е късно за разглеждане. — Замълча и след това попита едва ли не неохотно: — Какви проучвания правите там? Чувал съм някои странни истории.

— Изследват Големия взрив.

— Какво е това?

— Теорията, според която вселената е възникнала преди тринайсет милиарда години след взрив и че оттогава непрекъснато се разширява.

— С други думи, вретете си носа в работата на Твореца.

— Творецът не ни е дал мозък просто ей така.

— Значи не вярвате, че вселената е създадена от Твореца.

— Аз съм католик, господин Бигей. Според мен Той просто го е направил посредством Големия взрив.

Бигей въздъхна:

— Както казах, стига толкова приказки. Ще направим конен поход до платото в петък. Можете да отнесете това послание на екипа си. А сега, ако нямате нищо против, чака ме работа.

Форд язди Балю до мястото, откъдето пътеката започваше да се изкачва. Вдигна поглед към канарите, скалите и зъберите. Вече знаеше, че Балю може да се справи със завоите и с трудните места, така че нямаше причина да върви пеша. Можеше да язди стария кон.

Когато един час по-късно минаха през отвора в скалата на върха на платото, Балю заприпка в тръс, нетърпелив да се върне в плевнята. Форд уплашено се вкопчи в седлото, признателен, че наблизко няма кой да види как глупаво изглежда. Към един часа се показва Накай Рок и ниските скали около долината. Докато се спускаше към канадските тополи, чу силен смях и видя една фигура, която бясно крачеше по пътя от Изабела към селището.

Беше Волконски, компютърният програмист, а дългата му и мазна коса бе разчорлена. Изглеждаше изтощен и ядосан, но въпреки това се хилеше като луд.

Форд спря Балю, бързо слезе и с помощта на коня запречи пътеката.

— Здравей.

— Извинявай — каза Волконски и се опита да се шмугне отстрани.

— Хубав ден, нали?

Волконски спря и впери трескав поглед в него, а по изражението му се четеше яростен присмех.

— Питаш ме дали денят е хубав. Е, отговарям ти — по-хубав няма накъде.

— Наистина ли? — попита Форд.

— И защо това да е твоя работа, господин антрополог? — Програмистът наведе глава и кафявите му зъби се показаха в гримаса на престорена веселост.

Форд пристъпи толкова близо, че можеше да докосне руснака.

— Съдейки по вида ти, денят изобщо не е хубав.

Волконски положи ръка на рамото на Форд с преувеличен и подигравателен приятелски жест и се приведе напред. Мирис на алкохол и на тютюн обгърна Форд.

— Преди се притеснявах, но вече съм добре! — Наведе главата си назад и избухна в груб смях, а небръснатият му гръклян заподскача.

Отзад се разнесе шум от стъпки. Волконски рязко се изправи.

— А, Питър — обади се Уордлоу, който се приближаваше по пътеката. — И Уайман Форд. Поздрави. — Тонът му, приятен и странно ироничен, подчерта последната дума.

Волконски се сепна от поздрава.

— От Бункера ли идваш Питър? — думите на Уордлоу бяха натежали от заплаха.

Волконски запази налудничавата си усмивка, но Форд прочете в погледа му неловкост — или пък беше страх?

— Според сведенията от охраната си бил там цяла нощ — продължи Уордлоу. — Тревожа се за теб. Надявам се, че спиш достатъчно, Питър.

Волконски мълчаливо го заобиколи и бързо пое надолу по пътеката.

Уордлоу се извърна към Форд, сякаш не се е случило нищо необикновено.

— Хубав ден за езда.

— Тъкмо за това си говорехме — сухо отвърна Форд.

— Къде ходи?

— В Блекхорс да се срещна с шамана.

— И?

— Срещнахме се.

Уордлоу поклати глава.

— Този Волконски... вечно се тревожи за нещо. — Направи крачка по пътеката, след това спря. — Нали не ти каза нещо странно...?

— Какво например? — попита Форд.

— Кой знае? — сви рамене Уордлоу. — Той е малко нестабилен.

Форд наблюдава как Уордлоу се отдалечава, пъхнал месестите си ръце в джобовете — човек като всички тях на прага на нервния срыв,

само дето го прикриваше по-умело.

[1] Еднообемна постройка от дървени пръти и пръст със символно-религиозно значение, която индианците навахо използват за ритуали, а понякога и за живеене. — Бел.ред. ↑

11.

Еди стоеше пред караваната си с чаша студена вода в ръка и наблюдаваше как слънцето се спуска към далечния хоризонт. Лоренцо никакъв не се виждаше — беше изчезнал към обяд тихо, както се бе появил, без да изпълни задълженията си докрай. На масата лежеше купчина неразпределени дрехи, а пясъкът около църквата не беше почистен с гребло. Еди се загледа към далечния хоризонт, изгарящ от възмущение. Изобщо не биваше да се съгласява да вземе Лоренцо на работа. Младежът бе лежал в затвора за непредумишлено убийство и бе успял да се договори за по-лека присъда — беше намушкал човек с нож по време на пианска свада в Галъп. Беше лежал в затвора само осемнайсет месеца. Еди се съгласи да го наеме по молба на едно местно семейство, за да му помогне да изпълни условията на освобождаването под гаранция.

Огромна грешка.

Еди отпи от хладната вода и се опита да потисне парещото негодувание и гнева, които бушуваха в гърдите му. Все още нямаше новини от търговеца в Блу Гап, но не се съмняваше, че скоро ще има. И тогава щеше да разполага с нужното доказателство, за да се отърве от Лоренцо завинаги — щеше да го изпрати в затвора, където му беше мястото. Осемнайсет месеца за убийство — нищо чудно, че престъпността в резервата беше толкова висока.

Отпи още една глътка и с учудване забеляза неясния силует на човек, който вървеше по пътя към мисията на фона на залязващото слънце. Примижа и се вгледа.

Лоренцо.

Докато приближаваше, Еди отсъди по несигурната му походка, че младежът е пиан. Скръсти ръце и зачака, а сърцето му заби учестено при мисълта от предстоящия сблъсък. Нямаше да допусне да му се размине — не и този път.

Лоренцо стигна до портата, облегна за момент на стълба и после влезе.

— Лоренцо?

Индианецът бавно завъртя глава. Очите му бяха кръвясали, глупавите му плитки бяха наполовина разплетени, а триъгълната кърпа на главата му беше накриво. Изглеждаше ужасно, а тялото му бе прегърбено, сякаш целият свят тежеше на плещите му.

— Ела тук, ако обичаш. Искам да поговорим.

Лоренцо просто го изгледа.

— Лоренцо, чу ли какво ти казах?

Индианецът се обърна и се затътри към купчината дрехи.

Еди бързо застана пред него и му препречи пътя. Младежът спря, вдигна глава и го погледна. Заля го киселата миризма на бърбън.

— Лоренцо, много добре знаеш, че консумацията на алкохол е нарушение на условията на гаранцията ти.

Онзи просто го гледаше.

— Освен това си тръгна, без да си свършил работата си. От мен се очаква да уверя надзорника ти, че вършиш както трябва работата тук, а аз няма да го излъжа. Освобождавам те.

Главата на Лоренцо клюмна. За миг Еди си помисли, че това е признак на разкаяние, но след това чу гъргорещ звук, когато Лоренцо събра слюнка и я изплю в краката на Еди, където тя се плъосна като сурова стрида.

Сърцето на Еди заби силно. Беше бесен.

— Не смей да плюеш, докато говоря с теб, господинчо! — повиши глас Еди.

Лоренцо се опита да направи крачка встрани и да заобиколи Еди, но пасторът бързо му прегради пътя отново.

— Чуваш ли ме или си твърде пиян?

Индианецът просто си стоеше.

— Откъде взе парите за алкохола?

Лоренцо вдигна ръка и после тежко я отпусна.

— Попитах те нещо.

— Един тип ми дължеше — дрезгаво прозвуча гласът му.

— Така ли? Какъв тип?

— Не му знам името.

— Не му знаеш името — повтори Еди.

Лоренцо направи още един вял опит да го заобиколи, но Еди му попречи. Усети, че ръцете му треперят.

— По една случайност знам откъде си взел парите. Откраднал си ги. От даренията.

— Нищо подобно.

— Откраднал си ги и още как. Повече от петдесет долара.

— Глупости.

— Не ругай, Лоренцо. Видях те да ги взимаш. — Изрече лъжата още преди да си даде сметка. Обаче нямаше значение. Все едно наистина го бе видял — вината бе изписана по цялото му лице.

Лоренцо не продума.

— Петдесет долара, от които тази мисия отчаяно се нуждае. Само че ти ги открадна не просто от мисията. И не просто от мен. Откраднал си ги от Бога!

Никакъв отговор.

— Как според теб ще реагира Бог? Помисли ли за това, докато взимаше парите, Лоренцо? „И ако дясната ти ръка те съблазнява, отсеци я и я хвърли от себе си; защото по-добре е за тебе да погине един твой луд, а не цялото ти тяло да бъде хвърлено в геената.“

Лоренцо рязко се извърна и тръгна в противоположната посока, обратно към градчето. Еди се метна напред и стисна рамото на ризата му. Лоренцо освободи рамото си и продължи да върви. Изведнъж зави и тръгна към караваната.

— Къде отиваш? — кресна Еди. — Не влизай там!

Лоренцо хлътна вътре. Еди се втурна подире му и спря на вратата.

— Излизай! — Поколеба се да го последва вътре, защото се боеше онзи да не го нападне. — Ти си крадец! — провикна се той към вътрешността. — Ето това си! Най-обикновен крадец. Веднага излез от дома ми! Ще повикам полицията!

Откъм кухнята се разнесе трясък — чекмеджето с прибори бе хвърлено на пода.

— Ще платиш повредите! До последния цент!

Още един трясък, още счупена посуда. На Еди отчаяно му се искаше да влезе вътре, но се страхуваше. Индианецът поне беше в кухнята, а не в спалнята отзад, където се намираше компютърът му.

— Излез от там, пияницо! Боклук такъв! В Божиите очи ти си леке! Ще съобщя на надзорника ти и ще те върнат в затвора! Гарантирам ти!

Неочаквано Лоренцо се появи на входа с дълъг нож за хляб в ръка.

Еди отстъпи назад, далеч от верандата.

— Лоренцо, не!

Лоренцо застана на верандата несигурно, размахвайки ножа и примигвайки на светлината на залязващото слънце. Не пристъпи напред.

— Хвърли ножа, Лоренцо. Хвърли го.

Ръката му се спусна.

— Веднага го хвърли. — Еди видя, че хватката около дръжката на ножа се отпуска. — Пусни го, иначе Исус ще те накаже.

Внезапно в гърлото на Лоренцо заклоочи гняв.

— Ще го мушна на твоя Исус ей така, право в задника! — размахна той ножа във въздуха толкова неистово, че едва не изгуби равновесие.

Еди политна назад, а думите го блъснаха като ритник в стомаха.

— Как... се осмеляваш... да богохулстваш... за Спасителя? Ти, болно... зло копеле!... Ще гориш в ада, Сатана! Ти...! — Пискливият глас на Еди секна в пристъп на истерия.

От гърлото на Лоренцо изригна хриплив и груб смях. Той размахна ножа ухилен, сякаш се наслаждаваше на ужаса на Еди.

— Точно така, право в задника!

— Ще гориш в ада! — провикна се Еди в пристъп на смелост. — Ще молиш Исус да навлажни пресъхналите ти устни, но той няма да те чува. Защото си отрепка. Боклук и отрепка!

— Право в задника — изплю се Лоренцо.

— Бог ще те порази, така да знаеш. Ще те накаже и ще те прокълне, богохулнико! Ти открадна от него, мръсен индиански крадец!

Лоренцо се хвърли към Еди. Обаче проповедникът беше дребен и бърз, затова докато ножът се носеше към него в широка и неефикасна дъга, Еди скокна настрани и хвана ръката на Лоренцо с двете си ръце. Индианецът се опита да се освободи и да насочи ножа отново към Еди, но той го стискаше с две ръце като терьер, извиваше и извърташе ръката му и се опитваше да го накара да пусне ножа.

Лоренцо изръмжа и се напрегна, само че нямаше сила, защото беше пиан. Ръката му внезапно се отпусна и Еди продължи да я стиска.

— Пусни ножа.

Лоренцо стоеше несигурно. Еди съгледа удобна възможност, блъсна Лоренцо с рамо, завъртя го настрани и грабна ножа. Само че изгуби равновесие и падна заднишком, а Лоренцо се стовари върху гърдите му. Докато Лоренцо падаше обаче, Еди успя да стисне дръжката на ножа. Лоренцо падна върху него и острието разряза сърцето му. Еди усети как топлата кръв плисва по ръцете му, с вик пусна ножа и се измъкна изпод тялото на индианеца. Ножът стърчеше от гърдите на Лоренцо точно над сърцето му.

— Не!

Колкото е да е невероятно, Лоренцо се изправи на крака с щръкнала от гърдите му дръжка. Залитна назад и с последно усилие стисна с две ръце дръжката. Лоренцо постоя така за момент, вкопчен за ножа, мъчейки се да го измъкне с бързо гаснещите си сили и вперил поглед в Еди с напълно безизразно лице и помътен поглед. Политна напред, строполи се тежко в пясъка, а от силата на удара върхът на ножа се показва от гърба му.

Еди гледаше ококорен, а устата му не спираше да бърбори. Видя как под проснатото възник тяло бързо се събира локва кръв, която напоява жадната земя и оставя подобни на желе съсиреци на повърхността.

Първата мисъл на Еди беше: няма да стана пак жертва.

Слънцето отдавна бе залязло и във въздуха вече се усещаше хлад, когато Еди привърши с изкопа. Пясъкът беше сух и мек и той бе издълбал дълбока яма — много дълбока.

Спря, едновременно плувнал в пот и разтреперан. Изпълзя от дупката, издърпа стълбата, опря стъпалото си на тялото и го търкулна вътре. Трупът се приземи с влажно тупване.

Действайки много внимателно, изгреба всичкия окървавен пясък в дупката, като копаеше толкова дълбоко, колкото е нужно, без да пропуска нито една песъчинка. После свали всичките си дрехи и ги хвърли вътре. След това вътре полетя кървавата кофа, в която си бе измил ръцете, последвана от кърпата, с която се беше избърсал.

Застана чисто гол и разтреперан на ръба на тъмната дупка. Да каже ли молитва? Само че богохулникът не заслужаваше никаква

молитва — пък и какво можеше да помогне молитвата на човек, който вече се гърчи и пищи в пламъците на ада? Еди му бе казал, че Бог ще го накаже и само петнайсет секунди по-късно Бог направи точно това. Господ насочи ръката на богохулника срещу самия него. Еди го бе видял с очите си — беше видял чудото. Бог беше там, на негова страна.

Все още гол, Еди зарина дупката, лопата след лопата, като се трудеше усърдно, за да запази топлината на тялото си. Приключи в полунощ. Заличи доказателствата за стореното, прибра инструментите и влезе в караваната.

Докато пастор Еди лежеше в леглото си тази нощ и се молеше пламенно както винаги, чу да се надига нощният вятър, както често ставаше. Виеше, блъскаше и шумно тресеше старата каравана, а пясъкът свистеше пред прозорците. Еди си помисли, че на сутринта дворът ще бъде пометен от вятъра, гладък девствен пясък, а всички следи от инцидента ще бъдат заличени.

Бог прочиства земята за мен, точно както ми прощава и пречиства душата ми от греха.

Еди лежеше в мрака, разтреперан и победоносен.

12.

Същата вечер Букър Кроули последва метр д'отела към задната част на ресторанта за пържоли „Маклейн“ и завари преподобния Спейтс вече настанен на масата да разглежда дебелото подвързано с кожа меню.

— Преподобни Спейтс, много се радвам да ви видя отново — ръкува се той с него.

— И за мен е удоволствие, господин Кроули.

Кроули седна на мястото си, тръсна елегантно завитата ленена салфетка, за да я разгърне, и я постави на скута си. Към тях се доближи келнер.

— Да предложи на господата нещо за пиене?

— Седем и седем — поръча си преподобният.

Кроули се сви, доволен, че е избрал ресторант, където никой не го познава. Проповедникът миришеше на „Олд Спайс“, а бакенбардите му бяха със сантиметър по-дълги от уместното. На живо изглеждаше с двайсет години по-възрастен, отколкото на екрана, лицето му беше осеяно с най-различни петна, а кожата му беше грапава като на човек, който пие. Оранжевата му коса лъщеше на бледата светлина. Как е възможно човек с толкова познания в областта на медиите да търпи такава евтина прическа?

— А за вас, господине?

— Мартини „Бомбайски сапфир“, много сухо, чисто, с лимонова кора.

— Веднага, господа.

Кроули си лепна широка усмивка.

— Е, преподобни, гледах шоуто ви вчера. Беше... страхотно.

Спейтс кимна, а пълната му ръка с маникюр почука по покривката на масата.

— Бог беше с мен.

— Питам се дали сте получили отзиви.

— Разбира се. Пощата ми се задръсти с повече от осемдесет хиляди имейла за последните двайсет и четири часа.

Мълчание.

— Осемнайсет хиляди?

— Не, господине. Осемдесет хиляди.

Кроули нямаше думи.

— От кого? — попита той най-накрая.

— От зрители, разбира се.

— Прав ли съм да допусна, че такъв отклик е необичаен?

— Точно така. Проповедта ми наистина докосна болно място. Когато правителството харчи парите на данъкоплатците, за да докаже, че словото Божие лъже... християните навсякъде се надигат.

— Да, разбира се — успя да се усмихне в знак на съгласие Кроули. Осемдесет хиляди! Това би изплашило до смърт всеки конгресмен. Замълча, когато келнерът донесе питиетата им.

Спейтс обгърна заскрежената чаша с пълната си длан, отпи дълга глътка и после остави чашата на масата.

— Остана въпросът с обещанието, което дадохте в „Праймтайм на Бога“.

— Разбира се — потупа Кроули самото си над вътрешния джоб.
— Всичко с времето си.

Спейтс отново отпи.

— Каква е реакцията във Вашингтон?

Хората на Кроули бяха успели да научат, че различни конгресмени са получили доста голям брой имейли, а също и че са проведени доста телефонни разговори. Само че нямаше смисъл да разпалва очакванията на Спейтс.

— Такъв въпрос се нуждае от натиск, докато проникне през твърдата черупка на Вашингтон.

— От зрителите си научавам друго. Много от тези имейли бяха с копие до Вашингтон.

— Несъмнено, несъмнено — побърза да се съгласи Кроули.

Келнерът се приближи да вземе поръчката им.

— А сега, ако нямате нищо против — каза Спейтс, — бих искал да получа онова дарение, преди да са поднесли храната. Не искам да го пипам с мазни пръсти.

— Не, разбира се.

Кроули извади плика от джоба си и дискретно го сложи на масата, а след това се сви от ужас, когато Спейтс се протегна и показно го вдигна. Ръкавът на Спейтс се плъзна назад и отдолу се показва месеста китка, силно окосмена в оранжево. Значи цветът беше естествен. Как така онова, което изглеждаше най-фалшиво у Спейтс, се оказваше действително? Дали не пропускаше нещо друго и много по-сериозно, свързано с този човек? Кроули потисна раздразнението си.

Спейтс обърна плика и го отвори с лакирания си нокът. Извади чека, вдигна го към светлината и внимателно го разгледа.

— Десет хиляди долара — бавно прочете той.

Кроули се огледа и с облекчение установи, че са сами в задната част на ресторанта. В този човек нямаше никаква класа.

Спейтс продължи да оглежда чека.

— Десет хиляди долара — повтори той.

— Надявам се, че всичко е наред.

Преподобният пхна чека обратно в плика и го мушна във вътрешния джоб на самото си.

— Знаете ли колко ми струва да поддържам мисията си? Пет хиляди дневно. Трийсет и пет хиляди седмично, почти два милиона годишно.

— Доста мащабна дейност — безизразно каза Кроули.

— Отделих цял час от проповедта си на вашия проблем. Надявам се да го повдигна отново този петък по време на „Америка на кръглата маса“. Гледате ли предаването?

— Не го пропускам. — Кроули знаеше, че Християнската кабелна телевизия излъчва седмичното токшоу на Спейтс, но нито веднъж не го бе гледал.

— Възнамерявам да се занимавам с проблема, докато не предизвикам справедливото възмущение на християните в тази държава.

— Много съм ви признателен, преподобни.

— В замяна на това десет хиляди долара са просто капка в морето.

„Проклетият му поп!“, изруга на ум Кроули. Как мразеше да си има работа с такива хора!

— Простете, преподобни, но останах с впечатлението, че ще повдигнете въпроса в замяна на еднократно дарение.

— И точно така направих: едно дарение, една проповед. Но сега ви говоря за взаимоотношения.

Спейтс вдигна чашата към влажните си устни, изпи остатъка от питието през колонката ледени кубчета, върна чашата на масата и избърса устата си.

— Дадох ви чудесна тема. Съдейки по реакцията, явно си струва да оказвате натиск без оглед на... хмм, на финансовата страна.

— Приятелю, води се религиозна война. Борим се със светските хуманисти на няколко фронта. Мога да преместя фронтовата си линия във всеки момент. Ако искате явно да се сражавам за вас, тогава... ще трябва да дадете своя принос.

Келнерът им донесе поръчаното филе миньон. Спейтс беше поръчал своето добре опечено и сега парчето месо за трийсет и девет долара имаше размера, формата и цвета на хокейна шайба. Спейтс склучи ръце и се приведе над чинията. На Кроули му трябваше известно време, за да си даде сметка, че той всъщност благославя храната си, а не я мирише.

— Още нещо за господата? — попита келнерът.

Преподобният изправи глава и вдигна чашата си.

— Още едно. — Погледна с присвити очи след отдалечаващия се келнер. — Според мен този мъж е хомосексуалист.

Кроули си пое въздух продължително и спокойно.

— Точно какво взаимоотношение предлагате, преподобни?

— Quid pro quo. Равностойно партньорство.

Кроули изчака.

— Да кажем, по пет хиляди на седмица с гаранция, че ще споменавам Изабела на всяка проповед и ще повдигна темата поне в едно предаване по кабелната.

Това било значи.

— Десет хиляди на месец — заяви Кроули хладно — и гарантирани минимум десет минути по темата във всяка проповед. А що се отнася до предаванията по кабелната, очаквам първото да е посветено изцяло на Изабела, а следващите да оказват натиск по темата. Ще правя дарението си в края на месеца, след излъчването. Всяко плащане ще бъде надлежно записвано като благотворително

дарение, придружавано със съответния документ. Това е първото, последното и единственото ми предложение.

Преподобният Спейтс изглежда замислено Кроули. След това на лицето му цъфна огромна усмивка, над масата се протегна една луничава ръка и отново се показаха оранжевите косъмчета.

— Бог ще ти се отплати за парите ти, приятелю.

13.

Рано във вторник преди закуска Форд седеше на масата в кухнята на къщичката си, вперил поглед в купчината досиета. Няма как високият коефициент на интелигентност да те предпази от превратностите на съдбата, но хората от екипа явно имаха прекалено много проблеми: трудно детство, родители с увреждания, проблеми със сексуалната нагласа, лични кризи, дори няколко фалита. Тибодо ходеше на психоаналитик от двадесетата си година, а диагнозата ѝ беше нещо, наречено „гранично разстройство на личността“. Като юноша Чечини се бе забъркал с някаква религиозна секта. Едълстайн страдаше от пристъпи на депресия. Сейнт Винсът е бил алкохолик. Уордлоу бе преживял посттравматичен синдром, след като бе видял с очите си как взривяват взводния му командир в една пещера в планината Тора Бора. На трийсет и четири Коркоран вече бе омъжена и разведена — два пъти. Инес бе обвинен, че спи с пациентки.

Като че ли само в миналото на Рей Чън нямаше нищо непристойно — тя беше просто първо поколение американка от китайски произход, чието семейство имаше ресторант. Долби също изглеждаше относително нормален, само дето бе израснал в един от най-лошите квартали в Уотс, а брат му се бе парализирал от случайно улучил го куршум по време на престрелка между улични банди.

Досието на Кейт бе най-показателно. Беше го прочел с някакво извратено и виновно увлечение. Баща ѝ се беше самоубил скоро след раздялата с майка ѝ — беше се застрелял заради провал в бизнеса. Здравето на майка ѝ се бе влошавало продължително и в крайна сметка на седемдесет години се бе озовала в старчески дом, неспособна да познае дъщеря си. След смъртта на майка ѝ в досието на Кейт имаше двегодишна празнина. Кейт бе предплатила за две години наема на апартамента си в Тексас и беше изчезнала. Форд беше адски впечатлен, че нито ЦРУ, нито ФБР бяха успели да открият къде е била и какво е правила. Тя отказваше да отговори на въпросите им — въпреки опасността службите за сигурност да не я одобряват като

заместник-ръководител на проекта „Изабела“. Само че Хейзълиъс се бе намесил и не бе трудно човек да проумее причината — двамата имаха връзка. Като че ли бе по-скоро приятелство, отколкото страст и всичко бе приключило без лоши чувства.

Прибра папките, отвратен от нахлуването във вътрешното пространство, от силната намеса на правителството в личния живот на човека, разкрита от досиетата. Зачуди се как го е преглъщал по време на всичките си години в ЦРУ. Манастирът го бе променил повече, отколкото съзнаваше.

Извади досието на Хейзълиъс и го отвори. Беше го прегледал набързо, но сега се зае да го чете по-внимателно. Данните бяха подредени хронологично и Форд ги прочете в този ред, представяйки си кривата на живота на този човек. Хейзълиъс произхождаше от учудващо обикновена среда, единствено дете на солидно семейство от средната класа от Минесота със скандинавски корени, баща му беше началник-склад, а майка му — домакиня. Бяха трезвомислещи и посредствени хора, които редовно ходеха на църква. Наистина невероятна среда за един трансцендентален гений. Хейзълиъс скоро се бе оказал същинско дете чудо: завършил бе с пълно отличие „Джон Хопкинс“ на седемнайсет, защитил бе докторат в Калифорнийския технически университет на двајсет, бе станал щатен преподавател в Кълъмбия на двајсет и шест и носител на Нобелова награда на трийсет.

Но освен гениалността му трудно можеше да се каже нещо определено за него. Той не беше типичният тесногръд учен. В Кълъмбия студентите му го обожаваха заради острото му чувство за хумор, шеговития му темперамент и учудващата мистична жилка. Свиреше буги-вуги на пиано в група, наречена „Куаркстърс“, в някакъв клуб на 110 улица, а мястото се пълнеше със студенти, които го обожаваха. Водеше студентите си в стриптийз барове. Беше разработил теорията за „странното привличане“ на фондовата борса и беше натрупал милиони, преди да продаде системата на един хедж фонд^[1].

След Нобеловата награда за работата му по квантовото струпване Хейзълиъс с лекота бе поел ролята си като наследник на знаменития физик Ричард Файнман. Беше написал не по-малко от трийсет теоретични статии за непълнотата на квантовата теория и бе

разтърсил из основи тази дисциплина. Беше спечелил отличието „Фийлдс“ в математиката, защото бе доказал третото предположение на Лаплас, и бе станал единственият човек, спечелил и Нобелова награда, и наградата „Фийлдс“. Към списъка с отличията си беше добавил и „Пулицър“ за поетичен сборник — стихове с необичайна красота, в които се примесваха експресивен език, математически уравнения и научни теореми. Беше организиран спасителна програма в Индия за осигуряване на помощ за момичета от райони, където бе обичайно болните девойки да бъдат оставяни да умрат. В дейността му бяха включени и ненатрапчиви, но интензивни образователни курсове, които целяха промяна на обществените ценности по отношение на жените. Беше дарил милиони долари на една кампания за прекратяване на женското обрязване в Африка. Беше патентовал — и това според Форд бе комично — по-хубав капан за мишки, хуманен, но ефикасен.

Често се появяваше на шеста страница на „Поуст“ в компанията на богатите, облечен с характерните си костюми от седемдесетте с плоски ревери и огромни вратовръзки. Твърдеше, че ги е купил от Армията на спасението и не е дал повече от пет долара за нито един. Беше редовен гост на шоуто на Летърман, където винаги можеше да се разчита, че ще направи скандални и противоречащи на основната политическа линия твърдения — наричаше ги „неприятни истини“, — но бе изключително красноречив относно утопичните си проекти.

На трийсет и две години бе смаял всички с брака си за супермодела и бивша кукличка от „Плейбой“ Астрид Гънд, десет години по-млада от него и прословута с ведрата си тъпота. Тя го придружаваше навсякъде, дори в телевизионните предавания, където той я гледаше с обожание, докато тя бърбеше щастливо за пламенните си и неясни политически убеждения, а веднъж дори бе направила небезизвестното изявление относно събитията от 11 септември: „Боже, не може ли хората просто да се разбират?“

И това беше достатъчно зле, но през този период Хейзълиъс бе изтърсил нещо дотолкова скандално, че се бе обезсмъртило подобно на претенцията на „Бийтълс“, че са по-известни от Исус. Някакъв репортер бе попитал физика защо се е оженил за жена, „която толкова превъзхожда интелектуално“. Хейзълиъс адски се засегнал. „А вие за кого искате да се ожения — изръмжал той на журналиста. — Аз превъзхождам интелектуално всички! Астрид поне умее да обича, а

това е повече, отколкото може да се каже за вас, слабоумни човешки същества.“

Най-умният човек на планетата бе нарекъл всички останали слабоумни. В отговор се надигнал невероятен вой до небесата. Вестник „Поуст“ прогърмял с класическото заглавие:

ХЕЙЗЪЛИЪС КЪМ СВЕТА: ВСИЧКИ СТЕ ТЪПАЦИ!

Манипулаторите на общественото мнение, кукловодите на тълпите и техните слуги изпаднали в праведен гняв. Достъпът на Хейзълиъс до всяка трибуна, амвон и „сапунерка“^[2] в Америка бил отрязан, той бил заклеймен като антиамерикански, антирелигиозен антипатриот, мизантроп и презрян сноб от най-омразния вид — посръбващ шери, откъснат от действителността елитарен тип от върхушката по Източния бряг. Пълна истерия.

Форд остави документите и си сипа още една чаша кафе. Дотук досието не се връзваше с Хейзълиъс, какъвто започваше да го опознава — човек, който претегля всяка дума и действа като умиротворител, дипломат, ръководител на екип. Все още не го беше чул да изказва нито едно политическо мнение.

Преди години Хейзълиъс беше преживял трагедия и вероятно това го бе променило. Форд прелисти досието, докато намери информацията.

Две години по-рано, когато Хейзълиъс е бил на трийсет и шест, Астрид бе починала от кръвоизлив в мозъка. Смъртта ѝ го бе съсипала. Беше се оттеглил от света за две години и бе останал в уединение като Хауард Хюс. И тогава съвсем неочаквано се бе появил с план за „Изабела“. Наистина бе друг човек — никакви предавания по телевизията, обидни изявления, утопични планове или изгубени каузи. Отърсил се бе от обществените си връзки и се бе отказал от грозните костюми. Грегъри Норт Хейзълиъс беше пораснал.

С изключително умение, търпение и такт Хейзълиъс бе придвижил напред проекта „Изабела“, беше си спечелил съюзници в научната общност, бе ухажвал големи фондации и хората от властта.

Не пропускаше възможност да напомни на американците, че Съединените щати сериозно са изостанали от европейците в изследванията в областта на ядрената физика. Твърдеше, че „Изабела“ може да доведе до евтини решения на световните енергийни проблеми, тъй като всички патенти и цялото ноу-хау е в ръцете на американците. Така бе постигнал невъзможното: подлъгал беше Конгреса да му отпусне четирийсет милиарда долара във време на бюджетен дефицит.

Явно беше същински майстор в убеждаването, който работеше кротко зад кулисите, предпазлив визионер, склонен въпреки това да поеме дързък и премерен риск. Ето този Хейзълиъс започваше да опознава Форд.

„Изабела“ бе творение на Хейзълиъс, неговото бебче. Беше обиколил страната и лично бе подбрал екипа си сред най-добрите физици, инженери и програмисти. Всичко бе минало гладко. Досега.

Форд затвори папката и се замисли. Все още имаше усещането, че не бе обелил вътрешните пластове, за да се покаже истинското човешко същество. Гений, шоумен, музикант, утопичен мечтател, предан съпруг, арогантен елитарист, блестящ физик, търпелив лобист. Кой беше истинският човек? Или пък зад всички тях се спотайваше някой друг, който управляваше маските?

Част от живота на Хейзълиъс не се различаваше много от неговия. И двамата бяха изгубили съпругите си по ужасяващ начин. Когато почина съпругата на Форд, познатият му свят изгоря заедно с нея и той остана да се скрита в развалините. Само че Хейзълиъс бе реагирал точно по обратния начин: явно смъртта на жена му го бе накарала да се съсредоточи. Форд бе изгубил смисъла на живота си, Хейзълиъс бе открил своя.

Запита се какво ли пише в собственото му досие. Не се съмняваше, че го има — и че Локууд го е прочел, точно както той сега четеше техните. Как ли изглежда? Привилегировано дете, Чоут, Харвард, МИТ, ЦРУ, брак. И след това: бомба.

А след бомбата какво? Манастир. И най-накрая — „Агенция за сигурност и разследване“, името на новата му фирма. Изведнъж му се стори претенциозно. Кого заблуждаваше? Беше открил агенцията четири месеца по-рано и имаше една-единствена поръчка. Да, работата наистина беше доходна, но имаше специални причини да я избере, които не можеше да включи в автобиографията си.

Погледна часовника: закъсняваше за закуска и си губеше времето със самосъжаление.

Пъхна досиетата в куфарчето, заключи го и се запъти към трапезарията. Слънцето тъкмо се бе показало над червените скали, лъчите му проникваха между листата на канадските тополи и те блестяха като късчета зелено и жълто стъкло.

В трапезарията ухаеше на бекон и на канелени кифлички. Хейзълиъс седеше на обичайното си място начело на масата, потънал в разговор с Инес. Кейт седеше на другия край, близо до Уордлоу, и си наливаше кафе.

Стомахът на Форд се сви, когато я зърна.

Седна на последното свободно място до Хейзълиъс и си сипа бъркани яйца и бекон от платото.

— Добро утро — поздрави го Хейзълиъс. — Добре ли спа?

— Много добре.

Всички бяха тук освен Волконски.

— Къде е Питър? — попита Форд. — Не видях колата му на алеята.

Разговорът утихна.

— Изглежда доктор Волконски ни е напуснал — каза Уордлоу.

— Напуснал ли? Защо?

Отначало никой не проговори. След това Инес каза необичайно високо:

— Като психолог на екипа вероятно бих могъл да хвърля светлина по въпроса. Без да нарушавам професионалната етика, мисля, че мога да кажа без всякакво противоречие, че Питър не се чувстваше добре тук. Трудно му беше да се приспособи към изолираността и стресиращия график. Липсваха му съпругата и детето му в Брукхейвън. Не се учудвам, че е решил да напусне.

— Казахте „изглежда, че си е тръгнал“.

Хейзълиъс отговори гладко:

— Колата му я няма, липсва куфарът и повечето от дрехите му, затова предположихме, че е така.

— И не е казал нищо на никого?

— Изглеждаш ми разтревожен, Уайман — отбеляза Хейзълиъс и го погледна втренчено. Форд се сепна. Беше прекалил и наблюдателен човек като Хейзълиъс не би го пропуснал.

— Не съм разтревожен, просто само учуден — отговори той.

— Боя се, че от известно време усещах, че ще стане така — каза Хейзълиъс. — Питър не беше пригоден за такъв живот. Сигурен съм, че ще ни се обади, когато се прибере у дома. А сега, Уайман, разкажи ни за посещението си вчера при Бигей.

Всички се обърнаха да слушат.

— Бигей е ядосан. Има цял списък с оплаквания от проекта „Изабела“.

— Какви например?

— Да кажем, че са били дадени много обещания, които не са спазени.

— Не сме обещавали нищо на никого — заяви Хейзълиъс.

— Явно от министерството на енергетиката са обещали работни места и икономически ползи.

Хейзълиъс отвратено поклати глава:

— Не контролирам министерството на енергетиката. Поне успя ли да го разубедиш за конния поход?

— Не.

Хейзълиъс се намръщи:

— Надявам се да успееш да направиш нещо, за да го предотвратиш.

— Може би е по-добре да се проведе.

— Уайман, и най-малкият намек за проблеми ще влезе в новините в цялата страна — каза Хейзълиъс. — Не можем да си позволим лоша реклама.

Форд впери поглед в Хейзълиъс.

— Окопали сте се тук, на платото, работите по таен проект и избягвате всякакви контакти с местните — естествено е да има слухове и подозрения. Какво очаквате, за бога? — Думите му прозвучаха по-остро, отколкото бе искал.

Всички го погледнаха, все едно бе наругал свещеник. Само че се успокоиха, когато и Хейзълиъс се отпусна.

— Добре, признавам, че заслужавах този упрек. Справедливо е. Може би не се справихме, както трябваше с този проблем. Е, каква ще е следващата стъпка?

— Ще направя приятелско посещение на председателя на местния катедрален съвет на навахо в Блу Гап и ще се опитам да уредя

среща в градчето с местните. На която ще присъстваш и ти.

— Ако имам време.

— Боя се, че ще се наложи да намериш.

— Ще минем по този мост, когато се стигне дотам — махна с ръка Хейзълиъс.

— Бих искал днес с мен да дойде и някой от учените.

— Кой конкретно?

— Кейт Мърсър.

Хейзълиъс се огледа:

— Кейт, нямаш нищо специално за днес, нали?

— Заета съм — изчерви се Кейт.

— Ако Кейт не може да отиде — обади се Мелиса Коркоран и отметна косата си с усмивка, — аз с радост ще се махна от това забравено от бога плато за няколко часа.

Форд погледна към Кейт и пак към Коркоран. Не му се искаше да им каже, че предпочита да не се появява в Блу Гап с висока, синеока и руса бледолика бомба. Кейт с черната си коса и донякъде азиатските черти на лицето си поне малко приличаше на индианка.

— Наистина ли си толкова заета, Кейт? — попита Хейзълиъс. — Каза, че почти си приключила с изчисленията за новата черна дупка. Това е важно, а ти в крайна сметка си помощник-ръководител.

Кейт погледна към Коркоран с непроницаемо изражение. Коркоран студено отвърна на погледа ѝ.

— Сигурно ще успея да довърша черната дупка по-късно — каза Кейт.

— Чудесно — каза Форд. — Ще мина след час да те взема.

Тръгна към вратата със странно приповдигнато усещане. Докато минаваше край Коркоран, тя го стрелна с крива подигравателна усмивка.

— Другия път — каза тя.

Когато се върна в къщата, Форд заключи вратата, занесе куфарчето в спалнята, дръпна пердетата, взе вградения телефон и се обади на Локууд.

— Здравей, Уайман. Някакви новини?

— Нали познаваш Питър Волконски, инженера по софтуера?

— Да.

— Снощи е изчезнал. Колата му я няма и ми казаха, че си е събрал дрехите. Можеш ли да провериш дали се е появявал някъде или се е свързвал с някого?

— Ще опитаме.

— Трябва да знам колкото може по-бързо.

— Веднага ще ти звънна.

— И още някои неща.

— Давай.

— Майкъл Чечини — в досието му пише, че като тийнейджър е участвал в религиозна секта. Искам да науча повече.

— Готово. Нещо друго?

— Рей Чън. Струва ми се... Как да го кажа? Твърде нормална.

— Не ми помагаш много.

— Разровете в семейството й и вижте дали няма нещо странно там.

След десет минути лампичката на телефона светна. Форд натисна копчето за приемане на разговора и чу гласа на Локууд, но значително по-напрегнат.

— По отношение на Волконски: обадохме се на жена му и на колегите му в Брукхайвън — никой не го е чувал. Каза, че е изчезнал снощи. По кое време?

— Предполагам, че около девет.

— Ще обявим колата му за издирване. Пътят му до дома в щата Ню Йорк е четирийсет часа. Ако е тръгнал натам, ще го открием. Случи ли се нещо?

— Вчера го срещнах случайно. Цяла нощ бе работил над „Изабела“ и беше пил. Беше изпаднал в изкуствена веселост. Каза ми: „Преди се притеснявах, но вече съм добре“. Обаче изглеждаше точно обратното.

— Имаш ли представа какво е имал предвид?

— Никаква.

— Искам да претърсиш дома му.

Колебание.

— Ще го направя довечера.

Форд остави слушалката и погледна към тополите пред прозореца си. Лъжи, шпиониране, заблуждаване, а сега и влизане с

взлом. Прекрасен начин да започне първата си година извън манастира.

[1] Фонд, който снижава риска за инвестициите при евентуално неблагоприятно насрещно движение на цените чрез специални финансови инструменти. — Бел.ред. ↑

[2] В американския ироничен жаргон — пищно украсена импровизирана платформа за неофициални речи. — Бел.ред. ↑

14.

Форд обхвана само с един поглед Блу Гап, Аризона. Намираше се в пращен каменовъглен басейн и бе заобиколен със скали и със сухите скелети на изсъхнали пинии. Градчето се състоеше почти изцяло от два пресичащи се черни пътя, асфалтирани само на петдесетина метра от кръстовището. Имаше бензиностанция от неизпечени тухли и един универмаг с напукана витрина. На оградата от бодлива тел зад бензиностанцията като знамена плющяха изсъхнали валма от храсти и найлонови торбички. До универмага имаше малко средно училище, заобиколено от телена ограда. На изток и на север върху червената пръст в строга симетрия се издигаха комунални къщи.

Недалеч пурпурният силует на Червеното плато се извисяваше като висок екран.

— Е, какъв е планът? — попита Кейт, когато джипът стигна тротоара.

— Да наля бензин.

— Бензин ли? Резервоарът е пълен наполовина, а горе имаме колкото си искаш безплатно гориво на разположение.

— Просто ме следвай, става ли?

Той спря пред бензиностанцията, излезе от джипа и зареди. След това почука по прозореца на Кейт.

— Имаш ли някакви пари?

— Не си нося чантата — притеснено го погледна тя.

— Добре.

Влязоха вътре. Зад плота стоеше едра индианка. В магазина се мотаеха и неколцина други клиенти — всичките навахо.

Форд взе пакетче дъвки, кутийка кока-кола и вестник „Навахо Таймс“. Отиде до плота и ги стовари отгоре. Жената ги маркира заедно с бензина.

Форд бръкна в джоба си и изражението му се промени. Театрално претърси джобовете си.

— По дяволите! Забравил съм си портфейла! — Погледна към Мърсър: — Имаш ли някакви пари?

— Знаеш, че нямам — гневно го изгледа тя.

Форд разпери ръце и стеснително се усмихна на жената на плота.

— Забравил съм си портфейла.

Тя невъзмутимо отвърна на погледа му.

— Трябва да платите. Поне за бензина.

— Колко е?

— Осемнайсет и петдесет.

Той отново театрално претърси джобовете си. Другите клиенти бяха спрели и слушаха.

— Можете ли да повярвате? Нямам в себе си нито цент. Ужасно съжалявам.

Последва напрегнато мълчание.

— Трябва да получа парите — заяви жената.

— Много съжалявам, наистина. Вижте, ще отида да си взема портфейла и веднага се връщам. Обещавам. Боже, чувствам се като пълен идиот.

— Не мога да ви пусна, без да взема парите — каза жената. — Това ми е работата.

Нисък и слаб човек, неспокоен на вид, със сиво-кафява каубойска шапка, боти на мотоциклетист и дълга до кръста катраненочерна коса пристъпи напред и извади оръфан портфейл на верижка от джоба на джинсите си.

— Дорис, това би трябвало да стигне. — Говореше импозантно и ѝ подаде банкнота от дваисет долара.

Форд се обърна към мъжа:

— Много мило от ваша страна. Ще ви върна парите.

— Разбира се, не се тревожете. Когато дойдете пак, просто ги оставете при Дорис. Някой ден ще ми върнете услугата, нали? — Той вдигна свитата си ръка, намигна и насочи показалеца си към Форд.

— Със сигурност. — Форд подаде ръка. — Казвам се Уайман Форд.

— Уили Беченти — стисна ръката му Уили.

— Ти си добър човек, Уили.

— Адски си прав! Така е, нали, Дорис? Най-свестният човек в Блу Гап.

Дорис завъртя с досада очи.

— Това е Кейт Мърсър — представи я Форд.

— Здравсти, Кейт, как си? — Беченти стисна ръката ѝ, сведе глава и я целуна като същински благородник.

— Търсим катедралния съвет — каза Форд. — Искаме да се срещнем с председателя. Той тук ли е?

— Искате да кажете „тя“. Мария Ачити. Ами да. Съветът е надолу по тази улица. Тръгнете по последната пресечка вдясно, преди да стане черен път. Дървената сграда с ламаринен покрив до водонапорната кула. Поздравете я от мен.

На тръгване от бензиностанцията Форд каза на Кейт:

— Този номер винаги минава в резервата. Навахо са най-щедрите хора на земята.

— За тази цинична манипулация получавахш шест плюс.

— Беше за добра кауза.

— Е, този приличаше малко на мошеник. Ами ако ти начисли лихва?

Спряха на паркинга на катедралния съвет до редица ръждясали пикапи. На входната врата някой беше залепил един от призивите на Бигей за протестния поход. Друга листовка се ветрееше на близката телефонна кабинка.

Попитаха за председателката на съвета. Появи се едра и спретната жена, облечена с тюркоазена блуза и кафяви панталони.

Здрависаха се и се представиха.

— Уили Беченти ви изпраца поздрави.

— Познавате ли Уили? — Изглеждаше изненадана и явно ѝ стана приятно.

— В известен смисъл — стеснително се засмя Уайман. — Даде ми назаем дваисет долара.

Ачити поклати глава:

— Добрият стар Уили. Ще даде и последната си дваисетачка на някой пройдоха, а после ще обере магазин, за да се запаси. Заповядайте на кафе.

Сипаха си слабото кафе на навахо от една кафеварка на плота и последваха Ачити в малък кабинет с купчини хартии.

— Е, какво мога да направя за вас? — попита тя с широка усмивка.

— Никак не ми се иска да го призная, но ние сме от проекта „Изабела“.

Усмивката ѝ угасна.

— Разбирам.

— Кейт е помощник-ръководител на проекта, а аз тъкмо пристигам като връзка с местната общност.

Ачитите не продума.

— Госпожо Ачитите, знам, че хората се чудят какво, по дяволите става там.

— Правилно сте разбрали.

— Нуждая се от помощта ви, Мария. Ако можете да съберете хората в катедралния съвет, да кажем някоя вечер тази седмица, ще доведе лично Грегъри Норт Хейзълиъс, за да отговори на въпросите ви и да ви обясни какво правим.

Продължително мълчание и после:

— Тази седмица е твърде скоро. Нека да е през следващата. В сряда.

— Отлично. Нещата ще се променят. Отсега нататък ще правим част от покупките си тук и в Раф Рок. Ще зареждаме бензин тук, ще купуваме продукти.

— Уайман, наистина не смятам, че... — поде Мърсър, но той я спря, като леко постави ръка върху рамото ѝ.

— Това ще бъде от помощ — съгласи се Ачитите.

Станаха и се ръкуваха.

Когато джипът излезе от Блу Гап, оставяйки подире си облак прах, Мърсър се обърна към Форд:

— Следващата сряда е твърде късно, за да спрем конния поход.

— Нямам намерение да спирам похода.

— Ако смяташ, че ще пазаруваме от онзи магазин и ще ядем доритос^[1], овнешко и консервиран фасул на вечеря, значи си луд. А пък бензинът струва цяло състояние.

— Тук не е Ню Йорк или Вашингтон — поясни Форд. — Това са селските райони на Аризона, а тези хора са ваши съседи. Трябва да излезете на открито и да им покажете, че не сте група откачени учени, които се канят да унищожат света. Освен това търговията ще им бъде от полза.

Тя поклати глава.

— Кейт, какво стана с прогресивните ти възгледи? Със съчувствието ти към бедните и онеправданите?

— Не ми чети лекция.

— Извинявай, но имаш нужда. Станала си член на голяма лоша група, а дори не го съзнаваш — завърши той с кратък смях в опит да поддържа лековат тон, но твърде късно си даде сметка, че директно е засегнал чувствата ѝ.

Тя впери поглед в него с побледнели устни, после се извърна към прозореца. Изкачиха се по Дъгуей мълчаливо и поеха по дългия черен път към седалището на проекта.

По средата на пътя до платото Форд намали скоростта и се взря през предното стъкло.

— Сега какво?

— Доста мишелови има.

— Е и?

Той спря колата и посочи:

— Виж, пресни следи от гуми се отклоняват на запад — точно към тези лешояди.

Тя не погледна.

— Ще проверя.

— Страхотно. Явно ще трябва да стоя до среднощ, за да правя изчисленията.

Той паркира под тънката сянка на една хвойна и тръгна по следите, а твърдата пръст хрущеше под краката му. Все още беше адски горещо, защото земята излъчваше погълнатата през деня топлина. В далечината се стрелна койот, понесъл нещо в муцуната си.

След десет минути Форд стигна на ръба на дълбоко и тясно дере и погледна надолу. На дъното имаше преобърната кола. Мишеловите чакаха, кацнали на една изсъхнала пиния. Още един койот подаде глава от счупеното предно стъкло, дърпайки и разкъсвайки нещо. Когато забеляза Форд, пусна пляката си и избяга с изплезен окървавен език.

Форд се спусна по скалите от пясъчник към колата, закрил уста с ризата си, за да притъпи вонята на смъртта, примесена със силен мирис на петрол. Мишеловите излетяха безредно, пляскайки с криле. Приклекна и надникна в смачканото купе.

Едно тяло беше приклещено странично на седалката. Очите и устните ги нямаше. Едната му ръка, протегнатата навън през счупения прозорец, беше оглозгана до кокал и дланта я нямаше. Успя да разпознае тялото въпреки раните.

Волконски.

Форд стоеше съвсем неподвижен, а очите му попиваха всяка подробност. Отдръпна се, като внимаваше да не докосва нищо, обърна се и се покатери обратно по склона на дерето. Когато стана възможно, бавно и дълбоко пое няколко глътки чист въздух, след това хукна към пътя. В далечината на фона на склона видя силуетите на два койота, които разкъсваха и гложгаха парче месо.

Стигна до колата и се наведе през отворения прозорец. По лицето на Кейт бе изписано възмущение.

— Волконски е... — каза той. — Съжалявам, Кейт. Мъртъв е.

Тя примигна ужасена.

— Боже... сигурен ли си?

Той кимна.

Устните ѝ потръпнаха. Сетне попита дрезгаво:

— Нещастен случай?

— Не.

Форд преодоля гаденето си, извади клетъчния си телефон от задния си джоб и набра номера на полицията.

[1] Пикантен царевичен чипс. — Бел.ред. ↑

15.

Локууд влезе в овалния кабинет, а дебелият килим заглуши стъпките му. Както винаги когато се намираше толкова близо до централната точка на световната власт, усети как го изпълва трепет.

Президентът на Съединените щати излезе иззад бюрото си с протегната ръка и го посрещна като истински политик.

— Стантън! Радвам се да те видя! Как са Бетси и децата?

— Прекрасно, благодаря, господин Президент.

Без да пуска ръката му, президентът хвана ръката на Локууд и го поведе към най-близкия до бюрото стол. Локууд седна и постави на коленете си една папка. През източния прозорец виждаше розовата градина, озарена от мекия здрач на късното лято. Влезе началникът на кабинета на президента, Роджър Мортън, седна на другия стол, а секретарката на президента, Джийн, се настани на третия, готова да води бележки по старомодния начин, в стенографски бележник.

Влезе едър мъж с тъмен костюм и се настани на най-близкия стол без покана. Беше Гордън Галдън, председател на кампанията по преизбирането на президента. Локууд не можеше да го понася. Напоследък беше навсякъде, на всяка среща, беше вездесъщ. Нищо не се решаваше, нищо не се случваше без неговата благословия.

Президентът зае мястото си на бюрото.

— Добре, Стан, ти започваш.

— Да, господин Президент. — Локууд взе папката. — Запознат сте с телевизионния проповедник на име Дон Спейтс, нали? Ръководи религиозна кампания от Вирджиния Бийч, наречена „Праймтайм на Бога“.

— Имаш предвид онзи, когото спипаха да изследва дупетата на двете проститутки?

Възпитан смях се разнесе из стаята. Президентът, бивш наказателен съдия от Юга, беше известен с цветистия си речник.

— Да, сър, точно той. Повдигнал въпроса за „Изабела“ по време на последната си неделна проповед по Християнската кабелна

телевизия. Доста нахъсано. Твърдял, че правителството е похарчило четирийсет милиарда долара, за да опровергае написаното в Битие.

— Проектът „Изабела“ няма нищо общо с Библията.

— Несъмнено. Проблемът е, че явно е напипал чувствително място. Научих, че много сенатори и конгресмени са получили имейли и телефонни обаждания. Вече и нашата служба получава. Доста се шуми и вероятно ще трябва да реагираме някак.

Президентът се обърна към началника на кабинета си:

— Показва ли се на твоя радар, Роджър?

— Досега сме получили почти двацет хиляди имейла, деветдесет и шест процента са против.

— Двацет хиляди?

— Да, сър.

Локууд погледна към Галдън. Каменното изражение на този мъж не издаваше нищо. Номерът на Галдън беше да изчаква и да говори последен. Локууд мразеше хората, които постъпват така.

— Трябва да изтъкна — продължи Локууд, — че петдесет и два процента от американците не са привърженици на еволюционната теория, а сред хората, които се определят като републиканци, процентът е шейсет и осем. Нападението срещу „Изабела“ е просто продължение на тази нагласа. Проблемът може да стане партиен — и доста неприятен.

— Откъде имаш тези цифри?

— От проучване на „Галъп“.

Президентът поклати глава:

— Оставаме на позицията си. Проектът „Изабела“ е изключително важен, за да може американската наука и технология да бъде конкурентна в света. След дългогодишно изоставане най-сетне изпреварихме европейците и японците. Проектът „Изабела“ е добър за икономиката, добър за бизнеса, добър за научноизследователската и развойна дейност. Той може да реши енергийните ни проблеми и да ни освободи от зависимостта от близоизточния петрол. Стан, пусни официално изявление в този смисъл, организирай пресконференция, вдигна малко шум. Не отстъпвай.

— Да, господин Президент.

Дойде ред и на Галдън. Той размърда тежкото си тяло на стола.

— Ако пристигаха добри новини от проекта „Изабела“, нямаше да сме толкова уязвими. — Той се обърна към Локууд. — Доктор Локууд, можете ли да ни кажете кога проблемите там ще бъдат решени?

— След седмица или по-малко — отговори той. — Заели сме се здраво.

— Една седмица е много време, когато човек като Спейтс бие барабана и смазва пушките.

Локууд се свъси от тази смесена метафора.

— Господин Галдън, уверявам ви, че правим всичко по силите си.

Лоеното лице на Галдън се раздвижи, когато той заговори.

— Една седмица — каза той с натежал от неодобрение глас.

Локууд чу нечий глас на вратата на Овалния кабинет и сърцето му едва не спря, когато видя да въвеждат вътре помощничката му. Със сигурност ставаше дума за нещо голямо, след като прекъсваше срещата му с президента. Тя се промъкна с почти комично раболепие, подаде на Локууд една бележка и бързо излезе. Той ужасен разгърна листчето.

Опита се да преглътне, но не можа. За миг си помисли, че е по-добре да не казва нищо, но след това промени намерението си — няма защо да отлага.

— Господин Президент, получих известие, че един от учените, работещи по „Изабела“, току-що е бил намерен мъртъв в една клисура на Червеното плато. Обадили са се на ФБР преди половин час. Агентите са тръгнали към местопрестъплението.

— Мъртъв ли? Как е станало?

— Прострелян е... в главата.

Президентът го гледаше, без да продума. Локууд никога не беше виждал лицето му толкова почервенияло, и това го уплаши.

16.

Когато пристигна племенната полиция на навахо, Форд вече бе видял как слънцето изчезва сред облаци с цвят на бърбън. Четири полицейски коли и един микробус избоботиха по блещукащия асфалт с включени сирени и спряха с идеално премерено свирене на гуми.

Един детектив навахо излезе от предната кола, придружен от неколцина местни полицаи. Беше мършав, но с широки гърди, на около шейсет години и с посребрена къса коса. Обут в прашни каубойски ботуши, шефът пое с кривите си крака към ръба на дефилето, следван от хората си, които се заеха да ограждат местопрестъплението с полицейска лента.

Хейзълиъс и Уордлоу пристигнаха с джип, спряха встрани от пътя и излязоха. Наблюдаваха мълчаливо как полицаите си вършат работата и после Уордлоу се обърна към Форд:

— Казваш, че е бил прострелян?

— Точно в лявото слепоочие.

— Как разбра?

— Личи съвсем ясно по барутната следа.

Уордлоу го измери с поглед, а очите му бяха сурови и подозрително присвити.

— Гледаш много кримки по телевизията, така ли, господин Форд? Или пък хобито ти е да се правиш на следовател?

След като огради района, детективът навахо се заклати към тях с касетофон в ръка. Вървеше много предпазливо, сякаш всяко движение му причиняваше болка. На значката му пишеше „Биа“, а чинът му беше лейтенант. Носеше огледални слънчеви очила, които обгръщаха цялата му глава и му придаваха глупав вид. Форд обаче усети, че мъжът е всичко друго, но не и глупав.

— Кой откри жертвата? — попита Биа.

— Аз.

Слънчевите очила се извърнаха към него.

— Как се казвате?

— Уайман Форд.

Форд долови подозрителност в тона на полицая, сякаш вече бяха започнали с лъжите:

— Как го намерихте?

Форд описа обстоятелствата.

— Значи сте забелязали мишеловите, следите от гуми и просто сте решили да извървите четиристотин метра през пустинята в четирийсетградусова жегата, за да проверите какво става, просто ей така?

Форд кимна.

— Хм. — Биа със стиснати устни си записа нещо. След това очилата се обърнаха към Хейзълиъс:

— А вие сте...?

— Грегъри Норт Хейзълиъс, ръководител на проекта „Изабела“, а това е нашият отговорник по сигурността Уордлоу. Вие ли ще ръководите разследването?

— Само от страна на племето. ФБР ще се заеме със случая.

— ФБР ли? Кога ще пристигнат?

Биа кимна към небето:

— Сега.

На северозапад се появи хеликоптер, а пърпоренето на перките му непрекъснато се усилваше. На неколкостотин метра от тях хеликоптерът предизвика пращен вихър, след това кацна на пътя. Отвътре излязоха двама мъже. И двамата носеха слънчеви очила, ризи с къс ръкав и разкопчани яки и бейзболни шапки с надпис „ФБР“, избродиран отпред. Въпреки различния цвят на кожата си и различния си ръст изглеждаха почти като близнаци.

Приблжиха се и по-високият извади картата си.

— Специален агент Дан Гриър — представи се той. — Местният агент от Флагстаф Франклин Алварес. — Прибра картата си и кимна на Биа: — Лейтенант.

Биа също кимна в отговор.

Хейзълиъс пристъпи напред:

— Аз съм Грегъри Норт Хейзълиъс, ръководител на проекта „Изабела“ — ръкува се той с Гриър. — Жертвата беше учен от екипа ми. Искам да знам какво се е случило, при това веднага.

— Точно така ще стане. Щом приключим с разследването. — Гриър се обърна към Биа: — Оградено ли е мястото?

— Да.

— Добре. Сега, чуйте всички: моля всички от проекта „Изабела“ да се върнат в базата си. Доктор Хейзълиъс, искам да съберете всички на някакво централно място в... — той погледна към небето, после към часовника си, — ... седем часа. Ще дойда, за да взема показанията на всички.

— Съжалявам, но това е невъзможно — заяви Хейзълиъс. — Не можем да се лишим от всички наведнъж. Ще трябва да вземете показанията ни на две групи.

Гриър свали очилата си и впери поглед в Хейзълиъс:

— Очаквам всички заедно на едно място в седем часа. Ясно? — Произнасяше педантично всяка дума.

Хейзълиъс отвърна на погледа му със спокойно изражение без всякаква заплашителност.

— Господин Гриър, отговарям за машина на стойност четирийсет милиарда долара в недрата на тази планина и в момента провеждам изключително важен научен експеримент. Сигурен съм, че надали бихте искали нещо да се обърка, особено ако се наложи да кажа на инвеститорите от министерството на енергетиката, че машината е останала без надзор по ваше настояване. Трима души от екипа ще трябва тази нощ да останат в планината. Ще бъдат на разположение за разпит утре сутринта.

Продължителна пауза, след което Гриър кимна отсечено:

— Добре.

— Ще бъдем в търговския пункт в седем — обеща Хейзълиъс. — В старата дървена постройка, със сигурност ще ни намерите.

Форд се запъти обратно към джипа и се качи, следван от Кейт. Завъртя ключа и двамата потеглиха по пътя.

— Не мога да повярвам — каза Кейт с разтреперан глас и преbledняло лице. Зарови в джоба си, измъкна кърпичка и изтри очите си. — Това е ужасно. Просто... не мога да го повярвам.

Докато джипът боботеше по пътя, Форд за последен път мерна двата койота, които бяха привършили с храненето и се бяха оттеглили, мотаеха се някъде отзад и се надяваха на втора порция.

„Колкото и да е красиво, Червеното плато е сурово място“, помисли си Форд.

Точно в седем часа лейтенант Джоузеф Биа последва Гриър и Алварес в някогашния търговски пункт на Накаи Рок. Спомняше си мястото от детството си, когато старейшината Уайндорфър беше търговец. Прониза го носталгия. Все още си представяше стария магазин — сандъка за брашно, купчините кюнци за продан, ласата и стъклениците с бонбони. Отзад бяха натрупани рогозките, с които търгуваше Уайндорфър. Сушата през 1954 и 1955 година уби половината овце на платото, но едва след като опасаха всичко. По онова време въгледобивната компания „Пийбоди“ вадеше двайсет хиляди тона дневно. С парите от компанията племенният съвет плати на всички, които живееха на платото и ги настани във ведомствени жилища в Блу Гап, Пиньон и Раф Рок. Родителите му бяха сред хората, които се бяха преселили долу. Биа се връщаше тук за пръв път от петдесет години. Мястото изглеждаше съвсем различно, но той все още усещаше мириса на пушек, на прах и на овча вълна.

Учените се бяха събрали, общо деветима, и чакаха напрегнато. Изглеждаха ужасно и Биа остана с чувството, че освен смъртта на Волконски имат и други проблеми. От известно време нещо не беше наред. Много му се искаше Гриър да не бе поемал случая. Някога Гриър беше добър агент, докато не му се бе случило онова, което се случва на всички добри агенти: бяха го повишили в оперативен специален агент и той се съсипа, защото през повечето време местеше хартия от точка А в точка Б.

— Добър вечер — каза Гриър, свали тъмните си очила и предупредително погледна към Биа, за да стори и той същото.

Биа остана с очилата. Не обичаше да му казват какво да прави. Открай време си беше такъв — семейна черта. Дори името му Биа се дължеше на факта, че дядо му отказа да му даде фамилията си, когато го изпратиха в пансион. Затова го записаха като БИА — Бюро за индиански акции. Много други индианци бяха постъпили по същия начин и така Биа бе станало разпространена фамилия в резервата. Гордееше се с името си. Всички Биа, макар и да не бяха роднини, имаха нещо общо — не обичаха никой да ги притиска.

— Ще приключим възможно най-бързо — каза Гриър. — Един по един по азбучен ред.

— Напреднахте ли? — попита Хейзълиъс.

— Донякъде — отговори Гриър.

— Убит ли е бил доктор Волконски?

Биа зачака отговора на Гриър, но такъв не последва. Още от самото начало се опитваха да отговорят на този въпрос, но трябваше да се произнесат следователите. Изчакваха доклада на съдебния лекар. Всичко се правеше във Флагстаф. Самият той едва ли щеше да види нещо повече от резюме. Бяха го включили само защото някой бюрократ във ФБР се нуждаеше от име, което да попълни във формуляра — доказателство, че са „влезли във връзка“ с племенната полиция, както обичаха да казват във ФБР.

Биа си каза, че и бездруго не проявява интерес към случая. Това не бяха неговите хора.

— Мелиса Коркоран? — призова Гриър.

Изправи се атлетична блондинка, която приличаше повече на професионална тенисистка, отколкото на учен.

Биа ги последва в библиотеката, където Алварес размести една маса и няколко стола и постави касетофона. Гриър и Алварес провеждаха разпита, а Биа слушаше и си водеше бележки. Изстрелваха въпросите бързо един след друг. Не след дълго се очерта последователна история: всички били под напрежение, нещата не вървели добре, Волконски бил доста емоционален и приемал нещата доста навътре, пиел и дори подозирали, че се дрогира. Коркоран каза, че една нощ тропал пьян на вратата ѝ и искал да спи с нея. Психологът на групата Инес говори за изолацията на хората и каза, че Волконски бил в депресия и обзет от дух на отричане. Уордлоу, отговорникът за охраната, каза, че руснакът е действал разсеяно и се е отнасял небрежно към сигурността.

Всичко това вече бе установено от обиска в дома на Волконски: празни бутилки от водка, следи от денатуриран амфетамин по едно хаванче и чукче, пълни с фасове пепелници и дискове с порнофилми — всичко това в една малка и мръсна къщурка.

Разказите бяха последователни и достоверни, и явно не бяха репетирани, защото имаше неизбежни противоречия. Откакто работеше в резервата, Биа бе виждал много самоубийства, а този

случай изглеждаше доста ясен с изключение на няколко подробности. Не беше лесно да се застреляш и едновременно с това да влезеш с колата си в дерето. От друга страна, ако беше убийство, убиецът щеше да подпали колата. Освен ако не беше умен. А повечето убийци не бяха.

Биа поклати глава. Не слушаше, а мислеше. Това беше най-лошият му навик.

В осем и половина Гриър приключи. Хейзълиъс ги изпрати до вратата, където Биа, който дотогава не бе обелил и дума, спря. Свали очилата си и почука с тях по нокътя на палеца си:

— Може ли един въпрос, господин Хейзълиъс?

— Да?

— Казахте, че Волконски и всички останали са под голямо напрежение. Защо е така?

Хейзълиъс му отговори спокойно:

— Защото построихме машина, която струва четирийсет милиарда долара, а не можем да накараме проклетото нещо да работи.

— Усмихна се. — Отговорих ли на въпроса ви, лейтенант?

— Благодаря ви. И още нещо, ако нямате нищо против?

— Лейтенант, вече свършихме достатъчно работа тук — намеси се Гриър, но Биа продължи, все едно не го беше чул:

— Ще наемете ли нов човек, който да поеме задълженията на господин Волконски?

Кратка пауза и после:

— Не, Рей Чън и аз ще се справим.

Биа отново сложи очилата си и се обърна да си върви. Нещо в този случай не му допаднаше, но проклет да е, ако можеше да каже точно какво.

17.

Три часа сутринта. Форд отвори задната врата на къщата си и се плъзна в сенките с раница на гръб. Звезди бяха осеяли небето. В далечината се надигна вой на койоти и после заглъхна. Луната беше почти пълна, а пустинният въздух толкова нависоко беше съвсем чист и луната посребряваше всяка подробност от пейзажа. Беше красива вечер, помисли си Форд. Жалко, че нямаше време да ѝ се наслади.

Огледа малкото селище. Другите къщи бяха тъмни, с изключение на последната в далечния край на лупинга, къщата на Хейзълиъс, където през прозорците в задната спалня се процеждаше жълтеникава светлина.

Къщата на Волконски се намираше на около четиристотин метра от другата страна на лупинга.

Форд се стрелна през огрения от луната двор и се шмугна под сенките на тополите. Движеше се бавно и избягваше огрените от луната места, докато стигна до къщата на Волконски. Огледа се, но нито забеляза, нито чу нещо.

Мина зад къщата и се долепи в сянката до задната врата. Беше запечатана с полицейска лепенка. Бръкна в раницата и извади ръкавици и нож. Опита бравата — разбира се, беше заключена. За кратко се замисли какви ще бъдат последиците, ако скъса лепенката, и реши, че си струва.

Срязва лентата, извади от раницата си кърпа, уви в нея един камък и натисна силно стъклото на прозореца, докато то потрепери и поддаде. Извади хлабавите парченца, бръкна вътре, отключи вратата и се вмъкна.

Усети миризмата на отчаянието на Волконски: застояла воня на цигари и марихуана, лош алкохол, варено зеле, застояло олио. Извади фенерче със светещ диод от раницата и освети ниско долу. В кухнята цареше безпорядък. Сиво-зелен мухъл се бе появил по една хартиена чиния с варено зеле и с чушлета, които сигурно стояха от дни извън хладилника. От препълнената кофа за смет се бяха изсипали бирени

бутилки и малки шишенца от водка. Някои се бяха счупили на керамичните плочки по пода и парчетата бяха пометени в ъгъла.

Влезе в дневната, която служеше и за трапезария — килимът хрущеше от мръсотия, а диванът беше покрит с петна. По стените нямаше никаква украса с изключение на няколко детски рисунки, залепени с тиксо за една врата. На едната се виждаше космически кораб, а на другата — подобният на гъба облак след атомна бомба. Нямаше снимки нито на жена му, нито на децата, никакви сантиментални подробности.

Защо Волконски не беше взел рисунките? Може би не беше добър баща. Форд трудно можеше изобщо да си го представи като баща.

Вратата на спалнята беше отворена към коридора, но въпреки това вътре миришеше на застояло. Леглото изглеждаше така, сякаш никога не бе оправяно, сякаш чаршафите никога не бяха сменяни. От коша с капак висеше мръсно пране. В дрешника, наполовина пълен с дрехи, Форд намери костюм. Опипа материята — фина вълна — и разгледа лавицата. Волконски си беше донесъл много дрехи в тази пустош, някои от които бяха шик според траш модата. Явно не бе осъзнал в какво се забърква тук, поне от гледна точка на социалния живот. Но защо не ги бе взел на тръгване?

Форд тръгна по коридора към втората спалня, която беше превърната в кабинет. Компютърът го нямаше, но изключеното юесби и хранващите кабели бяха там заедно с принтер, специален високоскоростен модем и уай-фай устройство. Компютърни дискове бяха пръснати навсякъде. Сякаш някой ги беше прегледал набързо и беше захвърлил ненужните.

Отвори горното чекмедже на бюрото за компютъра и отвътре се показва още бъркотия: протекли писалки, изподъвкани моливи и страници с разпечатан програмен код за сглобяване — неща, чийто анализ отнема години. В следващото чекмедже намери мръсна купчина папки. Прегледа ги — още отпечатани части от код, бележки на руски, софтуерни схеми. Извади купчината и под нея откри плик, запечатан и с марка, без адрес и наполовина скъсан.

Форд извади двете парчета, разгърна ги и намери не писмо, а откъс от хексадецимален компютърен код. Написан на ръка. Датата в

горната част на страницата беше понеделник, деня, когато Волконски беше заминал. Нищо повече.

Въпроси нахлуха в главата на Форд. Защо Волконски беше написал това, а след това го бе скъсал на две? Защо беше сложил марка, но не беше написал адрес? Защо го беше оставил? Какво означаваше кодът? И най-вече, защо го беше написал на ръка? Никой не пишеше на ръка компютърен код. Отнемаше адски много време и имаше нелепо огромна вероятност от грешки.

Хрумна му нещо: в силно секретна компютърна среда като тази на проекта „Изабела“ човек не може да копира, разпечатва, прехвърля или изпраща по имейл данни, без действието да бъде регистрирано. Само че компютърът няма как да разбере, ако пишеш на ръка. Пъхна листовите в джоба си. Каквото и да представляваха, имаха значение.

Откъм задната веранда се разнесе тихо скърцане на пясък под нечий стъпки.

Изключи фенерчето и замръзна на място. Тишина. След това нещо съвсем тихо изскърца между нечия подметка и кухненския под.

Не можеше да излезе от никоя врата — нито през кухнята, нито отпред, — без да го видят.

Друго тихо изскърцване от стъпка, по-близо. Влезият знаеше, че Форд е тук, и се приближаваше към него съвсем бавно, несъмнено с намерението да му устрои засада.

Форд тихо прекоси килима към задния прозорец и се пресегна. Завъртя кръглата дръжка и стисна горния разделител, като натисна леко нагоре. Не поддаваше.

Нямаше време.

Бутна силно и рамката се плъзна нагоре. След части от секундата влезият в къщата се втурна в стаята. Форд се метна през прозореца и разкъса пластмасовата мрежа точно когато два бързи изстрела от пистолет с малък калибър и заглушител разтърсиха прозореца над главата му. Претърколи се по тревата, а покрай него се посипа стъкло.

След миг се изправи и хукна, като се придвижваше на зигзаг в сенките на тополите. В далечния край на групата дървета хукна с всички сили през откритото пространство и се насочи нагоре по долината. Луната светеше толкова силно, че виждаше как сянката му тича до него.

Не чуваше изстрелите, но невидимите куршуми продължаваха да профучават със стръвен вой покрай ушите му. Би трябвало да е Уордлоу — никой друг не би могъл да има заглушител или да стреля така.

Форд хукна към тъмния силует на Накаи Рок, зави наляво зад скалата и хукна по пътеката към върха на ниските скали. Жуженето на поредния изстрел прозвуча от лявата му страна. Бързо скочи извън пътеката и се шмугна през свлеклите се скали към ръба, като се опитваше да остане под прикритието им. След малко се показва на върха с пламнали от усилието крака и спря, за да погледне назад. На шейсетина метра по-надолу забеляза тъмна фигура, която подскачаше през скалите подире му.

Форд отново хукна по ниския хребет на една гладка скала. Нямаше растителност, никакво прикритие, но поне не оставяше следи. Отпред успя да види няколко малки сухи дерета, които извиваха към далечния ръб на платото. След миг стигна първото. Скочи на дъното и хукна по пресъхналото корито в дерето, докато то направи остър завой с приближаването на края на платото. Долепи се до една изпъкналост в скалата и погледна назад. Преследвачът му беше спрял на ръба и оглеждаше песъчливата почва с фенерче.

Нямаше съмнение, че е Уордлоу.

Отговорникът по сигурността се изправи и прокара лъча на фенерчето нагоре-надолу по дерето, после тръгна към него с изваден пистолет.

Форд се покатери по другата страна, за да не го виждат. Когато изкачи дефилето и се показва за миг, последваха още два изстрела бързо един след друг, единият пръсна парченца от съседната скала.

Форд се втурна по една открита пясъчна площ с надеждата да стигне отсрещната страна, преди упоритият му преследвач да е изкатерил каньона. Тичаше направо, пресичайки откритото място, но толкова бързо, сякаш някой пронизва дробовете му с нож. Към края зави рязко към голо и вулканично пресъхнало речно корито от другата страна. Прикритието не беше добро, но отвъд него имаше масив от невероятни изострени скални стълбове, които щяха да му осигурят укритие и евентуално шанс да избяга. Скочи от последната дюна, шмугна се в коритото и тутакси се скри от погледа на Уордлоу.

Внезапно съзря шанса си и промени намеренията си. По средата на коритото имаше вдлъбнатина в скалата, в която растеше нисък зелен храст, достатъчно висок, за да го скрие. Бързо зави, шмугна се в храсталака и се сгуши долу. Не беше кой знае какво укритие — достатъчно бе Уордлоу само да насочи фенерчето си в правилната посока. Само че нямаше да го направи, защото щеше да допусне, че Форд се е насочил към чудесното укритие на скалите отсреща.

Минаха няколко минути и тогава той чу стъпките на Уордлоу, който тичаше по камъните, и задъханото му дишане, когато мина покрай него.

Преброи до шейсет, след това предпазливо надникна над храста. Сред скалните образувания видя бродещия лъч на фенерчето на Уордлоу, който търсеше все по-навътре в каменния лабиринт.

Форд скочи и хукна обратно към Накаи Рок.

След като избра заобиколен маршрут до дома си, Форд пропълзя зад къщата си. Заобиколи, увери се, че Уордлоу не е оставил никого на пост, и се вмъкна през задната врата. Луната се бе скрила и зората вече осветяваше небето на изток. Над платото се разнесе далечният рев на пума.

Влезе в спалнята с надеждата да поспи поне малко преди закуска. Спря и впери поглед в леглото.

Върху възглавницата имаше плик. Вдигна го и извади бележка. „Съжалявам, че те изпуснах — пишеше с едър и заоблен почерк. Имаше и подпис: — Мелиса.“

Форд пусна плика на възглавницата и мрачно си помисли, че трудностите на задачата му едва започваха да разкриват истинските си мащаби.

18.

Един час по-късно Форд се появи на закуска и усети живителния аромат на кафе, бекон и палачинки. Спря на входа. Групата беше в намален състав — няколко членове на екипа бяха в Бункера, а останалите ФБР разпитваше в залата за отдых. Хейзълиъс беше седнал на обичайното си място начело на масата.

Форд пое дълбоко въздух и се запъти към мястото си. Ако учените изглеждаха съсипани преди, сега вече приличаха на зомбита, хранеха се механично и мълчаливо, а очите им със зачервени клепачи се рееха в пространството. Самият Хейзълиъс изглеждаше адски зле.

Форд си наля чаша кафе. Когато Уордлоу пристигна няколко минути след това, Форд го мерна с крайчеца на окото си. За разлика от другите той изглеждаше отпочинал, невъзмутим и необичайно приятелски настроен, докато кимаше на всички на път за мястото си. Кейт сновеше до кухнята и обратно и поднасяше чинии с храна. Форд се постара да не я гледа. Край него подеха несвързан разговор за най-банални неща. Никой не искаше да споменава за Волконски. Само не за Волконски.

Коркоран седна до него. Усети погледа ѝ върху себе си, обърна се и видя многозначителна усмивка на лицето ѝ. Тя се наведе и го попита тихо:

— Къде беше снощи?

— Излязох да се поразходя.

— Да бе — подсмихна се тя и плъзна поглед към Кейт.

Мисли, че спя с Кейт.

Коркоран се обърна към групата и каза:

— Тази сутрин сме влезли във всички новини. Научихте ли?

Всички спряха да се хранят.

— Никой ли не е чул? — огледа се Коркоран с победоносно изражение. — Не е, каквото си мислите. В новините нямаше нищо за Питър Волконски — още не.

Отново огледа групата, наслаждавайки се на вниманието.

— Става дума за друго. Доста странно. Чували ли сте за телевизионния проповедник Спейтс, който има огромна църква във Вирджиния? Тази сутрин онлайн в „Таймс“ има статия за него.

— Спейтс ли? — наведе се Инес над масата. — Проповедникът, когото пипнаха заедно с онези проститутки? Какво общо има той с нас?

Тя се усмихна още по-широко:

— Проповедта му миналата неделя е била само за нас.

— Не разбирам защо — отбеляза Инес.

— Казал, че сме учени безбожници, които твърдят, че Библейската книга на Битието лъже. Цялата проповед може да се види в интернет. „Поздравявам ви в името на нашия Бог и Спасител Исус Христос“ — проточи тя в почти съвършена имитация на южняшкия му акцент, демонстрирайки отново способността си да имитира.

— Сигурно се майтапиш — възкликна Инес.

Тя скрита Форд под масата с крак:

— И ти ли не си чувал за това?

— Не.

— Кой има време да чете новините? — попита Тибодо силно и раздразнено. — И без това не успявам да си свърша работата.

— Не разбирам — обади се Долби. — Как така обвиняваме в лъжа Библията?

— Изследваме Големия взрив — светската хуманистична теория, според която вселената е създадена без направляваща ръка на Бога. Ние сме част от войната срещу вярата. Ние мразим Христос.

Долби отвратено поклати глава.

— Според „Таймс“ проповедта е предизвикала голяма врява. Няколко конгресмени от юга искат разследване и заплашват да прекъснат финансирането ни.

Инес се обърна към Хейзълиъс.

— Ти знаеше ли за това, Грегъри?

Хейзълиъс кимна мрачно.

— Какво ще правим?

Хейзълиъс остави чашата с кафето си и изтри очи.

— Скалата на Станфорд-Бинет показва, че седемдесет процента от човешките същества имат средна или под средната интелигентност.

С други думи, повече от две трети от всички хора са на средно ниво, тоест достатъчно глупави или пък кръгли глупаци.

— Не съм сигурен, че следя мисълта ти — каза Инес.

— Казвам само, че светът е такъв, Джордж. Приеми го.

— Но ние трябва да излезем с изявление, което отхвърля обвинението — заяви Инес. — Поне според мен Големият взрив по нищо не противоречи на вярата в Бога. Едното не изключва другото.

Едълстайн вдигна очи от книгата си с внезапно блеснал и развеселен поглед:

— Ако наистина смяташ така, Джордж, значи не разбираш нито Бог, нито Големия взрив.

— Чакай малко, Алан — прекъсна го Кен Долби. — Човек може да приема една напълно физична теория като Големия взрив и въпреки това да вярва, че Бог стои зад него.

Тъмните очи на Едълстайн се насочиха към него.

— Ако теорията е изчерпателно обясняваща, каквато трябва да бъде всяка добра теория, тогава няма нужда от Бог. Той е просто наблюдател. Що за безполезен Бог е това?

— Алан, защо не ни кажеш какво мислиш всъщност? — саркастично попита Долби.

Инес се обади на висок глас, с подчертано професионална интонация:

— Несъмнено светът е достатъчно голям и за Бог, и за науката.

Коркоран безмълвно завъртя очи.

— Готов съм да възразя срещу всяко изявление, направено в името на проекта „Изабела“, в което се споменава Бог — заяви Едълстайн.

— Край на споровете — отсече Хейзълиъс. — Няма да има никакви изявления. Политиците да се оправят.

Вратата на стаята за отдых се отвори и отвътре излязоха трима учени, следвани от специални агенти Гриър и Алварес и от лейтенант Биа. Стаята притихна.

— Искам да ви благодаря за съдействието — сковано се обърна към групата Гриър с папка в ръка. — Имате визитната ми картичка. Ако имате нужда от нещо или си спомните нещо полезно, моля да ми се обадите.

— Кога ще научим нещо по-конкретно? — попита Хейзълиъс.

— След два-три дни.

Мълчание. После Хейзълиъс се обади:

— Може ли да ви задам един-два въпроса?

Гриър чакаше.

— Пистолетът беше ли намерен в колата?

Гриър се поколеба, после каза:

— Да.

— Къде?

— На пода от страната на шофьора.

— Доколкото разбрах, Волконски е бил прострелян в дясното слепоочие от упор, седнал зад волана. Така ли е?

— Да.

Прозорците на колата бяха ли отворени?

— Всички бяха затворени.

— И климатикът беше пуснат?

— Да.

— Вратите бяха ли заключени?

— Точно така.

— И ключът беше пъхнат в запалването?

— Да.

— Дясната ръка на Волконски даде ли положителен резултат при теста за барутен прах?

Мълчание.

— Резултатите още не са готови — каза Гриър.

— Благодаря ви.

Форд осъзна значението на въпросите, а явно същото важеше и за Гриър. Докато агентите излизаха от стаята, учените възобновиха закуската си в напрегнато мълчание. Във въздуха сякаш увисна неизречената дума „самоубийство“.

Накрая Хейзълиъс се изправи.

— Искам да кажа няколко думи. — Уморените му очи огледаха стаята. — Знам, че всички сте дълбоко потресени, както съм и аз.

Хората неловко се размърдаха по местата си. Форд погледна към Кейт. Изглеждаше не просто потресена — изглеждаше смазана.

— Проблемите с Изабела се отразиха най-сериозно на Питър — по причини, които са известни на всички ни. Той направи нечовешко усилие да отстрани софтуерните проблеми с Изабела. Сигурно се е

отказал. Бих искал в негова памет да припомня няколко реда от едно стихотворение на Кийтс за мига на откритието. — Той изрецитира по памет:

*Усетих трепета на звездоброеца, загледан към
небето,
когато пред очите му изплува непозната досега
планета.*

*Почувствах как от Дариенските върхари,
Кортес е вперил орлов поглед в Пасифика.
И как споглеждат се притихналите му другари,
обзети от възторга на откритието.*

Хейзълиъс направи пауза, после вдигна поглед:

— Казвал съм го и преди: нито едно ценно откритие на света не е направено лесно. Всяко мащабно изследване на непознатото е опасно — физически и психологически. Погледнете околосветското пътешествие на Магелан или откриването на Антарктика от капитан Кук. Вземете програмата „Аполо“ или космическата совалка. Вчера изгубихме един човек, станал жертва на трудностите на откривателството. Както и да завърши изследването ни — а според мен повечето от нас се досещат какво ще стане, — аз винаги ще смятам Питър за герой. — Замълча, задавен от вълнение. След малко се прокашля. — Следващата проба на Изабела започва утре на обяд. Всички знаете какво да правите. Онези, които още не са в планината, ще се съберат тук, в стаята за отдых в единайсет и половина и ще отидат на група. Вратата на Бункера се затваря и се заключва в единайсет и четирийсет и пет. Този път, госпожи и господа, кълна се в Бога, ще се виждаме като храбривия Кортес в Тихия океан.

В гласа му имаше плам, който поразил Форд — плам на човек с истинска вяра.

19.

Същата сутрин преподобният Спейтс се настани в стола в кабинета си, натисна една ръчка, за да нагласи опората на кръста си, и дръпна още няколко лоста, за да се намести, както му е удобно. Чувстваше се добре. Проектът „Изабела“ се оказа гореща тема. Притежаваше я. Беше негова. Парите се стичаха и телефонните линии бяха задръстени. Въпросът беше как да повдигне темата по време на християнското си токшоу в петък вечерта „Америка на кръглата маса“. По време на проповед можеш да залагаш на чувствата, можеш да говориш гръмовно и дръзко. Само че „Америка на кръглата маса“ беше по-разумно шоу. Беше уважавано предаване. И затова той се нуждаеше от категорични факти — а такива имаше съвсем малко, освен онези, които успя да извлече от интернет страницата на проекта. Вече бе отказал гостите, които беше ангажирал седмици преди това, и си намери нов гост — физик, който можеше да говори за проекта „Изабела“. Обаче се нуждаеше и от още нещо — от нещо изненадващо.

Помощникът му Чарлс влезе със сутрешните папки.

— Имейлите, които искахте, преподобни. Съобщенията. Графикът. — Остави папките една до друга, тихо и експедитивно.

— Къде ми е кафето?

Влезе секретарката му.

— Добро утро, преподобни — бодро поздрави тя. Застиналата й тупирана коса подскачаше и лъщеше на сутрешното слънце. Постави пред него поднос: сребърна каничка за кафе, чаша, захар, сметана, бисквити с ядки и новият брой на „Вирджиния Бийч Дейли Прес“.

— Затворете вратата на излизане.

В последвалата спокойна тишина Спейтс си сипа чаша кафе, облегна се на стола си, поднесе чашата към устните си и отпи първата горчива и възхитителна глътка. Завъртя течността в устата си, преглътна, издиша и остави чашата. След това взе папката с имейлите. Всеки ден Чарлс заедно с трима помощници преглеждаха хилядите

имейли, които пристигаха, подбираха онези, които бяха от хора, направили дарение или готови да направят дарение на ниво „1 000 благословии“, а също и имейлите от политици и водещи бизнесмени, които се нуждаеха от обработка. Това беше резултатът, съобщенията, изискващи личен отговор — обикновено благодарност за средствата или молба за финансова помощ.

Спейтс взе първия имейл от купчината, прочете го, надраска отговор, остави го настрана, взе втория и така напредна в купчината.

След петнайсет минути се натъкна на писмо, което Чарлс беше отбелязал с лепящо се листче с надпис: „Изглежда любопитно.“

Гризна от бисквитата и се зачете:

Уважаеми преподобни Спейтс,

Поздрави в името на Христа. Пише ви пастор Ръс Еди от мисия „Събрани в Твоето име“, в Блу Гап, Аризона. Разпространявам Благата вест в земите на навахо още от 1999 г., когато основах мисията. Мисията е малка, всъщност само аз съм.

Проповедта ви относно проекта „Изабела“ попадна право в целта. И ще ви кажа защо. Изабела е наш съсед — тя е точно тук, на Червеното плато над мен, виждам го от прозореца си, докато ви пиша това. Чувах доста неща за проекта от енорияшите си. Носят се много неприятни слухове. Наистина неприятни. Хората са уплашени, боят се от случващото се горе.

Няма да ви отнемам повече време, преподобни — искам само да ви благодаря, че се борите за вярата и предупреждавате всички християни за тази безбожна машина тук, в пустинята. Продължавайте все така.

Ваш в името на Христа,
пастор Ръс Еди от мисията „Събрани в твоето име“ в
Блу Гап, Аризона

Спейтс прочете имейла, после го препрочете. Пресуши чашата с кафето си, остави я върху подноса, натисна с пръст последната трохичка от бисквитите и го облиза. Облегна се и се замисли. В

Аризона беше седем и петнайсет. Проповедниците в провинцията май стават рано.

Взе телефонната слушалка и набра номера в края на имейла. Телефонът звънна няколко пъти, преди да чуе писклив глас:

— Пастор Ръс.

— А, пастор Ръс! Обажда се преподобният Дон Спейтс от мисията „Праймтайм на Бога“, Вирджиния Бийч. Как сте днес, пасторе?

— Много добре, благодаря. — Гласът звучеше колебливо и дори подозрително. — Кой казахте, че се обажда?

— Преподобният Дон Спейтс. От „Праймтайм на Бога“!

— О, преподобни Спейтс! Изненадвате ме. Сигурно сте получили имейла ми.

— Точно така. Беше много интересен!

— Благодаря ви, преподобни.

— Моля, наричайте ме Дон. Струва ми се, че близостта ви до тази машина, достъпът ви до този научен експеримент, може да се окаже Божи дар.

— Как така?

— Нужен ми е вътрешен източник на сведения за случващото се там, от човек на място. Може би Бог иска вие да бъдете този източник. Неслучайно ви е накарал да напишете този имейл. Прав ли съм?

— Да, сър. Искам да кажа, не е случайно. Слушам проповедите ви всяка неделя. Тук не хващаме телевизионен сигнал, но аз имам високоскоростен интернет и следя излъчването по мрежата.

— Радвам се да го чуя, Ръс. Приятно ми е, че нашето ново излъчване по интернет има такъв широк обхват. А сега, Ръс, в имейла си споменавах за някакви слухове. Какви слухове чуваш?

— Най-различни. За експерименти с радиация, за експлозии, за малтретиране на деца. Говори се, че онези зверове там горе създават чудовища. Че правителството изпробва нови оръжия, за да разруши света.

В стомаха на Спейтс се оформи кълбо от разочарование. Този така наречен пастор звучеше като откачалка. Нищо чудно, след като живее наред с пустинята сред индианците.

— А нещо малко по-... конкретно?

— Вчера имаше убийство. Намериха един от учените с куршум в главата.

— Наистина ли? — Така беше по-добре. Слава на Бога. — Откъде знаеш?

— Ами в такъв селски район слуховете плъзват бързо. Платото гъмжи от агенти на ФБР.

— Ти видя ли ги?

— Как иначе! ФБР идва в резервата само когато е извършено убийство. Племенната полиция се занимава с почти всички други престъпления.

Тръпки побиха Спейтс.

— Братът на един от паството ми работи в Племенната полиция. Според последните слухове е било самоубийство. Всичко става тихомълком.

— Как се казва мъртвият учен?

— Не знам.

— Сигурен ли си, че е някой от учените, а не друг човек, Ръс?

— Повярвайте ми, щях да разбера, ако е бил навахо. Общността е много сплотена.

— Срещал ли си някои от учените от екипа?

— Не. Те живеят много затворено.

— Има ли начин да установиш контакт?

— Ами да. Може да се отбия и да се представя като местния пастор. Съвсем приятелски.

— Ръс, това е прекрасна идея! Искам да науча нещо повече за ръководителя на проекта „Изабела“, Хейзълиъс. Чувал ли си за него?

— Името ми е познато.

— Твърди, че е най-умният човек на земята. Смята, че всички останали са под него, нарекъл ни е раса на глупаци. Помниш ли?

— Мисля, че да.

— Доста нахално твърдение, нали? Особено от устата на човек, който не вярва в Бога.

— Не се учудвам, преподобни. Живеем в свят, който се прекланя пред злото.

— Точно така, синко. Мога ли да разчитам на теб?

— Да, сър, преподобни, със сигурност можете.

— И още нещо важно: сведенията ми трябва след два дни, за да мога да ги използвам в „Америка на кръглата маса“ в петък. Слушаш ли това токшоу?

— Откакто е онлайн, не го пропускам.

— Този петък ще ми гостува един физик, човек с християнски възгледи, който ще поговори повече за проекта „Изабела“. Наистина ми трябва повече информация, а не обичайните популярни глупости. Нужно и е нещо мръсно. Например този смъртен случай — как е станало. Говори с онзи полицаи навахо, за когото спомена. Разбираш ли ме, Ръс?

— Абсолютно, преподобни, дадено.

Спейтс затвори телефона и се загледа замислено през прозореца. Всички си идваше на мястото. Божията сила нямаше граници.

20.

Когато се върна от закуска, Форд тъкмо се канеше да влезе в къщата си, когато Уордлоу изникна от страни и препречи входа.

Форд очакваше нещо подобно.

— Нещо против да поговорим? — попита Уордлоу измамно дружески. Дъвчеше дъвка и мускулите над ушите му се издуваха ритмично.

Форд зачака. Моментът не беше подходящ да си разкрива картите, но щом Уордлоу иска, така да бъде.

— Не знам каква игра играеш, Форд, нито пък кой си всъщност. Допускам, че действаш донякъде официално. Надуших те още в деня, когато пристигна.

Форд чакаше.

Уордлоу се приближи и Форд усети мириса на афършейва му.

— Работата ми е да пазя Изабела — дори от теб. Допускам, че си тук под прикритие, защото някой бюрократ от Вашингтон иска да си върже гащите. Това не ти осигурява голяма закрила, нали?

Форд продължи да мълчи. Остави другия да излее всичко.

— Няма да спомена пред никого малкото ти приключение снощи. Разбира се, ти ще докладваш на поръчителите си. Ако това се разчуе, знаеш каква ще бъде защитата ми. Ти си нахълтал незаконно, а моите указания са да стрелям на месо. А, и ако мислиш, че счупеният прозорец и мрежата ще накарат Гриър да се разпени, да знаеш, че са поправени. Случилото се остава помежду ни.

Форд се впечатли. Всъщност Уордлоу беше обмислил нещата. Радваше се, че отговорникът по сигурността не е глупак. Винаги му беше по-лесно да се справя с интелигентен противник. Глупавите хора бяха непредсказуеми.

— Приключи ли с малката си реч?

Вената на шията на Уордлоу пулсираше.

— Пази си гърба, ченге! — Той отстъпи встрани само колкото да позволи на Форд да мине.

Форд направи крачка напред и спря. Беше толкова близо до Уордлоу, че можеше да удари едно коляно в слабините му. Погледна мъжа само на сантиметри от лицето му и мило каза:

— Знаеш ли кое е смешното? Нямам ни най-малка представа за какво говориш.

По лицето на Уордлоу премина сянка на съмнение, докато Форд минаваше покрай него.

Влезе в къщата и затръшна вратата. Значи Уордлоу не беше напълно сигурен, че е Форд е човекът, когото е преследвал. Тази несигурност щеше да го забави, да го направи предпазлив. Прикритието на Форд бе застрашено, но не бе разкрито.

Когато се увери, че Уордлоу си е тръгнал, той се отпусна на дивана ядосан и обзет от безсилие. Вече четири дни беше на платото, а не знаеше почти нищо повече, отколкото в кабинета на Локууд.

Зачуди се защо изобщо бе решил, че задачата ще бъде лесна.

Време беше да направи следващата стъпка, която се надяваше да успее да избегне още откакто Локууд му показва досието на Кейт.

Един час по-късно намери Кейт в обора да храни и да пои конете. Застана на входа и я наблюдаваше как в сумрака пълни кофи с овес, отваря бала с люцерна и дава по малко във всяка клетка. Наблюдаваше движенията на слабото ѝ и гъвкаво тяло, което вършеше най-обикновени неща уверено и грациозно въпреки явното ѝ изтощение. Почувства се като преди дванайсет години, докато я наблюдаваше да спи под масата.

От вътрешността на плевнята съвсем тихо звучеше рок.

Тя метна и последната порция люцерна и едва тогава го забеляза.

— Пак ли ще яздиш? — попита тя приглушено.

Той пристъпи в хладната сянка.

— Как си, Кейт?

Тя вдигна ръцете си с ръкавици към устните:

— Не съм добре.

— Много съжалявам за Питър.

— Да.

— Да ти помогна ли?

— Вече приключих.

Музиката звучеше тихо някъде отзад. Едва сега я разпозна.

— Блонди?

— Често си пускам музика, докато работя по конете. Допада им.

— Помниш ли...? — поде той.

— Да — прекъсна го тя.

Стояха мълчаливо един срещу друг. В МИТ тя започваше деня в лабораторията по електроника, като надуваше „Атомик“ в двора на Килиън. Когато той пристигнеше, тя обикновено танцуваше в стаята със слушалки на ушите и с чаша кафе в ръка — изнасяше спектакъл. Падаше си по спектаклите — както когато сипа бензин във фонтана Мърфи Мемориъл и го запали. Внезапно изпита болка от спомена, заради отминалото време. Тя беше изпълнена с толкова наивни надежди, беше толкова убедена, че животът винаги ще бъде едно голямо развлечение. Само че животът в крайна сметка зашлевяваше всички — и особено нея.

Отърси се от спомените и се съсредоточи над мисията. С Кейт винаги беше най-добре да се подхожда директно. Тя мразеше хората, които увъртат. Форд преглътна. Дали някога щеше да си прости заради онова, което се канеше да стори?

Зададе въпроса директно:

— Добре, какво криете всички?

Тя го изгледа втренчено. Не се престори на изненадана, не се възпротиви, не се направи, че нищо не знае.

— Не е твоя работа.

— Моя работа е. Аз съм част от екипа.

— Тогава попитай Грегъри.

— Знам, че ти ще бъдеш пряма с мен. Хейзълиъс... не знам какво да мисля за него.

Изражението ѝ омекна.

— Повярвай ми, Уайман, не ти трябва да знаеш.

— Искам да разбера. Трябва да разбера. Това ми е работата. Не ти е присъщо да имаш тайни, Кейт.

— Защо смяташ, че пазим тайни?

— Откакто пристигнах, имам чувството, че криете нещо. Волконски го намекна. Ти също. Нещо сериозно не е наред с Изабела, нали?

Кейт поклати глава:

— Боже, Уайман, никога няма да се промениш — все това проклето любопитство. — Тя сведе очи към ризата си, махна една сламка от рамото си, намръщи се.

Последва продължително мълчание. След това впери в него умните си кафяви очи и той разбра, че е взела решение.

— Да. Нещо не е наред с Изабела. Само че не е, каквото си мислиш. Не е интересно. Глупаво е. Няма нищо общо с работата ти тук. Не исках да разбереш, защото... може да си навлечеш неприятности.

Форд не каза нищо. Чакаше.

Кейт се засмя кратко и горчиво.

— Добре. Ти попита. Но не очаквай някакво голямо откровение.

Форд изпита отвратително чувство за вина. Потисна емоцията — щеше да се оправя с това по-късно.

— Когато научиш, ще разбереш защо го пазим в тайна. — Тя го погледна твърдо. — Изабела е жертва на саботаж. Някакъв хакер ни прави на глупаци.

— Как така?

— Някой е заложил нещо в суперкомпютъра. Явно е някаква логическа бомба, която избухва малко преди Изабела да достигне пълна мощност. Най-напред предизвиква странен образ на Визуализатора, след това изключва суперкомпютъра и изпраща някакво глупаво съобщение. Адски е дразнещо и ужасно опасно. При тези енергийни нива, ако лъчите се извият или променят траекторията си, ще се взривим. И което е по-лошо, внезапните енергийни колебания може да създадат опасни частици или миниатюрни черни дупки. Това е „Мона Лиза“ на хакерството, истински шедьовър, дело на невероятно способен програмист. Не можем да го намерим.

— Какво е съобщението?

— Ами, „Поздрави“ или „Здрасти“, или „Има ли някого там, отвъд?“^[1].

— Като една стара програма за изкуствен интелект, която казваше „Здравей, свят“.

— Точно така. Вътрешна шега.

— И после какво?

— Това е.

— Нищо повече ли не казва?

— Няма време да каже. След като компютърът се срина, сме принудени да започнем спешно спиране на системите.

— Не сте ли влизали в разговор? Да го накарате да говори?

— Майтапиш ли се? Когато машина за четирийсет милиарда долара всеки момент ще гръмне? Пък и не би помогнало — само ще избълва още глупости. А след като суперкомпютърът е изключен, управлението на Изабела е като да караш нощем по мокър път със сто и петдесет километра в час с изключени фарове. Би било лудост да си седим и да си говорим с това нещо.

— А изображението?

— Много е странно. Трудно ми е да го опиша — наистина си струва да се види, дълбоко е и вибрира като привидение. Който го е направил, е своеобразен художник.

— Не можете ли да откриете малуера?

— Не. Адски е умен. Явно се движи из системата, заличава следите си, не позволява да бъде засечен.

— Защо не съобщите във Вашингтон и не извикате специализиран екип да се справи с проблема?

Тя помълча известно време.

— Твърде късно е за това. Ако се разчуе, че някакъв хакер ни разиграва, ще се разрази ужасен скандал. Проектът „Изабела“ едва мина през Конгреса... Това ще е краят.

— Защо не докладвахте веднага? Защо го криете?

— Щяхме! — Тя отметна косата си. — Но после решихме, че ще е по-добре да изтрием малуера, преди да докладваме, за да съобщим, че вече сме решили проблема. Мина ден, после втори и трети, а не можехме да се доберем до него. Мина седмица, десет дни — и тогава ни се изясни, че сме чакали твърде дълго. Ако докладваме, ще ни обвинят, че прикриваме сведения.

— Било е досадна грешка.

— На мен ли го казваш. Не знам точно какво се случи... просто не бяхме на себе си от стреса, а освен това са нужни четирийсет и осем часа само за един пробен цикъл... — поклати глава тя.

— Имаш ли някаква представа кой стои зад всичко това?

— Според Грегъри е възможно да е група способни хакери, които са планирали престъпен саботаж. Само че винаги съществува

неизреченият страх... че хакерът може да се окаже един от нас. — Тя замълча, задъхана. — Разбираш ли в какво положение сме, Уайман?

Един кон тихо изцвили откъм сенките.

— Явно затова Хейзълиъс смята, че смъртта на Волконски е самоубийство — каза Форд.

— Разбира се, че е самоубийство. Сигурно на него като на програмист ужасно му е тежало унижението, че е станал жетва на хакер. Горкият Питър. Беше толкова крехък, емоционално беше като дванайсетгодишен, точно като свръхактивно дете с фланелка, която му е твърде голяма. — Тя поклати глава. — Не понесе напрежението. Изобщо не спеше. Денонощно стоеше пред компютъра. Само че не успя да намери излишния код. Това го разкъсваше. Започна да пие, а няма да се учудя, ако е опитал и нещо по-силно.

— Ами Инес? Нали той е психолог на екипа?

— Инес — сбърчи вежди тя. — Добронамерен е, но е безнадеждно безсилен интелектуално. Искам да кажа, че тези „разговори“ веднъж седмично, тези глупости от сорта „говорете, ще ви олекне“ — може да минава пред обикновените хора, но не и пред нас. Много лесно надушваме номерата му, подвеждащите въпроси, дребните му стратегии. Питър го презираше. — Тя избърса една сълза с опакото на облечената си в ръкавица ръка. — Всички много харесвахме Питър.

— Всички освен Уордлоу — заяви Форд. — И Коркоран.

— Уордлоу... Той всъщност не харесва нито един от нас, с изключение на Хейзълиъс. Но разбери, че той се намира под още по-голямо напрежение. Уордлоу е агентът в екипа, човекът, който би трябвало да отговаря за сигурността. Ако станалото се разчуе, ще отиде в затвора.

„Нищо чудно, че е нервите му са обтегнати“, помисли си Форд.

— А що се отнася до Мелиса, тя има търкания с доста членове на екипа. Не само с Волконски. Аз бих... се пазила от нея.

Форд се замисли за забележката, но не каза нищо.

Кейт свали ръкавиците и ги хвърли в една окачена на стената кошница.

— Доволен ли си? — попита малко заядливо.

На връщане към къщата си Форд си повтори въпроса. Доволен ли си?

^[1] Алюзия за известна песен на групата „Пинк Флойд“ —
Бел.ред. [↑]

21.

Пастор Ръс Еди се качи в стария си пикап форд, впери поглед в уреда за горивото и изчисли дали ще има достатъчно да отиде до платото и да се върне. В този момент забеляза на хоризонта издайнически стълб прах, който говореше за приближаващо се превозно средство. Излезе от пикапа, облегна се на него и зачака.

След малко автомобил на племенната полиция на навахо спря пред караваната, а вятърът разнесе прашния облак. Вратата се отвори и отвътре се показва пращен каубойски ботуш. Висок мъж се разгъна от автомобила и се изправи.

— Добро утро, пасторе — докосна шапката си той.

— Добро утро, лейтенант Бриа — отвърна Еди, стараейки се гласът му да звучи спокойно и отпуснато.

— Отиваш ли някъде?

— А, не, само проверявах колко бензин има в пикапа — каза Еди.
— Всъщност мислех да отида на платото и да се представя на учените там. Тревожи ме случващото се горе.

Бриа се огледа и в огледалните му тъмни очила отрази безкрайният хоризонт навсякъде, накъдето се обърна.

— Да си виждал Лоренцо напоследък?

— Не — отговори Еди. — Не съм го виждал от понеделник сутринта.

Бриа повдигна панталона си, а провесеното по тях снаряжение се раздрънчаха като огромен талисман.

— Странното е, че се е качил на автостоп до Блу Гап около обяд в понеделник и казал на хората, че идва насам, за да си довърши работата. Видели го да върви по пътя за мисията — а след това като че ли е изчезнал.

Еди изчака малко и каза:

— Ами не съм го виждал. Искам да кажа, видях го сутринта, но си тръгна към обяд или може би преди това и после не се е мяркал. Трябваше да работи при мен, обаче...

— Топличко е днес, нали? — Бриа се обърна, ухили се на Еди и хвърли поглед към караваната.

— Да те покания на чаша кафе?

— Разбира се.

Бриа последва Еди в кухнята и се настани на масата. Еди наля прясна вода в кафеварката и пусна газта. Навахо обикновено използваша кафето по няколко пъти, затова Еди реши, че Бриа няма да има нищо против.

Бриа остави шапката си на масата. Косата му беше залепнала за главата под формата на влажен пръстен.

— Всъщност не съм тук заради Лоренцо. Според мен пак е духнал. В Блу Гап ми казаха, че е бил доста пиян, когато се е отбил в понеделник.

— Забелязах, че пак надига чашката — кимна Еди.

Бриа поклати глава:

— Много лошо. Тъкмо му потръгна. Ако не се появи скоро, ще отменят гаранцията му и ще се върне обратно в Аламеда.

— Срамота — отново кимна Еди.

Кафето започна да клокочи. Еди се възползва от възможността да извади чашите, захарта и сметаната и да ги сложи на масата. Наля кафе в две чаши и отново седна.

— Всъщност съм тук заради нещо друго — поде Бриа. — Вчера говорих с търговеца в Блу Гап и той ми разказа за... проблема ти с парите за дарения.

— Точно така. — Еди отпи от кафето и се опари.

— Каза ми, че си белязал няколко банкноти и си чакал да се появят.

— Разбирам — преглътна Еди. Вчера?

— Положението е малко странно — отбеляза Бриа, — и затова търговецът каза на мен, вместо да ти се обади на теб. Надявам се да разбереш това, което ще ти кажа. Не искам да става голям проблем.

— Разбира се.

— Познаваш ли старата дама Бенали? Елизабет Бенали?

— Разбира се, тя посещава църквата ми.

— Преди всяко лято пасеше овцете си на платото, имаше стар вигвам до Пийот Спринг. Земята не беше нейна, нямаше право да пасе животните там, но го правеше почти през целия си живот. Когато

племенното правителство взе платото за проекта „Изабела“, тя изгуби пасищата си и се наложи да продаде овцете.

— Жалко.

— За нея не беше толкова зле. Вече минаваше седемдесет, а и получи хубава ведомствена къща в Блу Гап. Проблемът е, че с такава къща започваш да плащаш сметки за тока, за вода, нали ме разбираш? Тя не е плащала сметки през живота си. А сега доходите ѝ са само от държавната субсидия, защото вече няма овце.

Еди каза, че разбира.

— Е, тази седмица внучката ѝ навърши десет години и вчера старата Бенали ѝ е купила за подарък една електронна игра от магазина, накарала да я опаковат като подарък и така нататък. — Той замълча и впери поглед в Еди. — Платила е с твоите белязани банкноти.

Еди седеше, вторачен в Бриа.

— Знам, учудващо е. — Бриа извади портфейла от задния си джоб. Голямата му прашна ръка извади банкнота от петдесет долара и я плъзна по масата. — Да не вдигаме голям шум.

Еди не беше в състояние да помръдне.

Бриа се изправи и прибра портфейла.

— Ако се случи отново, просто ми съобщи и аз ще покрия загубата. Както казах, няма смисъл да намесваме закона. И бездруго не съм сигурен, че е с всичкия си. — Взе шапката си и я намести на потната следа в черната си коса. — Благодаря за разбирането, пасторе. — Обърна се да си върви, но спря. — Ако видиш Лоренцо, ще ми се обадиш, нали?

— Разбира се, лейтенант.

Пастор Ръс Еди наблюдаваше как лейтенант Бриа излиза от вратата и изчезва от погледа му, а после го видя отново през прозореца как прекосява двора точно над мястото, където беше заровено момчето, а каубойските му ботуши вдигат прах.

Сведе поглед към мръсната петдесетдоларова банкнота и усети, че му се гади. После се ядоса. Много се ядоса.

22.

Форд влезе в дневната си и застана на прозореца, загледан в разкривения силует на Накаи Рок, издигащ се над тополите. Беше изпълнил задачата си и сега трябваше да вземе решение — да докладва ли?

Отпусна се тежко на един стол и обхвана главата си с ръце. Кейт беше права — ако новината се разчуеше, това щеше фатално да навреди на проекта. Щеше да съсипе кариерата на всички тях — включително и тази на Кейт. В света на науката намекът за прикриване или за лъжа прекратяваше кариерата ти.

„Доволен ли си?“, запита се той отново.

Изправи се и сърдито закрочи из стаята. Локууд още от самото начало е знаел, че Форд ще намери отговора, като попита Кейт. Бяха го наели не защото е блестящ бивш агент от ЦРУ, станал частен детектив, а защото по някаква случайност дванайсет години по-рано бе излизал с една определена жена. Трябваше да откаже на Локууд, още когато имаше тази възможност. Само че задачата го заинтригува. Беше поласкан. И, честно казано, привлече го мисълта отново да види Кейт.

За миг закопня за живота си в манастира, за онези трийсет месеца, когато животът изглеждаше толкова прост, толкова чист. Докато беше там, почти бе забравил ужасната сивота на света и невъзможния морален избор, който ти налага той. Само че Форд не ставаше за монах. Беше отишъл в манастира с надеждата да си възвърне увереността, вярата. А бе станало тъкмо обратното.

Наведе глава и се опита да се помоли, но това бяха само думи. Думи, изречени мълчаливо.

Може би просто вече не съществуваха неща като правилно и грешно — хората правеха, каквото правеха, и толкоз. Знаеше само, че няма да предприеме стъпка, която би разрушила кариерата на Кейт. Достатъчно тежки удари бе понесла през живота си. Щеше да им даде два дни да открият проблема. И щеше да им помогне. Сериозно

подозираше, че саботьорът е член на екипа. Никой друг нямаше достъп до нужните знания.

Форд излезе през предната врата, зави покрай къщата, сякаш просто се наслаждаваше на чистия въздух, а всъщност се увери, че Уордлоу не е наблизо. След това се върна в спалнята, отвори картотеката и извади куфарчето. Набра кода, за да го отвори, а после набра и номера.

Локууд вдигна толкова бързо, сякаш съветникът по научните въпроси очакваше обаждането му.

— Някакви новини? — попита задъхано Локууд.

— Не много.

Остра отчаяна въздишка от страна на Локууд.

— Вече минаха четири дни, Уайман.

— Просто не могат да накарат Изабела да заработи. Започвам да си мисля, че грешиш, Стан. Не крият нищо. Точно както казват е — не могат да накарат машината да заработи както трябва.

— По дяволите, Форд, няма да се хвана на това.

Чуваше тежкото дишане на Локууд от другата страна на линията. Това щеше да съсипе и неговата кариера. Обаче Форд не даваше и пет пари за него. Да си ходи. Важна беше Кейт. Ако можеше да им спечели още няколко дни, за да открият хакера, нямаше причина Локууд изобщо да узнава.

— Чу за проповедника Спейтс и за неговата проповед, нали? — продължи Локууд.

— Да.

— Това съкращава времето ни. Имаш два, най-много три дни, преди да дръпнем шалтера. Уайман, разбери какво крият, чуваш ли? Разбери!

— Ясно.

— Претърси ли къщата на Волконски?

— Да.

— Намери ли нещо?

— Нищо особено.

Локууд замълча и после каза:

— Току-що получих предварителната медицинска експертиза за Волконски. Все повече прилича на убийство.

— Разбирам.

Форд чу в слушалката шумоленето на хартия.

— Освен това проучих някои от нещата, за които ме помоли. Що се отнася за Чечини... Сектата се е казвала „Небесна порта“. Вероятно си спомняш, че през 1997 г. членовете на сектата извършиха масово самоубийство, защото смятаха, че душите им ще се качат на извънземен космически кораб, който приближава към Земята зад кометата Хейлбоп. Чечини се е присъединил към култа през деветдесет и пета, останал е по-малко от година и е напуснал преди масовото самоубийство.

— Някакви доказателства, че все още вярва в това? Този човек прилича малко на робот.

— Сектата вече не съществува, така че няма свидетелства, че той вярва. Оттогава живее нормално — макар и малко самотно. Не пие и не пуши, няма сериозни връзки с жени, има съвсем малко приятели. Насочил е усилията си изцяло към кариерата. Този човек е блестящ физик, напълно отдаден на работата си.

— А Чън?

— Според досието баща ѝ е неграмотен работник, починал преди тя и майка ѝ да емигрират от Китай. Само че не е вярно. Бил е физик и е работел за китайските опити с ядрено оръжие в Лоп Нор. Освен това е все още жив и е в Китай.

— Как фалшивата информация е попаднала в досието?

— От имиграционните служби и от един разговор със самата Чън.

— Значи е излъгала.

— Може и да не е. Майка ѝ я е извела от Китай, когато е била двегодишна. Възможно е майката да лъже. Но има и съвсем невинно обяснение за лъжата — майката не би получила американска виза, ако каже истината. Вероятно Чън дори не знае, че баща ѝ е жив. Няма данни, че предава информация.

— Хм.

— Нямаме време, Уайман. Продължи да оказваш натиск. Знам, че крият нещо важно — просто го надушвам.

Локууд затвори.

Форд се върна до прозореца и отново погледна към Накаи Рок. Вече беше един от тях — криеше тайната. Но за разлика от тях той имаше не само една тайна.

23.

В единайсет и дваайсет пастор Ръс Еди се носеше бързо по новия асфалтиран път, който минаваше през върха на Червеното плато, в своя очукан пикап „Форд F-150“ от 1989 г. Вятърът, който духаше през отворения му прозорец, разлистваше страниците на Библията на седалката до него, а кръвта му пулсираше от объркване, гняв и тревога. Значи в крайна сметка не беше Лоренцо. Обаче въпреки това той беше пиян и се беше държал нагло — и богохулстваше по най-отвратителен начин. Еди нямаше нищо общо със смъртта му — той се беше самоубил. Но в крайна сметка такъв е бил Божият план. А Бог знаеше какво прави.

Неведоми са пътищата Господни.

Повтаряше си го отново и отново. През целия си живот бе очаквал да го призват — да му се открие Божественият замисъл. Пътуването му бе дълго и мъчително. Бог го бе изпитал сурово като Йов, беше му отнел съпругата и сина при развода, бе му отнел кариерата, парите, самоуважението.

А сега и това с Лоренцо. Индианецът беше осквернил името на Бога и на Исус с отвратителни и злостни думи, а Бог пред очите му го бе поразил със смърт. Пред собствените му очи. Оказа се обаче, че Лоренцо не е бил крадец — Еди го бе обвинил несправедливо. Какво означаваше това? Къде беше тук Божията воля? Какъв бе Божият замисъл за него?

Неведоми са пътищата Господни.

Пикапът се давеше и трополеше по лъскавия черен асфалт, направи широк завой, мина между отвесните скали от пясъчник и долу пред погледа му се показва група кирпичени къщи, полускрити между тополите. Отдясно, на около километър и половина бяха двете нови писти и хангарите. А зад тях, на ръба на платото се намираше самият комплекс на „Изабела“, заобиколен от двойна телена ограда.

Знаеше, че по-голямата част от комплекса е под земята. Сигурно входът беше в оградената площ.

„Моля те, Отче небесен, направлявай ме“, помоли се пасторът.

Еди се спусна в малката зелена долина. В далечния край имаше стара дървена постройка, която вероятно бе някогашният търговски пост на Накаи Рок. Към него вървяха двама мъже и една жена. Други се движеха близо до вратата. Бог ги бе събрал заради него.

Пое си дълбоко въздух, намали скоростта и паркира пред постройката. Написана на ръка табела над вратата гласеше: „Търговски пост Накаи Рок, 1883 г.“

През мрежестата врата преброи вътре осем човека. Почука на дървената рамка. Никакъв отговор. Почука по-силно. Мъжът в предната част на помещението се извърна и Ръс остана поразен от очите му. Бяха толкова сини, че сякаш бяха заредени с електричество.

Хейзълиъс. Сигурно беше той.

Ръс прошепна набързо една молитва и влезе.

— С какво мога да ви помогна? — попита мъжът.

— Казвам се Ръс Еди. Пастор съм в мисията „Събрани в Твоето име“ в Блу Гап — изстреля той. Почувства се глупаво и се засрами.

Със сърдечна усмивка мъжът се откъсна от стола, на който се бе облегал, и се приближи.

— Грегъри Норт Хейзълиъс — представи се той с топло ръкостискане. — Радвам се да се запознаем, Ръс.

— Благодаря, господине.

— Какво мога да направя за вас?

Ръс усети как го обзема паника. Къде бяха думите, които беше репетира, докато пикапът се катереше по Дъгуей? Езикът му успя да ги намери.

— Чух за проекта „Изабела“ и реших да намина, да ви съобща за мисията си и да ви предложию духовната си подкрепа. Събираме се всяка неделя в десет часа в Блу Гап, на четиристотин метра западно от водонапорната кула.

— Много ви благодаря, Ръс — искрено и сърдечно отговори Хейзълиъс. — Скоро ще ви посетим, а вие може би ще дойдете да разгледате „Изабела“. За съжаление в момента имаме много важно заседание. Бихте ли наминали следващата седмица?

По лицето на Ръс плъзна топлина.

— Ами, едва ли, господине. — Той преглътна. — Аз и паството ми се притесняваме от случващото се тук. Дойдох да получа някои

отговори.

— Разбирам притесненията ви, Ръс, наистина. — Господин Хейзълиъс погледна към един човек, който стоеше близо до него — висок, ъгловат и грозен. — Пасторе, нека те запозная с Уайман Форд, нашият отговорник за връзките с местната общност.

Мъжът пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, пасторе.

Хейзълиъс вече се бе оттеглил.

— Дойдох да говоря с него, не с вас — каза Еди с писклив и пресекващ от напрежение глас, който мразеше.

Хейзълиъс се обърна.

— Извинете, пасторе, не исках да проявявам неуважение. Просто в момента сме малко заети... Може ли да се срещнем утре по някое време?

— Не, господине.

— Позволете да ви попитам най-учтиво защо е толкова важно да го направим точно сега?

— Защото научих, че сте претърпели тежка загуба и смятам, че трябва да се справим с този проблем.

Хейзълиъс се вгледа в него.

— Имате предвид смъртта на Питър Волконски ли? — тихо попита той.

— Да, ако това е човекът, отнел живота си.

Мъжът на име Форд отново пристъпи напред.

— Пасторе, с радост ще си сътруднича с вас по тези проблеми. Работата е там, че в момента доктор Хейзълиъс се готви да направи поредното изпитание на Изабела и не разполага с времето, което би искал да ви отдели. Аз обаче имам време.

Еди не възнамеряваше да позволи да го отпратят към някакъв пиар лакей.

— Както ви казах, искам да говоря с него, не с вас. Нали той твърди, че е най-умният човек на земята? Онзи, който заявява, че останалите хора са глупаци? Човекът, построил тази машина, за да оспори Божието слово?

Настана кратко мълчание.

— Проектът „Изабела“ няма нищо общо с религията — заяви служителят за връзки с обществеността. — Това е строго научен

експеримент.

Еди усети как в гърдите му се надига гняв — справедлив и силен гняв към Лоренцо, към бившата му съпруга, към съда, оповестил развода му, към цялата несправедливост на света. Сигурно така се е чувствал и Исус в храма, когато е прогонил лихварите.

Насочи треперещ пръст към Хейзълиъс:

— Бог отново ще те накаже.

— Стига толкова — каза Форд вече остро, но Хейзълиъс го прекъсна:

— Какво имате предвид с това „отново“?

— Четох за теб. Знам за съпругата ти, която порнографски е разголвала тялото си в списание „Плейбой“, която се е величаела и е живеела в лукс като уличница от Вавилон. Бог те е наказал, като ти я е отнел. А ти още не си се разкалял.

В стаята настана мъртвешка тишина. След малко Форд се обади:

— Господин Уордлоу, моля, изпратете пастор Еди навън.

— Не — обади се Хейзълиъс, — още не. — Обърна се към Еди със страховита усмивка, от която сърцето на проповедника се смръзна. — Кажете ми, Ръс, вие сте пастор в мисията наблизо, така ли?

— Точно така.

— Към кое вероизповедание принадлежите?

— Към никое официално. Евангелисти сме.

— Но все пак сте... какви? Протестанти? Католици? Мормони?

— Нито едно от тези. Ние сме преродени християни фундаменталисти.

— Какво означава това?

— Че сме приели Исус Христос в сърцето си като наш Бог и Спасител и сме родени отново чрез духа и водата — единствения истински път към спасението. Вярваме, че всяка дума в писанията е непогрешимото божествено слово на Господ.

— Значи смятате, че протестантите и католиците не са истински християни и Бог ще изпрати всички тях в ада, прав ли съм?

Еди се почувства неловко от това насочване на разговора към фундаменталистката догма. Но ако най-умният човек на света искаше да говори за това, Еди нямаше нищо против.

— Ако не са родени отново, тогава да.

— А евреите? Мюсюлманите? Будистите? Хиндуистите? Несигурните, търсещите, изгубените? Всички ли ще бъдат прокълнати?

— Да.

— Значи повечето хора на тази малка кална топка във външния ръкав на една второстепенна галактика ще отидат в ада — освен вас и няколко избрани ваши съмишленици, така ли?

— Трябва да разберете...

— Точно затова задавам тези въпроси, Ръс — за да разбера. Пак ви питам: вярвате ли, че Бог ще изпрати повечето хора на земята в ада?

— Да, вярвам.

— Сигурен ли сте в този факт?

— Да, Светото писание многократно го повтаря. „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен, а който не повярва, ще бъде осъден.“

Хейзълиъс се обърна към групата:

— Госпожи и господа, представям ви едно насекомо — не, един микроб, — който претендира, че познава Божията воля.

Лицето на Еди пламна. Мозъкът му мъчително се бореше да намери отговор.

Грозният мъж на име Форд се обърна към Хейзълиъс:

— Грегъри, моля те, не си създавай излишни неприятности.

— Само задавам въпроси, Уайман.

— Създаваш проблеми. — Мъжът отново се обърна към служителя по сигурността: — Господин Уордлоу? Отново ви моля да изведете господин Еди.

— Доктор Хейзълиъс е ръководителят и аз приемам заповеди единствено от него. — Той се извърна към ръководителя. — Сър?

Хейзълиъс не продума.

Еди не бе приключил с речта, която бе намислил, докато шофираше насам. Беше овладял гнева си и заговори с леденостудена убеденост, гледайки право в сините очи:

— Мислиш се за най-умния човек на света, но колко си умен всъщност? Толкова си умен, че според теб светът се е появил от някакъв случаен взрив, Големия взрив, а всички атоми просто ей така са се събрали и са създали живота без Божията помощ. Умно ли е това? Ще ти кажа колко е умно: толкова, че ще те изпрати право в ада. Ти участваш във войната срещу вярата, ти и безбожните ти теории. Вие

искате да напуснете християнската нация, изградена от Отците основатели, и да превърнете страната в храм на удобния светски хуманизъм, където всичко е приемливо — хомосексуалността, абортите, наркотиците, сексът преди брака, порнографията. Но сега ще пожънете, каквото сте посели. Вече имаше едно самоубийство. Ето докъде ви доведе богохулството и омразата към Бога. Самоубийство. Бог отново ще изсипе върху ви божествения си гняв, Хейзълиъс. „Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя“, казва Господ.

Еди замълча задъхан. Ученият го гледаше странно, а очите му блесяха като студена стомана. С любопитно странен тон Хейзълиъс каза:

— Вече е време да си вървите.

Еди не отговори. Месестият охранител пристъпи напред.

— Насам, приятел.

— Не е нужно, Тони — Ръс ни изнесе малката си реч и знае, че вече е време да си върви.

Само че пазачът въпреки това направи още една крачка към него.

— Не се притеснявайте — каза Еди забързано, — нямам търпение да се махна от това безбожно място.

Когато мрежестата врата се затръшна зад гърба му, Еди чу спокойният глас да казва:

— Микробът изпъва пипалце, за да си тръгне.

Обърна се, притисна лицето си към мрежата и се провикна:

— „И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“ Йоан 8:32.

Завъртя се и бързо тръгна към пикапа си, а лявата половина на лицето му потрепваше от унижение и от безкраен, изгарящ гняв.

24.

Форд наблюдаваше как мършавата фигура на пастора крачи през паркинга към стария и разнебитен пикап. Ако има последователи, такъв човек можеше да навреди много на проекта „Изабела“. Много съжаляваше, че Хейзълиъс го бе провокирал, и имаше чувството, че това не е краят на историята — ни най-малко.

Когато се обърна, Хейзълиъс гледаше часовника си, сякаш нищо не се бе случило.

— Закъсняваме — отсечено заяви ученият и взе бялата си престилка от закачалката. Огледа се. — Да вървим. — Погледът му попадна на Форд. — Боя се, че през следващите дванайсет часа ще бъдеш сам.

— Всъщност бих искал да присъствам на една проба — каза Форд.

Хейзълиъс облече престилката и взе куфарчето си.

— Съжалявам, Уайман, няма да е възможно. Когато сме долу, в Бункера, всеки си има точна задача и е много напрегнато. Не можем да си позволим да се мотаят още хора. Надявам се, че разбираш.

— И аз съжалявам, Грегъри, защото ми се струва, че трябва да присъствам на една проба, за да мога да си върша работата както трябва.

— Добре тогава, но се боя, че няма да е точно тази проба. Имаме много проблеми, намираме се под силен стрес и докато не решим тези технически проблеми, не можем да пуснем външни лица на Мостика.

— Боя се, че трябва да настоявам — тихо каза Форд.

Хейзълиъс се сепна. Настана неловко мълчание.

— Защо трябва да видиш една проба, за да си вършиш работата?

— Наеха ме, за да убедя местните хора, че Изабела е безопасна. Никого в нищо няма да убеждавам, докато аз лично не съм убеден.

— Да не би всъщност да се съмняваш в сигурността на Изабела?

— Няма да приема само нечия дума по този въпрос.

Хейзълиъс бавно поклати глава.

— Трябва да мога да кажа на навахо, че участвам във всеки аспект на проекта, че нищо не крият от мен.

— В качеството си на отговорник по сигурността — внезапно се обади Уордлоу, — бих искал да осведомя господин Форд, че по съображения за сигурност му се отказва достъп до Бункера. Край на дискусиите.

Форд се обърна към Уордлоу.

— Съмнявам се, че бихте искали да поемем по този път, господин Уордлоу.

Хейзълиъс поклати глава:

— Уайман, разбирам доводите ти, наистина. Работата е там, че...

Кейт Мърсър го прекъсна:

— Ако се притесняваш, че може да разбере за проблема в системата, не си прави труда. Вече му казах.

Всички впериха поглед в нея. Групата потъна в смаяно мълчание.

— Казах му всичко — каза Мърсър. — Реших, че трябва да знае.

— О, направо прекрасно! — възкликна Коркоран и вдигна очи към тавана.

— Той е член на екипа — обърна се към нея Кейт. — Има право да знае. Гарантирам за него на сто процента. Няма да издаде тайната ни.

Лицето на Коркоран пламна:

— Мисля, че всички можем да прочетем между редовете на тази кратка реч, нали?

— Не е, каквото си мислиш — възрази Мърсър студено.

— А какво си мисля? — подсмихна се Коркоран.

— Стига, стига — прокашля се Хейзълиъс, обърна се към Форд и благо постави ръка на рамото му. — Значи Кейт ти е обяснила всичко.

— Да.

— Добре — кимна ръководителят. Явно се замисли. После се обърна и се усмихна на Кейт: — Уважавам преценката ти. Ще ти се доверя и този път. — След това се обърна към Форд: — Знам, че си почтен човек. Добре дошъл в групата — този път наистина. Вече си посветен в малката ни тайна. — Сините му очи бяха тревожно пронизителни.

Форд се опита да овладее плъзналата по лицето му червенина. Погледна към Кейт и остана смаян от изражението ѝ. Надежда?

Очакване? Не изглеждаше ядосана, че той е настоящ.

— Ще поговорим за това по-късно, Уайман. — Ръката на Хейзълиъс се плъзна по рамото на Форд и той се обърна към Уордлоу: — Тони, явно господин Форд в крайна сметка ще присъства на следващата проба.

Отговорникът по сигурността не отговори. Лицето му остана каменно и безизразно, а погледът му беше вперен право напред.

— Тони?

— Да, сър — прозвуча напрегнатият отговор. — Разбирам, сър.

Форд нарочно погледна към Уордлоу, докато минаваше край него. Мъжът му отвърна със студен, празен поглед.

25.

Кен Долби наблюдаваше как голямата титанова врата на Бункера се спуска и се запечатва с кухо изщракване. По лицето му се раздвижи влажен въздух, който миришеше на пещери, на мокри камъни, на топла електроника, на машинно масло и на въглищен прах. Вдиша. Миризмата едва не му завъртя главата, тази богата миризма — миризмата на Изабела.

Учените поеха в колона по един към мястото си на Мостика. Долби хвана Хейзълиъс, докато минаваше край него.

— Има червена светлина на магнит 140 — каза той. — Получих предупредително съобщение. Нищо сериозно. Ще отида да проверя.

— Колко време ще отнеме според теб? — попита Хейзълиъс.

— По-малко от час.

Хейзълиъс топло го потупа по гърба.

— Добре, Кен, и докладвай. Няма да пускам Изабела, преди да се обадиш.

Долби кимна. Остана в голямата пещера, след като другите влязоха в Мостика. Вратата се затвори звучно и проехтя в подобното на хангар място.

Постепенно отново се възцари тишина. Долби отново вдиша от ухания въздух. Той ръководеше проектантския екип на Изабела — даваше наставления на дванайсетина доктори на науките и на почти стотина инженери, наети с договор, които чертаеха конкретни системи и планираха суперкомпютъра. Въпреки многото наети служители той ръководеше всичко, участваше във всичко. Познаваше всеки квадратен сантиметър от Изабела, всяка чудатост и слабост, всяка извивка и кухня. Изабела беше негово творение, неговата машина.

На меката синкава светлина проблесна овалният вход на тунела към Изабела — като отрязано парче поничка. От портала на спираловидни струи излизаше кондензат и пропълзяваше насам, преди да се изпари. В тунела непосредствено зад отвора Долби видя

масивната синьо-сива стена на щита от обеднен уран — а зад него се намираше С-нула, туптящото сърце на Изабела.

С-нула. Това беше малко местенце, не по-голямо от върха на топлийка, където лъчите материя и антиматерия се срещаха със скоростта на светлината и се унищожаваха във взрив от чиста енергия. Когато Изабела работеше на сто процента мощност, това ставаше най-горещото място във вселената — един билион градуса. Освен ако, помисли си Долби с усмивка, някъде няма раса от интелигентни същества, притежаващи по-голям ускорител на частици от този.

Беше склонен да смята, че няма.

Повечето от енергията при сблъсъка на материя с антиматерия веднага се превръщаше отново в маса съгласно известната формула на Айнщайн $E=mc^2$ и ставаше страховита струя от екзотични частици, помалки от атома, някои от които невиждани от създаването на света по време на Големия взрив преди 13,7 милиарда години.

Затвори очи и си представи, че е един от протоните, обикалящи в пръстена, които се въртят отново и отново и биват ускорявани от свръхмощни магнити до 99,99% от скоростта на светлината. Обикаляше окръжността с обиколка 75 километра четири хиляди пъти за една секунда, пак и пак. Представи си как се стрелва по кръглият тунел с невъобразима скорост, получавайки ускорение от всеки магнит повече от три милиона пъти в секунда, все повече и повече... и го побиха тръпки от удоволствие. А на по-малко от сантиметър до него в тръбата беше лъчът от антипротони, които обикаляха в противоположната посока и прелитаха край него с невероятна скорост.

Представи си как се върти ли върти — и после настъпва моментът на контакта. Лъчът му се сблъсква с насрещния. Челен удар в С-нула. Материята се удря в антиматерия със скоростта на светлината. Яхнал частицата в С-нула, той усети удара — чистата й, абсолютна и вълнуваща разрушителна мощ. Усети как се преражда в странни нови частици, които се пръскат във всички посоки, удрят се в многото пластове от детектори, които регистрират, броят и изследват всяка частица.

Десет билиона частици в секунда.

Долби отвори очи, излезе от унеса си и се почувства малко глупаво. Провери джобовете си за монети или за други железни предмети и прекоси участъка до редицата електрически колички за голф. Свръхпроводимите магнити на Изабела бяха хиляди пъти по-мощни от използваните при магнитния резонанс. Можеха да прокарат дребна монета през тялото или да те изкормят с тока на собствения ти колан.

Изабела беше опасна и изискваше уважение.

Настани се зад волана. Натисна едно копче, после съединителя и даде на първа скорост.

Лично беше проектирал малката симпатична количка. Макар да можеше да развие само четирийсет километра в час, струваше почти колкото ферари „Тестароса“, най-вече защото трябваше да бъде построена изцяло от немагнитни материали — пластмаса, керамика и слабо диамагнитни метали. В количката имаше система за комуникация, вграден компютър, предупредителни радарни сензори и контролери отпред, отстрани и отзад, сензори за радиация, магнитни аларми и специално отделение с намалени вибрации за пренос на научни инструменти.

Подкара количката по циментовия под и мина през овалния вход на тунела към Изабела. Завоят беше труден и след това Долби спря.

— Здравей, Изабела...

После пое по циментовия коловоз, който минаваше по пода на тунела покрай извития наръч тръби. Когато колелата стъпиха в жлебовете, той ускори. Всичко бе окъпано в синьо-зеленикавата светлина от двата реда флуоресцентни тръби над главата му. Докато се движеше, погледна към най-голямата тръба, лъскава конструкция от алуминий 700, захваната със скоби и болтове през метър и половина. Вътре имаше вакуум, по-плътен от този на повърхността на луната. Трябваше да бъде така — ако дори един случаен атом проникнеше в С-нула, щеше да е като кон на пистата в Дейтона. Удар и бум!

Ускори до най-високата скорост. Гумените колела шепнеха в жлебовете си. На всеки трийсет метра минаваше покрай магнит, увит около тръбата като огромна поничка. Всеки магнит, свръхохладен до четири и половина градуса над абсолютната нула, излъчваше мъгла от кондензат. Долби профуча през всеки облак и остави зад себе вихри от пара, докато прелиташе край тръбите.

От време на време минаваше покрай стоманена врата от лявата страна на тунела, отвор към старите тунели на въгледобивната мина. Аварийни изходи, ако нещо се случи. Само че нищо нямаше да се случи. Това беше Изабела.

Магнит 140 се намираше на дванайсетина километра надолу по тунела. На двайсет минути път. Не беше нищо сериозно. Долби едва ли не се радваше на случилото се — обичаше да остава насаме с машината си.

— Не е зле — каза той на глас, — за сина на монтьор от Уотс, нали, Изабела?

Спомни си за баща си, който можеше да поправи двигателя на всяка кола на земята. А едва връзваше двата края — беше едва ли не престъпление, че толкова добър механик като него не бе имал своя шанс. Долби беше решен да компенсира това — и го направи. Когато Кен беше на седем години, баща му му подари комплект за сглобяване на радио. Струваше му се истинско чудо да завинтва и да споява пластмасовите и метални части и да чуе как от машинката се разнася глас. На десет години Долби сглоби първия си компютър. След това направи телескоп, мушна вътре няколко чипа, свърза го с компютъра и започна да проследява астероиди. Построи портативен ускорител, като използва стара електронна тръба от телевизор. Така постигна мечтата на алхимика, нещо, което бе изкушавало самия Исак Нютон — беше обстрелвал парче оловно фолио с електрони и бе превърнал вероятно неколкостотин атома в злато. Горкият му баща, Бог да даде мир на душата му, харчеше всеки свободен долар от мизерните си доходи, за да му купува части, инструменти и набори. Мечтата на Кен Долби беше да построи най-голямата, най-лъскавата и най-скъпа машина на света.

И вече го бе направил.

Машината му беше свършена, нищо че някакво копеле беше хакнало компютърния софтуер.

Показа се магнит 140, той натисна спирачките и спря. Извади специален лаптоп от отдела за инструментите и го включи в панел отстрани на магнита. Седна на петите си, започна да работи на лаптопа и да си говори. Развинти металната пластина отстрани на кутията на магнита и зашипа някакво устройство с две жички — едната червена, другата черна — в полюсите на магнита.

Погледна екрана на компютъра и лицето му се свъси.

— Мътните да те вземат, кучко. — Криогенната помпа отказваше. — Радвам се, че те пипнах навреме.

Мълчаливо прибра инструментите си, пхна лаптопа обратно в неопреновата чанта и се настани на волана на количката. Взе радиопредавателя от таблото и натисна копчето.

— Долби търси Мостика.

— Тук е Уордлоу — разнесе се метален глас от колоната.

— Дай да говоря с Грегъри.

След малко се обади Хейзълиъс.

— Можете да пускате Изабела.

— На таблото още свети алармата за висока температура.

Мълчание.

— Знаеш, че никога не бих изложил машината си на риск, Грегъри.

— Добре. Пускам я.

— Трябва да поставим нова криогенна помпа, но имаме предостатъчно време. Тази ще издържи поне още две проби.

Долби прекъсна връзката, склучи ръце на тила си, облегна се и качи краката си на таблото. Постепенно започна да различава тихи звуци в тишината — шепотът на системите за въздух под налягане, бръмченето на криогенните помпи, свистенето на течния азот, който минаваше през външните джобове, тихото пукане на двигателя на електрическата количка, който продължаваше да изстива, едва доловимия пукот от движението на самата планина.

Долби затвори очи и зачака — и тогава чу нов звук. Приличаше на съвсем тих напев, на тананикане, звучно и мрачно.

Изабела беше включена.

Изпита неизразима тръпка на страхопочитание, на удивление, че е създал машина, способна да надникне в мига на сътворението — машина, която всъщност пресъздаваше мига на сътворението.

Богът-машина.

Изабела.

26.

Форд изпи горчивата утайка на кафето си и погледна часовника — приближаваше полунощ. Пробата беше дълга и досадна, безкрайни настройки и човъркания, които се точеха с часове. Докато наблюдаваше как всички работят, той се запита дали наистина някой от тях е саботьор.

Хейзълиъс се приближи към него.

— Скоро ще сблъскаме двата лъча. Гледай Визуализатора — този екран отпред.

Физикът промърмори някакво нареждане и след малко в средата на екрана се появи ярка точка светлина, последвана от потрепващи цветове, които излизаха радиално навън.

Форд кимна към екрана.

— Какво представляват тези цветове?

— Компютърът превръща сблъсъците между частици в С-нула в изображения. Всеки цвят е вид частица, пръстените представляват енергийните нива, а радиалните форми са траекториите на частиците, които излизат от С-нула. Това е начин с един поглед да видим какво се случва, без да се налага да се борим с някакви цифри.

— Идеята беше на Волконски — тъжно поклати глава Хейзълиъс.

— Деветдесет процента мощност — прозвуча гласът на Кен Долби.

Хейзълиъс вдигна празната си чаша от кафе:

— Да ти донеса ли още една?

Форд се намръщи.

— Защо не сте сложили тук сваятна машина за еспreso?

Хейзълиъс се отдалечи през смях. Всички други в стаята мълчаха, съсредоточени над различните си задачи, с изключение на Инес, който се разхождаше безцелно из помещението, и Едълстайн, който седеше в един ъгъл и четеше „Бдение над Финеган“. Кутиите от замразената пица, с която бяха вечеряли, преливаха от кошчето до

вратата. Пръстени с цвят на кафе се бяха отбелязали по различни бели повърхности. Бутилката „Въов Клико“ все още лежеше до стената.

Бяха много дълги дванайсет часа — продължителна и мъчителна скука, накъсана от кратки изблици на маниакална дейност, а след това още скука.

— Лъчът е стабилен и насочен, яркост 14,9 тера-електрон волта — обяви Рей Чън, приведена над една клавиатура, а лъскавата ѝ черна коса се бе разпиляла като немирна завеса над клавишите.

Форд отиде към издигнатата част на Мостика. Докато минаваше край Уордлоу, който седеше пред собствен компютър, долови лек враждебен поглед и се усмихна студено в отговор. Мъжът чакаше и наблюдаваше.

Чу тихия глас на Хейзълиъс:

— Увеличи на деветдесет и пет, Рей.

В притихналата стая прозвуча тихото тракане на клавишите.

— Лъчът е стабилен — каза Чън.

— Харлан, каква е мощността?

Изникна приличното на леприкорн лице на Сейнт Винсът.

— Идва като приливна вълна — плавно и гладко.

— Майкъл?

— Засега е добре. Никакви аномалии.

Приглушеният катехизис продължаваше, Хейзълиъс изиска доклад от всеки поред, след това повтори процеса. Това продължаваше от часове, но сега Форд усети, че най-сетне очакването започва да се засилва.

— Мощност деветдесет и пет процента — оповести Долби.

— Лъчът е стабилен. Насочен.

— Яркост 17 тера-електрон волта.

— Добре, хора, на прага сме на непозната територия — каза Чън, сложила ръце върху няколко контролера.

— Тук ще има чудовища — добави Хейзълиъс.

Екранът бе залят от цветове като цвете, което непрекъснато цъфти. Форд го намираше за хипнотично. Погледна към Кейт. Тя работеше мълчаливо отстрани на един мощен „Макинтош“, включен в мрежата, и работеше с програма, която той разпозна като Волфрамова математика. На екрана се виждаше сложен разгънат обект. Надникна през рамото ѝ.

— Прекъсвам ли те?

Тя въздъхна и се обърна.

— Всъщност не. И бездруго се канех да затворя това и да наблюдавам крайния етап на пробата.

— Какво е това? — кимна той към екрана.

— Единайсетмерно пространство на Калуца-Клайн. Правя някои изчисления за миниатюрните черни дупки.

— Чух, че Изабела ще изследва възможността за добив на енергия, използвайки мини черни дупки.

— Да. Това е един от проектите — ако изобщо успеем да настроим Изабела.

— Как ще стане това?

Той я видя как неспокойно метна поглед назад към Хейзълиъс. Погледите им се срещнаха.

— Ами, оказа се, че Изабела вероятно е достатъчно мощна, за да създаде миниатюрни черни дупки. Стивън Хокинг доказва, че мини черните дупки се изпаряват след няколко билионни части от секундата и отделят енергия.

— Искаш да кажеш, че се взривяват.

— Точно така. Идеята е, че може да успеем да оползотворим тази енергия.

— Значи има вероятност Изабела да създаде мини черна дупка, която да се взриви?

Кейт махна с ръка:

— Всъщност не. Черните дупки, които Изабела евентуално ще създаде — ако изобщо създаде, — ще бъдат толкова малки, че ще се изпарят за билионна част от секундата и ще излъчат много по-малко енергия от, да кажем, пукането на сапунен мехур.

— Но експлозията може и да е по-голяма?

— Много слабо вероятно е. Допускам, че ако мини черната дупка се задържи, да кажем за няколко секунди, тя може да се блъска достатъчно дълго, за да придобие повече маса и... след това да избухне.

— Колко силна ще е експлозията?

— Трудно е да се каже. Вероятно със силата на малка ядрена ракета.

Коркоран се приближи с плавна походка и застана до Форд.

— Само че това дори не е най-страшният сценарий — каза тя.

— Мелиса!

Тя погледна Кейт с извити вежди и престорено невинно изражение.

— Нали нямаше да крием нищо от Уайман? — После се обърна към Форд: — Истински страшната вероятност е Изабела да създаде мини черна дупка, която да се окаже напълно стабилна. В този случай тя ще се спусне до центъра на Земята, ще си остане там и ще поглъща все повече и повече материя, докато... хрррус! Сбогом, Земя!

— Възможно ли е да се случи това? — попита Форд.

— Не — раздразнено отговори Кейт. — Мелиса само те сплашва.

— Деветдесет и седем процента — обади се Долби.

— Яркост 16,92 тера-електрон волта.

Форд снижи глас:

— Кейт... не смяташ ли, че дори и най-слабата вероятност е твърде голяма? Говорим за унищожение на земята!

— Не можеш да възпреш науката заради смахнати вероятности.

— Не ти ли пука?

Кейт избухна:

— По дяволите, Уайман, разбира се, че ми пука! И аз живея на тази планета. Смяташ ли, че ще я изложа на риск?

— Ако вероятността не е нула, вече я излагаш.

— Вероятността е нулева. — Тя се завъртя на стола си и грубо му обърна гръб.

Форд се изправи и забеляза, че Хейзълиъс го гледа. Физикът стана от стола си и се приближи с непринудена усмивка.

— Уайман, нека те успокоя със следния дребен факт: ако мини черните дупки бяха стабилни, щяхме да ги виждаме навсякъде, останали след Големия взрив. Всъщност щеше да има толкова много, че досега щяха да са погълнали всичко. Затова фактът, че съществуваме, е доказателство, че черните дупки са нестабилни.

Коркоран се подсмивваше отстрани, доволна от въздействието на думите си.

— Обаче не съм напълно убеден.

Хейзълиъс успокояващо положи ръка на рамото му.

— Не е възможно Изабела да създаде черна дупка, която да разруши земята. Просто не може да се случи.

— Мощността е стабилна — съобщи Сейнт Винсът.

— Лъчът е насочен. Яркост 17,2 тера-електрон волта.

Мърморенето в стаята се бе засилило. Форд долови и един нов звук — слаб и далечен напев.

— Чуваш ли това? — попита Хейзълиъс. — Това е звукът на билиони частици, които обикалят с бясна скорост около Изабела. Не сме сигурни дали изобщо има звук — лъчите са във вакуум. Но по някакъв начин предизвикват сродни вибрации, които се предават по силните магнитни полета.

Напрежението на мостика се съгъстяваше.

— Кен, вдигни до деветдесет и девет и задръж — нареди Хейзълиъс.

— Готово.

— Рей?

— Яркост малко над 18 тера-електрон волта и се покачва.

— Харлан?

— Стабилно и спокойно.

— Майкъл?

— Никакви аномалии.

Уордлоу се обади от кабинката си за сигурност от отсрещната страна на помещението. Гласът му прозвуча много силно в притихналата стая:

— Имам нарушител.

— Какво? — смаяно се изправи Хейзълиъс. — Къде?

— До оградата горе, близо до асансьора. Приближавам изображението.

Хейзълиъс се приближи и Форд бързо се присъедини към него. На един от екраните на Уордлоу се появи зеленикаво изображение на оградата от гледна точка на камерата, поставена високо горе над асансьора. Беше мъж, който неспокойно крачеше край оградата.

— Можеш ли да фокусираш върху него?

Уордлоу бутна един плъзгач и на фокус се появи друга гледна точка на нивото на оградата.

— Това е проповедникът! — каза Хейзълиъс.

Фигурата на Ръс Еди, мършав като плашило, спря да крачи, пхна пръсти като куки в оградата и надникна с подозрително

изражение. Зад него луната озаряваше със зеленикаво сияние голото плато.

— Ще се погрижа — надигна се Уордлоу.

— Нищо подобно няма да правиш — спря го Хейзълиъс.

— Навлиза в забранена зона.

— Остави го. Безобиден е. Ако се опита да се покатери по оградата, тогава го предупреди по високоговорителя и му кажи да се разкара.

— Слушам, сър.

Хейзълиъс се обърна:

— Кен?

— Задържам на деветдесет и девет.

— Как е суперкомпютърът, Рей?

— Засега е добре. Следи потока от частици.

— Кен, увеличи с една десета.

Цветето на екрана лумна, заблестя и се разрасна, като смени всички цветове на дъгата. Форд се взираше в екрана, омагьосан от изображението.

— Започвам да виждам най-ниската част от този резонанс — каза Майкъл Чечини. — Много е мощен.

— Увеличи с още една десета — нареди Хейзълиъс.

Гърчещото се на екрана цвете стана още по-наситено, а от двете му страни се появиха два бледи и трептящи израстъка, които се протягаха навън отново и отново като ръка, която иска да грабне нещо.

— Всички системи за мощност работят — обяви Сейнт Винсът.

— Нагоре с още една десета — нареди Хейзълиъс.

Чън заграка по клавиатурата:

— Започвам да го виждам — изключително закривяване на пространство-времето в С-нула.

— Още една десета — нареди Хейзълиъс със спокоен и уверен глас.

— Ето го! — каза Чън, а гласът ѝ отекна в Мостика.

— Виждаш ли? — каза Кейт на Форд. — Тази голяма черна точка в С-нула. Сякаш потокът от частици за кратко излиза от вселената ни и после отново се връща.

— Двайсет и две цяло и пет тера-електрон волта. — Макар външно да бе спокойна, Чън звучеше напрегнато.

— Стабилна на деветдесет и девет цяло и четири.

— Нагоре с една десета.

Цветето се огъна и се завъртя, мятайки воали и пръски от цветовете. Тъмната дупка в центъра нарасна, а назъбените ѝ ръбове трепереха. Резонансът внезапно се стрелна навън, отстрани на екрана.

Форд забеляза, че по бузата на Хейзълиъс се търкулва капка пот.

— Това е източникът на заредената струя на 22,7 тера-електрон волта — обясни Кейт Мърсър. — Явно в този момент разкъсваме браната^[1]...

— Нагоре с десет.

Дупката нарасна, пулсирайки странно, като туптящо сърце. В средата беше черна като нощта. Форд я наблюдаваше унесено.

— Безкрайно огъване в С-нула — оповести Чън.

Дупката беше станала толкова голяма, че заемаше по-голямата част от средата на екрана. Форд внезапно видя мълнии в дълбините ѝ, като ято риби, които се стрелкат в дълбоки води.

— Как е компютърът? — остро попита Хейзълиъс.

— На снежинки — отговори Чън.

— Още една десета нагоре — тихо нареди Хейзълиъс.

Петънцата се увеличиха. Напевът, който непрекъснато се усилваше, доби съскащ като змия обертон.

— Компютърът полудява — напрегнато обяви Чън.

— Как така?

— Вижте.

Всички застанаха пред големия екран — всички освен Едълстайн, който продължаваше да чете. Нещо се материализираше в централната дупка, малки цветни късчета, които се тълпяха все по-бързо, идваха от безкрайни дълбини, трептяха, придобиваха форма. Беше толкова необикновено, че Форд не беше сигурен дали съзнанието му го схваща правилно.

Хейзълиъс дръпна клавиатурата и написа някаква команда.

— Изабела не може да се справи с потока от отломки. Рей, стопирай проверяващите механизми — това ще облекчи процесора.

— Чакайте — каза Долби. — Това е системата ни за ранно предупреждение.

— Осигуровка на осигуровката. Рей? Направи го, моля.

Чън натрака командата.

— Компютърът все още се държи странно, Грегъри.
— Подкрепям Кен — мисля, че трябва отново да включим проверяващите механизми — каза Кейт.
— Още не. Кен, увеличи с още една десета.
Колебание.
— Още една десета.
— Добре — каза Долби несигурно.
— Харлан?
— Мощността е дълбока, силна и чиста.
— Рей?
Гласът на Чън прозвуча пискливо:
— Отново се случва. Компютърът не ми се подчинява точно както не се подчиняваше на Волконски.
Трептенето се засили.
— Лъчите все още са насочени. Яркост 22,9. Тук е стегнато и фокусирано.
— Деветдесет и девет цяло и осем — каза Чън.
— Още една десета.
Долби се обади, а обикновено лаконичният му глас прозвуча необичайно напрегнато:
— Грегъри, сигурен ли си...?
— Още една десета!
— Губя компютъра — съобщи Чън. — Пак се случи.
— Не е възможно да се случва. Още една десета.
— Наближаваме деветдесет и девет цяло и девет — каза Чън с леко треперещ глас.
Пеенето стана по-силно и напомни на Форд за звука, издаван от монолита във филма „Одисея 2001“^[2] — хор от гласове.
— Увеличете на 99,95.
— Няма го! Не приема никакви входящи данни! — Чън отметна глава, а косата ѝ се плисна в черен гневен облак.
Форд стоеше при останалите, точно зад Хейзълиъс, Чечини, Чън и Сейнт Винсът, които бяха като приковани към клавиатурите си. Изображението в средата на Визуализатора бе добило плътност и трептеше все по-бързо, навън и навътре се стрелкаха тъмночервени и пурпурни стрели — един жужащ кошер от цветове, плътен, триизмерен.

Изглеждаше едва ли не жив.

— Боже! — неволно ахна Форд. — Какво е това?

— Хакерски код — сухо обясни Едълстайн, без дори да вдигне поглед от книгата си.

Внезапно Визуализаторът стана черен.

— О, не! Боже, не! — изстена Хейзлиъс.

В средата на екрана се появи дума.

Поздрави

Хейзлиъс удари клавиатурата с ръка.

— Кучи син!

— Компютърът замръзна — оповести Чън.

Долби се обърна към Чън.

— Изключи захранването, Рей. Веднага.

— Не! — обърна се към него Хейзлиъс. — Нагоре до сто процента!

— Да не си луд? — извика Кен.

Внезапно и съвсем неочаквано Хейзлиъс възвърна спокойствието си.

— Кен, трябва да намерим грешния код. Прилича ми на паразитна програма — движи се. Не е в главния компютър. Тогава къде е? Детекторите имат вградени микропроцесори — движи се из детекторите. А това означава, че можем да го намерим. Можем да изолираме данните от всеки детектор и да го притиснем. Прав ли съм, Рей?

— Напълно. Блестяща идея.

— За бога! — възкликна Долби с плувнало в пот лице, — караме на сляпо. Ако лъчите се отклонят, могат да преминат тук и да ни видят сметката на всички — да не говорим, че ще изпържат детектори на стойност двеста и петдесет милиона долара.

— Кейт? — попита Хейзлиъс.

— С теб съм докрай, Грегъри.

— Вдигни до сто, Рей — хладнокръвно нареди Хейзлиъс.

— Добре.

Долби се метна към клавиатурата, но Хейзлиъс му препречи пътя.

— Кен, чуй ме — бързо заговори той, — ако компютърът се срина, ще е нещо, което вече се е случвало. Контролиращата програма

продължава да работи някъде отзад. Просто не можем да я видим. Дай ми десет минути да проследя това нещо.

— Няма начин.

— Тогава пет минути. Моля те. Това не е произволно решение. Моята заместничка е съгласна с мен. Ние отговаряме.

— Никой не отговаря за машината ми освен мен.

Задъхан, Долби впери поглед в Хейзълиъс, после в Мърсър, а после се извърна с отпуснати край тялото ръце, но със свити юмруци.

Без да се обръща, Хейзълиъс каза:

— Кейт, ще опитаме онова, което двамата с теб обсъдихме по-рано: напечатай въпрос, какъвто и да е. Да видим дали ще го накараме да проговори.

— Какъв е смисълът да задаваме въпроси, по дяволите? — завъртя се Долби. — Това е паразитна програма.

— Може да успеем да проследим изходящите данни до източника. До логическата бомба.

Долби го изглежда.

— Рей, ако даде изходящи данни, огледай детекторите и потърси сигнала — каза Хейзълиъс.

— Ясно. — Чън стана от мястото си и отиде пред друг компютър, където започна да пише.

Другите стояха почти като парализирани, като изпаднали в шок. Форд забеляза, че Едълстайн най-сетне е оставил книгата, за да наблюдава, а по лицето му е изписан смътен интерес.

Хейзълиъс и Долби продължиха сблъсъка си, като Хейзълиъс не му даваше достъп до контролното табло.

Поздрави и на теб, написа Кейт.

Екранът от течни кристали над компютъра проблесна и после пак угасна. След това се появи отговор:

Радвам се, че разговарям с вас.

— Отговаря! — възкликна Кейт.

— Улови ли това, Рей? — викна Хейзълиъс.

— Да — възбудено отвърна Чън. — Имам сигнал от системата за изходящи данни. Прав беше. Наистина идва от детектор! Това е! Пипнахме го! Продължавайте!

И ние се радваме, че разговаряме с теб, написа Кейт.

— Боже, какво да му кажа?

— Попитай кой е — каза Хейзълиъс.
Кой си ти?, написа Кейт.
Поради липса на по-подходяща дума, аз съм Бог.
 Подигравателно сумтене от страна на Хейзълиъс.
 — Слабоумни хакери!
Ако наистина си Бог, докажи го, написа Кейт.
Нямаме достатъчно време.
Начислила съм си число от едно до десет. Кое е?
Начислила си трансцендентното число е^[3].
 Кейт вдигна ръце от клавиатурата и се облегна.
 — Как върви, Рей? — провикна се Хейзълиъс към Чън.
 — Следя го! Продължавайте да пишете!
 Кейт изпъна рамене и се приведе, за да пише отново.
А сега съм начислила число между нула и едно.
Числото на Чейтин, омега.
 В този момент Кейт рязко се изправи и се дръпна от клавиатурата, вдигнала ръка към устата си.
 — Какво има? — попита Форд.
 — Продължавай да пишеш! — изкрещя Чън.
 Хейзълиъс се обърна към Форд:
 — Уайман, замести Кейт.
 Форд пристъпи към клавиатурата.
Ако си Бог, тогава... — Какво можеше да попита? Бързо дописа:
 — *Каква е целта на съществуването?*
Не ми е известна върховната цел.
 — Следя го! — провикна се Чън. — Това е! Продължавайте.
Прекрасно — напечата Форд, — *Бог, който не знае каква е целта на съществуването.*
Ако знаех, съществуването щеше да е безсмислено.
Как така?
Ако краят на вселената е заложен още в началото — ако ние сме просто насред детерминистично разгръщане на набор от първоначални условия, — тогава вселената би била безсмислено начинание.
 — Добре — намеси се Долби тихо и заплашително. — Времето ви изтече. Искам си Изабела обратно.
 — Кен, трябва ни още време — каза Хейзълиъс.

Долби се опита да го заобиколи, но физикът му препречи пътя.

— Още не.

— Почти успях! — провикна се Чън. — Дайте ми само минута, за бога!

— Не! — заяви Долби. — Ще изключа веднага.

— Как ли пък не! — каза Хейзълиъс. — Мамка му, Уайман, продължавай да пишеш!

Обясни ми, побърза да напише Форд.

Ако някой е стигнал местоназначението си, защо му е да пътува? Ако знаеш отговора, защо ще задаваш въпроса? Затова бъдещето е — и би трябвало да бъде — напълно скрито дори от Бог. В противен случай съществуването не би имало смисъл.

Това е метафизичен аргумент, а не физичен, написа Форд.

Физичният аргумент е, че нито една част от вселената не може да изчислява неща, които са по-бързи от самата вселена. Вселената „предсказва бъдещето“ толкова бързо, колкото може.

Долби се опита да се стрелне покрай физика, но той отново се премести встрани и му препречи пътя.

— Продължавайте да пишете, почти стигнах! — провикна се Чън, надвесена над клавиатурата и тракайки като обезумяла по нея.

Какво е вселената? — написа Форд, подбирайки въпроса случайно. — Кои сме ние? Какво правим тук?

Долби се стрелна напред и изблъска Хейзълиъс. Физикът залитна, но бързо се опомни, метна се на гърба на инженера и го дръпна от таблото с изненадваща сила.

— Да не си луд? — кресна Долби, докато се опитваше да се му се изскубне. — Ще съсипеш машината ми!

Двамата мъже се сборичкаха, а дребният физик увисна като маймуна на широкия гръб на инженера — после тежко се стовариха на пода и шумно събориха един стол.

Другите бяха застинали и наблюдаваха схватката. Никой не знаеше какво да направи.

— Смахнато копеле! — кресна Долби, претърколи се по пода и се опита да се освободи от неистово вкопчилият се в него физик.

Логическата бомба продължаваше да дава данни на екрана на Визуализатора.

Вселената представлява едно огромно, несводимо до нищо и продължаващо изчисление, насочено към състояние, което не познавам и не мога да познавам. Целта на съществуването е да се достигне това крайно състояние. Но това крайно състояние е загадка за мен, и така трябва да бъде, защото ако знаех отговора, какъв смисъл щеше да има всичко?

— Пусни ме! — извика Долби.

— Някой да ми помогне — кресна Хейзълиъс. — Не му позволявайте да докосне таблото!

Какво имаш предвид под изчисление? — напечатана Форд. — Честно всички сме вътре в някакъв компютър?

Под изчисление разбирам мислене. Цялото съществуване, всичко случващо се е Божия промисъл. Падащото листо, вълната на брега, колапсът на звезда — това съм просто аз, мислейки.

— Пипнах го! — победоносно извика Чън. — Аз... чакайте! Какво, по дяволите...?

Какво си мислиш?, написа Форд.

С едно последно извиване на тялото Долби се отскубна от Хейзълиъс и се метна към контролното табло.

— Не! — извика Хейзълиъс. — Не я изключвай! Чакай!

Долби се облегна задъхан.

— Начало на режима на изключване.

Мелодичният звук, който изпълваше стаята, започна да заглъхва, а екранът пред Форд примигна и думите се разпаднаха. Съвсем за кратко зърна някаква странна форма, която прелетя и изчезна в една точка в средата на екрана, който след това угасна.

Хейзълиъс сви рамене, изпъна дрехите си, отупа прахта от дрехите си и спокойно попита Чън:

— Рей, улови ли го?

Чън го погледна с безизразно лице.

— Рей?

— Да, улових го.

— Е, от кой процесор идва?

— От никой.

В стаята се възцари тишина.

— Как така от никой?

— Идваше директно от С-нула.

— Какво говориш?

— Каквото казах. Данните идваха направо от дупката във време-пространството в С-нула.

В смаяното мълчание Форд се обърна към Кейт. Тя стоеше съвсем сама и неподвижна в задната част на Мостика. Бързо се приближи към нея и я заговори тихо:

— Кейт? Добре ли си?

— То знаеше — прошепна тя с пребледняло лице. — То знаеше. Ръката ѝ потърси неговата и разтреперана я стисна.

[1] Понятие от теоретичната физика, явява се в теорията за суперструните и е свързано с идеята, че пространството има повече от 4 измерения: 0-браната е частица, 1-браната е струна, 2-браната е мембрана и т.н. — Бел.ред. ↑

[2] Култов филм на Стенли Кубрик по романа на А. Кларк, смятан за един от най-великите филми на всички времена. — Бел.ред. ↑

[3] $e=2.71828\dots$ — реално, ирационално и трансцендентно число, основа на естествените логаритми. Наричано още „константа на Непер“. Играе важна роля в интегралното и диференциално смятане. — Бел.ред. ↑

27.

Еди излезе от караваната, метнал кърпа през рамо и понесъл принадлежностите си за бръснене, и погледна към кашоните с несортирани дрехи, пристигнали през седмицата. След среднощното си пътуване до платото не бе могъл да спи и през по-голямата част от нощта остана в интернет, където посещаваше нощните християнски стаи за разговор.

Натисна помпата няколко пъти, улови студената вода с ръка и наплиска лицето си в опит да се посъвземе. Заради липсата на сън в главата му се носеше някакво жужене.

Насапуниса се и се избърсна, изплакна бръснача в мивката и хвърли водата на пясъка. Наблюдава я как попива и на повърхността остава засъхваща пяна. Внезапно това му напомни за кръвта на Лоренцо. Обзе го паника и с усилие прогони образа. Бог беше покосил Лоренцо — не той. Не беше виновен — такава бе Божията воля. А Бог никога не правеше нищо без цел. Целта сега включваше и проекта „Изабела“ — и Хейзълиъс.

Хейзълиъс. Установи, че превърта в съзнанието си срещата им от предния ден. Почервения при спомена и ръцете му затрепериха. Не спираше да си повтаря отново и отново какво още би могъл да каже, а с всяко повторение речта му ставаше по-дълга, по-красноречива, по-изпълнена със справедлив гняв. Пред всички Хейзълиъс го бе нарекъл насекомо, микроб — защото беше християнин. Този човек беше пример за всичко, което не бе наред в Америка, беше върховен жрец в храма на светския хуманизъм.

Погледът на Еди се плъзна към кашоните, които бяха пристигнали предишния ден. След като Лоренцо вече го нямаше, беше му се струпала много повече работа. Четвъртък беше денят за дрехите, когато той раздаваше безплатно облекло на индианците. По интернет Ръс се бе договорил с пет-шест църкви в Арканзас и в Тексас да събират носени дрехи и да му ги изпращат, за да ги разпределя сред нуждаещите се семейства.

С джобното си ножче Еди отвори най-горния кашон и започна да сортира жалките парцали, като отделяше някой чифт джинси, някое яке и ги окачваше на закачалки или ги подреждаше по пластмасовите маси под плевнята. Работеше на утринния хлад, сортираше, окачваше, сгъваше. Зад него се извисяваше величественият силует на Червеното плато, пурпурно на светлината на ранното утро. Мислите му продължаваха да кръжат край Хейзълиъс и да превъртат случилото се отново и отново. Бог му беше показал какво може да причини на богохулник като Лоренцо. Какво повече можеше да направи срещу Хейзълиъс?

Погледна към очертаващия се зад гърба му смътно заплашителен силует на платото и си спомни мрака от предишната нощ, самотата, пустотата. Бръмченето и пукота на далекопроводите, мирисът на озон. Усещаше там присъствието на Сатаната.

Издайнически облак на хоризонта подсказа за приближаващо превозно средство. Примижа срещу изгряващото слънце и скоро от прахта се появи пикап, който ревеше и се движеше на тласъци по осеяния с дупки път. После рязко спря. Отвътре излезе едра индианка, следвана от две момчета. Едното носеше пушка от „Междузвездни войни“, а другото — узи. Шмугнаха се в лободата и се престориха, че се стрелят взаимно. Ръс ги проследи с поглед и си помисли за сина си, който растеше без него, а от това вътрешният му гняв нарасна.

— Здравейте, пасторе, как сте? — бодро поздрави жената.

— Поздрави в името на Бога, Мюриъл — каза Еди.

— Какво имате днес?

— Разгледай. — Погледът му се плъзна към двете момчета, които се целеха едно в друго иззад храстите градински чай.

Звънецът, който беше монтирал извън караваната, издрънча, които означаваше, че го търсят по телефона. Втурна се вътре и затърси слушалката сред купчините книги.

— Ало? — задъхано се обади той. Почти никога не го търсеха по телефона.

— Пастор Ръс Еди? — Обаждаше се преподобният Дон Спейтс.

— Добро утро, преподобни Спейтс. Бог да ви...

— Питам се дали сте поогледали наоколо, както ви помолих?

— Да, преподобни. Снощи се върнах на платото. Къщите и селото бяха съвсем пуси. И трите далекопровода жужаха от високо

напрежение. Направо ми щръкнаха косите.

— Наистина ли?

— После около полунощ чух нещо като вибрация или напев, което се разнасяше изпод земята. Продължи десет минути.

— Успя ли да прескочиш охранителната ограда?

— Аз... не се осмелих.

Още едно сумтене и продължително мълчание. Еди чу да пристигат още пикапи и някой да го вика по име. Не му обърна внимание.

— Нека ти обясня какъв е проблемът — каза Спейтс. — Утре вечер в шест часа е токшоуто ми, „Америка на кръглата маса“, а гостът ми е физик от университета Либърти. Трябва да науча нещо ново за проекта „Изабела“.

— Разбирам, преподобни.

— Както ти казах и онзи ден, трябва да изровиш нещо добро. Ти си моят човек на място. Самоубийството е начало, но не е достатъчно. Трябва ни нещо, което да уплаши хората. Какво наистина правят там? Изтича ли радиация, както е според слуховете, за които ми спомена? Ще взривят ли Земята?

— Няма как да знам...

— Точно там е въпросът, Ръс! Отиди и разбери! Направи някое дребно нарушение, престъпи човешките закони, за да послужиш на Божиите. Разчитам на теб!

— Благодаря ви, преподобни. Благодаря ви. Ще го направя.

След разговора пастор Ръс отново излезе на ярката слънчева светлина и се приближи към мястото, където пет-шест човека разглеждаха дрехите — предимно самотни майки и деца. Той вдигна ръце:

— Приятели, съжалявам, но трябва да спрем. Изникна нещо.

Разнесе се недоволно мърморене и Еди се почувства зле — знаеше, че някои майки идват от много далеч въпреки цената на бензина.

След като си тръгнаха, Еди окачи табела, че раздаването на дрехи се отменя, и се качи в пикапа. Погледна към датчика за горивото — една осма от резервоара, не беше достатъчно, за да се изкачи на платото и да се върне. Извади портфейла си и установи, че вътре има три долара. Вече дължеше няколкостотин долара на бензиностанцията

в Блу Гап и почти толкова в Раф Рок. Молеше се да успее да стигне до Пиньон и да зареди там с надеждата да му наляят на кредит. Беше почти сигурен, че ще го направят — навахо бяха винаги готови да ти заемат пари.

Нямаше смисъл да ходи при Изабела през деня — щяха да го видят. Щеше да тръгне по залез, да скрие пикапа зад Накаи Рок и да поразгледа в тъмното. А междувременно може би в Пиньон щеше да успее да научи още нещо за самоубийството на платото.

Пое си въздух дълбоко и доволно. Най-сетне Бог го бе призовал. Грегъри Норт Хейзълиъс, този жлъчен ненавистник на Христос, трябваше да бъде спрял.

28.

Форд се разположи в старо кожено кресло в ъгъла на стаята за отдих и наблюдава как пристигат останалите от Бункера изтощени и отчаяни. Първите лъчи на слънцето се показаха косо от хоризонта и проникнаха през източните прозорци на постройката, като изпълниха стаята със златиста светлина. Хората мълчаливо и с блуждаещи погледи се отпуснаха по столовете. Хейзълиъс влезе последен. Приблужи към камината и разпали жаравата от предварително накладения огън. После и той се отпусна на стол.

Поседяха мълчаливо известно време, чуваше се само пукането на огъня. Най-накрая Хейзълиъс бавно се изправи. Всички погледи се насочиха към него. Той огледа хората един след друг — клепачите на сините му очи бяха порозовели от умора, устните му бяха побелели от напрежението.

— Имам план.

Съобщението му беше посрещнато с мълчание. Мъзгата от един пън изсъска в камината и всички подскочиха.

— Утре по обяд ще направим още една проба — продължи Хейзълиъс — на сто процента мощност. Важното е следното: няма да прекъсваме опита, докато не проследим хакерския код до източника му.

Кен Долби извади кърпичка и изтри лицето си.

— Виж, Грегъри, ти едва не разби машината ми. Не мога да позволя да се случи отново.

— Прав си, Кен — сведе глава Хейзълиъс. — Дължа ти извинение. Знам, че понякога изисквам твърде много. Бях гневен и отчаян. Държах се като луд. Извини ме — протегна ръка той.

След малко Долби я пое.

— Приятели?

— Да, разбира се — увери го Долби. — Но това не променя факта, че няма да позволя повече опити на сто процента мощност, докато не оправим проблема с малуера.

— А как предлагаш да оправим проблема без опити на сто процента мощност?

— Може би е настъпил моментът да признаем провала си и да докладваме във Вашингтон. Те да го оправят.

Последва продължително мълчание, докато най-сетне не се обади Хейзълиъс:

— Някой друг да има мнение?

Мелиса Коркоран се обърна към Долби:

— Кен, ако сега признаем, че не сме успели, това ще съсипе кариерата на всеки от нас. Не знам за останалите, но за мен това бе шанс, какъвто животът предлага само веднъж. За нищо на света няма да допусна да ми се изплъзне.

— Други мнения? — попита Хейзълиъс.

Рей Чън се изправи, а ниското й тяло бе почти толкова високо, колкото седналите. Официалният жест на изправянето обаче му придаде допълнителна тежест:

— Аз имам мнение. Отраснала съм в задната част на китайски ресторант в Кълвър Сити в Калифорния. Майка ми се претрепваше от работа, за да може да ме изпрати в колеж и после в университет. Гордее се с мен, защото успях в тази страна. И ето ме тук. Целият свят ни гледа. — Гласът й потрепери. — По-скоро ще умра, отколкото да се откажа. Ето това исках да кажа — по-скоро ще умра.

Рязко седна.

Уордлоу наруши неловкото мълчание:

— Знам как постъпват в министерството на енергетиката. Ако докладваме за проблема сега, ще ни обвинят, че сме го крили. Може дори да повдигнат обвинения.

— Обвинения ли? — обади се Инес от дъното на стаята. — За бога, Тони, не ставай смешен.

— Напълно сериозен съм.

— Това си е чисто паникьорство. — Пребледнялото лице на Инес противоречеше на небрежния му тон. Бързо огледа всички около масата. — Дори да си прав, аз съм само психолог на групата. Нямам нищо общо с решението за премълчаване на информация.

— Да, но и ти не докладва — отбеляза Уордлоу с присвити очи. — Не се заблуждавай, и ти ще си в купа с останалите.

В настаналата тишина се чу цвърченето на птички.

— Кой е съгласен с Кен? — попита най-сетне Хейзълиъс. — Че трябва да се признаем за победени и да докладваме за проблема във Вашингтон?

Никой не се съгласи.

Кен се огледа.

— Помислете за риска! — възкликна той. — Може да разрушим Изабела! Не можем просто да я надуем максимално и да оставим да става каквото ще.

— Точно така, Кен — съгласи се Хейзълиъс. — Планът ми взема това предвид. Искаш ли да го чуеш?

— Това не значи, че ще се съглася — напомни му Долби.

— Ясно. Както знаете, всички съоръжения на проекта „Изабела“ се управляват от три IBM р5 595 сървъра, последна дума на техниката. Ти лично ги избра, Кен. Те контролират телекомуникациите, имейла, вътрешната мрежа и още други неща. Това е изключително огромна компютърна мощност — с тях можем да управляваме дори Пентагона. Идеята ми е да ги преконфигурираме като помощна система на Изабела. — Той се обърна към Чън: — Възможно ли е?

— Така мисля. — Тя се обърна към Едълстайн: — Ти какво смяташ, Алан?

Той кимна бавно.

— Как точно предлагате да го направим? — попита Долби.

— Най-големият проблем е защитната стена — каза Чън. — Ще трябва да прекъснем всички връзки с външния свят. Включително телекомуникацията. Стационарните и мобилните ни телефони ще се изключат. След това ще съберем сървърите и ще ги свържем директно с Изабела. Постижимо е.

— И няма да имаме комуникация с външния свят?

— Никаква, докато Изабела работи. Защитната стена е непробиваема. Ако софтуерът, който управлява Изабела, усети каквато и да е връзка с външния свят, той се изключва по съображения за сигурност. Затова трябва да прекъснем цялата комуникация.

— Кен?

Долби забарабани с пръсти по масата и се намръщи.

Хейзълиъс огледа хората.

— Някой друг? — Погледът му се спря на Кейт Мърсър, която седеше отзад и не участваше в разговора. — Кейт? Някакво мнение?

Мълчание.

— Кейт, добре ли си?

— То знаеше — едва чуто прозвуча гласът ѝ.

Поредното мълчание. След това Коркоран се обади бодро:

— Е, това може би не е толкова странно, колкото изглежда. Явно си имаме работа с програма, която прилича на Илайза. Някой спомня ли си Илайза?

— Старата програма на „Фортран“ от осемдесетте, която разговаряше с човек като психоаналитик, нали? — попита Чечини.

— Точно така — потвърди Коркоран. — Програмата беше съвсем проста — превръщаше всичко казано от човека във въпрос. Ако напишеш „Майка ми ме мрази“, Илайза пита „Защо твърдиш, че майка ти те мрази?“. Лесно програмиране с голям ефект.

— Това не беше като Илайза — възрази Кейт. — Това нещо наистина знаеше какво си мисля.

— Всъщност е доста елементарно — заяви Мелиса и я изгледа високомерно и небрежно. — Хакерът, създал тази логическа бомба, знае, че сме група учени теоретици, нали? Знае, че не разсъждаваме като обикновените хора. Затова, ако му кажеш „Намислил съм си число от едно до десет“, хакерът вече е допуснал, че някой ще зададе подобен въпрос. Съобразил е, че не е нужно да си си намислил цяло число, нито дори рационално число — не, съобразил е, че имаш предвид всички числа от едно до десет. А кои са най-интересните числа от едно до десет? Или *пи*, или *е*, само че от двете *е* е по-загадъчно. — Тя се огледа наоколо сияеща.

— А следващото, което позна?

— И тук важи същото. Кое несъмнено е най-странното число между нула и едно? Много просто — константата на Чейтин — омега. Нали така, Алан?

Алан Едълстайн съвсем леко кимна с глава.

Мелиса се обърна към Кейт със сияйна усмивка:

— Виждаш ли?

— Глупости.

— А, значи смяташ, че сме разговаряли с Бога?

— Не говори глупости — раздразнително каза Кейт. — Казвам само, че то знаеше.

Обади се Рей Чън:

— Вижте, не искам да създавам напрежение, но проследих изходящите данни чак до центъра на С-нула. Не идваха от детектор, нито от който и да е хардуер. Идваха точно от странния облак с данни вътре в скъсването на пространство-времето в С-нула.

— Рей, знаеш, че това не може да е вярно — обади се Хейзълиъс.

— Казвам ви какво видях. Този облак с данни бълваше бинарен код право в детекторите. Освен това имаше излишък от енергия — от С-нула се излъчваше повече енергия, отколкото вкарвахме. Ето ги изчисленията — побутна тя една папка към Хейзълиъс.

— Невъзможно. Не може да се случи.

— Добре, тогава ти прави изчисленията — разпери ръце Рей.

— Точно затова трябва да направим опита — настоя Хейзълиъс, — но не под натиск, не заради краен срок. Трябва да направим такъв опит, който да даде на Рей нужното време, за да проследи наистина тази логична бомба.

— Бях вързан за трета конзола по време на разговора. Някой да го е записал? Искам да видя какво точно е избълвал малуерът.

— Какво значение има? — попита Хейзълиъс.

— Просто съм любопитен — сви рамене Едълстайн.

— Някой да е протоколирал? — огледа хората си Хейзълиъс.

— Имам го някъде, принтира се заедно с данните — каза Чън, порови се из някакви листове и извади един. Хейзълиъс го взе.

— Прочети го гласно — каза Сейнт Винсът. — И аз не проследих по-голямата част.

— И аз — обади се Тибодо. Другите също се съгласиха.

Хейзълиъс се прокашля и зачете делово:

Поздрави

Поздрави и на теб

Радвам се, че разговарям с вас.

И ние се радваме, че разговаряме с теб. Кой си ти?

Поради липса на по-подходяща дума, аз съм Бог.

На това място Хейзълиъс направи пауза.

— Като пипна копелето, което е пуснало това чудо в системата, ще му откъсна топките.

Тибодо се изсмя нервно.

— Откъде знаеш, че не е жена? — попита Коркоран.

След малко Хейзълиъс продължи:

Ако наистина си Бог, докажи го.

Нямаме много време.

Намислила съм си число от едно до десет. Кое е?

Намислила си трансцендентното число е.

А сега съм намислила число между нула и едно.

Числото на Чейтин, омега.

Ако си Бог, тогава каква е целта на съществуването?

Не ми е известна върховната цел.

Прекрасно, Бог, който не знае каква е целта на съществуването.

Ако знаех, съществуването щеше да е безсмислено.

Как така?

Ако краят на вселената е заложен още в началото — ако ние сме просто наред детерминистично разгръщане на набор от първоначални условия, — тогава вселената би била безсмислено начинание.

Обясни ми.

Ако някой е стигнал местоназначението си, защо му е да пътува? Ако знаеш отговора, защо ще задаваш въпроса? Затова бъдещето е — и би трябвало да бъде — напълно скрито дори от Бог. В противен случай съществуването не би имало смисъл.

Това е метафизичен аргумент, а не физичен.

Физичният аргумент е, че нито една част от вселената не може да изчислява неща, които са по-бързи от самата вселена. Вселената „предсказва бъдещето“ толкова бързо, колкото може.

Какво е вселената? Кои сме ние? Какво правим тук?

Вселената представлява едно огромно, несводимо до нищо и продължаващо изчисление, насочено към състояние, което не познавам и не мога да познавам. Целта на съществуването е да се достигне това крайно

състояние. Но това крайно състояние е загадка за мен, и така трябва да бъде, защото ако знаех отговора, какъв смисъл щеше да има всичко!

Какво имаш предвид под изчисление! Че ние всички сме вътре в някакъв компютър!

Под изчисление разбирам мислене. Цялото съществуване, всичко случващо се е Божии промисъл. Падащото листо, вълната на брега, колапсът на звезда — това съм просто аз, мислейки.

Какво си мислиш!

Хейзълиъс свали листа.

— Това е всичко записано.

— Наистина е невероятно — промърмори Едълстайн.

— На мен ми прилича на глупостите на Ню Ейдж — заяви Инес.
— *Това съм просто аз, мислейки.* Според мен усещането е детинско. Точно каквото можеш да очакваш от типичен компютърен хакер с недоразвити социални умения.

— Така ли смяташ? — попита Едълстайн.

— Със сигурност.

— Тогава позволи ми да изтъкна, че този малуер^[1] поне засега премина теста на Тюринг.

— Теста на Тюринг ли?

— Не може да не знаеш за него — примигна насреща му Едълстайн.

— Извинете, че съм само един психолог.

— Основната статия за теста на Тюринг беше публикувана в психологическото списание „Майнд“.

Лицето на Инес доби празно професионално изражение.

— Алан, може би трябва да се замислиш защо изпитваш толкова силна нужда да се доказваш.

— Тюринг е един от гениите на двайсети век — продължи Алан.
— Идеята за компютър му е хрумнала още през трийсетте години. По време на Втората световна война е разгадал кода на германската „Енигма“. След войната отношението към него е отвратително поради

факта, че е бил хомосексуалист, и той се самоубива, като изяжда отровна ябълка.

— Сериозно нестабилна личност — намръщи се Инес.

— Твърдиш, че хомосексуалистите са нестабилни, така ли?

— Не, разбира се, че не — побърза да поясни Инес. — Имах предвид начина, по който се е самоубил.

— Тюринг е спасил Англия от нацистите — без него британците щяха да изгубят войната, — а Англия му се е отблагодарила с жестоко преследване. При тези обстоятелства според мен самоубийството не е... нелогично. А що се отнася до начина — той е чист, ефикасен и с красноречива символика.

Лицето на Инес пламна:

— Алан, ще ти бъдем благодарни, ако стигнеш до същността.

Алан продължи гладко:

— Тестът на Тюринг е опит да се намери отговор на въпроса „Може ли една машина да мисли?“. Предложението на Тюринг е следното: човек-съдия влиза в писмен разговор с две същности, които не вижда: човек и машина. Ако след продължителен разговор съдията не може да различи машината от човека, тогава може да се каже, че машината е „интелигентна“. Тестът на Тюринг се е превърнал в стандартна дефиниция на изкуствения интелект.

— Всичко това е много интересно — каза Инес, — обаче какво общо има с нашия проблем?

— Тъй като не сме постигнали нищо, което да се приближава към изкуствения интелект, дори и при най-мощните суперкомпютри, според мен е забележително, че някакъв малуер — вероятно няколко хиляди реда скапан код — може да издържи теста на Тюринг — посочи той към разпечатката от разговора. — При това по толкова абстрактна тема като Бог и смисъла на живота. Ето затова смятам, че не е детинско, ни най-малко. — Той скръсти ръце и се огледа.

— И точно затова ще направим още една проба — заяви Хейзълиъс. — Трябва да го накараме да говори, за да може Рей Чън да проследи източника.

Хората потънаха в креслата си. Никой не продума.

— Е? Направих предложение. Обсъдихме го. Хайде да гласуваме — ще сразим ли утре тази логическа бомба, или не?

Колебливи кимвания и неопределено съгласие.

— Утре е протестният поход — обади се Форд.

— Не можем да отлагаме повече — заяви Хейзълиъс. Строго се вгледа в лицата на хората един по един. — Е? Вдигнете ръка!

Ръцете се вдигнаха една по една. След известно колебание и Форд вдигна ръка. Само ръката на Долби остана долу.

— Не можем да го направим без теб, Кен — тихо каза Хейзълиъс. — Изабела е твое творение.

Пауза, после Долби изруга:

— Добре, мамка му. Ще участвам.

— Единодушно — оповести Хейзълиъс. — Започваме теста утре по обяд. Ако всичко мине добре, на смрачаване ще бъдем на сто процентова мощност. После ще разполагаме с цяла нощ да проследим и да унищожим този малуер. А сега, да се опитаме да поспим.

Когато Форд се запъти обратно през полето, в главата му отекваше фразата на Кейт: „То знаеше. То знаеше.“

[1] MALicious softWERE — злонамерен компютърен софтуер, вирус, „логическа бомба“. — Бел.ред. ↑

29.

Докато вървеше към къщата си, Форд чу някой да го вика по име и се извърна. Ниската и слаба фигура на Хейзълиъс крачеше през полето към него.

— Сигурно събитията през последната нощ са те шокирали — каза директорът и тръгна в крак с него.

— Така е.

— Какво мислиш? — Хейзълиъс леко наклони глава и изглежда Форд косо. Погледът му беше като микроскоп.

— Мисля, че сами сте се притиснали в ъгъла, като не сте докладвали веднага.

— Станалото, станало. Изпитвам облекчение, задето Кейт ти е казала. Не ми харесваше да те мамя. Надявам се разбираш защо не ти се доверихме по-рано.

Форд кимна.

— Знам, че си уверил Кейт, че ще го запазиш в тайна — каза Хейзълиъс и направи многозначителна пауза.

Форд не се осмели да отговори. Вече не си вярваше, че е добър лъжец.

— Имаш ли малко време? — попита Хейзълиъс. — Искам да ти покажа индианските останки нагоре в долината, на които се дължи цялото противоречие. Така ще имаме възможност да поговорим.

Пресякоха пътя и тръгнаха по пътека през канадските тополи, придвижвайки се бързо нагоре по пресъхналото речно корито в дерето, което се разклоняваше от Накаи Уош. Форд усети как тялото и сетивата му се съживяват след изтощителната нощ. Стените от пясъчник от двете страни на дерето се стесняваха, докато вълничките и извивките, вдълбани в мекия камък от порои в древността, се доближиха толкова, че можеше да ги докосне. Над ръба се понесе царски орел, размахът на крилете му беше широк колкото ръста на Форд и двамата спряха, за да го погледат. След като птицата с широки спирали се изгуби от поглед, Хейзълиъс го докосна по рамото и му

посочи нагоре в каньона. На около петнайсет метра по полегата стена от пясъчник се виждаха руини от обиталища на индианците анасази, вклинени в една ниша. До тях водеше древна пътека, изсечена в скалите.

— Като млад бях арогантно нищожество — тихо заговори Хейзълиъс. — Мислех се за по-умен от всички останали. Смятах, че това ме прави по-добър човек, по-стойностен от хората с обикновен интелект. Не знаех в какво вярвам и не давах пет пари. Живеех бурно и събирах доказателства за качествата си — Нобелова награда, наградата „Фийлдс“, почетни степени, отличия, купища пари. Гледах на другите като на статисти във филма, в който звездата бях аз. И тогава се запознах с Астрид. — Замълча, когато стигнаха в началото на старата пътека нагоре по скалата. — Астрид е единственият човек на земята, когото истински съм обичал и който ме извади от пашкула ми. И после умря. Млада и жизнена, падна покосена в прегръдките ми. След като си отиде, имах чувството, че това е краят на света. — Замълча. — Трудно е да го опишеш на човек, който никога не го е преживявал.

— Аз съм го преживявал — каза Форд едва ли не неусетно. Страховитата студенина на загубата отново обви сърцето му и го скова.

Хейзълиъс се облегна с ръка на пясъчника.

— Изгубил си жена си?

Форд кимна. Чудеше се защо ли разговаря за това с Хейзълиъс, след като не се разкриваше дори пред психоаналитика си.

— Как се справи?

— Не съм се справил. Избягах в манастир.

Хейзълиъс се приближи още малко:

— Религиозен ли си?

— Ами... не знам. Смъртта ѝ разклати вярата ми. Трябваше да разбере къде съм, в какво вярвам.

— И?

— Колкото повече опитвах, толкова по-несигурен ставах. С радост установих, че никога няма да съм сигурен. Че не ставам за истински вярващ.

— Може би нито един рационален и интелигентен човек не може да бъде напълно сигурен във вярата си — заяви Хейзълиъс. — Или пък в липсата на вяра, както е в моя случай. Кой знае, може би Бог, в който

вярва Еди, наистина е някъде там, горе — отмъстителен, садистичен, склонен към геноцид, готов да изпепели всеки, който не вярва в него.

— А ти как се справи, когато съпругата ти почина? — попита Форд.

— Реших в замяна да дам нещо на света. И понеже съм физик, ми хрумна идеята за Изабела. Жена ми казваше: „Ако най-умният човек на света не може да разбере как сме се появили, тогава кой може?“. Изабела е опитът ми да отговоря на този въпрос и на много други. Това е моето верую.

На едно малко огряно от слънцето място Форд забеляза вкопчило се в скалата гущерче. Над главите им все още кръжеше царският орел, а пронизителният му писък отекваше между скалите.

— Уайман — продължи Хейзълиъс, — ако тази работа с хакера се разчуе, ще съсипе проекта „Изабела“ и кариерата на всеки от нас и ще върне американската наука едно поколение назад. Разбираш го, нали?

Форд не каза нищо.

— От все сърце те моля да не разкриваш проблема, докато нямаме възможност да го разрешим. Това би съсипало всички ни, включително и Кейт.

Форд го изглежда остро.

— Да, забелязвам, че помежду ви става нещо — продължи Хейзълиъс. — Нещо хубаво. Нещо свято, ако мога да използвам тези думи.

„Само да беше вярно“, помисли си Форд.

— Дай ни още четирийсет и осем часа, за да решим проблема и да спасим проекта „Изабела“. Умолявам те.

Форд се запита дали този сериозен нисичък мъж знаеше или се бе досетил каква е истинската му мисия. Като че ли да.

— Четирийсет и осем часа — тихо повтори Хейзълиъс.

— Добре — съгласи се Форд.

— Благодаря ти — отвърна Хейзълиъс с дрезгав от възмущение глас. — А сега да се качваме.

Форд се хвана за изсечените в скалата стъпала и запълзя бавно след Хейзълиъс нагоре по опасната пътека. Времето беше износило и загладило каменната стълба и ръцете и ходилата му трудно се удържаха върху нея.

Когато стигнаха до руините, спряха върху издатината пред входа, за да успокоят дишането си.

— Виж — посочи Хейзълиъс към мястото, където древен обитател на дома бе замазал каменната стена с кал. Повечето от мазилката се бе изронила, но близо до дървения трегер в изсъхналата кал личаха отпечатьци от пръсти и ивици.

— Ако се вгледаш по-добре, можеш да различиш спираловидните извивки в отпечатьците — отбеляза Хейзълиъс. — Отпреди хиляда години са, но само това е останало от онзи човек. — Извърна се към хоризонта. — Такава е смъртта. Един ден изведнъж — прас! Всичко изчезва. Спомени, надежди, мечти, любов, собственост, пари. Близките и приятелите ни проливат по някоя сълза, отслужват литургия и продължават живота си. Превръщаме се само в няколко избеляващи снимки в албума. А после умират и онези, които ни обичат, също и тези, които обичат тях, и скоро дори споменът за нас изчезва. Сигурно си виждал онези стари албуми със снимки в антикварните магазини, пълни с хора, облечени с дрехи от деветнайсети век — мъже, жени, деца. Вече никой не знае кои са. Като човека, оставил този отпечатък. Изчезнал и забравен. И какъв е смисълът?

— Ще ми се да знаех — каза Форд.

Въпреки растящата топлина, докато се спускаха обратно Форд усети ледени тръпки, разтърсен до дън-душа от усещането за собствената си смъртност.

30.

Когато се прибра къщата си, Форд заключи вратата, дръпна пердетата, извади куфарчето си от кабинета и нагласи комбинацията.

„Спи, глупако, спи“, крещеше тялото му. Вместо това извади от куфарчето лаптопа и бележката на Волконски. Това бе първата му свободна минута, за да се опита да дешифрира бележката. Настани се на леглото с кръстосани крака, облегал гръб на дървената табла, и сложи компютъра в скута си. Влезе в хексадецимален редактор и започна да печата цифрите и буквите във файл с данни. Трябваше хексадецималният код да бъде вкаран в машината, преди да може да работи с него.

Възможно беше кодът да е какво ли не: кратка компютърна програма, файл с данни, текстови файл, малка картинка, първите няколко ноти от Пета симфония на Бетховен. Възможно бе дори да бъде частен ключ RSA — при това непотребен, защото от ФБР бяха взели компютъра на Волконски.

Форд задряма, катурна се напред и изрита компютъра. Събуди се и отиде в кухнята да направи кафе. Не беше спал почти четирийсет и осем часа.

Тъкмо сипваше последната лъжица във филтъра, когато усети пробуждане в корема и се сети колко много кафе поглъщаше от дни. Бутна кафе машината настрани, порови из шкафа и някъде в дъното напипа кутия зелен чай. Две пакетчета, запарени за десет минути и после се върна в спалнята с чаша от зеленикавата течност. Докато продължаваше да вкарва кода, погълна горещия горчив чай.

Искаше му се да свърши бързо, преди да слезе в Блекхорс, за да поговори с Бигей за последен път преди протестния поход, очите му се замъглиха, докато шареха напред-назад от екрана към листа, а и непрекъснато си откриваше грешки.

Застави се да намали темпото.

В десет и половина приключи. Облегна се и свери файла с данните с бележката. Като че ли всичко беше наред. Съхрани файла и

пусна хексадецимален бинарен модул за конвертиране.

Хексадецималният код веднага се показва като бинарен файл — огромна поредица от единици и нули.

Тласкан от интуицията си, той активира бинарния ASCII модул за конвертиране и за негова изненада на екрана се появи съобщение в прав текст.

Който и да си, поздравления. Ха, ха! Коефициентът ти за интелигентност е малко по-висок, отколкото на обикновения идиот.

И така. Ще разкарам кльошавия си задник от тази скапана лудница и ще се прибера у дома. Ще се настаня пред телевизора с бутилка леденостудена водка и ще гледам как маймуните в зоопарка удрят по пръчките на клетките. Ха, ха! И може би ще напиша дълго писмо на леля Наташа.

Знам истината, глупако. Прозрях я в лудостта.

За да ти докажа, ще ти дам само едно име:

Джо Блиц.

Ха, ха!

П. Волконски

Форд прочете бележката два пъти и се облегна. Долавяше несвързания и маниакален тон на човек, който губи разсъдъка си. Каква лудост имаше предвид той? Малуерът? Изабела? Самите учени? Защо бе скрил съобщение посредством код, а просто не бе оставил бележка?

Пък и този Джо Блиц?

Форд пусна името в „Гугъл“ и получи милион попадения. Разгледа първите и не откри очевидна връзка.

Извади сателитния телефон от куфарчето си и впери поглед в него. Беше подвел Локууд. Не, беше го излъгал. А вече бе обещал и на Хейзълиъс, че няма да споменава за малуера.

Мамка му! Защо си бе въобразил, че след две години в манастир ще успее просто ей така да се върне към лъжите и измамите от годините си на работа в ЦРУ? Можеше поне да каже на Локууд за

бележката. Възможно бе дори Локууд да има някаква представа за този загадъчен Джо Блиц. Набра номера.

— Не си се обаждал повече от двайсет и четири часа — сърдито се обади Локууд, без да си прави труда да отправи обичайните поздрави. — Какво прави?

— Онази вечер намерих бележка от Волконски, за която сигурно искаш да знаеш.

— Защо не я спомена вчера?

— Беше просто откъснат лист хартия с някакъв компютърен код. Не знаех дали е важна. Но вече успях да я дешифрирам.

— И какво пише?

Прочете текста по телефона.

— Кой е Джо Блиц, по дяволите? — попита Локууд.

— Надявах се ти да знаеш.

— Ще възложя на хората си. И с тази леля Наташа.

Форд бавно затвори телефона. Забелязал бе и още нещо: по нищо не личеше бележката да е написана от човек на прага на самоубийството.

31.

След бърза дрямка и късен обяд Форд отиде в конюшната. Трябваше да обсъди с Кейт нещо важно: тя му се бе доверила, сега беше негов ред да ѝ каже истината.

Завари я да пълни коритата за поене с един маркуч. Вдигна поглед към него. Лицето ѝ все още бе бледо, почти прозирно от тревога.

— Благодаря ти, че ме подкрепи — каза Форд. — Съжалявам, задето те поставих в неудобно положение.

— Няма нищо — поклати глава тя. — Олекна ми, че вече не се налага да крия нищо от теб.

Той стоеше на прага и се опитваше да събере смелост да ѝ каже. Нямаше да го приеме добре — никак даже. Смелостта му го напусна. Щеше да ѝ каже по-късно, по време на похода.

— Благодарение на Мелиса всички смятат, че двамата с теб споделяме леглото. — Кейт го погледна. — Непоносима е. Първо преследваше Инес, после Долби, а сега теб. Всъщност се нуждае от едно хубаво чукане — успя да издокара тя бледо копие на усмивка. — Може би трябва да се съберете тримата и да хвърляте чоп.

— Не, благодаря. — Форд се настани върху една бала. В конюшните беше хладно, а във въздуха летяха прашинки. Отново звучеше „Блонди“.

— Уайман, извинявай, че не те посрещнах особено дружелюбно. Искам да ти кажа, че се радвам, задето си тук. Не ми хареса как свършиха нещата помежду ни.

— Беше доста неприятно.

— Бяхме млади и глупави. Доста пораснах оттогава — наистина доста.

На Форд му се искаше да не бе прочел досието ѝ заради болката, която бе преживяла в годините оттогава.

— И аз.

Тя вдигна ръце и безсилно ги отпусна.

— И ето ни тук сега. Отново.

Изглеждаше толкова обнадеждаващо, както стоеше наред прашните конюшни със сламки в косите. И толкова смайващо красива.

— Искаш ли да поиздим? — попита той. — Смятам отново да посетя Бигей.

— Имам много работа...

— Последния път се оказахме добър отбор.

Тя отметна косата си назад и го погледна — изпитателно и продължително. Най-накрая каза:

— Добре.

Оседлаха конете и се запътиха на югозапад към отвесните скали от пясъчник в края на долината. Кейт яздеше отпред, слабото ѝ тяло стоеше уверено на коня, олюляваше се заедно с него в ритмично и едва ли не еротично движение. Беше нахлупила износена австралийска каубойска шапка, а вятърът рошеше черната ѝ коса.

Боже, как ще ѝ кажа?

Когато наближиха края на платото, където Среднощната пътека се спускаше стремглаво по една пукнатина в скалата, Форд изравни коня си с нейния. Спряха на пет-шест метра от ръба на скалите. Тя се загледа към хоризонта с притеснено изражение. Вятърът духаше отдолу на неравномерни тласъци и носеше със себе си невидим облак от прах. Форд плю и се размърда на седлото.

— Все още ли мислиш за случилото се снощи? — попита той.

— Не мога да престана да мисля за него. Уайман, откъде може то да се досети за числата?

— Не знам.

Тя зарея поглед към огромната червена пустиня, която се стелеше до сините планини и до облачните замъци в безкрая.

— Като гледам всичко това — тихо каза тя, — ми е трудно да не вярвам в Бог. Искам да кажа, откъде да знам? Може наистина да е Бог.

Тя отметна черната си коса и му се усмихна печално.

Форд се смая. Тази Кейт беше съвсем различна от рязката атеистка, която познаваше от колежа. Отново се запита какво ли ѝ се бе случило през онези две липсващи години.

32.

Букър Кроули пхна пурата в уста, докато се нагласяше за следващия си удар на билиард. Доволен, че е улучил основната топка с щеката, той наблюдаваше как малките топки се пръсват.

— Браво — отбеляза партньорът му на билиард, наблюдавайки как червената топка пада в плетения кожен джоб.

Слънцето се отразяваше в реката и проникваше вътре през редица тесни прозорчета. Беше приятна четвъртък сутрин в клуб „Потомак“, а почти всички негови членове бяха на работа. Кроули също беше на работа или поне така смяташе — забавляваше потенциален клиент, който притежаваше граничен остров до нос Хатерас и искаше правителството да плати двайсет милиона долара за строителството на мост до него. Такъв мост щеше да удвои и дори да утрои неговите инвестиции в земя. За Кроули това не беше проблем. Младши сенаторът от Северна Каролина му дължеше услуга след онова пътуване с цел голф до Сейнт Андрюс, а той беше човек, на когото може да разчита да бъде лоялен и да пази положението си. Едно телефонно обаждане, известна сума в необвързана сметка и Кроули щеше да спечели на предприемача милиони, а лично да прибере седемцифрен хонорар. След като Аляска има своя мост незнайно докъде, Северна Каролина също трябваше да има.

Загледа се как предприемачът се прицелва за удара. Беше от онази специална порода южняци, които имаха три фамилни имена и римска цифра. Казваше се Сафорд, Сафорд Монтагю Макграт III. Макграт имаше хубав шотландско-ирландски произход, беше едър, рус и спретнат екземпляр от благородниците южняци. С други думи, беше тъп като крава на дъжд. Макграт се преструваше на много запознат с нравите във Вашингтон, но веднага си личеше, че е селяндур. Кроули имаше усещането, че този човек ще се съпротивлява срещу хонорара му като свинче на заколение. Беше от хората, които трябва да приключат преговорите с чувството, че са съдрали кожата на другия, иначе не би могъл да се прибере у дома.

— Как е сенатор Стратам напоследък? — попита Макграт, сякаш познаваше дъртото копеле отпреди.

— Добре, много добре.

Сигурно старецът ядеше пюре от грах и пиеше шейк със сламка. Истината бе, че Кроули никога не бе работил със сенатор Стратам. Беше купил фирмата „Стратам и съдружници“, когато Стратам се бе пенсионира. Така се бе сдобил с ореол на порядъчност и с връзка с доброто старо време, която удобно го отличаваше от другите лобисти на Кей Стрийт, които след последните избори се бяха навъдили като гъби след дъжд.

Следващата ударена от Макграт топка бръсна ъгъла, отскочи леко точно пред джоба и се отклони наляво. Мъжът се изправи със стиснати устни, но не каза нищо.

Кроули можеше да го издуха със затворени очи, но нямаше полза от това. Не, най-добре беше да го води с едни гърди до края, а след това да изгуби. Да приключи сделката с победоносния изблик на противника.

Той отклони следващия си удар съвсем малко, за да изглежда правдоподобно.

— Добър опит — заяви Макграт. Всмукна дълбоко от пурата си, остави я в мраморния пепелник, наведе се и се прицели. След това стреля. Явно се смяташе за страхотен майстор на билиярда, но не притежаваше достатъчно финес. Само че топката беше лесна и отиде в джоба.

— Пфу! Ще ме накараш да се поизпотя, Сафорд — каза Кроули.

Влезе келнер със сребърен поднос с някаква бележка.

— Господин Кроули?

Кроули взе бележката с претенциозен жест. Помисли си с усмивка, че управата на клуба все още използваше отколешната система тъмнокожи да разнасят бележки на сребърни подноси — съвсем като преди Гражданската война. Да получиш бележка върху сребърен поднос беше къде-къде по-добре, отколкото да ровиш из джобовете си за цвърчащия мобилен телефон.

— Извини ме, Сафорд. — Кроули разгърна бележката. Тя гласеше: „Делбърт Язи, Президент на народа навахо, 11:35. Моля, обадете ми се възможно най-бързо.“ И един телефонен номер.

Докато ухажваше евентуален бъдещ клиент, Кроули обичаше да му показва, че има поне един клиент, който е по-важен от него. Човек се отнася презрително, ако смята, че е най-важният ти клиент.

— Ужасно съжалявам, Сафорд, но трябва да се обадя по телефона. А междувременно ти поръчай по едно мартини.

Забърза към една от старите дъбови телефонни кабини, каквито имаше на всеки етаж, затвори се и набра номера. След миг чу гласа на Делбърт Язи отсреща.

— Господин Букър Кроули? — Гласът на индианеца прозвуча плахо, старчески и треперливо, сякаш идваше чак от Тимбукту.

— Как сте, господин Язи? — попита Кроули дружелюбно, но явно студено.

Мълчание.

— Като че ли изникна нещо неочаквано. Чували ли сте за проповедника Дон Спейтс?

— Разбира се.

— Ами, проповедта му предизвика доста голямо вълнение тук, сред нашите хора. Както знаете, сред индианците навахо се води оживена мисионерска дейност. А току-що научих, че проповедта вероятно предизвиква проблем и във Вашингтон.

— Да, така е — потвърди Кроули.

— Това може да се окаже сериозно предизвикателство пред проекта „Изабела“.

— Несъмнено. — Кроули усети как в гърдите му се надига победоносно чувство. Беше се обадил на Спейтс преди по-малко от седмица. Това щеше да бъде един от шедьоврите в кариерата му.

— Е, господин Кроули, какво можем да предприемем?

Кроули остави тишината да се проточи.

— Не знам дали аз мога да направя нещо. Останах с впечатлението, че вече не се нуждаете от услугите ми.

— Договорът ни с вас изтича след шест седмици. Платили сме до първи ноември.

— Господин Язи, тук не става дума за наем на жилище. Нещата не стоят така във Вашингтон. Съжалявам. За жалост, работата ни по проекта „Изабела“ приключи.

Пращане, свистене.

— Би било голям удар народът на навахо да изгуби плащанията за наем съгласно проекта „Изабела“.

Кроули мълчаливо стискаше слушалката.

— Научих, че Спейтс ще има предаване по телевизията утре вечер, което отново ще нападне проекта „Изабела“. Освен това се носят слухове, че „Изабела“ има проблеми. Един от учените се е самоубил. Господин Кроули, ще се допитам до племенния съвет, за да опитаме да подновим договора ви. В крайна сметка ще се нуждаем от помощта ви.

— Извинете, господин Язи, но вече поех друг клиент вместо вас. Наистина ужасно съжалявам, но позволете да изтъкна, че ви споменах за тази вероятност. Не мога да ви опиша колко съжалявам — лично и професионално. Може би ще успеете да намерите друга фирма, която да поеме случая? Мога да ви препоръчам няколко.

Телефонната линия избълва шумове в тишината. Кроули чу някъде отзад да се води приглушен и призрачен разговор. Боже, какви телефони имаха на онова място? Сигурно още използваша телеграфните линии, опънати от Кит Карсън.

— Ще е нужно много време, докато другата фирма навлезе в нещата. Нуждаем се от „Кроули и Стратам“. Нуждаем се от вас.

„Нуждаем се от вас.“ О, боже, каква музика за ушите му!

— Ужасно съжалявам, господин Язи. Този тип работа изисква човек да се посвети почти изцяло на нея. Много е интензивна. А ние сме затрупани. Ако отново поемем този случай... Ще трябва да наемем още персонал, може би дори още помещения.

— Ще се радваме...

— Господин Язи — прекъсна го Кроули, — наистина ужасно съжалявам, но ме хващате точно преди много важен обяд. Бъдете така добър да ми се обадите в понеделник следобед, да кажем към четири часа източно време? Наистина искам да ви помогна и ви обещавам сериозно да си помисля. Утре вечер ще гледам шоуто на Спейтс, а вие и племенният съвет направете същото, за да имаме представа срещу какво се изправяме. Ще говорим в понеделник.

Излезе от малката кабина, спря да запали отново пурата си и дълбоко си пое въздух. Подейства му като сладникав и омаен парфюм. Целият племенен съвет ще гледа шоуто — ама че приключение. Дано Спейтс да се представи добре.

Втурна се обратно в билиардната, зад него се стелеше струйка дим, а самият той се чувстваше висок повече от два метра, но когато видя как Сафорд се е привел над масата и преценява всички възможни ъгли, усети да го пронизва раздразнение. Време беше да дръпне въдицата.

Беше ред на Кроули да стреля, а Сафорд глупаво беше оставил главната топка на място, където можеше да бъде притисната.

След пет минути играта приключи. Сафорд изгуби — с гръм и трясък.

— Е — каза Сафорд, взе мартинито си и се усмихна дръзко, — ще си помисля дали пак да играя билиард с теб, Букър — заяви той и се изсмя насила. — Сега да уточним хонорара ти — продължи той, а гласът му прозвуча като от уестърна „Точно по пладне“. — Няма шанс дори да обмислим сумата, която споменавах в писмото си. Не е предвидена в бюджета ни. Нито пък съответства нужното количество работа, ако ми позволиш да бъда откровен.

Кроули остави щеката и хвърли пурата си в пепелника. Подмина мартинито без да си даде труда да вземе чашата, и каза без да се обръща:

— Сафорд, боя се, че изникна нещо и се налага да отложим обяда.

След това се обърна, за да се наслади на изражението на предприемача. Мъжът си седеше там — с щеката, с пурата и с мартинито — и изглеждаше все едно някой го е цапардосал по главата.

— Ако промениш мнението си за хонорара ми, обади ми се — додаде Кроули и излезе.

Сафорд Монтагю Макграт III нямаше да го вдигне тази вечер, това беше сигурно.

33.

Форд стигна в подножието на платото и тръгна по ерозираната местност към Блекхорс, а Кейт го настигна и пое редом. На половината път той чу цвилене и се обърна.

— Има някой зад нас — каза Форд и накара Балю да спре.

През един вечнозелен гъсталак се чу трополене на копита и малко след това се показа висок мъж на едър състезателен кон. Беше Биа. Лейтенантът от племенната полиция докосна ръба на шапката си.

— Яздите за удоволствие ли? — попита той.

— Отиваме в Блекхорс — отговори Форд.

— Хубав ден за езда — не е много топло, има лек ветрец — усмихна се Биа. Постави ръце на извивката на седлото си. — Сигурно ще посетите Нелсън Бигей.

— Точно така — потвърди Форд.

— Той е свестен човек — каза Биа. — Ако подозирах, че протестният поход ще създаде проблеми, щях да ви предложа присъствието на племенната полиция. Само че според мен това ще предизвика обратен ефект.

— Съгласен съм — каза Форд, признателен за прозорливостта на полицаия.

— Най-добре да ги оставим да си направят своето. Ще ги наблюдавам — дискретно.

— Благодаря.

Биа кимна и се приведе напред:

— Така и така сте тук, имате ли нещо против да ви задам един-два въпроса?

— Давайте — насърчи го Форд.

— Този Питър Волконски, добре ли се разбираше с всички?

— С повечето хора — отговори Кейт.

— Никакви лични сблъсъци? Несъгласия?

— Беше малко избухлив, но ние приемахме това спокойно.

— Беше ли важен член на екипа?

— Един от най-важните.

Биа подръпна шапката си:

— Човекът пхва малко дрехи в един куфар и си тръгва. Горедолу десет часа е, луната вече е изгряла. Кара около двацет минути, после излиза от пътя и шофира четиристотин метра през пустинята. Стига до едно дълбоко дере. Спира колата на склон близо до ръба, дръпва ръчната спирачка, изключва двигателя и изключва колата от скорост. След това опира пистолет в главата си с дясната ръка, освобождава спирачката с лявата, изстрелва куршум в дясното си слепоочие и колата се преобръща в дерето. — Замълча. Ивицата сянка под шапката скриваше очите му.

— Това ли е станало според вас? — попита Кейт.

— Такава е възстановката на ФБР.

— Само че вие не сте съгласен — каза Форд.

Биа като че ли го погледна съсредоточено от плътната сянката под периферията на шапката си.

— А вие?

— Според мен е малко странно, че е бутнал колата си в пропастта, след като се е застрелял — не скри сарказма си Форд. Спомни си за писмото. Дали да каже на Биа? По-добре да остави Локууд да се оправя.

— Всъщност според мен това е достоверно — заяви Биа.

— Не се ли озадачавате, че си е приготвил куфара?

— Някои самоубийци постъпват по този начин. Самоубийството често е спонтанно.

— Тогава къде е проблемът според вас?

— Господин Форд, откъде знаете, че там е имало кола?

— Видях пресните следи от гуми и видях смачкания храст — също и мишеловите.

— Но не сте видели дерето?

— Не.

— Защото то не се вижда от нито едно място по пътя — проверих. Откъде Волконски ще знае, че го има?

— Бил е объркан, тръгнал е с колата си към пустинята, за да се застреля, натъкнал се е на дерето и е решил да се подсигури допълнително. — Форд не си вярваше особено, но се запита дали Биа би му повярвал.

— Точно същото смята и ФБР.

— Но не и вие.

Биа се надигна и докосна шапката си:

— Пак ще се видим.

— Чакайте — спря го Кейт.

Биа спря.

— Нали не мислите, че е възможно някой от нас да го е убил? — попита Кейт.

Биа бутна една вечнозелена клонка от бедрото си.

— Ще го кажа така — ако не е самоубийство, значи е дело на много, много интелигентен убиец.

С тези думи докосна отново ръба на шапката си, смушка коня си с пети и ги подмина.

Форд си помисли: Уордлоу.

34.

Блекхорс изглеждаше още по-неприветлив, отколкото когато Форд го бе посетил в понеделник — самотна група покрити с прах каравани, сгушени между склоновете на Червеното плато и някакви ниски жълтеникави възвишения. Във въздуха се носеше мирис на змийска трева. На мръсната площадка, където предния път играеха децата, люлката се люлееше празна на вятъра. Форд се зачуди къде ли е училището — вероятно в Блу Гап на около четирийсет и пет километра разстояние.

Ама че място, където да отраснеш! Въпреки това в селището на навахо се долавяше някаква монашеска празнота, която допадна на Форд. Навахо не трупаха притежания като другите хора. Дори домовете им бяха обзаведени оскъдно.

Докато яздеха към кошарите за добитък, Форд забеляза Нелсън Бигей да подковава червеникавокафяв кон, спънат до един кедров стълб. Ковеше подковата върху наковалня с поредица точни удари с чука. Платото връщаше ехото от ударите.

Бигей остави подковата и чука с дрънчене, изправи се и ги загледа как приближават.

Форд и Кейт спряха, слязоха и вързаха конете за оградата. Форд вдигна ръка за поздрав и Бигей им даде знак да се приближат.

— Това е доктор Кейт Мърсър, помощник-ръководителка на проекта „Изабела“.

Бигей повдигна ръба на шапката си в знак на поздрав към Кейт. Тя приближи и се ръкува с него.

— Физик ли сте? — попита Бигей и я огледа скептично.

— Да.

Бигей леко изви вежди. Съвсем целенасочено Бигей им обърна гръб, допря рамото си до хълбока на коня, вдигна задния му крак и започна да наглася подковата върху копитото. След това отново я постави върху наковалнята и я удари още няколко пъти с чука.

Докато Форд стоеше и се чудеше що за обноси имат навахо, Кейт каза на синия плетен гръб на Бигей:

— Надявахме се да поговорим.

— Ами говорете.

— Бих предпочела да не говоря с гърба ви.

Бигей пусна подковата и се изправи.

— Е, мадам, не съм ви канил да идвате, а в момента съм зает.

— Не съм ви никаква „мадам“. Имам докторска степен.

Бигей се закашля, остави инструментите си и безизразно се втренчи в нея.

— Е — каза тя, — ще стоим тук, на слънцето, или ще ни поканите вътре на чаша кафе?

По лицето на Бигей се изписа раздразнение, примесено с веселост.

— Добре, добре, влезте.

Форд отново се озова в оскъдно обзаведената дневна с военните снимки по стените. Докато Бигей им сипваше кафе, Форд и Кейт се настаниха на кафявото канапе. Бигей напълни чашите им и се настани в счупения шезлонг.

— Всички жени учени ли са като вас?

— Какви?

— Като баба ми. Не приемате „не“ за отговор, нали? Все едно сте самата Дине. Всъщност — приведе се той и се взря в лицето ѝ — не сте ли...?

— Наполовина съм японка.

— Точно така. — Той отново се облегна. — Добре. Готово.

Форд изчака Кейт. Тя умееше да общува, както вече бе доказала и с Бигей. Любопитен беше да види как ще се справи с него.

— Питам се какво точно означава да си шаман — каза Кейт.

— Нещо като лечител.

— Как така?

— Извършвам ритуали. Лекувам хората.

— Какви ритуали?

Бигей не отговори.

— Извинете, ако ви се струвам любопитна — каза Кейт и го дари с лъчезарна усмивка, — но професията ми е такава.

— Нямам нищо против въпроса, стига да не става дума за празно любопитство. Извършвам няколко ритуала — Благословения път, Вражеския път и Пътя на падащата звезда.

— Какво постигат ритуалите?

Бигей изсумтя, отпи от кафето си и отново се облегна.

— Благословеният път възстановява равновесието и красотата в живота на човека — след проблеми с наркотици или с алкохол, или след престой в затвора. Вражеският път е за войници, които се връщат от война. Това е ритуал, който пречиства от извършените убийства. Защото когато убиете човек, малка част от тази злина полепва за вас, въпреки че е било по време на война и сте го направили законно. Ако не бъде извършен Вражеският път, злината ще ви съсипе.

— Нашите лекари наричат това посттравматичен стрес — отбеляза Кейт.

— Да — съгласи се Бигей. — Като при племенника ми Лоренцо, който беше в Ирак... Никога няма да е същият.

— Вражеският път лекува ли посттравматичния стрес?

— В повечето случаи.

— Това е изключително интересно... А Пътят на падащата звезда?

— Не говорим за този ритуал — кратко отвърна Бигей.

— Бихте ли извършили ритуал за някой, който не е навахо?

— Защо, имате ли нужда?

— Бих се възползвала от Благословения път — засмя се Кейт.

Бигей като че ли се засегна:

— Такива неща не се правят с лека ръка. Нужни са много приготовления и човек трябва да вярва, за да може ритуалът да подейства. Много бледолики трудно вярват на неща, които не виждат с очите си. Или пък са последователи на Ню Ейдж, които не обичат трудните приготовления — потенето, поста, половото въздържание. Аз обаче не бих отказал на *Билагаана* да извърша ритуал само защото е бял.

— Не исках да ви прозвуча лекомислено — каза Кейт. — Просто... Отдавна се чудя какъв е смисълът на всичко, какво правим тук.

— Присъединете се към клуба — кимна индианецът.

След дълго мълчание Кейт каза:

— Благодаря ви, че споделихте това с нас.

При тези думи Бигей се облегна назад и положи ръце върху джинсите си:

— В културата на Дине ние вярваме в споделянето. Аз ви казах нещо за работата си. Сега бих искал да чуя нещо за вашата. Господин Форд ми каза, че с проекта „Изабела“ изследвате нещо, наречено Големия взрив.

— Точно така.

— Размишлявах над това. Ако вселената е създадена при Големия взрив, какво е било преди това?

— Никой не знае. Много физици смятат, че не е имало нищо. Всъщност дори не е имало „преди“. Съществуването е започнало с Големия взрив.

Бигей подсвирна:

— А какво е предизвикало Големия взрив?

— Трудно ми е да го обясня на човек, който не е физик.

— Опитайте.

— Според теорията на квантовата механика нещата просто се случват, без причина.

— Искате да кажете, че не знаете каква е причината.

— Не, искам да кажа, че няма причина. Внезапното създаване на вселената от нищо може да не наруши никакви закони, може да не е неестествено или ненаучно. Преди не е имало абсолютно нищо. Нито пространство, нито време, нито съществуване. И след това просто се е случило — и вече има съществуване.

Бигей се вгледа в нея и поклати глава:

— Говорите като племенника ми Лоренцо. Умно момче е, получи пълна стипендия в университета Кълъмбия, учеше математика. Това го обърка — целият свят на бледоликите му обърка главата. Прекъсна образованието си, замина за Ирак, а когато се върна, не вярваше в нищо. Ама наистина в нищо. Сега мете една скапана църква, за да си изкарва прехраната. Или поне го правеше, преди да избяга.

— И обвинявате науката за това? — попита Кейт.

— Не, не — поклати глава Бигей, — не обвинявам науката. Просто като ви слушам да твърдите, че светът е възникнал от нищото, си спомних за безсмислиците, които дрънкаше той... Как е възможно Сътворението просто да се случи?

— Ще опитам да ви обясня. Стивън Хокинг издига идеята, че преди Големия взрив времето не е съществувало. А без времето не може да има никакво определимо съществуване. Хокинг успя да докаже по математически път, че несъществуването все пак има някакъв пространствен потенциал и че при известни необикновени условия пространството може да се превърне във време и обратното. Той доказа, че ако една съвсем мъничка част от пространството се превърне във време, появата на време ще предизвика големия взрив, защото изведнъж ще се появи движение, ще има причина и следствие, ще има истинско пространство и истинска енергия. Времето прави всичко възможно. На нас Големият взрив ни изглежда като избухване на пространство, на време и на материя от една-единствена точка. Но ето и най-странната част: ако надникнете в тази първа малка частица от секундата, ще видите, че първо, няма никакво начало — времето като че ли винаги е съществувало, и второ, времето няма начало. Което означава, че времето е вечно. И двете са верни. И ако наистина се замислите, когато времето не съществува, не може да има разлика между вечност и секунда. Така че появи ли се времето, значи то винаги е съществувало. Никога не е имало момент, когато то не е съществувало.

Бигей поклати глава.

— Това си е чиста лудост.

В занемарената дневна настана неловко мълчание.

— Навахо имат ли своя история за Сътворението? — попита Кейт.

— Да, нарича се Дине Бахане. Не е записана, трябва човек да я запомни. Нужни са девет нощи, за да бъде разказана. Това е Благословеният път, за който ви споменах — напев, който разказва историята на Сътворението на света. Разказва се в присъствието на болен човек и разказът го лекува.

— И вие сте я запомнили?

— Разбира се, чичо ми ме научи. Отне му пет години.

— Колкото и моята дисертация — каза Кейт.

Сравнението явно достави удоволствие на Бигей.

— Ще ни изпее ли няколко реда?

— Благословеният път не може да се напява просто ей така — отвърна Бигей.

— Не съм сигурна, че разговаряме просто ей така.

Той се вгледа в нея сериозно и каза:

— Да, може би сте права.

Бигей затвори очи. Когато отвори уста, гласът му трепереше и бе станал писклив, докато напяваше в странна стълбица от пет тона. Нетипичната хармония и думите на навахо — някои от които се още му бяха познати, но повечето не бяха — изпълниха Форд с копнеж за нещо, което не можеше да назове.

След около пет минути Бигей спря. Очите му бяха влажни.

— Така започва — тихо каза той. — Това е най-красивата поезия, писана някога, поне според мен.

— Можете ли да ни преведете? — помоли Кейт.

— Надявах се да не ме помолите за това. — Пое си дълбоко дъх и поде: — Е, ето какво се казва:

За това мисли той, мисли ли мисли.

Отдавна мисли за това.

Мисли как ще се появи мракът.

Мисли как ще се появи Земята.

Мисли как ще се появи синьото небе.

Мисли как ще се появи жълтата зора.

Мисли как ще се появи вечерния здрач.

Мисли за росата по тъмния мъх, за конете.

Мисли за реда, мисли за красотата.

Мисли как всичко ще расте, без да намалява.

Замълча.

— Не звучи добре на английски, но такава е историята.

— Кой е „той“? — попита Кейт.

— Творецът.

— Кажете ми, господин Бигей, кой е създал Твореца? — усмихна се тя.

— Историята не ни казва това — сви рамене той.

— Какво е имало преди него?

— Кой знае!

— Като че ли и моят, и вашият разказ за сътворението имат проблеми с произхода.

В тишината в кухненската мивка капна капка, после втора, трета. Най-сетне Бигей се изправи и закуцука към мивката, за да завърти крана.

— Интересен разговор — каза той, когато се върна. — Но навън има истински свят и един кон, който се нуждае от нови подкови.

Излязоха на яркото слънце. Докато вървяха към загражденията, Форд каза:

— Едно от нещата, които исках да ви кажа, господин Бигей, е, че утре ще направим проба на Изабела. Всички ще бъдат под земята. Когато пристигнете заедно с ездачите си, ще можете да се срещнете единствено с мен.

— Няма да идваме на приятелска среща.

— Просто не искам да сметнете, че проявяваме неуважение.

Бигей потупа коня си и погали хълбока му.

— Вижте, господин Форд, ние си имаме свои планове. Ще построим парилка, ще извършим някои ритуали, ще поговорим със земята. Ще дойдем с мир. Когато полицията дойде да ни арестува, ще си тръгнем тихо и кротко.

— Няма да дойде полиция — увери го Форд.

Бигей като че ли се разочарова:

— Няма да има полиция ли?

— Да повикаме ли? — сухо попита Форд.

Бигей се усмихна:

— Явно съм си представял как ме арестуват в името на каузата. — Обърна се с гръб, вдигна крака на коня с едната си ръка, а с другата хвана ножа. — Спокойно, момче — промърмори той и започна да дялка.

Форд погледна Кейт. На връщане щеше да й каже всичко.

35.

Когато Форд и Кейт стигнаха върха на платото, слънцето беше съвсем ниско, все едно се поклащаше на хоризонта. Форд за стотен път се опита да каже каквото искаше. Ако не заговореше, щяха да се върнат при Изабела — и той щеше да е пропуснал шанса си.

— Кейт? — поде той, яздейки редом с нея.

Тя се обърна.

— Поканих те да дойдеш с мен и по друга причина, не само за да посетим Бигей.

Тя се вгледа в него — на слънцето косата ѝ приличаше на черно злато, а очите ѝ вече бяха подозрително присвити.

— Защо ми се струва, че това няма да ми допадне?

— Тук съм отчасти като антрополог и отчасти по друга причина.

— Трябваше да се досетя. И каква е мисията — ти ще си бил Мистър Тайният Агент?

— Изпратен съм... да разследвам проекта „Изабела“.

— С други думи, шпионин.

Той си пое дълбоко въздух:

— Да.

— Хейзълиъс знае ли?

— Никой не знае.

— Разбирам... И се сприятели с мен, защото съм кратък път до нужната ти информация.

— Кейт...

— Не, чакай, още по-лошо е: наели са те, защото знаят за предишните ни отношения, с надеждата, че ще успееш да разпалиш жаравата и да ми измъкнеш информация.

Както обикновено, Кейт се досети за всичко още преди той да има възможност да довърши.

— Кейт, когато се съгласих да поема задачата, не си давах сметка...

— За какво? Че ще бъде такава глупачка ли?

— Не си давах сметка... че ще има затруднение.

Тя дръпна поводите, за да спре коня, и впери поглед в него.

— Усложнения ли? Какво имаш предвид?

Лицето на Форд пламна. Защо животът внезапно бе станал толкова непонятен? Как да ѝ отговори?

Тя отметна косата си и грубо потърка бузата си с ръката в ръкавица.

— Все още работиш в ЦРУ, нали?

— Не. Напуснах преди три години, когато съпругата ми... съпругата ми... — не можа да го изрече.

— Да бе, напуснал си, как ли не... Е, каза ли им за нашата тайна?

— Не.

— Глупости. Естествено, че си им казал. Доверих ти се, разкрих се пред теб, а сега всички сме прецакани.

— Не съм им казал.

— Искане ми се да ти вярвам. — Тя пришпори коня си и тръгна в тръс.

— Кейт, моля те, изслушай ме... — Балю също пое в тръс. Форд подскачаше, стиснал седлото с една ръка.

Кейт отново смушка коня си и той пое в лек галоп.

— Махай се.

Балю също пое в галоп, без никой да го командва. Форд стисна седлото, а тялото му подскачаше като парцалена кукла.

— Кейт, моля те, почакай... трябва да поговорим.

Тя пришпори коня в галоп и Балю отново пое след нея. Двата коня се носеха на върха на платото, а тропотът от копитата им ехтеше. Форд стискаше здраво, боейки се за живота си.

— Кейт! — викна той. Един от поводите се изплъзна от ръката му. Метна се напред, за да го хване, но Балю стъпи върху влачещия се повод и се закова на място. Форд се прекатури от коня и се приземи върху килима от змийска трева.

Когато дойде на себе си, погледът му беше вперен в небето и той се питаше къде се намира, по дяволите.

В полезрението му се появи лицето на Кейт. Шапката ѝ я нямаше, косата ѝ беше разчорлена, а по лицето ѝ бе изписана мъчителна загриженост.

— Уайман? Божичко, добре ли си?

Той вдиша и се закашля, когато въздухът отново изпълни дробовете му. Опита се да седне.

— Не, не, лягай.

Когато отново се отпусна, усети как главата му се намества в шапката ѝ и си даде сметка, че тя я е сгънала като възглавница. Изчака звездите да изчезнат от погледа му и паметта му да се върне.

— Боже, Уайман, за миг си помислих, че си мъртъв.

Той не можеше да събере мислите си. Вдиша, издиша и отново жадно пое въздух.

Беше свалила ръкавицата си и хладната ѝ длан го потупваше по лицето.

— Счупи ли си нещо? Боли ли те? Боже, кървиш! — Тя свали кърпата си и попи челото му.

Главата му започна да се прояснява.

— Нека да седна.

— Не, не, не мърдай. — Тя притисна силно кърпата към кожата му. — Ударил си си главата. Сигурно си получил сътресение.

— Едва ли — изстена той. — Сигурно изглеждам като пълен глупак. Да се изтърся от коня като чувал с картофи.

— Просто не умееш да яздиш. Аз съм виновна. Не трябваше да препускам така. Но понякога ужасно ме вбесяваш.

Пулсиращата болка в главата му започна да намалява.

— Не съм издал тайната ви. И няма да го направя.

Тя го погледна.

— Защо? Нали затова са те наели?

— Майната ѝ на задачата.

Тя попи раната му.

— Трябва да си починеш още малко.

Той лежеше неподвижно.

— Не трябва ли пак да се кача на коня?

— Балю тръгна към конюшните. Не се срамувай — в крайна сметка всеки пада.

Положи ръка на бузата му. Той полежа неподвижно още малко и после бавно седна.

— Съжалявам.

След малко тя попита:

— Спомена нещо за съпругата си... Не знаех, че си женен.

— Вече не съм.

— Сигурно не е лесно да си женен за ЦРУ.

— Не, не е това — побърза да каже той. — Тя почина.

— О! — закри с ръка устата си Кейт. — Много съжалявам. Каква глупост изръсих!

— Няма нищо. Бяхме колеги в ЦРУ. Убиха я в Камбоджа. Кола бомба.

— О, боже, Уайман! Ужасно съжалявам.

Не мислеше, че ще успее да ѝ каже, а му се стори толкова лесно.

— Затова напуснах ЦРУ и отидох в манастир. Търсех нещо. Мислех, че търся Бог, обаче не го открих. Не ставам за монах. Напуснах и трябваше някак да си изкарвам прехраната, затова основах частна детективска агенция и ме наеха за тази работа. Която не биваше да приемам. Това е.

— За кого работиш? За Локууд ли?

Форд кимна.

— Той знае, че криете нещо, и искаше да разбере какво е. Заяви, че след два дни ще дръпне шалтера на Изабела.

— Исусе! — Тя отново постави хладната си длан на лицето му.

— Съжалявам, че те излъгах. Ако знаех в какво се забърквам, нямаше да поема тази задача. Не допусках, че... — заглъхна гласът му.

— Какво?

Той не отговори.

— Какво не допускаше? — Тя се приведе над него, сянката ѝ се плъзна през лицето му и той усети лекия ѝ аромат.

— Че отново ще се влюбя в теб — отвърна Форд.

Някъде в далечината в бледнеещата светлина изкряска сова.

— Сериозно ли говориш? — попита тя накрая.

Форд кимна.

Кейт бавно доближи лицето си към неговото. Не го целуна — просто го гледаше. Смаяна.

— Никога не си ми го казвал, когато излизахме.

— Така ли?

— Тази дума не беше в речника ти. Защо според теб скъсахме?

Той примигна. Това ли беше причината?

— Сигурно защото постъпих в ЦРУ?

— Щях да го приема някак.

— Искаш ли... да опитаме отново? — попита Форд.

Тя го погледна, оградена отвсякъде със златиста светлина. Никога не бе изглеждала толкова красива.

— Да.

Кейт протегна ръка и го повдигна. След като той се надигна, тя го придърпа към себе си и го целуна бавно, леко, упоително. Той се приведе напред, за да я целуне, но тя го възпря нежно, положила ръка на гърдите му.

— Почти се стъмни. Чака ни път и...

— И какво?

Тя остана вгледана в него, усмихната.

— Няма значение — каза Кейт, наведе се да го целуне отново и отново, а меките ѝ гърди се опряха в него. Ръката ѝ не пусна ризата му и тя започна да разкопчава копчетата едно по едно. Разтвори ризата и се зае да разкопчава колана, а целувките ѝ ставаха все по-дълбоки и по-нежни, сякаш устата ѝ се разтапяше в неговата, докато вечерните сенки се издължаваха все повече и повече в пустинята.

36.

Пастор Ръс Еди с мъка подкара пикапа си извън пътя за платото и пое към едно ребро от пясъчник, зад което можеше да скрие колата си. Беше ясна нощ с наближаваща пълнолуние луна и осеяно със звезди небе. Пикапът се движеше шумно и на тласъци по голата скала, а хлабавата броня се удряше при всяко издигане. Ако скоро не вземе назаем поялника от бензиностанцията в Блу Гап, бронята щеше да падне, но той ужасно се срамуваше, че все заема инструментите на навахо и им крънка бензин. Непрекъснато си повтаряше, че дава на тези хора най-големия дар — спасението, стига само да поискат да го приемат.

През целия ден мисли за Хейзълиъс. Колкото повече превърташе думите на този мъж в главата си, толкова по-уместни за случая му се струваха думите от Първото послание на апостол Йоан: „И както сте слушали, че иде антихрист... Той е антихрист, който отрича Отца и Сина... Туй е духът на антихриста...“

Споменът за Лоренцо, проснат на земята, нахлу в съзнанието му, съсиреците жива кръв, които не потъваха в пясъка... Намръщи се — защо този отвратителен образ непрекъснато изникваше в мислите му? Прогони го със сподавено стенание.

Намести пикапа зад реброто от пясъчник, докато го скри добре от пътя. Двигателят закашля и угасна. Издърпа силно ръчната спирачка и подпря гумите с камъни. След това прибра ключовете в джоба си, пое си дълбоко въздух и тръгна пеша по пътя. Луната светеше достатъчно силно, за да вижда и без фенерче.

Чувстваше се по-целеустремен от когато и да било. Бог го бе призовал и той бе казал „Да“. Досега всичко, всички проблеми в живота му, са били просто прелюдия. Господ го бе подложил на изпитание и той бе издържал. Последното изпитание беше Лоренцо. Това беше Божият знак, че Бог го готви за нещо голямо. Много голямо.

Бог го бе направлявал в Пиньон този следобед. Най-напред получи пълен резервоар с гориво — безплатно. След това един объркал

се турист, който се опитваше да стигне до Флагстаф, му благодари с десетдоларова банкнота. После пък от служителя на бензиностанцията научи, че Биа разследва смъртния случай, свързан с проекта „Изабела“, като убийство, а не като самоубийство. Убийство!

В далечината се разнесе воят на който, последван от друг още по-отдалеч. Прозвучаха като самотните изгубени викове на прокълнатите. Еди стигна до ръба на скалите и се спусна по пътеката към долината Накаи. Тъмната гърбица на Накаи Рок се извиси от дясната му страна като гърбав демон. Отдолу се виждаха пръснатите светлини на селото, а прозорците на стария търговски пункт хвърляха правоъгълни отражения в мрака.

Мина покрай търговския пункт, като се прокрадваше близо до скалите и до хвойните. Единственият му план беше да чака знак от Бога. Бог щеше да му покаже пътя.

Тиха мелодия на пиано се понесе в пустинната нощ. Стигна до дъното на долината, опипом се придвижи през сенките на тополите и тичешком прекоси тревата до задната стена на търговския пункт. През старите дървени трупи, слепени с мазилка, чу приглушен разговор. Изключително предпазливо приближи до прозореца и надникна вътре. Неколцина учени седяха край ниска масичка и говореха напрегнато, сякаш спореха. Хейзълиъс свиреше на пианото.

При вида на човека, който можеше да се окаже Антихристът, Ръс усети прилив на страх и на ярост. Спотаи се под прозореца и се опита да чуе какво си говорят хората, само че звукът от пианото беше толкова силен, че Еди не успя да чуе почти нищо. Все пак въпреки музиката през двойните стъкла на прозорците и в студения есенен въздух до мястото, където Ръс се бе сгушил сред тревата, стигна единствена дума, изречена от един от учените: Бог.

И после отново, изречена от друг глас: Бог.

Мрежестата врата хлопна и иззад ъгъла до ушите му стигнаха два гласа — единият висок и напрегнат, а другият провлачен и внимателен.

С разтуптяно сърце Еди пропълзя напред в мрака и се озова точно зад ъгъла, близо до входната врата. Заслуша се, притаил дъх.

— ... Тони, искам да те питам нещо донякъде поверително... — снижи глас мъжът.

Еди не чу останалата част от репликата, но не можеше да рискува да се приближи.

— ... само ние двамата тук не сме учени...

Излязоха навън в мрака. Еди се дръпна назад и гласовете станаха неясни. Виждаше двата тъмни силуета да крачат по пътя. Изчака, след това се стрелна, пресече пътя и се шумугна между дърветата, където се притисна към възлестия ствол на една топола.

Въздухът край лицето му се раздвижи. Може да бе Светият Дух, превърнал се във вятрец, за да доведе до него гласовете на смътните силуети.

— ... а по отношение на обвиненията в престъпни действия, аз нямам нищо общо с работата на Изабела.

— Не се заблуждавай — отвърна по-плътният глас. — Както вече ти казах, ще поемеш тежестта на провала заедно с всички нас.

— Но аз съм просто психолог.

— Въпреки това си участвал в измамата...

Измама ли? Еди смени мястото си в мрака.

— ... как, по дяволите, се забъркахме в тази каша? — каза по-високият глас.

Отговорът бе изречен твърде тихо и Еди не успя да го чуе.

— Не мога да повярвам, че проклетият компютър твърди, че е Бог... Все едно е научнофантастичен роман...

Още един тих отговор. Еди толкова се напрягаше да чуе и да разбере, че бе притаил дъх.

Мъжете стигнаха до пръснатите светлини на къщите. Еди се втурна напред като паяк, докато изречените от тях думи звучаха ту силно, ту заглъхваха от вятъра.

— ... Бог в машината... тласнал е Волконски през ръба... — отново каза високият глас.

— ... загуба на време е да се гадае... — долетя дрезгавият отговор.

Разговорът продължи по-тихо. Еди имаше чувството, че ще полудее, задето не може да чуе. Пое риска да се прокрадне по-наблизо. Двамата мъже бяха спрели в края на алеята. На меката жълтеникава светлина по-едрият изглеждаше нетърпелив, сякаш се опитваше да се отскубне от нервния. Гласовете вече се чуваха по-ясно.

— ... казва неща, каквито не съм чувал да приписват на който и да е Бог. Всякакви дрънканици в стила на Ню Ейдж. „Съществуващото съм просто аз, мислейки“ — хайде стига бе! Пък Едълстайн се върза. Е, той е математик, откачалка по подразбиране. Та този тип има за любимци гърмящи змии!... — пискливият глас се извиси, като че ли ако говореше по-силно, мъжът щеше да попречи на по-едрия да си тръгне.

Едрият мъж се размърда и Еди успя да зърне лицето му. Беше охранителят.

Той тихо каза нещо, което прозвуча като „трябва да вървя“. Последва ръкостискане, по-ниският мъж тръгна по алеята към къщата си, а охранителят пое по пътя първо в една посока, после — в друга, сетне към тополите, сякаш оглеждаше района и решаваше откъде да започне обиколката си.

„Моля те, господи, моля те!“ Сърцето на Еди туптеше толкова силно, че усещаше как собствената му кръв пулсира в ушите. Най-накрая мъжът се отдалечи в противоположната посока надолу по пътя. Еди тръгна изключително внимателно, за да не настъпи някоя паднала клонка, бавно мина между тополите, пипнешком се придвижи по тъмната пътека и излезе от долината.

Едва когато вече караше към дома си в Дъгуей, си позволи да изкрещи силно и лекомислено. Разполагаше точно с онова, от което се нуждаеше преподобният Спейтс. Във Вирджиния сигурно беше посред нощ, само че преподобният надали щеше да се разсърди, че го буди с такава новина. Със сигурност нямаше.

37.

В петък веднага след зазоряване Нелсън Бигей се облегна на вратата на залата на катедралния съвет и наблюдаваше как пристигат първите ремаркета с коне. Конете вдигаха златисти като огън облаци прах, ездачите сваляха конете от ремаркетата и ги оседлаваха сред подрънкването на шпори и плющенето на кожа. Конят на Бигей, Уинтър, вече оседлан и готов за похода, бе вързан на сянка под единствената останала все още неизсъхнала пиния и хрупаше зоб от дисагите. На Бигей му се искаше да може да обвини бледоликите за всички изсъхнали пинии, но доколкото можеше да прецени, новините по телевизията имаха право: дървесните бръмбари и сушата се бяха справили и без тяхна помощ.

Мария Ачити, председателката на катедралния съвет, се приближи към него и каза:

— Доста хора.

— Повече, отколкото смятах. Ти ще дойдеш ли?

— Готова съм на каквото и да е, стига да ме извади от кабинета — засмя се тя.

— Къде ти е конят?

— Да не си откачил? Ще дойда с кола.

Бигей отново заразглежда пъстрото конско сбирнище. Освен няколко хубави състезателни коня и един арабски жребец, другите бяха предимно кранти от резервата, неподковани, кльоцави и с побелели очи. Сцената му напомни за дома на чичо му Силвърс в Ток Атеен. Силвърс го беше научил на Благословения път, но освен това беше и страхотен ездач и работеше за родеото в Санта Фе и Амарило, докато не си скапа гърба. След това се грижеше за няколко хилави коня, които да яздят децата — точно при него Бигей беше научил всичко, което знаеше за конете.

Поклати глава, струваше му се че е било толкова отдавна. Чичо му Силвърс вече го нямаше, старите традиции отмираха, а децата днес не умееха да яздят и не говореха езика на дедите си. Бигей бе

единственият, когото старият му чичо Силвърс успя да убеди да усвои Благословения път.

Походът беше нещо повече от протест срещу проекта „Изабела“, беше опит да се улови отново един начин на живот, който бързо изчезваше. Ставаше дума за техните традиции, за техния език и за тяхната земя, за това да поемат отговорност за съдбата си.

Спря един очукан пикап „Исузу“, който теглеше твърде голяма за него каравана. Отвътре с вик изскочи слаб и висок мъж, облечен с риза с отрязани ръкави. Той изстреля едната си кльоцава ръка във въздуха, отново изкрещя и отиде отзад, за да изведе коня.

— Уили Беченти пристигна — оповести Ачити.

— Човек трудно може да не забележи Уили.

Вече оседлан, конят слезе долу, а Беченти го накара да заобиколи и го върза за теглича на ремаркетото.

— Въръжен е.

— Виждам.

— Ще му позволиш ли да вземе това?

Бигей се замисли за момент. Уили беше избухлив, но имаше добро сърце и беше стабилен като канара, когато не беше пиян. По време на похода нямаше да има алкохол — Бигей щеше да наложи това правило.

— Уили ще се справи.

— Ами ако работата загубее? — попита Мария.

— Няма да загубее. Вчера се срещнах с двама от учените. Нищо няма да се случи.

— С кои двама се срещна? — попита Ачити.

— С онзи, дето твърди, че е антрополог, Форд, и с помощник-ръководителката, жена на име Мърсър.

— И аз се срещнах с тях — кимна Ачити. Помълча и след малко попита: — Сигурен ли си, че протестният поход е добра идея?

— Предполагам, че ще разберем, нали?

38.

Кен Долби погледна часовника си. Шест часът. Отново се обърна към екрана и провери температурата на повредения магнит. Задържаше се постоянна, в рамките на нормалното. Разгледа няколко страници със софтуерни контроли за Изабела. Всички системи бяха в изправност и всичко работеше идеално. Мощността беше осемдесет процента.

Нощта беше идеална за опита. Тъй като Изабела отклоняваше голям процент от електрическата мощност за собствени нужди и затова дори най-малкото смущение — мълния, гръмнал трансформатор, съборени проводници — можеше да предизвика каскада. Все пак вечерта в голяма част от северозападните територии беше хладна, климатиците бяха изключени, нямаше бури и почти никакъв вятър.

Долби усещаше интуитивно, че тази вечер са успели да решат проблема. Днес Изабела щеше да блесне в пълното си съвършенство.

— Кен, повиши на осемдесет и пет — нареди Хейзълиъс от кожения си стол в средата на Мостика.

Долби погледна към Сейнт Винсънт, който следеше енергийните потоци. Приличният на леприкорн мъж му даде знак с вдигнат палец и му намигна.

— Давай.

Едва доловимо той усети леките вибрации, сигнализиращи за огромния поток от енергия. Двата лъча протони и антипротони, които обикаляха с огромна скорост в противоположни посоки, все още не бяха приведени в контакт. Това щеше да стане при мощност от деветдесет процента. След като потоците влезеха в контакт, щеше да е нужна много повече енергия, много повече време и изключително прецизна настройка, за да може системата да навлезе в стопроцентова мощност.

Уредите за измерване на мощността плавно показаха осемдесет и пет процента.

— Прекрасна нощ за опит — обади се Сейнт Винсънт.

Долби кимна, доволен, че Сейнт Винсът отговаря за енергийните потоци. Той беше кротък и приятен възрастен човек, който рядко се обаждаше, но се справяше с мощността, както диригента владее своя симфоничен оркестър — с прецизност и с огромен финес. При това съвсем спокойно.

— Осемдесет и пет процента — оповести Долби.

— Алан, как са сървърите? — попита Хейзълиъс.

— Всичко тук е наред.

Хейзълиъс обходи всички в стаята със съответния въпрос може би за петнайсети път, изисквайки отговори от екипа. Досега опитът протичаше като по учебник.

Долби усещаше с кожата си, че този път са на прав път. Всичко вървеше прекрасно. Единственият проблем беше топлият магнит, но под „топъл“ се имаше предвид само около три стотни от градуса повече, отколкото трябваше да бъде температурата му.

Изабела се установяваше на осемдесет и пет процента мощност, а Рей Чън направи леки настройки на лъчите. Оглеждайки безцелно стаята, Долби се замисли за групата, която Хейзълиъс бе събрал. Да вземем Едълстайн например. Долби подозираше, че той е по-умен дори от Хейзълиъс, но по някакъв особен начин. Едълстайн беше донякъде плашещ, като че ли мозъкът му наполовина бе на извънземен. И каква беше тази негова слабост по гърмящите змии? Адски странно хоби. И Коркоран, която приличаше на Дарил Хана. Не беше негов тип — беше прекалено висока и дразнеща. Прекалена красива и руса, за да бъде толкова умна, колкото явно бе... Блестяща група, дори и роботът Чечини, който като че ли всеки момент бе на ръба на гневен изблик. С изключение на Инес. Беше сериозен тип, стараше се, но гореше като слаба свещица, която можеше да освети само добре познатата среда на стаята. Как е възможно Хейзълиъс да приема такъв човек и малките му сеанси сериозно? Или пък Хейзълиъс просто спазваше правилата на министерството на енергетиката? Дали всички психолози като Инес плетяха спретнатите си теорийки без дори частица емпирични свидетелства? Той беше човек, който вижда всичко и не разбира нищо. Инес напомняше на Долби за онзи бълващ популярна психология шофьор на камион, с когото се срещаше майка му след смъртта на баща му, свестен тип,

който те пресищаше до смърт със съвети от последния популярен психологически бестселър.

И Рей Чън. Беше адски умна, но приемаше този факт изключително небрежно. Някой му бе казал, че като дете е била шампионка по скейтборд. Изглеждаше като студентка от Бъркли, привърженичка на свободната любов, забавна, непосредствена, непретенциозна. Но наистина ли беше непретенциозна? Трудно можеш да прецениш азиатците. Обаче и в двата случая той много би искал да има нещо с нея. Погледна я, приведена над компютъра си толкова съсредоточено, със спусната като водопад черна коса, и си я представи без дрехи...

— Готови сме да отидем на деветдесет, Кен — прекъсна го гласът на Хейзълиъс.

— Разбира се.

— Алан? След като стабилизираме на деветдесет, искам да си готов да превключиш на сървърите p5 595 веднага, заедно и свързани.

Едълстайн кимна.

Долби премести плъзгачите и наблюдава реакцията на Изабела. Това беше. Това беше очакваната нощ. Всичко в живота му водеше към този момент. Усети дълбоката вибрация на мощността, която се увеличаваше. Сякаш цялата планина се бе наелектризирала. Мъркаше като бентли. Боже, колко обичаше тази машина! Своята машина.

39.

От задната спалня на бунгалото си Форд видя първите ездаци от протестния поход да се появяват на ръба зад Накаи Рок с очертани на фона на залеза силуети. Вдигна бинокъла си и разпозна Нелсън Бигей, яхнал петнист кон, съпровождан от още десетина ездаци.

Извърна глава и усети пулсираща болка от падането си предишната вечер. Двамата с Кейт почти не бяха успели да разменят и една дума впоследствие, защото тя беше много заета с подготовката на опита.

Лампичката на сателитния телефон примигна точно навреме. Вдигна.

— Някакви новини? — попита Локууд.

— Нищо особено. Всички са в Бункера и започват поредния опит с Изабела. Аз чакам да посрещна участниците в протестния поход.

— Искат ми се да бе успял да предотвратиш това.

— Повярвай ми, така е по-добре. Поразровихте ли около този Джо Блиц?

— Има стотици хора на име Джо Блиц — хора, компании, места, какво ли не. Направих списък на някои, които ми се струват вероятни. Мислех да ти изредя някои.

— Давай.

— Най-напред Джо Блиц е името на екшън героя Джи Ай Джо.

— Това може да е алюзия с Уордлоу — Волконски го мразеше. Какво още?

— Бродуейски продуцент от четирийсетте години, направил „Щуротии от контейнера за смет“ и „Шутът от езерото в кратера“. Два мюзикъла — единият за котараки, а другият за нудистка колония. И двата — пълен провал.

— Давай нататък.

— Джо Блиц, банкрутирал дилър на „Форд“ в Охайо... „Джо Блиц Стейт Парк“ в Медфорд, Орегон... мемориално хокейно игрище „Джо Блиц“ в Онтарио, Канада... Джо Блиц, автор на научна

фантастика от трийсетте и четирийсетте... Джо Блиц, предприемач, построил Мослиър Билдинг в Чикаго... Джо Блиц аниматорът...

— Кажи ми повече за писателя.

— Някой си Джо Блиц, който е публикувал само за пари няколко научнофантастични произведения в долнопробни списания в началото на четирийсетте години.

— Заглавия?

— Колкото искаш. Да видим... „Морски хищници“, „Въздушни човекоубийци“ и редица други.

— Издавал ли е роман?

— Доколкото успяхме да проучим, само много разкази.

— Ами Джо Блиц аниматорът?

— Нарисувал е комикс в края на петдесетте за някакъв дебел мърляч и пудел играчка. Нещо като „Гарфийлд“. Така и не постигнал голям успех. Да видим... Имам още около двеста имена — от името на погребална агенция до рецепта за опушване на риба.

— Все едно да търсиш игла в купа сено — въздъхна Форд, — без дори да знаеш как изглежда иглата. А нещо за леля Наташа?

— Волконски няма леля Наташа. Сигурно е някаква шега — нали знаеш, всеки руснак има леля Наташа и чичо Борис.

Форд погледна през прозореца към ездачите, които навлизаха в долината.

— Май стигаме до задънена улица с тази бележка.

— Така изглежда.

— Трябва да затварям — походът пристигна в долината.

— Звънни ми веднага щом приключат с опита — каза Локууд.

Форд прибра сателитния телефон, заключи куфарчето и излезе навън. Чу далечен шум от двигател и един очукан пикап се появи на мястото, където пътят влизаше в долината. Изкачи склона и се спусна, последван от бял микробус с надпис „Крез“ отстрани и с бяла сателитна чиния на покрива.

Форд се приближи и застана сред дърветата в края на полето, наблюдавайки как Бигей и още десетина ездачи се приближават на коне, покрити с пяна. Микробусът на „Крез“ спря и от него излязоха няколко оператори, които се подготвиха да снимат ездачите. От пикапа слезе едра жена — Мария Ачитти.

Когато ездачите стигнаха полето, операторът пусна камерата. Един от ездачите се откъсна от групата и препусна напред, надавайки победоносен вик и размахвайки кърпа във вдигнатия си юмрук. Форд разпозна Уили Беченти, човекът, който му беше заел пари. Някои от другите ездачи също пришпориха конете си и Бигей ги последва. Прекосиха полето, прелетяха покрай камерата и спряха на неасфалтирания паркинг пред стария търговски пост, недалеч от Форд.

Когато Бигей слезе от коня, репортерът от „Крез“ се приближи, поздрави го и се зае да подрежда екипировката, за да му вземе интервю.

Другите също се приближиха. Още поздрави с пляскане на длани. Прожекторите светнаха и репортерът започна да интервюира Бигей. Други стояха отстрани и гледаха.

Форд излезе измежду дърветата и тръгна през тревата.

Всички погледи се насочиха към него. Репортерът се приближи, протегнал микрофон.

— Как се казвате, господине?

Форд забеляза, че камерата работи.

— Уайман Форд.

— Учен ли сте?

— Не, аз съм връзката между проекта „Изабела“ и местната общност.

— Не осъществявате много добра връзка — отбеляза репортерът.
— Изправени сте пред силен протест.

— Знам.

— И какво мислите?

— Мисля, че господин Бигей има право.

Настана кратко мълчание.

— За какво има право?

— За много от нещата, които говори — че „Изабела“ плаши местните хора, че присъствието на проекта не е толкова икономически изгодно, както се е очаквало, че учените се държат твърде високомерно.

Отново кратко и смутено мълчание.

— И какво ще направите по въпроса?

— Като начало ще ги изслушам. Точно затова съм тук в момента. След това ще направя каквото мога, за да оправя нещата. Отношенията

ни с общността тръгнаха зле, но ви обещавам нещата да се променят.

— Глупости! — разнесе се вик. Уили Беченти се приближаваше от мястото, където беше оставил коня си на полето.

— Стоп! — Репортерът се обърна към Беченти: — Ей, Уили, опитвам се да взема интервю, ако нямаш нищо против!

— Тоя говори пълни глупости.

— Не мога да излъча думите ти, ако говориш така.

Беченти се сепна и впери поглед във Форд. По изражението му стана ясно, че го е познал.

— Ей, ама това си ти!

— Здравей, Уили — протегна ръка Форд.

Уили се направи, че не забелязва.

— Ти си един от тях!

— Да.

— Дължиш ми двайсет долара, човече.

Форд бръкна да извади портфейла си.

— Задръж си парите — победоносно изрече Беченти. — Не ги ща.

— Уили, надявам се, че ще успеем да разрешим проблемите, като работим заедно.

— Глупости. Виждаш ли там горе? — Посочи с кльощавата си ръка Беченти неопределено нагоре в долината и жестът разкри татуировката му. — Там на онези скали има руини. Гробове. Вие скверните гробовете на предците ни.

Камерата отново беше включена.

— Вашият отговор, господин Форд? — попита репортерът и отново навря микрофона в лицето му.

Форд се въздържа да изтъкне, че това са останки от анасази.

— Ако ни помогнат да определим къде точно са били гробовете, бихме могли да ги защитим...

— Навсякъде са! Навсякъде! И духовете на мъртвите са нещастни и бродят. Ще се случи нещо лошо. Усещам го! Вие не го ли усещате? — огледа се Беченти. — Усещате ли го?

Кимвания, мърморене.

— Чинди са навсякъде, ходещите кожи, призраците. Още откакто „Пийбоди Коул“ извади душата на Червеното плато, това е много лошо място.

— Лошо място — повториха хората.

— Поредният пример как белият човек идва и завзема земите на индианците. Ето това е. Прав ли съм?

По-силни възгласи, кимвания в знак на съгласие.

— Уили, имаш пълното право да се чувстваш по този начин — каза Форд. — Но нека да кажа в наша защита, че част от проблема се крие във факта, че племенното правителство на навахо е сключило тази сделка, без да се посъветва с местните жители.

— Племенното правителство на навахо са шайка глупаци, наети от бледоликите, за да правят с тях сделки като едно време. Не сме имали племенно правителство, преди да дойдат бледоликите.

— Не можете да промените това. И аз не мога. Но можем да работим заедно, за да подобрим положението. Какво ще кажеш?

— Да, ето какъв е отговорът ми — майната ти! — Беченти се приближи заплашително. Форд не отстъпи и двамата застанаха един срещу друг. Беченти дишаше тежко, костеливият му гръден кош се повдигаше, мускулите на жилестата му ръка се стегнаха.

Форд остана спокоен и невъзмутим.

— Уили, на ваша страна съм.

— Не се дръж покровителствено с мен, бледолики! — Ръстът му беше около две трети от този на Форд и бе наполовина по-лек от него, но изглежда Уили беше готов всеки момент да замахне. Форд погледна към Бигей и от безизразното изражение на шамана заключи, че е решил да остави положението да се развива от само себе си.

Камерата продължаваше да снима.

Беченти махна с ръка над тревата.

— Виж това. Вие бледоликите ни отнехте платото и дълбаете хиляди метри надълбоко в скалите, за да напоявате шибаните си ниви, а леля ми Ема трябва да пътува четирийсет и пет километра в едната посока, за да наточи вода за внуците и за овцете си. Според теб още колко време ще мине, преди кладенците в Блу Гап или в Блекхорс да пресъхнат? Ами хантавирусът? Всеки знае, че тук никога не е имало хантавирус, докато нещо не се е случило във Форт Уингейт.

Неколцина ездаци се провикнаха в знак на съгласие със старата теория за заговора.

— Доколкото знаем, Изабела вече ни трови. Децата ни може всеки момент да започнат да измират. — Той бодна с прашния си пръст

гърдите на Форд точно под гръдната кост. — И знаеш ли какъв ще станеш тогава, бледалики? Убиец.

— Да запазим спокойствие, Уили. Да се отнасяме с уважение и с мир.

— С уважение ли? С мир ли? Затова ли хората ви опожаряват хоганите и нивите ни? Затова ли изнасилват жените ни? Затова ли ни изпращат на Дългия поход до Форд Съмнър — за да запазим мира и уважението?

Форд знаеше от Рама, че навахо все още говорят за Дългия поход от шейсетте години на деветнайсети век, макар че за останалата част от страната тези история беше отдавна отминала и забравена.

— Искате ми се да имаше начин Бог да промени историята — каза той по-прочувствено, отколкото възнамеряваше.

Евтин пистолет двацет и втори калибър се появи в ръката на Уили от джоба на джинсите му. Форд се напрегна, готов да действа бързо.

Бигей тутакси се намеси.

— Дасуд, спри камерата — остро нареди той.

Репортерът се подчини.

— Уили, прибери пистолета.

— Майната ти, Нелсън. Тук съм за да се боря, не да говоря.

— Ще направим парилка в полето — тихо каза Бигей. — Ще прекараме тук цялата нощ и ще извършим мирни ритуали. Ще си върнем тази земя духовно посредством молитвите си. Сега е време за молитви и за размисъл, а не за сблъсъци.

— Мислех, че това е протест, а не скапан индиански танц — заяви Беченти, но въпреки това прибра пистолета в джоба на панталона си.

Бигей посочи към проводниците за високо напрежение, които се събираха в края на платото, на около осемстотин метра разстояние.

— Нашата борба не е срещу този човек, а ето с това.

Проводниците бръмчаха и пукаха, а звукът беше тих, но ясен.

— Май машината ви е включена — каза Бигей, като отново се обърна към Форд и го изгледа безизразно. — Сигурно ще ти е по-удобно да ни оставиш да си вършим своето.

Форд кимна, обърна се и тръгна към Бункера.

— Точно така, разкарай се — подвижна Беченти след него, — преди да пратя куршум в белия ти задник!

Когато Форд се приближи към охраняваната порта на Изабела, пукането и бръмченето на проводниците се засили и той усети как зловещият звук, едва ли не жив, изпраща лека тръпка по гръбнака му.

40.

В осем без пет Букър Кроули се настани в креслото в уютния облицован с черешово дърво кабинет в дома си на Дъмбартън Стрийт в Джорджтаун, в плен на изключително силно очакване. Когато Спейтс му обеща, че няма да похарчи парите си напразно, явно бе говорил сериозно. Неделната проповед беше като картечен откос. Сега „Америка на кръглата маса“ щеше да изстреля втория откос. Удивително е, че бе постигнал всичко това с един-единствен телефонен разговор и с няколко плащания. Дори нямаше нищо незаконно, просто дарение на църквата, което се приспадаше от данъците.

Лобистът обгърна с длан чашата си, за да я затопли, и отпи глътка от обичайния си калвадос след вечеря. Съпровождано от шумна патриотична музика, логото на програмата се появи сред дигитален вихър от американски знамена, орли и патриотични символи. След това на екрана цъфна черешова кръгла маса, зад която имаше изображение на Капитолия. На кръглата маса седеше Спейтс със сериозно и загрижено изражение. Гостът му седеше срещу него — белокос мъж с костюм, потайно лице, рунтави вежди и стиснати устни, сякаш размишляваше над тайната на битието.

Музиката заглъхна и Спейтс се обърна към камерата.

Кроули се смая, че този човек, който на живо беше пълен тъпак, бял бедняк, има толкова въздействащо присъствие от телевизионния екран. Дори оранжевата му коса изглеждаше почтено, с някак приглушен цвят. Кроули отново се поздрави. Привличането на проповедника беше блестящ ход.

— Добър вечер, госпожи и господа, и добре дошли в „Америка на кръглата маса“. Аз съм преподавателят Дон Спейтс и се радвам, че мой гост е доктор Хендерсън Крокър, изтъкнат преподавател по физика в Либърти Юнивърсити в Линчбърг, Вирджиния.

Професорът кимна мъдро към камерата, а изражението му беше самата сериозност.

— Помолих доктор Крокър да поговорим за проекта „Изабела“ — темата на шоуто ни тази вечер. На онези от вас, които не са чували за „Изабела“, ще кажа, че това е машина за научни изследвания, построена от правителството в пустинята в Аризона, и струва четирийсет милиарда долара от парите на данъкоплатците. Много хора са разтревожени от този факт. Точно затова помолих доктор Крокър да ни помогне да обясним на обикновените хора за какво става дума. — Обърна се към госта си: — Доктор Крокър, вие сте физик и преподавател. Можете ли да ни обясните какво представлява „Изабела“?

— Благодаря ви, преподобни Спейтс. Разбира се, че мога. В основни линии Изабела е ускорител на частици — машина, която разбива атома. Тя сблъсква атомите един в друг на висока скорост, за да ги разбие и да провери от какво са съставени.

— Звучи страшничко.

— Ни най-малко. Има няколко такива машини в света. Те бяха от голямо значение, за да може Америка да създаде и да построи ядрени оръжия. Освен това помогнаха за полагането на теоретичните основи на ядрената енергетика.

— Виждате ли някакъв проблем конкретно с тази машина?

Драматична пауза.

— Да.

— И какъв е той?

— Изабела не е като другите ускорители на частици. Тя не се използва като научен инструмент. Експлоатира се погрешно за постигането на определени цели, за доказването на една теория за сътворението, налагана от крайно атеистично и светски хуманистично настроени учени.

Спейтс изви вежди:

— Това е сериозно твърдение.

— Не го правя с лека ръка.

— Обяснете по-подробно.

— С удоволствие. Тази група учени атеисти вярват в теорията, че вселената е възникнала от нищото, без направляваща ръка или първичен стимул. Наричат тази теория Големия взрив. Вече повечето интелигентни хора, включително и мнозина учени като мен, знаят, че тази теория почива на почти пълната липса на научни свидетелства.

Теорията се корени не в науката, а в дълбоко антихристиянската нагласа, обхванала нацията ни днес.

Кроули отпи още една дълга и топла глътка калвадос. Спейтс отново се справяше блестящо. Това беше адски добър материал, демагогски облечен в научен и трезв език — при това от устата на физик. Тъкмо въдицата, на която определена група от американците щяха да се хванат.

— През изминалото десетилетие на практика всяко ниво от управлението и университетската ни система е завладяно от атеисти и светски хуманисти. Те контролират парите от дарения. Те решават какви изследвания да се провеждат. Те заглушават всяко несъгласие. Научният фашизъм е навсякъде — от ядрената физика и космологията, до биологията и, разбира се, еволюцията. Това са учени, които ни предлагат материалистичните и атеистични теории на Дарвин и на Лайъл, на Фройд и на Юнг. Това са хора, които твърдят, че животът не започва със зачатието. Хора, които искат да провеждат ужасяващи експерименти със стволови клетки — с живи човешки ембриони. Това са привърженици на абортите, на така нареченото семейно планиране.

Гласът звучеше провлачено като самото възплъщение на разума. Кроули го изключи от съзнанието си, за да си помечтае за мига, в който ще принуди Язи да го наеме за двойно по-висок хонорар.

Предаването продължи с още въпроси и отговори, вариации на една и съща тема, а след това последва поредният призив за дарения, още разговори и още приживи. Гласовете бърбореха ли бърбореха, усилваха се и заглъхваха като религиозен напев. Кроули си помисли, че повторението е душата на християнската телевизия — набий го в дебетите им глави, пък им вземи и парите.

Камерата се приближи в близък план до Спейтс, когато той поде коментара си. Кроули слушаше с половин ухо. Досега Спейтс направи хубаво предаване и мисълта, че племенният съвет също гледа, изпълваше Кроули с наслада.

— ... явно Бог отдръпва своята закрилническа десница от Америка...

Кроули потъна в уют и пълна отпуснатост. Нямаше търпение да дочака онзи телефонен разговор в четири часа в понеделник. Щеше да измъкне милиони от онези маймуни. Милиони.

— ... на езичниците и на привържениците на аборта, на феминистите и на хомосексуалистите, на Съюза за граждански права на американците — всички, които се опитват да наложат светската власт в Америка. Посочвам всички тях с пръст и им казвам: „Ваша ще бъде вината за следващото терористично нападение...“

Може би дори щеше да успее да утрои хонорара си. Ето с това можеше да се похвали на приятелите си в клуб „Потомак“.

— ... А сега са построили вавилонска кула, тази Изабела, за да отправят предизвикателство към Бог на престола му. Но Бог не е страхливец: той ще отвърне на удара...

Докато Кроули потъваше все по-надълбоко в приятния си унес, една дума го сепна. Думата „убийство“.

Приведе се напред. За какво говореше Спейтс?

— Точно така — каза Спейтс, — от доверен източник научих, че както се твърди, преди четири дни един от главните учени от проекта „Изабела“, руснак на име Волконски се е самоубил. Източникът ми посочва, че някои полицейски следователи не са толкова убедени, че става дума за самоубийство. Случаят все повече започва да прилича на убийство — на вътрешна работа. Учен, убит от своите колеги учени. Защо? За да му затворят устата ли?

Кроули се приведе напред с напълно изострено внимание и жадно гледаше. Кой гений му беше подхвърлил тази новина за края на предаването?

— Може би аз ще мога да ви кажа защо. Разполагам и с друга новина от източника си, която наистина е шокираща. Самият аз не съм в състояние да повярвам.

С едно бавно и изпълнено с драматизъм движение на ръката си с маникюр Спейтс извади един-единствен лист хартия и го вдигна. Номерът беше познат на Кроули — Джоузеф Маккарти пръв бе прибягнал до него през петдесетте години: с помощта на листа информацията се превръщаше в солидна истина.

Спейтс поразклати листа.

— Ето тук е.

Още една драматична пауза. Кроули се изправи в креслото, напълно забравил за пиетието си. Какво целеше Спейтс с всичко това?

— Трябвало е да пуснат Изабела преди месеци. Но не са. Има проблем с машината. Никой не знае защо — освен аз и източникът ми.

А сега и вие.

Поредното драматично разклащане на листа.

— Тази машина, наречена Изабела, има ум, тя е най-бързият суперкомпютър, създаван някога. И тази същата Изабела твърди, че е... — той направи крайно внушителна пауза: — ... Бог.

Остави листа, вперил поглед в камерата — този човек познаваше силата на мълчанието, особено по телевизията.

Кроули седеше на ръба на креслото си, опитвайки се да намести в съзнанието си тази бомба. Изключителният му вътрешен радар за политически неприятности показваше нещо голямо, което бързо се приближаваше изневиделица. Това беше чиста лудост.

Може би в крайна сметка не беше толкова умен ход да подаде топката на Спейтс и да го остави да води играта. Може би трябваше още тази сутрин да изпрати на Язи нов договор, който да подпише набързо още тази сутрин.

Най-накрая Спейтс заговори:

— Приятели мои, нямаше да направя такова твърдение, ако не бях напълно сигурен във фактите. Източникът ми, всеотдаен християнин и пастор като самия мен, е на място и е получил това сведение направо от учените. Точно така: тази гигантска машина, наречена Изабела, твърди, че е Бог. Правилно чухте: твърди, че е Бог. Ако сведенията ми са неверни, каня учените публично да ме оборят. — Спейтс се надигна от стола си — жест, на който умелата работа с камерата придаде допълнителен драматизъм. Извиси се над зрителите като стълб от овладян гняв. — Моля... настоявам... Грегъри Норт Хейзълиъс, ръководителят на този проект, да се яви пред американския народ и да даде обяснение. Настоявам. Ние, американците, сме похарчили четирийсет милиарда долара, за да построим тази пъклена машина в пустинята, машина, създадена специално, за да докаже, че Бог е лъжец. А сега машината твърди, че е самият Бог! О, приятели мои, що за богохулство е това? Що за богохулство?

41.

Форд пристигна на Мостика в осем часа. Когато влезе в залата, погледна към Кейт, към нейното работно място. Очите им се срещнаха. Не си размениха нито дума, но погледите казаха много. Другите учени бяха приведени над компютрите си, а Хейзълиъс режисираше шоуто от своя въртящ се стол в средата. Машината бръмчеше, но Визуализаторът си оставаше черен.

Останалите отбелязаха пристигането му с няколко кимвания и разсеяни поздрави. Уордлоу го изглежда продължително, преди отново да насочи вниманието си към своето контролно табло.

Хейзълиъс му даде знак да се приближи.

— Как са нещата горе? — попита той.

— Не мисля, че ще имаме проблеми.

— Добре. Пристигаш тъкмо навреме, за да видиш как осъществяваме контакт в С-нула. Кен, как върви?

— Задържахме стабилно на деветдесет процента — каза Долби.

— А магнитът?

— Все още е наред.

— В такъв случай сме готови за старта — заяви Хейзълиъс. — Рей, заеми мястото си пред контролния панел на детекторите. Веднага щом избухне логическата бомба, искам да се заемеш с нея. Джули, ти ще ѝ помагаш. Алан? — извърна се Хейзълиъс.

Едълстайн бавно вдигна глава от компютъра си.

— Следи едновременно помощните сървъри и главния компютър. При първия признак на нестабилност прехвърли контрола над Изабела на трите р5 595. Не чакай пълния срыв.

Едълстайн кимна и натрака рязко нещо на клавиатурата.

— Мелиса, искам да следиш тази дупка в пространство-времето. Ако забележиш нещо, *каквото* и да било, което подсказва проблем — неочакван резонанс, непознати свръхтежки или стабилни частици, и особено стабилни сингулярности, — пусни алармата.

Знак с вдигнат палец.

— Разбира се.

— Тони, дори ако пуснем и трите сървъра като поддържащи, системите за сигурност ще останат включени. Не забравяй, че горе има протестиращи, които може да направят някоя глупост, например да се покатерят по оградата.

— Слушам, сър.

Хейзълиъс се огледа.

— Джордж?

— Да? — обади се Инес.

— Обикновено няма какво да правиш по време на проба, но този път е различно. Искам да застанеш близо до Визуализатора, за да можеш да четеш какво ни изписва логическата бомба и да го анализираш от психологическа гледна точка. Този код е написан от човешко същество и може да съдържа следа, по която да стигнем до автора му. Търси прозрения, идеи, психологически догадки и хрумвания — всичко, което може да ни помогне да стигнем до самоличността на нарушителя или да пипнем логическата бомба.

— Чудесна идея, Грегъри. Ще го направя.

— Кейт? Искам те на контролната клавиатура, за да пишеш въпросите.

— Аз... — поколеба се Кейт.

Хейзълиъс изви едната си вежда:

— Да?

— Бих предпочела да не съм аз, Грегъри.

Сериозните сини очи я погледнаха изучаващо, след това се насочиха към Форд.

— Ти нямаш какво друго да правиш. Искаш ли да задаваш въпросите?

— С удоволствие.

— Не е важно какво ще питаш — просто накарай малуера да не спира да говори. Рей се нуждае от стабилен поток от данни, за да може да проследи това нещо. Не задавай сложни и дълги въпроси — гледай да са кратки. Кейт, ако Уайман засече или не се сеца за въпроси, бъди готова да се включиш. Не можем да изгубим дори секунда.

Форд се приближи към компютъра ѝ. Тя се изправи и му отстъпи мястото си. Той постави ръка на рамото ѝ. Наведе се, уж за да разгледа екрана.

— Здравей — прошепна той и стисна ръката ѝ.

— Здравсти. — Кейт се поколеба и добави тихо: — Уайман, обещај ми каквото и да се случи тук — независимо какво е — да започнем отначало. Ти и аз. Обещај ми, че... случилото се по време на ездата ни до платото не е просто случайност. — Лицето ѝ беше силно зачервено. Тя се наведе, за да го прикрие, и черната ѝ коса се спусна като завеса.

— Обещавам — стисна ръката ѝ той.

Хейзълиъс беше приключил с обсъждането на подробностите с различни членове на екипа и се бе върнал в средата на мостика. Огледа групата с блесналите си сини очи.

— Казвал съм ви преди и пак ще го кажа — плаваме в непознати води. Няма да ви заблуждавам — предстои да направим нещо опасно. Нямаме алтернатива — притиснати сме до стената. Ще открием тази логическа бомба и ще я обезвредим. Тази вечер.

В последвалото продължително мълчание напевът на машината се усили и затихна.

— За няколко часа контактът ни с външния свят ще бъде прекъснат — каза Хейзълиъс и суровият му поглед обходи залата. — Някакви въпроси?

— Аз имам — обади се Джули Тибодо. Лицето ѝ лъщеше от пот, а тъмните кръгове под очите ѝ изглеждаха почти прозрачни. Косата ѝ беше дълга, на клечки и се поклащаше, докато тя говореше.

— Да? — погледна я Хейзълиъс.

— Аз... — заекна тя.

Хейзълиъс изви вежди и зачака. Тя внезапно избута стола си и се изправи. Колелцата засякоха на килима и тя залитна.

— Това е лудост — каза Джули силно. — Имаме нагорещен магнит, нестабилен компютър и малуер — а сега ще напомним няколко мегавата мощност в машината? Ще взривиш цялата скапана планина. Аз няма да участвам.

Погледът на Хейзълиъс за миг се стрелна към Уордлоу, после се върна на Тибодо.

— Боя се, че вече е твърде късно, Джули.

— Как така твърде късно? — кресна тя. — Махам се.

— Вратите на Бункера са затворени, заключени и запечатани. Знаеш правилата.

— Глупости. Форд току-що влезе.

— По предварителна уговорка. Вече никой не може да излезе до зазоряване. Дори аз. Това е част от системата за сигурност.

— Измишльотини. Ами ако избухне пожар или стане нещастен случай? — Стоеше предизвикателно с треперещо тяло.

— Единственият човек с кодовете за сигурност, който може да отвори вратата преди зазоряване, е Тони. Това е негово решение като началник на охраната. Тони?

— Никой не може да излиза — безстрастно заяви Тони.

— Отказвам да приема този отговор — заяви тя и гласът се извиси в паника.

— Боя се, че трябва — заяви Хейзълиъс.

— Тони, искам да изляза веднага, мамка ти! — Гласът ѝ се извиси почти до писък.

— Съжалявам — отговори Тони.

Тя се хвърли към него с цялото си тяло. Той я остави да приближи. Джули вдигна юмруци и той ги улови с лекота, когато тя замахна към него.

— Пусни ме, копеле! — заизвива се тя безпомощно.

— Спокойно.

— Няма да умра заради някаква машина! — Джули рухна на гърдите му и зариде.

Форд наблюдаваше невярващо.

— Пусни я да излезе, след като го иска.

Уордлоу го изгледа враждебно.

— Против правилата е.

— Тя не представлява опасност за сигурността. Погледни я — рухва.

— Правилата имат смисъл — заяви Уордлоу. — Никой не си тръгва от Изабела по време на проба освен в случай на заплаха за живота.

Форд се обърна към Хейзълиъс:

— Това не е редно. — После се извърна и се огледа: — Сигурен съм, че останалите са съгласни с мен. — Обаче вместо съгласие видя несигурност. Страх. — Не можете да я задържите против волята ѝ.

До този момент не си бе дал сметка до каква степен са попаднали под въздействието на обаянието на Хейзълиъс.

— Кейт? — извърна се той към нея. — Знаеш, че това е нередно.

— Уайман, всички подписахме правилата. Дори тя.

Хейзълиъс се приближи към Тибодо и кимна на Уордлоу. Охранителят я предаде в прегръдката на Хейзълиъс. Тя се опита да се отскубне, ала той я стисна категорично, но внимателно. Риданията ѝ започнаха да утихват и се превърнаха в хълцане и хлипане. Хейзълиъс я прегръщаше нежно, едва ли не с обич. Джули се облегна на гърдите му и плачеше тихо като момиченце. Той я галеше по гърба и главата, триеше сълзите ѝ с палец и през цялото време мърмореше нещо на ухото ѝ. След няколко минути тя се успокои.

— Съжалявам — прошепна Джули.

Той я потупа, поглади косата ѝ и чувствено прокара ръка по пълния ѝ гръб.

— Нуждаем се от теб, Джули. Аз се нуждая от теб. Не можем да се справим без теб. Знаеш го.

Тя кимна и подсмръкна.

— Изпуснах си нервите, извинявай. Няма да се повтори.

Той я задържа в прегръдката си, докато тя напълно се успокои. Когато я пусна, Джули отстъпи назад, забола поглед в пода.

— Джули, остани при мен. Обещавам ти, че ще бъдеш в безопасност.

Тя отново кимна.

Форд се втренчи в нея смаяно, докато не забележа, че Хейзълиъс го наблюдава с тъжно и благо изражение.

— Вече наред ли е всичко, Уайман?

Форд срещна сините очи и не отговори.

42.

В задната част на караваната си извън Блу Гап пастор Ръс Еди седеше пред двайсетинчовия екран на своя „Макинтош“. Излъчването по интернет на „Америка на кръглата маса“ тъкмо бе свършило. Мозъкът на Еди пламтеше, душата му гореше, а думите на преподобния Спейтс все още отекваха в съзнанието му. Той, Ръсел Еди, беше „всеотдайният християнин на място“, който бе разобличил проекта „Изабела“. „Проповедник като мен“, ето какво бе казал преподобният Спейтс на милиони зрители. Еди бе събрал изключително важната информация, като се бе изложил на огромен риск, напътстван от невидимата ръка на Господ. Времето не бе нормално. Несъмнено се задаваше справедливият гняв на Бога с цялата си огромна мощ. Дори скалите не можеха да скрият учените неверници от отмъщението на Всемогъщия Бог.

Еди седеше пред притихналия син екран, а съзнанието му бе зашеметено от Божието величие. Величественият замисъл започваше да се очертава. Бог имаше план за него. Всичко започна със смъртта на индианеца, покосен от ръката на Бога — пряк знак в очите на Еди за предстоящия Божи гняв. Краят бе надвиснал над тях. „Защото дойде великият ден на гнева Му, и кой може устоя?“

Мислите на Еди бавно се върнаха към караваната. В занемарената спалня беше съвсем тихо — все едно нищо не се бе случило. Само че светът се бе променил. Беше му се разкрил Божественият замисъл за самия него. Но коя беше следващата стъпка? Какво искаше Бог от него да направи?

Знак... трябваше му знак. Стисна Библията си с разтреперани от възмущение ръце. Бог щеше да му покаже какво да прави.

Постави книгата с гръбчето надолу и остави да се отвори напосоки. Протритите страници се прелистиха почти до края, където се спряха разтворени на Откровението на свети Йоана Богослова. Погледът му попадна на едно изречение: „Нему се дадох уста, които говореха големи думи и богохулства...“

Гръбнакът му като че ли се сви от ледената тръпка. Този откъс бе една от най-ясните и недвусмислени препратки към Антихриста в Цялата Библия.

Потвърждение.

43.

Въпреки напрежението в стаята, помисли си Форд, опитът на максимална мощност беше още по-скучен втория път. В десет часа Изабела стигна до деветдесет и девет цяло и пет процента от мощността. Всичко ставаше както и предния път: резонансът, дупката в пространство-времето, странното изображение в средата на Визуализатора. Изабела бръмчеше, планината вибрираше.

Сякаш по график Визуализаторът стана черен и се появиха първите думи.

Отново разговаряме.

— Започвай, Уайман — нареди Хейзълиъс.

Форд написа: *Разкажи ми всичко за себе си.* Усети как Кейт се навежда над него и наблюдава действията му.

Не мога да ти обясня добре кой съм, както и ти не можеш да обясниш кой си на някой бръмбар.

— Рей, хващаш ли го? — попита Хейзълиъс.

— Тършувам.

Все пак опитай, написа Форд.

Вместо това ще ти обясня защо не можеш да ме разбереш.

— Джордж, следиш ли разговора? — попита Хейзълиъс.

— Да — отговори Инес, доволен, че търсят мнението му. — Като ни казва, че не можем да го разберем, избягва опасността да се препъне в подробности.

Давай, написа Форд.

Вие населявате свят с мащаб някъде по средата между Планковата дължина и диаметъра на вселената.

— Като че ли е някаква паразитна програма — обади се Едълстайн, вперил поглед в излизащите на екрана данни. — Копира се на друго място, изтрива оригинала и прикрива следите си.

— Да — съгласи се Чън, — а аз пък съм пуснала цяла глутница вълци, които обикалят Изабела и търсят този паразит.

Мозъкът ви е настроен много прецизно да борави с вашия свят, не да размишлява върху неговата основополагаща природа. Вие сте еволюирали, за да хвърляте камъни, а не кварки.

— По следите му съм! — провикна се Чън. Приведе се над клавиатурата като главен готвач над топлатата печка, и неистово се залови на работа. Кодът препускаше пред нея на четири плоски екрана.

— Главният компютър се срива — спокойно оповести Едълстайн. — Прехвърлям контрола над Изабела на помощните сървъри.

В резултат от еволюцията си вие възприемате света по изконно погрешен начин. Например вие сте убедени, че обитавате триизмерно пространство, в което отделните предмети описват лесно предсказуеми дъги, белязани от нещо, което наричате време. Това наричате действителност.

— Прехвърлянето приключи.

— Прекъсни захранването на главния компютър.

— Чакай, планът не беше такъв! — остро се обади Долби.

— Трябва да се убедим, че малуерът не е там. Дръпни шалтера, Алан.

Едълстайн се усмихна студено и отново се обърна към компютъра.

— Исусе, чакай...! — скочи Долби, но вече беше твърде късно.

— Готово — заяви Едълстайн със силно тракане по клавиатурата.

Половината екрани в периферията угаснаха. Долби стоеше прав и се поклащаше несигурно. Мина малко време. Нищо не се случи. Изабела продължаваше да напява.

— Получи се — каза Едълстайн. — Кен, можеш да се успокоиш.

Долби го стрелна ядосано с поглед и отново се настани на мястото си.

Да не искаш да кажеш, че нашата действителност е илюзия, написа Форд.

Да. Естественият подбор е създал у вас илюзията, че разбирате истинската реалност. Но не е така. И как бихте могли? Да не би бръмбарите да разбират истинската реалност? Или шимпанзетата? Вие сте животни също като тях. Еволюирали сте като тях, възпроизвеждате се като тях, имате същите основни

нервни структури. Различавате се от шимпанзетата само по двеста гени. Нима е възможно тази нищожно малка разлика да ви направи способни да проумеее вселената, след като шимпанзето не може да проумее дори една песъчинка?

— Кълна се, че данните и този път идват от С-нула — възкликна Чън.

— Невъзможно! — каза Хейзълиъс. — Малуерът е скрит в някой детектор. Изключвай и после рестартирай процесорите на детекторите един по един.

— Ще опитам.

За да бъде разговорът ни полезен, трябва да изоставите всяка надежда да ме разберете.

— Още умни увъртания — заяви Инес. — На практика не казва нищо.

Форд усети нечия ръка на рамото си.

— Може ли аз да поема за малко? — попита Кейт.

Той дръпна ръцете си от клавиатурата и се отмести. Тя седна.

Какви са нашите илюзии?, напечата Кейт.

В резултат на еволюцията си вие възприемате света като съставен от отделни части. А не е така. Още от първия миг на сътворението всичко е взаимно преплетено. Това, което наричате пространство и време, са просто видимите свойства на по-дълбока основополагаща реалност. В тази реалност няма отделеност. Няма време. Няма пространство. Всичко е едно.

Обясни ми, напечата Кейт.

Колкото и да е неправилна, собствената ви теория за квантовата механика се докосва до дълбоката истина, че вселената е единна.

Всичко това е хубаво, но какво значение има за живота ни днес, написа Кейт.

Има голямо значение. Всеки от вас се мисли за „отделна личност“ с уникален и отделен разсъдък. Смятате, че се раждате и умираете. През целия си живот се чувствате откъснати и сами. Понякога до отчаяние. Страхувате се от смъртта, защото се боите да не изгубите самоличността си. Всичко това е илюзия. Ти, той, тя, нещата около вас, независимо дали живи, или неживи, звездите и галактиките, празното пространство между тях — това не са

отделни и самостоятелни същности. Всичко в основата си е преплетено. Раждање и смърт, болка и страдание, любов и омраза, добро и зло — всички те са илюзорни. Това са атавизми в процеса на еволюцията. Не съществуват реално.

Значи прилича на убеждението на будистите, че всичко е илюзия?

Ни най-малко. Съществува абсолютна истина, действителност. Само че човешкият мозък ще се разпадне дори и само да зърне тази действителност.

Внезапно Едълстайн, който беше станал от компютъра си, изникна зад Форд и Мърсър.

— Алан, защо ставаш от компютъра... — поде Хейзълиъс.

— Ако си Бог — каза Едълстайн с полуусмивка на лице и със склучени зад гърба ръце и закрачи към Визуализатора, — да престанем с това писане. Би трябвало да ме чуваш.

Ясно и силно, появи се отговорът на Визуализатора.

— Тук някъде е скрит микрофон — заяви Хейзълиъс. — Мелиса, заеми се. Намери го.

— Не се съмнявай.

Едълстайн продължи невъзмутимо:

— Значи твърдиш, че всичко е „единно“? Ние обаче имаме система за броене: едно, две, три... и по този начин аз отхвърлям твоето твърдение.

Едно, две, три... Поредната илюзия. Не съществува броимост.

— Това е математическо извъртане — заяви Едълстайн вече раздражено. — Нямало броимост — току-що го опровергах, като броих. — Той вдигна ръка. — Още едно опровержение — показвам ти цялото число пет!

Показа ми ръка с пет пръста, а не цялото число пет. Системата ви за броене няма независимо съществуване в истинския свят. Тя не е нищо повече от една сложна метафора.

— Бих искал да чуя как ще докажеш това нелепо предположение.

Избери си някое реално число: при вероятност едно си избрал число, което няма име, няма дефиниция и не може да бъде изчислено или записано, дори и цялата вселена да се заеме с тази задача. Проблемът засяга привидно определените числа като пи или корен квадратен от две. Дори ако компютър с размерите на вселената

работи неограничено дълго време, няма да успееш да определиш точно което и да е от двете числа. Кажу ми, Едълстайн, как тогава може да се твърди, че такива числа съществуват? Как може квадратът или кръгът, от които произлизат тези две числа, да съществуват? Как е възможно да съществува измеримото пространство, ако не може да бъде измерено? Едълстайн, приличаш на маймуна, която с героично умствено усилие се е научила да брои до три. Намираш четири камъчета, и смяташ, че си открил безкрайността.

Форд беше изгубил нишката на довода, но озадачено установи, че лицето на Едълстайн побледнява, сякаш математикът е проумял нещо, което го е смаяло.

— Така ли? — провикна се Хейзлиъс, който се приближи от Мостика и избута Едълстайн настрана. Застана точно пред екрана. — Говориш изискано, перчиш се, че дори думата Бог не може да опише величието ти. Добре тогава, докажи го. Докажи, че си Бог.

— Недей, не го карай да прави това — намеси се Кейт.

— Защо не, по дяволите?

— Защото може да получиш, каквото поиска.

— Едва ли. — Той отново се извърна към машината. — Чу ли? Докажи, че си Бог.

Настана тишина и след това на екрана се появи отговорът:

Ти създаде доказателството, Хейзлиъс. Но те предупреждавам, че това е последното изпитание, на което ще се подложаш. Имаме важна работа и много малко време.

— Сам си го поиска.

— Чакай — обади се Кейт.

Хейзлиъс се извърна към нея.

— Грегъри, ако ще го правиш, направи го както трябва. Нека да има значение. Не бива да остава никакво място за съмнение или за двусмисленост. Попитай нещо, което само ти знаеш — само ти и никой друг в целия свят. Нещо лично. Най-дълбоката ти и най-лична тайна. Нещо, което само Бог — истинският Бог — би могъл да знае.

— Добре, Кейт, имаш право. — Замисли се дълго и след това тихо каза: — Добре, готов съм.

Мълчание.

Всички бяха престанали да изпълняват задачите си.

Хейзълиъс се обърна към Визуализатора. Заговори тихо и спокойно:

— Съпругата ми Астрид беше бременна, когато почина. Тъкмо бяхме разбрали. Никой друг не знаеше за бременността ѝ. Никой. Ето ти задачата: кажи ми какво име бяхме избрали за детето си.

Отново последва тишина, изпълнена само с неосезаемата песен на детекторите. Екранът остана черен. Секундите се точеха.

Хейзълиъс изсумтя:

— Е, това решава проблема. Ако някой се е съмнявал.

В този момент сякаш от огромно разстояние на екрана изплува на фокус едно име.

Албърт-Лайбниц Гунд Хейзълиъс, ако е момче.

Хейзълиъс остана неподвижен с безизразно лице. Всички впериха поглед в него в очакване на отрицание, което не последва.

— А ако е момиче? — провикна се Едълстайн и пристъпи към екрана. — Ако е момиче? Как е щяло да се казва?

Розалинд-Кюри Гунд Хейзълиъс.

Форд наблюдава напълно изумен как Хейзълиъс се строполи на пода бавно и плавно, сякаш бе заспал.

44.

Когато Стантън Локууд пристигна в Овалния кабинет за спешното заседание, президентът се разхождаше в средата на стаята като лъв в клетка. Роджър Мортън, началникът на канцеларията му, и вездесъщият шеф на кампанията му Гордън Галдън седяха като рефери от двете страни на пътеката, по която крачеше президентът. Мълчаливата му секретарка Джийн стискаше грижливо стенографския си бележник. Локууд с изненада видя, че президентският съветник по въпросите на сигурността е на видеоконферентна връзка, като плоският екран беше разделен между него и Джак Странд, директора на ФБР.

— Стантън — приближи се президентът и стисна ръката му, — радвам се, че успя да дойдеш при толкова кратко предизвестие.

— Разбира се, господин Президент.

— Сядай.

Локууд седна, но президентът остана прав.

— Стан, свиках това съвещание, защото нещо нередно става в Аризона с проекта „Изабела“, към което Джак току-що привлече вниманието ми. Към осем часа вечерта местно време всички комуникации с и от Изабела са били прекъснати. Дори цялото плато е било без връзка. Отговорникът на проекта от министерството на енергетиката е опитал да се свърже с тях от подсигурените линии, по открити клетъчни линии и дори по обикновените сухопътни линии, но без успех. Изабела работи на пълна мощност и явно екипът е долу в Бункера, напълно откъснат от света. Информация за положението се предава нагоре по стълбицата и току-що дойде на вниманието на директор Странд, който пък осведоми мен.

Локууд кимна. Това беше много странно. Имаше помощни системи на помощните системи. Не би трябвало да се случи. Не би могло да се случи.

— Вижте, сигурно е някаква засечка — каза президентът, — може би е срыв в енергоснабдяването. Не искам да го превръщам в

голям проблем, не и в този деликатен момент.

Локууд знаеше, че в речника на президента „деликатен момент“ е евфемизъм за предстоящите избори.

Президентът закри.

— И това не е единственият проблем. — Той се обърна към секретарката си: — Джийн, пусни го.

От тавана се спусна екран. Изпраща статично електричество и образът на преподобния Дон Спейтс край черешовата маса изпълни екрана и заговори високопарно. Гласът му бумтеше от тонколониите като гръмотевица. Беше монтиран осемминутен откъс от основните моменти в предаването — ключовите фрази. Когато записът свърши, президентът престана да крие и се обърна към Локууд:

— Това е вторият проблем.

Локууд си пое дълбоко въздух.

— Господин Президент, аз не бих се тревожил прекалено. Това е лудост. Само лумпените ще се хванат.

Президентът се обърна към шефа на канцеларията си:

— Роджър, кажи му.

Мортън спокойно нагласи вратовръзката си, впери в Локууд сивите си очи.

— Още преди „Америка на кръглата маса“ да свърши, в Белия дом се получиха почти сто хиляди имейла. Преди половин час станаха двеста хиляди. Не разполагам с последните данни, защото сървърите не издържаха.

Локууд настръхна от ужас.

— Откакто съм в политиката, не съм виждал подобно нещо — каза президентът. — И точно в този момент проклетият проект „Изабела“ млъкна!

Локууд погледна към Галдън, но както обикновено мрачният началник на предизборната кампания млъкна.

— Можеш ли да изпратиш там някой да провери? — попита Локууд.

— Обмисляме тази възможност — обади се директорът на ФБР. — Може би малък екип... в случай че... е възникнало нещо.

— Какво нещо?

— Не е изключено да си имаме работа с терористи или с вътрешен бунт. Много малка вероятност, но трябва да я вземем

предвид.

Локууд изпита спираловидно усещане за нереалност.

— Е, Стантън — поде президентът и склочи ръце зад гърба си, — ти отговаряш за Изабела. Какво става там, по дяволите?

Локууд се прокашля и каза:

— Мога само да кажа, че това е крайно необичайно. Напълно извън правилата. Не мога да си представя какво става, освен ако...

— Освен ако какво? — попита президентът.

— ... учените не са изключили умишлено всички системи за комуникация.

— Как можем да разберем?

Локууд се замисли за момента.

— В Лос Аламос работи един човек на име Бърнард Улф. Той е бил дясната ръка на главния инженер Кен Долби, създателя на Изабела. Познава цялото разположение, системите, компютрите, начина на работа. И освен това при него има пълен комплект схеми.

Президентът се обърна към шефа на канцеларията си:

— Свържи се с него и нека да бъде в готовност.

— Да, господин Президент. — Шефът на канцеларията тутакси изпрати помощничката си извън стаята, за да се заеме със задачата. Приближи се към прозореца и се обърна. Лицето му беше почервенияло, а вените на шията му леко пулсираха. Погледна право към Локууд: — Стан, вече седмици наред нееднократно изразявам тревогата си поради липсата на напредък с проекта „Изабела“. Какво предприе ти, по дяволите?

Локууд се смая от тона му. Никой не му беше говорил така от години. Овладея тона си и каза:

— Работя денонощно. Дори съм внедрил вътре свой човек.

— Вътрешен човек ли? Мили боже! Без да се консултираш с мен?

— Аз позволих — остро се намеси президентът. — Да се съсредоточим над проблема и да не се заяждаме.

— Какво точно се очаква да върши този човек? — попита Мортън, пренебрегвайки репликата на президента.

— Разследва забавянето и се опитва да разбере какво го причинява.

— И?

— Утре очаквам резултати.

— Как контактуваш с него?

— Със сигурен сателитен телефон — отговори Локууд. — За жалост, ако е в Бункера с останалите, телефонът не работи под земята.

— Въпреки това опитай.

С треперееща ръка Локууд написа номера на лист хартия и го подаде на Джийн.

— Пусни микрофона — нареди Мортън.

Телефонът извънхия пет пъти, десет, петнайсет.

— Достатъчно — каза Мортън и впери суров поглед в Локууд. След това бавно се извърна към президента: — Господин Президент, ще ми позволите ли най-учтиво да предложа да преместим заседанието в залата за извънредни случаи? Имам чувството, че ни чака дълга нощ.

Локууд забодя поглед в герба на килима. Всичко му изглеждаше толкова нереално. Възможно ли бе да са успели да привлекат и Форд на своя страна?

45.

Хейзълиъс лежеше проснат на застлания с линолеум под. Форд притича към него и към струпалите се наоколо други членове от екипа. Коленичи и опипа пулса на шията. Беше силен, учестен и стабилен. Кейт стисна ръката му и я потупа:

— Грегъри? Грегъри?

— Дайте ми фенерче — каза Форд.

Уордлоу му подаде фенерче. Форд вдигна клепачите на Хейзълиъс и освети очите му. Зениците силно се свиха.

— Вода.

Пъхнаха в ръката му стиропорена чаша. Форд извади носната си кърпа, натопи я във водата и навлажни лицето на Хейзълиъс. Раменете на учения леко помръднаха и двете му очи потръпнаха и се отвориха. Огледаха се, пълни с тревога и объркване.

— Какво...?

— Всичко е наред — успокои го Форд. — Просто припадна.

Хейзълиъс се огледа неразбиращо. В погледа му се прокрадна разбиране. Опита се с мъка да се изправи.

— Спокойно — внимателно го задържа легнал Форд. — Изчакай да ти се избистри главата.

Хейзълиъс легна и впери поглед в тавана.

— О, боже! — изстена той. — Не може да е истина. Не може да се случва.

В задушливия въздух се усещаше силната миризма на нагорещена електроника. Изабела стенеше, а звукът долиташе от всички детектори, сякаш самата планина виеше.

— Помогнете ми да седна на стола си — помоли Хейзълиъс задъхано.

Кейт пое едната му ръка, Форд — другата и двамата го заведоха в центъра на мостика и го наместиха в капитанския стол.

Хейзълиъс се надигна с помощта на ръкохватките и се огледа. Форд никога не беше виждал очите му толкова зловещо сини.

— Вярно ли е? — попита яростно Едълстайн. — За имената. Трябва да знам.

Хейзълиъс кимна.

— Естествено, има обяснение.

Хейзълиъс поклати глава.

— Явно си казал на някого — настоя Едълстайн. — Някой е научил.

— Не.

— Лекарят, който е съобщил новината на съпругата ти. Той е разбрал имената.

— Използвахме тест за бременност — дрезгаво обясни Хейзълиъс. — Научихме само час... преди да почине.

— Вероятно се е обадила на някого. Може би на майка си.

Отново енергично поклащане на главата.

— Не е възможно, бях с нея през цялото време. Направихме теста и обсъдихме имената. Това беше. Шейсет минути. Не сме ходили никъде, не сме говорили с никого. Тя беше толкова щастлива. Това предизвика спукването на аневризма — внезапният щастлив изблик при новината повиши кръвното ѝ налягане. Мозъчен кръвоизлив.

— Някъде има измама — заяви Едълстайн.

Чън поклати глава, при което дългата ѝ черна коса вихрено се разпиля:

— Алан, данните идват от тази дупка в пространство-времето. Не идват от нито едно място в системата. Проследих ги веднъж, проследих ги отново, нарочно изключих процесорите на всеки детектор, направих всеки тест, който ми хрумна. Истинско е.

Хейзълиъс си пое дъх, от който потръпна цялото му тяло.

— То познаваше мислите ми. Точно както познаваше тези на Кейт. Няма как да заобиколим този факт, Алан. Няма начин да се досети. Каквото и да е това, то познава най-съкровените ни мисли.

Никой не помръдна. Форд се опита да обхване проблема с разума си, да намери рационално обяснение. Едълстайн имаше право — би трябвало да е някаква измама.

Когато Хейзълиъс отново продума, гласът му беше спокоен и делови:

— Машината работи без надзор. Всички да се върнат по местата си.

— Няма ли... да я изключим? — попита Джули Тибодо с треперещ глас.

— Категорично не.

Изабела продължаваше да бръмчи на автопилот с огромен приток на енергия. Екранът съскаше и бе изпълнен със снежинки. Детекторите пееха странната си песен. Електрониката пукаше — сякаш напрежението на учените беше заразило компютъра и бе довело и самата машина на ръба.

— Алан, заеми се отново с процесорите и поддържай всичко стабилно. Кейт, искам да направиш някои изчисления за геометрията на тази дупка в пространство-времето. Къде отива? В какво се отваря? Мелиса, искам да работиш заедно с Кейт и да се заемеш с този облак от данни. Анализирай го на всички честоти, открий какво представлява, по дяволите.

— Ами малуерът? — попита Долби, сякаш не можеше да проумее случилото се.

— Кен, не схващаш ли? Няма малуер.

Долби се втрещи:

— Смяташ, че е... Бог?

Хейзълиъс се извърна към него с неразгадаемо изражение.

— Смятам, че Изабела общува с нещо истинско. Все още нямаме достатъчно данни, за да определим дали това всъщност е Бог — каквото и да означава тази дума. И точно затова трябва да продължим.

Форд се огледа. Всички все още бяха в шок от случилото се. Лицето на Уордлоу бе окъпано в пот. Кейт и Сейнт Винсът бяха бледи като платно. Той взе ръката на Кейт.

— Добре ли си?

— Не съм сигурна — поклати глава тя.

— Колко време може да работи? — попита Хейзълиъс Долби.

— Опасно е да я държим на пълна мощност.

— Не питах дали е опасно. Попитах те колко време.

— Два-три часа.

— Чакайте — обади се Инес, — да не прибързваме. Трябва да спрем и да обмислим случилото се. Това е... безпрецедентен случай.

Хейзълиъс се обърна с лице към Инес:

— Джордж, ако Бог е разговарял с теб, щеше ли да се обърнеш и да си тръгнеш?

— Стига, Грегъри. Не може сериозно да вярваш, че си говорил с Бога!

— Просто попитах „ако“.

— Отказвам да отговарям на абсурдни хипотетични въпроси.

— Джордж, ако сме установили контакт с някакъв вселенски интелект, не можем да се извърнем и да спрем. Защото възможността е налице. Сега. И няма да е задълго.

— Това е налудничаво — немошно се възпротиви Инес.

— Не, Джордж, не е налудничаво. Това нещо ни даде исканото доказателство. Два пъти. Може да е Бог, може да е нещо друго. Не знам. Но знам следното: ще откарам този влак до последната гара. — Огледа се свирепо: — Какво ще кажете? С мен ли сте?

Песента на Изабела изпълни стаята. Екраните примигнаха. Никой не проговори. Обаче Форд прочете „да“ на всички лица.

46.

В задната спалня в караваната си пастор Ръсел Еди затвори Библията и я остави върху нестабилните купчини от книги, подредени върху бюрото му. Избути ги по-далеч от своя угаснал компютър, за да си освободи работно място. След това разбуди машината и мониторът окъпа стаята в студено синьо. Беше девет часът вечерта.

Чувстваше главата си по-бистра от всякога. Бог беше отговорил на молитвите му. Беше му казал точно какво трябва да направи.

Няколко минути гледа празния екран и събира мислите си. Външно тялото му беше спокойно, но вътре сърцето му туптеше с устрема на Светия Дух. Имаше причина да се окаже начело на мизерна мисионерска църква на края на света. Имаше причина Лоренцо да умре. Ръсел Еди бе поставен тук като страж на Бога. Бог го бе избрал да изиграе основна роля в приближаващия се край на дните.

Половин час седя съвсем неподвижно и напрегнато обмисля писмото, което трябваше да напише. Съзнанието му остана непомрачено, а умът — му остър, докато съставяше писмото дума по дума мислено.

Беше готов. Сведе глава, изрече кратка молитва и постави пръстите си върху клавиатурата.

Братя християни,

Много от вас по-рано тази вечер са гледали предаването „Америка на кръглата маса“, водено от преподобния Дон Спейтс. Чули сте го да разказва за проекта „Изабела“. Чули сте преподобния Спейтс да споменава таен източник, „всеотдаен християнин“ на място, от когото е получил информацията.

Аз съм този таен източник. Бог ме помоли да ви разкрия каквото знам. А какво ще правите вие с тези сведения, е въпрос между вас и Бог.

Казвам се Еди Ръсел, пастор в мисията „Събрани в Твоето име“ в индианския резерват на Навахо. Моята християнска мисия е съвсем малка и се намира в пустинята в Аризона, в подножието на Червеното плато, на петнайсетина километра от базата на проекта „Изабела“.

Приятели мои, нося ви новини — необикновени, ужасяващи, но въпреки това радостни новини. *Събитието, което очакваме две хиляди години, се случва точно в този момент, докато пиша този имейл.*

НАСТЪПИ СТРАШНИЯТ СЪД. АПОКАЛИПСИСЪТ И ВЪЗНЕСЕНИЕТО СА СЪВСЕМ БЛИЗО, СЕГА, ТАЗИ НОЩ. Прочели сте за това в поредицата „Изоставени“. Е, вече не е фантастика. Случва се. Наистина.

Знам, че много от вас и преди са чували такива твърдения. Много фалшиви пророци са твърдели същото в миналото. Скептични сте, при това основателно. Моля ви само да ме изслушате. *Който има уши да слуша, нека слуша.*

Не допускайте грешката да изтриете този имейл. Направите ли го, ще се откажете от полагащото ви се място от дясната страна на Исус Христос в Деня на Страшния съд. Прочетете, каквото съм написал. Молете се. И после решете.

Най-напред ще направя две съобщения. Първото е следното: **АНТИХРИСТЪТ Е СРЕД НАС. СРЕЩНАХ СЕ С НЕГО.** Говорих с него. Истински е. Отдавна скроените му планове и замисли дават плод. Бог ми е свидетел, че пред мен той сваля маската си и показва истинския си облик.

Второто съобщение е още по-важно: **АПОКАЛИПСИСЪТ НАСТЪПИ. ЗАПОЧВА СЕГА, ОЩЕ ТАЗИ ВЕЧЕР.**

Естествено е да сте скептични. Сега ли, питате се. Апокалипсисът? А децата ми спят на горния етаж? А съпругата ми е в леглото? Невъзможно! Разсъдете обаче върху думите на апостол Матей: „... в който час не мислите, ще дойде Син Человеческий.“ Часът настъпи. Тук е. Сега.

А ето и доказателство за онова, което казвам. Ключът е в Откровение 13:1 и съседните откъси:

„След това застанах на морския пясък и видях да излиза от морето звяр със седем глави и десет рога; на роговете му имаше десет корони, а на главите му — богохулни имена.“

Ние сме сред пясъка на пустинята в Аризона. „Изабела“ е точно седем левги в диаметър. Изабела има десет различни детектора, всеки от които записва десет различни частици. Някои от детекторите всъщност се наричат „рога“. Ако смятате, че си го измислям, посетете интернет страницата на проекта, www.theisabellaproject.org.

Там пише всичко.

„И даде му змеят силата си, и престола си, и голяма власт.“

А кой е Антихристът, начело на спектакъла? Човек на име Грегъри Норт Хейзълиъс. Той е предложил проекта „Изабела“, той е намерил парите за него и сега ръководи екипа. Вестник „Ню Йорк Таймс“ нарече Хейзълиъс „най-умния човек на земята“. Самият Хейзълиъс неведнъж се е хвалил. Веднъж казал: „превъзхождам всички интелектуално“ и нарекъл човешките същества „раса от глупаци“. Точно така, приятели. Но вече истинската му природа е разкрита — Грегъри Норт Хейзълиъс е Антихристът. Съмнявате ли се? Срегнах се с него. Говорих с него очи в очи. Слушах богохулствата му, жлъчката, която изля върху нашия Спасител. Чух да ругае християните като „насекоми“ и „микроби“. Но не вярвайте на мен, вярвайте на Библията. Ето още един откъс от Откровение:

„И поклониха се на звяра, казвайки: кой прилича на тоя звяр? Нему се дадоха уста, които говореха големи думи и богохулства... Тогава отвори уста за хула против Бога, за да похули името Му, жилището Му и ония, които живеят на небето.“

Както чухте в „Америка на кръглата маса“, машината Изабела претендира, че е Бог. Само че те не разговарят с Бог, приятели мои. Разговарят със Сатаната.

„Горко вам, които населявате земята и морето, защото дяволът е слязъл при вас с голям гняв, като знае, че му остава малко време.“

Сатаната е притиснат в ъгъла. Защи́тава последната си крепост — и никога не е бил толкова опасен.

МОЖЕ ДА ПОПИТАТЕ — НО КЪДЕ Е ДОКАЗАТЕЛСТВОТО? КОЙТО ИМА УХО, НЕКА ЧУЕ.

Размишлявайте над твърдението, което съм извадил направо от интернет страницата на проекта „Изабела“. „Когато е пусната на пълна мощност, Изабела пресъздава в С-нула температурата на вселената по време на първата милионна част от секундата след Големия взрив, температура, която е повече от един милиард градуса по Фаренхайт.“ А сега помислете над текста на Откровение 13:13:

„... и той (звярът) вършеше големи личби, та дори и огън свалише от небето на земята пред човеците.“

Отново се изпълва пророчеството на апостол Йоан.

Ето още едно твърдение от интернет страницата на проекта „Изабела“: „Суперкомпютърът, който контролира Изабела, е най-мощната изчислителна машина на планетата. Той работи с максимална бързина от петнайсет петафлопа (петнайсет квадрилона изчисления на секунда). Това най-сетне е съвсем близо до предполагаемата бързина на човешкия мозък.“ А сега сравнете това с Откровение:

„И даде му се да вложи дух в зверовия образ, та зверовият образ дори да проговори и подейства тъй, че да бъдат убити ония, които не биха се поклонили на зверовия образ.“

Бихте ли си легнали тази нощ, като знаете, че Антихристът ще ви убие?

И накрая, приятели мои, ще ви цитирам върховния откъс от Откровение, който е в самата сърцевина на видението на свети Йоан:

„Който има ум, нека пресметне числото на звяра, понеже е число на човек, и числото му е шестстотин

шейсет и шест.“

Така според Библията ще разпознаем Антихриста — по числото 666. Основният език на апостол Йоан е иврит. Знаел е, че всяка буква от иврит има числено съответствие. Гематрията представлява търсенето на скритите числа в еврейско име или текст. Нека да видим какво се случва, когато приложим гематрията към Изабела и нейното местоположение в Аризона. Ако превърнем латинските букви в техните еквиваленти на иврит и припишем на всяка буква от иврит съответната цифра, се получава следното:

A = алеф = 1
R = реш = 200
I = йодх = 14
Z = шин = 300
O = айн = 100
N = нун = 50
A = краен алеф = 1
Общо = 666

Още ли не ми вярвате? Вижте това:

I = йодх = 14
S = шин = 300
A = алеф = 1
B = бет = 2
E = е = 88
L = ламед = 130
L = ламед = 130
A = краен алеф = 1
Общо = 666

ПРИЯТЕЛИ МОИ, НИМА ТОВА НЕ Е ДОКАЗАТЕЛСТВОТО, КОЕТО ЧАКАХМЕ?

А сега разсъждавайте над следния откъс от Откровение:

„И събра ги на място, наречено по еврейски Армагедон.“

Армагедон е мястото, където Сатаната за последен път въстава срещу избрания цар Исус. Думата Армагедон произлиза от еврейските думи Хар Мегидо, които означават „планината Мегидо“. Само че такава планина така и не е била открита в Светите земи, а думата Мегидо просто е по-стара форма на еврейската дума за червеникава пръст. Виждате, че думата „Армагедон“ в Откровение всъщност се отнася за място, наречено „Червената планина“. Приятели мои, проектът „Изабела“ се намира на място, наречено Червеното плато в Аризона. Индианците навахо го наричат Дзилт Чи, което на езика на навахо буквално означава „Червена планина“ — Армагедон.

Това са доказателствата, приятели мои. А сега е ваш ред. Какво ще правите с тази информация? Това е най-върховният момент от живота ви като християни, **СЕГА, В МОМЕНТА**, докато четете този имейл.

КАКВО ЩЕ ПРАВИТЕ?

Ще останете у дома ли? Ще се колебаете и ще запитате дали не става дума за поредния луд? Ще останете пред компютъра, без да знаете къде се намира Червеното плато, нито пък как да дойдете тук посред нощ? Ще решите да отложите за утре? Ще чакате за доказателство, за знак?

Или ще откликнете на призива веднага и ще станете пехотинец от Божията армия? Ще зарежете ли всичко начаса, ще станете ли начаса от компютъра, ще напуснете ли дома си и ще дойдете ли на Червеното плато, за да се присъедините към мен в „онзи велик ден на Бога Вседържателя“? Ще се сражавате ли рамо до рамо с мен начаса, Христови братя, в последната битка срещу Сатаната и неговия Антихрист?

ИЗБОРЪТ Е ВАШ.

В името на Христа,
Пастор Ръс Еди, мисия „Събрани в Твоето име“

Блу Гап, Аризона.

Оригиналният имейл е изпратен на 14 септември в 21:37 местно време.

ИЗПРАТЕТЕ ТОЗИ ИМЕЙЛ НА ВСИЧКИ СВОИ ПРИЯТЕЛИ ХРИСТИЯНИ И СЛЕД ТОВА ЕЛАТЕ НА ЧЕРВЕНОТО ПЛАТО И СЕ ПРИСЪЕДИНЕТЕ КЪМ МЕН!

Когато приключи, Еди се облегна назад, плувнал в пот и с треперещи ръце. Дори не препрочете писмото. Бог бе направлявал ръката му, а това означава, че писмото е свършено.

Отиде в полето „тема на съобщението“ и написа: „Червено плато=_Армагедон._“

Прегледа списъка с имейл адреси, който съставяше с надеждата да събере пари за мисията си. Беше подбрал някои от списъците с контакти с църкви и християнски организации, а други бяха от християнски бюлетини, новинарски групи, стаи за разговор и сайтове за дискусии в Юзърнет.

Две хиляди сто и шестнайсет имена. Разбира се, повечето нямаше да отговорят. Библията предсказваше, че ще се случи така: „... защото мнозина са звани, а малцина избрани“. Но и две хиляди беше някакво начало. Няколко десетки от тях щяха да препратят имейла и да предприемат пътуването до Червеното плато. Неколкостотин можеха да откликнат следващия път, а няколко хиляди — по-следващия. Писмото щеше да бъде публикувано на стотици християнски уебстраници. Християните блогъри щяха да го поемат и така посланието щеше да се разрасне. Еди беше прекарал достатъчно време в интернет, за да знае, че сметката е в негова полза.

Изкопира целия списък в кутийката за адреса и премести курсора на символа с хартиеното самолетче. Пое си дълбоко въздух и натисна мишката. Придружаван от едно „Фффуу!“, имейлът се изстреля в електронния ефир със скоростта на светлината.

Делото е сторено.

Облегна се назад разтреперан. Навсякъде бе притихнало, но светът вече беше друг.

Постоя пет минути. След това овладя дишането си, изправи се и постоя. След дълго колебание извади ключовете от джоба си и отключи картотеката до бюрото си, откъдето извади револвера „Рюгер .44 Магнум Блекхоук“, който баща му му бе подарил за осемнайсетия рожден ден. Беше ограничена серия, копие на оръжието от Дивия Запад, но осъвременено и надеждно. Преди много години прекара няколко дни на стрелбището и винаги поддържаше револвера смазан и в добро състояние.

Еди не хранеше никакви илюзии. Предстоеше война — истинска война.

Зареди револвера с патрони „Ремингтън–240“ с кух връх. Сложи оръжието и още два пълнителя в раница, добави бутилка вода, фенерче, допълнителни батерии, бинокъл, Библията си, тетрадка и молив. Намери резервната бутилка, която държеше пълна с керосин, в случай че токът спре. Пъхна и нея в раницата.

Преметна раницата през рамо, излезе в нощния въздух и вдигна поглед към Червеното плато, към тъмния масив, чийто силует се очертаваше на фона на нощното небе. Една-единствена слаба светлина бележеше местоположението на проекта „Изабела“, кацнал на ръба на тъмния остров от камък.

Метна раницата в кабината на пикапа и влезе. Имаше гориво само колкото да стигне върха на платото, но какво от това? Бог го бе водил досега, Бог щеше да го върне у дома и да го обедини отново с чадата му. Ако не в този земен живот, то в следващия.

47.

— Всички да се върнат по местата си — нареди Хейзълиъс, а гласът му набра сила. Обърна се към Визуализатора и заговори: — Добре, да започнем пак отначало. Кой всъщност си ти, по дяволите?

Форд впери поглед в екрана като омагьосан и зачака да се появи отговор. Чувстваше как нещо го привлича едва ли не против волята му.

По причини, които вече обясних, не можеш да узнаеш кой съм. Думата Бог е близо, но въпреки това е крайно бедно описание.

— Ти част от вселената ли си, или си нещо отделно? — попита Хейзълиъс.

Нищо не е отделно. Всички сме едно.

— Защо съществува вселената?

Вселената съществува, защото е по-проста от нищо. Затова съществувам и аз. Вселената не може да е по-проста, отколкото е. Това е физичният закон, от който произтичат всички останали.

— Какво може да е по-просто от нищо? — попита Форд.

„Нищо“ не може да съществува. Това е непосредствен парадокс. Вселената е състоянието, което е най-близо до нищо.

— Ако всичко е толкова просто, защо вселената е толкова сложна? — попита Едълстайн.

Сложната вселена, която виждате, е неочаквано свойство от нейната простота.

— И каква е тази дълбока простота, която е в сърцевината на всичко? — попита Едълстайн.

Това е реалността, която ще смаже съзнанието ви.

— Започва да става досадно! — възкликна Едълстайн. — Ако си толкова умен, би трябвало да можеш да я обясниш на нас, горките и потънали в невежество човешки същества. Да не искаш да кажеш, че до такава степен не познаваме действителността, че физичните ни закони са измамни?

Вие сте създали физичните си закони въз основа на предположението за съществуването на време и на пространство.

Всичките ви закони се основават на относителни построения. Това е невалидно. Скоро високо ценените ви предположения за истинския свят ще се сринат и ще изгорят. От пепелта ще изградите нов вид наука.

— Ако физичните ни закони не са верни, как така науката ни има такива удивителни успехи?

Нютоновите закони за движението, макар и неверни, са били достатъчни, за да изпратят хора на луната. Същото важи и за законите ви: те са приложими с приближения, които в основата си са неправилни.

— А как могат да се изградят законите на физиката без времето и пространството?

Губим си времето, като предъвкваме метафизични понятия.

— А какво би трябвало да обсъждаме? — попита Хейзълиъс, прекъсвайки Едълстайн.

Причината да дойда при вас.

— И каква е тя?

Имам задача за вас.

Напевът на Изабела внезапно се промени като доплеров ефект от преминаващ влак. Някъде в планината се разнесе боботене, вибрация в самия гръбнак на платото. Екранът примигна и по него със съскане премина поток от снежинки и заличи думите.

— Мамка му! — тихо изруга Долби. — Мамка му! — Той се опита да настрои софтуерните контроли и пръстите му загракаха по клавиатурата.

— Какво става, по дяволите? — провикна се Хейзълиъс.

— Разместване на лъчите — отговори Долби. — Харлан, мамка му, алармата за енергийния поток се включи! Алан! Върни се при сървърите си! Какво правите, та всички сте се струпали там, за бога!

— Върнете се по местата си! — нареди Хейзълиъс.

Друго боботене разтърси Бункера. Всички се втурнаха обратно към компютрите си. На екрана непрочетено увисна ново съобщение.

— Стабилизирам — обяви Сейнт Винсът.

— Лъчите пак са насочени — каза Долби. По гърба на фланелката му растеше едно петно от пот.

— Алан, сървърите?

— Под контрол са.

— А магнитът? — попита Хейзълиъс.

— Оцелява — отговори Долби, — но няма да издържи още дълго. Бяхме на косъм.

— Е, защо не ни кажеш каква е задачата ни? — обърна се отново към Визуализатора Хейзълиъс.

48.

Горивото в пикапа свърши точно след най-високото място на Дъгуей. Еди се възползва от набраната инерция, за да слезе от пътя и да се насочи към един храст градински чай, където пикапът се разтресе и спря. Над скелетите на пиниите леко сияние в нощното небе отбелязваше местоположението на проекта „Изабела“ на около пет километра на изток.

Слезе от пикапа, извади раницата си, метна я на гръб и тръгна пеша по пътя. Луната още не беше изгряла. Макар всяка нощ да виждаше звездите от караваната си, тази вечер на върха на платото те изглеждаха неестествено ярки, фосфоресцентни езерца и водовъртежи, изпълващи небесния купол. В далечината на фона на небето смътно се очертаваха силуетите на редица стълбове за високо напрежение по посока на Изабела.

Усещаше всеки удар на сърцето си. Чуваше как кръвта свисти в ушите му. Никога не се бе чувствал толкова жив. Пое с бърза крачка и след двайсет минути стигна до отбивката към стария търговски пункт на Накаи Рок. Там спря и реши да огледа долината. След няколко минути стигна до ръба на отвесния скален нос, където пътят се спускаше рязко в долината. Нагласи бинокъла си така, че да вижда селището.

Насред полето имаше голямо типи, осветено от треперливата светлина на запаления вътре огън. Близко се намираше някаква неопределена постройка, купол от сплетени клони, покрити с парчета брезент, затиснати с камъни. Отвъд нея огромен огън вече догаряше като жарава и на светлината му вътре се виждаха зачервени като черешки камъни.

Беше виждал това и преди — парилката на навахо.

Тихите монотонни напеви и бързото биене на барабана се издигаха в сухия и притихнал нощен въздух. Странно. Навахо извършваха ритуал. Дали и те бяха усетили това огромно и могъщо нещо, което предстоеше да се случи? Бяха ли доловили надвисналия

Божи гняв? Само че те бяха идолопоклонници, почитаха фалшиви богове. Еди тъжно поклати глава: „Защото тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота, и малцина ги намират.“

Парилката и типито бяха поредният признак, че Краят на дните наистина приближава, че дяволът е сред хората.

Освен навахо долината изглеждаше пуста, а пръснатите постройките бяха тъмни. Еди заобиколи селището и след още десет минути се озова на пистата. Празни бяха и хангарите, които се очертаваха на фона на нощното небе. Антихристът и последователите му се бяха събрали при Изабела, дълбоко в недрата на планината — беше сигурен в това.

Приблужи телената ограда край охранявана зона, като внимаваше да не се приближава прекалено, за да не се включат алармите, които допускаше, че са поставени. Оградата блестеше на студената млечнобяла светлина, която осветяваше мястото. Асансьорът надолу към Изабела се намираше на неколкостотин метра по-нататък — висока и грозна постройка без прозорци, увенчана с група антени и сателитни чинии. Усети как земята вибрира дълбоко долу, чуваше бръмченето на Изабела. „За цар над себе си имаха ангела на бездната; името му по еврейски е Абадон.“

Съзнанието и тялото му горяха, като че ли имаше треска. Вдигна поглед към тромавите стоманени стълбове, които осигуряваха нужното за машината електричество, и настръхна. Все едно бяха армията на дявола, напредваща в мрака. Проводниците за високо напрежение пукаха и бръмчаха като разресвана коса, която гребенът зарежда със статично електричество. Бръкна в раницата си и стисна топлата кожена подвързия на Библията си, усети успокоителната ѝ плътност. Вдъхна си сили с кратка молитва и тръгна към най-близката кула, намираща се на неколкостотин метра.

Спря под грамадния стълб. Гигантските коси подпори се губеха нагоре в небето и личаха само по черната линия, която очертаваха през звездите. Проводниците плюеха и съскаха като змии, а звукът се смесваше със стенанието на вятъра през подпорите — симфония на прокълнатите. Душата на Еди потрепери.

В съзнанието му отново изникна една фраза от Откровението: „... за да ги съберат за война в онзи велик ден на Бога Вседържателя“.

Щяха да дойдат, сигурен беше. Щяха да откликнат на призива му. Трябваше да е готов. Нуждаеше се от план.

Започна да оглежда околността и мислено си отбелязваше особеностите на топографията и на терена, пътищата, местата за достъп, оградите, кулите, другите постройки.

Над него проводниците за високо напрежение съскаха и плюеха. Звездите примигваха. Земята се гърчеше. Еди вървеше в мрака, за пръв в живота си върховно сигурен в себе си.

49.

Локууд се учуди колко гола и функционална е залата за извънредни случаи на Белия дом. Двама агенти от тайните служби ги посрещнаха на вратата и ги въведоха в стая, която миришеше на мазе и се нуждаеше от проветряване. Стените бяха боядисани в охра. Една махагонова маса доминираше средата на стаята с разположени в центъра ѝ микрофони. По стените имаше плоски екрани. Покрай двете дълги стени един до друг бяха подредени столове.

Големият часовник в края на масата показваше точно полунощ.

Влезе президентът.

— Искам да включите Председателя на Обединеното командване — каза той на войника, който явно отговаряше за свръзките, — съветника ми по въпросите за националната сигурност, вътрешната сигурност и шефовете на ФБР и на ЦРУ.

— Слушам, господин Президент.

— А, да, повикайте и началника на разузнавателната комисия на Сената, за да не се оплаква после, че не е участвал.

Седна начело на масата. Началникът на канцеларията Роджър Мортън седна от дясната му страна, а Галдън — от лявата. Джийн седна на стол в ъгъла, зад президента.

— Да започваме — другите ще се включат, когато пристигнат.

— Да, сър.

На някои от мониторите вече се появяваха другите присъстващи.

— Така — поде президентът и склочи ръце, — кой последен е бил в контакт с екипа на Изабела? Стан, знаеш ли?

— Вероятно съм бил аз. Говорих със своя човек в седем часа местно време и той каза, че всичко е наред. Осведоми ме, че планират опит и че той ще се присъедини към екипа под земята в осем часа.

— Някаква теория какво се случва?

Локууд трескаво премисли възможностите и нито една не му се стори смислена. Успя да овладее надигащата се в него паника и да запази гласа си спокоен и нетрепващ:

— Не съм сигурен, че имам представа.

— Възможно ли е да си имаме работа с някакъв вътрешен бунт? Със саботаж?

— Възможно е.

Президентът се обърна към Мортън:

— Коя е най-близката военна база?

— Военновъздушната база Нелис в Невада.

— А подразделение на Националната гвардия?

— Във Флагстаф.

— ФБР?

— Също във Флагстаф — отговори директорът на ФБР от екрана.

Президентът се замисли, сбърчи чело и забарабани по масата.

— Накарайте ги да изпратят най-близко намиращия се хеликоптер, за да разучи положението.

При тези думи Гордън Галдън, началника на предизборната кампания, размърда тежкото си тяло, въздъхна и притисна пръст към меките си устни.

„Оракулът ще проговори“, кисело си помисли Локууд.

— Господин Президент? — Гласът на мъжа беше плътен, като на Орсън Уелс през годините, когато бе пълен.

— Да, Гордън?

— Позволете да изтъкна, че проблемът не е само научен. Това е и политически проблем. Вече седмици наред пресата и другите питат защо Изабела не е онлайн. „Таймс“ пусна уводна статия миналата седмица. Преди четири дни един от учените се е самоубил. Сред християнските фундаменталисти се вихри буря. А сега пък учените не отговарят на телефоните си. А отгоре на всичко имаме и научен съветник, който се прави на шпионин.

— Гордън, аз го одобрих — прекъсна го президентът.

Галдън продължи невъзмутимо:

— Господин Президент, заплашва ни истинско бедствие в отношенията с обществеността. Вие подкрепихте проекта „Изабела“. Вие се отъждествихте с него. Ще понесете голям удар, освен ако веднага не разрешим този проблем. Изпращането на хеликоптер, за да разследва, е твърде малко и твърде късно. Ще отнеме цяла нощ и на

сутринта отново ще цари бъркотия. Бог да ни е помощ, когато медиите надушат.

— Тогава какво предлагаш, Гордън?

— Да разрешим проблема до утре сутринта.

— Как?

— Изпратете екип, оборудван да поеме контрола над Изабела, изключете я и изведете учените от там.

— Един момент — прекъсна го президентът. — Проектът „Изабела“ е най-хубавото нещо, което съм направил. Проклет да съм, ако изключа машината.

— Или вие ще я изключите, или тя вас.

Локууд се смая, че един съветник се обръща толкова грубо към президента.

— Господин Президент — обади се Мортън, — съгласен съм с Гордън. След по-малко от два месеца има избори. Не разполагаме с време. Трябва да затворим проекта „Изабела“ тази нощ. По-късно ще оправим нещата.

— Дори не знаем какво става там — каза президентът. — Откъде знаете, че си нямаме работа с терористично нападение или с вземане на заложници?

— Може и да е така — съгласи се Мортън.

Мълчание. Президентът се обърна към съветника по въпросите на националната сигурност на един от мониторите.

— Вътрешното разузнаване да ти е подсказало какво става там?

— Нищо не ни е известно, господин Президент.

— Добре, да изпратим екип. Да са въоръжени и да са готови за всякакъв конфликт. Но без голяма мобилизация, нищо, което да накара пресата да застане нащрек и впоследствие да стане причина да изглеждаме глупаво. Малък и елитен екип от спецчастите, добре обучен — да отидат, да подсигурият проклетото място, да го затворят и да изведат учените. Операцията трябва да приключи на зазоряване. — Той се облегна. — Добре, кой може да го направи?

Обади се директорът на ФБР:

— Екипът за спасяване на заложници в Скалистите планини се намира в Денвър, а това е на около шестстотин и четирийсет километра от проекта „Изабела“. Единайсет висококвалифицирани

мъже, всички бивши служители в Делта Форс, подготвени специално за действия на американска територия.

— Да, но в ЦРУ... — започна директорът на ЦРУ.

— Страхотно — прекъсна го президентът и се обърна към Локууд: — Стан? Ти какво мислиш?

Локууд с усилие запази гласа си спокоен.

— Господин Президент, според мен обсъждането на намесата на командосите е малко преждевременно. Съгласен съм с казаното от вас по-рано — най-напред трябва да разберем какво се случва. Сигурен съм, че има разумно обяснение. Изпратете хеликоптер с няколко човека, които, образно казано, да почукат на вратата.

Мортън се обади решително:

— Утре сутринта всяка телевизия в страната ще е там. Ще действат под лупата на медиите. Няма да имаме свобода на действията. Ако по някаква причина учените са се барикадирали вътре, възможно е да се повторят събитията от Уейко.

— Уейко ли? — невярващо попита Локууд. — Става дума за дванайсет известни учени, ръководени от Нобелов лауреат. Това не са група луди последователи на някакъв култ!

Началникът на канцеларията се обърна към президента:

— Господин Президент, не бих могъл достатъчно да подчертая колко е важно тази операция да бъде приключена успешно преди зазоряване. Всичко ще се промени, когато пристигнат медиите. Нямаме време да пращаме някой „да чука на вратата“ — извиси се саркастично гласът му.

— Напълно съм съгласен — заяви Галдън.

— Няма ли алтернатива? — тихо попита президентът.

— Няма.

Локууд преглътна. Гадеше му се. Беше изгубил спора и сега щеше да е принуден да участва в закриването на „Изабела“.

— Предлагащата операция може да се сблъска с някои трудности.

— Обяснете ни.

— Не можете просто да прекъснете захранването на Изабела. Възможно е това да предизвика експлозия. Енергийните потоци са опасни и могат да бъдат контролирани само отвътре чрез компютъра. Ако по някаква причина екипът учени вътре не сътрудничи, имате нужда с вас да дойде човек, който може безопасно да изключи Изабела.

— Кого препоръчваш?

— Същият човек от Лос Аламос, за когото споменах преди —
Бърнард Улф.

— Ще изпратим хеликоптер да го вземе. А как ще влезем?

— Вратата на Бункера е подсилена срещу външно нападение. Всички вентилационни системи са изключително сигурни. Ако екипът не иска или не е в състояние да отвори вратата, може да се окаже трудно да стигнете до тях.

— Няма ли място, където да се преодолее охраната?

— Министерството на вътрешните работи сметна, че това би било слабо място, през което биха могли да проникнат терористи.

— Тогава как ще влезем?

Боже, колко му беше неприятно!

— Най-добрият начин е през предната врата с експлозиви. Намира се по средата на стръмна канара. Пред нея има голяма площадка, но голяма част от нея попада под канарата и съм сигурен, че там не може да се приземи военен хеликоптер. Ще трябва екипът да кацне на върха и след това да проникне през вратата. Описвам най-лошия възможен сценарий. Най-вероятно учените просто ще пуснат екипа вътре.

— Как са вкарали вътре тежко оборудване, след като няма път?

— Използваха стария път за мината, а след това го взривиха, когато Изабела беше готова. Пак по съображения за сигурност.

— Разбирам. Кажи ни повече за тази входна врата.

— Шуплеста материя от титан. Много е твърда. Може да се проникне само с експлозиви.

— Ще ми дадеш подробностите. И после?

— Вътре има голяма пещера. Точно отсреща се намира тунелът на Изабела. Отляво е контролната зала, която наричаме Мостик. Вратата му е от два и половина сантиметра дебела неръждаема стомана, последна защита срещу проникване. Ще ви дам схемите.

— И това е всичко за сигурността?

— Всичко.

— Въоръжени ли са?

— Отговорникът за сигурността Уордлоу има револвер. Не са позволени други оръжия.

— Господин Президент — обърна се към него Мортън, — имаме нужда от заповедта ви за провеждането на тази операция.

Локууд наблюдава как президентът се колебае, поглежда към него и после към директора на ФБР.

— Изпратете екипа за спасяване на заложници на ФБР. Изведете учените от планината и изключете Изабела.

— Слушам, господин Президент.

Началникът на канцеларията затвори шумно куфарчето си и шумът прозвуча като плесница по лицето на Локууд.

50.

Подобна на стенание мелодия отекваше в Бункера. Екранът примигна. Форд стоеше като закован пред Визуализатора, а Кейт бе застанала до него. Не си спомняше кога ръката ѝ бе намерила неговата.

В отговор на въпроса на Хейзълиъс на екрана се появиха още думи.

Великите монотеистични религии бяха необходим етап от развитието на човешката култура. Задачата ви е да насочите човешкия род към следващата система от вярвания.

— И коя е тя?

Науката.

— Това е нелепо — науката не може да бъде религия! — заяви Хейзълиъс.

Вие вече поставихте началото на нова религия, обаче не го забелязвате. Някога религията е била начин за осмисляне на света. Сега науката е поела нейната роля.

— Науката и религията са различни неща — намеси се Форд. — Те задават различни въпроси и изискват различни доказателства.

И науката, и религията търсят едно и също: истината. Двете не може да се помирят. Сблъсъкът на мирогледа вече е налице и се влошава. Науката вече е отхвърлила повечето основни вярвания на религиите в световната история и е предизвикала неразбория в тях. Задачата ви е да помогнете на човечеството да начертае път за излизане от кризата.

— О, стига! — възкликна Едълстайн. — Да не мислиш, че фанатиците от Близкия изток или пък от Библейския пояс ще клекнат и ще приемат науката като нова религия? Това е налудничаво.

Ще предадете на света думите ми и ще разкажете за случилото се тук. Не подценявайте силата ми — силата на истината.

— И накъде ще тръгнем с тази нова религия? Какъв е смисълът? Кой се нуждае от нея? — попита Хейзълиъс.

Непосредствената цел на човечеството е да преодолее ограниченията на биохимията. Трябва да освободите съзнанието си от плътта на телата си.

— От плътта ли? Не разбирам — каза Хейзълиъс.

Плът. Нерви. Клетки. Биохимия. Средството, с което мислите. Трябва да освободите съзнанието си от плътта.

— Как?

С помощта на компютри вече сте започнали да обработвате информация отвъд чисто плътското си съществуване. Скоро ще откриете начин да обработвате информация посредством квантови компютри, които ще ви помогнат да впрегнете квантовите процеси в света около вас като средство за обработка на данните. Вече няма да се налага да строите машини с цел обработка на информация. Ще се разширите във вселената, буквално и преносно, както и други интелигентни същности преди вас са се разширили. Ще избягате от затвора на биологичния интелект.

— И после какво?

С течение на времето ще се свържете с други разпрострели се интелекти. Всички тези свързани интелекти ще открият начин да изградят състояние на съзнанието, което ще прозре простата реалност, зalegnала в основата на съществуването.

— И каква е тя? За това ли е всичко? — попита Кейт.

Не. Това е само прелюдия към по-голяма задача.

Визуализаторът примигна и се появиха линии със снежинки. Долби усърдно работеше на компютъра си, приведен и смълчан. Думите станаха вълнообразни, сякаш се отразяваха в черна вода.

— И коя е тя? — попита най-сетне Хейзълиъс.

Да спрете топлинната смърт на вселената.

Форд усети как ръката на Кейт инстинктивно стиска неговата.

51.

Букър Кроули отнесе чашата с кафето си в кабинета и се настани на стола. Взе дистанционното и обиколи новинарските канали. Нищо. Като че ли нямаше отговор на неистовите обвинения, отправени от Спейтс в предаването. Въпреки това Кроули не можеше да се освободи от усещането, че предстои да се случи нещо. Погледна часовника. Беше един и половина източно време — единайсет и половина в Аризона. Дали пък не беше десет и половина?

Въздъхна и отпи горчива глътка кафе. Излишно се тревожеше. Засега всичко се развиваше по план, а предаването на Спейтс, колкото и да бе откачено, със сигурност щеше да изплаши до смърт племенния съвет на навахо.

Стана му по-добре при тази мисъл.

Но все пак... Нямаше да навреди да се обади на Спейтс и да разбере откъде, по дяволите, се де сдобил с налудничавата информация, че Изабела твърди, че е Бог.

Набра най-напред номера в кабинета на Спейтс с надеждата, че по случайност може все още да е на работа. Учуди се, че линията е заета. Никаква гласова поща, просто заето. Изчака няколко минути и отново набра, после пак, но все не успяваше да се свърже.

Вероятно телефонът беше повреден.

След това набра номера на клетъчния телефон на Спейтс и веднага го прехвърлиха на гласовата поща.

— Свързахте се с гласовата поща на преподобния Дон Спейтс — оповести приятен женски глас. — В момента гласовата поща е пълна. Моля, опитайте по-късно.

Кроули набра домашния телефон на преподобния. И там заето.

Боже, колко задушно беше в кабинета. Приблжи се до прозореца и го отвори. Нахлу струя чист и прекрасен нощен въздух и разлюля дантелените пердета. Няколко пъти си пое дълбоко въздух. Отново си повтори, че няма причина за тревога. Отпи от кафето си,

взирайки се в тъмната улица и питайки се какво точно го притеснява. Сигналът заето по телефона?

Преподобният сигурно имаше уебстраница. Може би там има повече информация.

Седна на бюрото си, включи лаптопа и влезе в Гугъл: „Спейтс Праймтайм на Бога“. Първото попадение наистина беше официалната уебстраница на телевизионния проповедник, www.godsprimetime.com. Кликна върху линка и зачака.

След една мъчителна минута се появи съобщение за грешка. „Възможността за достъп е надвишена. Сървърът временно не може да изпълни молбата ви, тъй като собственикът на страницата е достигнал предела си на достъп. Моля, опитайте пак по-късно. Apache/1.3.37 Сървър на www.Godsprimetime.com, порт 80.“

Тревогата му леко нарасна. Заети телефони, неработещ сървър... Възможно ли е уебстраницата на Спейтс да има проблем и да отказва достъп? Сигурно на другите християнски сайтове ще има нещо.

Написа в Гугъл: „Изабела Бог Спейтс“.

Появиха се няколко непознати християнски уебстраници с имена като jesus-is-savior.com, raptureready.com, antichrist.com. Кликна напосоки някакъв линк и веднага се отвори документ.

Братя християни,

Много от вас по-рано тази вечер са гледали предаването „Америка на кръглата маса“, водено от преподобния Дон Спейтс...

Кроули прочете писмото веднъж. След това го препрочете. От основата на гръбнака му плъзна тънка студена тръпка. Значи това беше източникът на Спейтс — откаченият свещеник от земите на навахо. Забележката в долната част на екрана показваше, че лудият пастор е изпратил съобщението само преди час. Съдейки по списъка, явно го бе изпратил на доста голям брой уебстраници.

На колко? Имаше начин да разбере. Пусна в търсачката първото изречение на писмото и го постави в кавички, за да намери само интернет страниците, които са публикували точния текст. След по-малко от секунда се появи списъкът с попаденията. Стандартното

съобщение горе показваше броя: Резултати 1–10 от около 56 000 за „Много от вас по-рано тази вечер са гледали предаването «Америка на кръглата маса», водено от преподобния Дон Спейтс“.

Кроули дълго седя в притихналия кабинет с Джорджтаун. Наистина ли писмото вече бе разпратено до повече от петдесет хиляди уебсайта? Безумие. Пое си въздух, после издиша, за да се успокои. Ако ролята му за нападките на Спейтс срещу проекта „Изабела“ се разчуеше, щеше да се провали по-зле от стария си приятел Джак Абрамоф. Проблемът беше, че когато прибягна до това, не знаеше много за Спейтс и за евангелистката му орбита. Кроули се почувства като човек, който случайно е хвърлил камък в някакво тъмно място и сега чуваше съскането на десетки гърмящи змии. Отново се изправи и се приближи към прозореца. Навън Джорджтаун спеше. Улицата беше празна. Светът тънеше в покой.

Както си стоеше, чу откъм компютъра звън на камбанка — сигнал, че беше получил имейл. Отиде да провери. Беше се появило прозорче с темата на съобщението: „Re:Re: Червеното плато=Армагедон.“

Отвори съобщението и шокиран установи, че е точно същото писмо, което току-що беше прочел. Дали някой знаеше за връзката му със Спейтс? Дали това бе някаква завоалирана заплаха? Или пък самият Спейтс му го беше изпратил? Но когато се вгледа в началото на писмото, където бяха изредени десетки имейл адреси, си даде сметка, че не е избран целенасочено. Не разпозна и адреса на подателя. Това беше групово съобщение, което се разпространяваше като вирус. Вируса на Армагедон. И беше попаднало в пощенската му кутия случайно.

Докато отново невярващо препрочиташе съобщението и се опитваше да прецени каква е вероятността да е получил този имейл в точно определен момент, отново се разнесе сигналят за получен имейл. Имаше същото заглавие — почти: „Re:Re:Re:Re: Червеното плато=Армагедон.“

Букър Кроули стисна ръкохватките на стола си и се изправи несигурно. Докато прекосяваше кабинета, компютърът отново изпрати сигнал, после пак и пак при пристигането на още имейли. Залитайки стигна до банята в другия край на коридора. Стисна ръба на мивката с една ръка и придържайки вратовръзката си с другата, повърна.

52.

Бърн Улф приклепна в кабинката на хеликоптера, дъвчейки нервно дъвка и наблюдавайки как единайсетте тежковъоръжени и облечени в черно мъже се качват на борда и мълчаливо се настаняват по местата си. Единственият знак по униформите им беше малка емблема на ФБР на гърдите. Улф се чувстваше неудобно в камуфлажната си униформа, военното яке и каската. Безуспешно се опита да намести дългнестите си крайници в нещо като удобно положение, размърда се раздражено и скръсти ръце. Конската му опашка стърчеше изпод каската — не се налагаше да се погледне в огледалото, за да се убеди, че изглежда нелепо. Главата му се потеше, а ушите му бучаха от първата част на полета.

След като мъжете се наместиха, хеликоптерът излетя, издигна се в нощното небе, направи завой и ускори. Беше изгряла почти пълна луна, която къпеше пустинния пейзаж долу със сребриста светлина.

Улф не спираше да дъвче. Какво ставаше, по дяволите? Бяха го изтръгнали от дома му без никакви обяснения, бяха го замъкнали на пистата в Лос Аламос и го бяха натикали в един хеликоптер. Никой не му казваше нищо. Чувстваше се като участник в лош филм.

През прозореца виждаше далечните върхове на планината Сан Хуан в Колорадо. Хеликоптерът се издигна над подножието и Улф забеляза бледа лента от отразена светлина долу — река Сан Хуан.

Следваха приблизително течението на реката, минаха над осветените места, където се намираха градовете Блумфийлд и Фармингтън, а после се гмурнаха в празния мрак. Когато хеликоптерът отново пое на юг, Улф забеляза в далечината тъмната гърбица на планината Навахо и тогава се досети накъде са се запътили — към проекта „Изабела“.

Дъвчеше дъвката си замислено. Беше дочул слухове — всички от областта на физиката на високите енергии бяха дочули — за проблеми с Изабела. И той като всички останали се потресе от самоубийството на предишния си колега Питър Волконски. Не че някога бе харесвал

руснака, но винаги бе уважавал този човек заради способностите му като програмист. Запита се какво точно се случва, та е нужен спецотрядът от облечени в черно мъже, за да решат проблема.

Петнайсет минути по-късно отпред неясно изникна черният силует на Червеното плато. Ярка група светлини на ръба показваха местоположението на Изабела. Хеликоптерът се люшна надолу, понесе се над върха на платото и забави ход над една писта, осветена от две дълги редици сини лампи, а после зави и кацна на пистата за хеликоптери.

Двигателите намалиха обороти, един от екипа стана от мястото си и отвори товарната врата. Водачът на Улф постави ръка върху рамото му и със знаци обясни, че трябва да изчака. Вратата се плъзна и се отвори, а хората от екипа на ФБР скочиха навън един по един и хукнаха приведени от въздушната струя, като осигуряваха мястото за кацане.

Минаха пет минути. След това водачът му махна да слезе. Улф метна раницата си на рамо и тръгна съвсем спокойно — не възнамеряваше да бърза, та да си счупи крака. Слезе изключително внимателно и притича извън обсега на винта. Водачът му леко го докосна за лакътя и посочи към едно сглобяемо бунгало. Приблжиха се и водачът му отвори вратата. Вътре миришеше на прясна дървесина и на лепило и беше почти празно — имаше само бюро и редица евтини столове.

— Седнете, доктор Улф.

Улф остави раницата си на един стол близо до бюрото и се отпусна на съседния. Не би могъл да си представи по-неудобен стол, особено в този час — толкова далеч от леглото и възглавницата, където би трябвало да бъде. Все още се извиваше на мястото си, когато влязоха останалите. Мъжът му подаде ръка:

— Специален агент Дорфлър, ръководител на операцията.

Улф се ръкува апатично, без да става от мястото си.

Дорфлър приседна на ръба на бюрото и се постара да изглежда приятелски настроен и спокоен. Не успя — беше напрегнат като пружина.

— Сигурно се питате какво търсите тук, доктор Улф.

— Как се сетихте?

Нямаше доверие на хора като Дорфлър с техните къси прически, южняшки акцент и сладки приказки. Беше се сблъсквал с твърде много от тях по време на проектирането на Изабела.

Дорфлър погледна часовника си:

— Не разполагаме с много време, затова ще бъда кратък. Разбрах, че познавате Изабела, доктор Улф.

— Надявам се — отвърна той раздразнително. — Бях помощник-ръководител на проектантския екип.

— Идвали ли сте тук преди?

— Не. Работата ми беше само на хартия.

Дорфлър се наведе, облегал на лакътя си и със сериозно изражение.

— Нещо се е случило тук, но не знаем точно какво. Научният екип се е изолирал в планината и е изключил всички връзки с външния свят. Изключили са основния компютър и са пуснали Изабела на пълна мощност с помощта на спомагателната компютърна система.

Улф облиза устните си. Звучеше доста невероятно, за да повярва.

— Нямаме представа какво става. Възможно е да става въпрос за заложници или за вътрешен бунт, за някакъв инцидент, за неочаквана повреда в оборудването или за проблеми с енергоснабдяването.

— И каква е моята роля?

— Ще стигна дотам след малко. Хората, с които летяхте, са от екипа на ФБР за спасяване на заложници. Нещо като спецчастите. Това не означава непременно, че става въпрос за заложници, но трябва да сме готови и за такава възможност.

— Да не говорите за терористи?

— Вероятно. Екипът ще проникне вътре, ще освободи заложниците, ако се налага, ще неутрализира нежеланите елементи, ще изолира учените и ще ги изведе навън.

— Ще неутрализира нежеланите елементи ли? Искате да кажете ще стреля по хора, така ли?

— Ако се наложи.

— Майтапите се.

— Не, господине — намръщи се Дорфлър.

— Събудихте ме посред нощ, за да участвам в акция на командосите? Съжалявам господин Дорфлър, но аз не съм Бърн Улф, който ви трябва.

— Не бива изобщо да се тревожите, господин Улф. Прикрепил съм към вас водач. Агент Милър. Напълно благонадежден. Той ще бъде до вас и ще ви направлява на всяка стъпка. След като подсигуримястото, ще ви доведе и ще изпълните задачата си.

— И каква е тя?

— Да изключите Изабела.

От едно високо място в долината Накаи Нелсън Бигей огледа комплекса на Изабела със стар военен бинокъл. Един хеликоптер прелетя ниско над типито, а шумът от двигателите му заглуши техния ритуал на Благословения път и разтърси типито като пясъчна вихрушка. Бигей и Беченти се бяха покатерили нагоре по склона, за да имат по-добра видимост, и видяха хеликоптерът да каца на пистата само на километър и половина от тях.

— Заради нас ли са дошли? — попита Беченти.

— Нямам представа — отговори Бигей, без да престава да наблюдава. От чопъра излизаха въоръжени мъже. Влязоха с взлом в хангара и изкараха оттам двата джипа и започнаха да ги товарят с оборудване.

— Не мисля, че има нещо общо с нас — поклати глава Бигей.

— Сигурен ли си? — като че ли разочаровано попита Беченти.

— Не съм сигурен. По-добре да отидем да погледнем отблизо. — Стрелна с поглед Беченти и забеляза трескавото нетърпение в погледа му. Бигей постави ръка на рамото му: — Само спокойно, ясно?

53.

Стантън Локууд вдигна маншета си и погледна ролекса си. Два без петнайсет. В полунощ президентът бе издал заповед на екипа на ФБР за спасяване на заложници и операцията вече беше в разгара си. Преди няколко минути екипът беше кацнал на пистата. В момента прехвърляха оборудването си в джиповете, за да изминат с тях осемстотинте метра до охраняваната зона на ръба на канарата, точно над входа на Бункера.

Обстановката в Овалния кабинет беше напрегната. Секретарката на президента, Джийн, която непрекъснато водеше стенографски бележки, тръсна напрегнатата си ръка.

— Натоварили са първия джип — каза директорът на ФБР, който текущо осведомяваше президента. — Все още никой не се вижда. Хората са долу, в Бункера, както предполагахме.

— Не успяхте ли да установите връзка с тях?

— Не. Комуникацията между пистата и бункера е преустановена.

Локууд се размърда на стола си. Потърси мислено някакво логично обяснение. Нямахме такова.

Вратата на залата за спешни съвещания се отвори и вътре влезе Роджър Мортън, понесъл няколко листа хартия. Локууд го проследи с поглед. Никога не го беше харесвал, но сега направо го ненавиждаше с неговите очила с рогови рамки, с безупречния му костюм и с вратовръзка, която изглеждаше като залепена за ризата му. Мортън беше типичният оперативен служител от Вашингтон. С такива горчиви мисли наблюдава как Мортън се съветва с президента — двамата почти бяха допрели глави и разглеждаха листа. Направиха знак на Галдън да се приближи и тримата продължително изучаваха документа.

Президентът вдигна поглед към Локууд:

— Стан, ела да видиш това.

Локууд се изправи и се присъедини към групата. Президентът му подаде разпечатания имейл. Локууд зачете: „Братя християни...“

— Има го навсякъде в интернет — обади се Мортън още преди Локууд да успее да дочете текста. — Наистина навсякъде.

Локууд поклати глава и остави листа на масата.

— Потискащо е, че такова средновековно мислене може да съществува в Америка през двайсет и първи век.

Президентът впери поглед в него.

— Писмото е не просто „потискащо“, Стан. То призовава за военно нападение над американска правителствена база.

— Господин Президент, лично аз не го приемам за сериозно. В писмото няма никакви указания, никакъв план за действие, няма сборен пункт. Просто въздух под налягане. Такива неща се разпространяват по мрежата всекидневно. Вижте само колко много хора четат поредицата „Изоставени“. Но не сте ги видели да излизат на улицата.

Мортън го изглежда с пасивна враждебност.

— Локууд, това писмо е разпратено до десетки хиляди интернет страници. Циркулира като лудо. Длъжни сме да го приемем сериозно.

Президентът въздъхна:

— Стан, иска ми се да гледах оптимистично като теб на цялото положение. Само че това писмо, и то след онази проповед... — поклати глава той. — Трябва да се подготвим за най-лошото.

Галдън прочисти гърлото си и каза:

— Хората, които са убедени, че наближава края на света, може да са склонни да направят нещо прибързано. И дори да прибегнат до насилие.

— Християнството е ненасилствена религия — каза Локууд.

— Не оспорваме ничия религиозна вяра, Стан — остро заяви президентът.

Въпреки това Локууд се запита как човек може да помири християнската концепция за ненасилие с идеите, изразени в Откровение на свети Йоан, цитирани толкова свободно в писмото. Обаче подмина тази мисъл.

— Всички ние тук трябва да разберем — продължи президентът, — че това е деликатна област, в която хората лесно се обиждат. — Той хвърли писмото върху масата и се обърна към директора на Службата за вътрешна сигурност. — Къде се намира най-близката част на Националната гвардия?

— В лагера Навахо в Белмонт, северно от Флагстаф.

— На какво разстояние от Червеното плато?

— На около двеста километра.

— Мобилизирайте ги и ги откарайте с хеликоптери на Червеното плато като подкрепление.

— Слушам, сър. За жалост половината състав е в чужбина, а оборудването и хеликоптерът им не са, каквито би ни се искали за такава операция.

— За колко време можете да оборудвате напълно частта?

— Можем да докараме оборудване и хора от Финикс и военновъздушната база Нелис. Може да отнеме от три до пет часа, ако действаме стегнато.

— Пет са твърде много. Направете каквото успеете за три часа. Искам да са във въздуха до пет без петнайсет.

— Пет без петнайсет — повтори шефът на националната сигурност. — Слушам, господин Президент.

— Без много шум осведомете щатската полиция в Аризона да удвои патрулите и да докладва за необикновен трафик по главните и второстепенните пътища около индианския резерват на навахо. И да бъдат готови бързо да блокират пътищата.

— Слушам, господин Президент.

— В Пиньон има полицейски участък на племенната полиция на навахо, само на трийсетина километра от Червеното плато — обади се Локууд.

— Чудесно. Накарайте ги да изпратят патрул на пътя към червеното плато и да проверят какво е положението.

— Много добре, сър.

— Искам всичко да се върши тихо. Ако реагираме прекалено силно, правозащитните християнски организации ще ни изритат като футболна топка. Ще ни обвинят, че сме антихристиянски настроени, че мразим Исус, че всяваме страх — в състояние са да кажат какво ли не.

— Президентът обходи с поглед стаята: — Някакви други препоръки?

Нямаше.

— Надявам се да си прав — обърна се той към Локууд. — Един Бог знае дали в този момент десетки хиляди идиоти не са на път за Червеното плато.

54.

Форд усети как потта се стича по главата му. На Мостика ставаше се по-горещо, въпреки че климатичната инсталация работеше на пълна мощност. Изабела бръмчеше и напяваше, а стените вибрираха. Той погледна към Кейт, но тя бе съсредоточила вниманието си изцяло върху екрана на Визуализатора.

Когато вселената достигне състояние на максимална ентропия, което е топлинната смърт на вселената, тогава универсалното обработване на информация ще спре. Аз ще умра.

— Това неизбежно ли е, или има някакъв начин да го предотвратим? — попита Хейзълиъс.

Точно на този въпрос трябва да намерите отговор.

— Значи това е върховната цел на съществуването? — попита Форд. — Да се справи с тази загадъчна топлинна смърт? Звучи като от научнофантастичен роман.

Осуетяването на топлинната смърт е само една от стъпките по пътя.

— По пътя към какво? — попита Хейзълиъс.

То ще даде на вселената пълното време да се осмисли в окончателното състояние.

— Какво е това окончателно състояние?

Не знам. Няма да е нещо, което вие или аз бихме могли да си представим.

— Спомена за „пълно време“ — обади се Едълстайн. — Колко точно е дълго това?

Ще бъдат брой години, равни на десет факториела, повдигнати на степен десет факториела, повдигнато на степен десет факториела, повдигнато на степен десет факториела, това степенно съотношение повторено 10 на 83-та брой пъти, а полученото в резултат число, повдигнато на собствената си факториелна степен 10 на 47-ма пъти като по-горе. С помощта на вашия математически запис това число — първото божествено число е:

$(10!! \uparrow \uparrow 110^{83}), [(10!! \uparrow \uparrow 110^{83})!! \uparrow \uparrow 110^{47}]$

Това е продължителността на времето в години, което ще е нужно на вселената да се осмисли в окончателното състояние, да стигне до окончателния отговор.

— Това е абсурдно голямо число!

Просто капка в огромния океан на безкрая.

— А къде е ролята на морала, на нравствеността в тази твоя прекрасна нова вселена? — попита Форд. — Или на спасението и на опрощаването на греховете?

Пак повтарям: отделеността е само илюзия. Човешките същества са като клетките в тялото. Клетките умират, но тялото продължава да живее. Омразата, жестокостта, войната и геноцидът приличат повече на автоимунни заболявания в резултат от така нареченото от вас „зло“. Тази представа за свързаност, която ви предлагам, осигурява богато нравствено поле за действие, в което алтруизмът, състраданието и взаимната отговорност играят основна роля. Съдбата ви е една и съща. Човешките същества или ще се съхранят заедно, или ще умрат поотделно. Никой не може да бъде спасен, защото никой не е изгубен. Никой не е опростен, защото никой не е обвинен.

— Ами обещаният от Бога по-добър свят?

Различните ви представи за рая са удивително глупави.

— Извинявай, но спасението е всичко друго, но не и глупаво.

Представата за духовна пълнота, която ви предлагам, е неизмеримо по-велика от който и да е рай, мечтан на земята.

— Ами душата? Отричаш ли съществуването на безсмъртна душа?

— Уайман, моля те! — възкликна Хейзълиъс. — Губиш времето на всички ни с тези нелепи теологични въпроси.

— Извинявай, но според мен тези въпроси са важни — намеси се Кейт. — Такива въпроси биха задали хората — и е по-добре ние да можем да им отговорим.

„Ние ли?“, помисли си Форд. Кого ли имаше предвид Кейт?

Информацията никога не се губи. След смъртта на тялото информацията, създадена от настоящия живот, се променя по форма и структури, но никога не се губи. Смъртта е информационен преход. Не се страхувайте от нея.

— Губим ли самоличността си след смъртта? — попита Форд.

Не скърбете за загубата. От това силно чувство за индивидуалност, което е толкова необходимо за еволюцията, произтичат много от качествата, които неизбежно съпътстват човешкото съществуване: добри и лоши — страх, болка, страдание и самота, а също и любов, щастие и състрадание. Ето защо трябва да избягате от биохимическото си съществуване. Когато се освободите от тиранията на плътта, ще вземете със себе си доброто — любовта, щастieto, състраданието и алтруизма. И ще оставите лошото.

— Не ме въодушевява особено мисълта, че малките квантови флуктуации, предизвикани от съществуването ми, ще ми осигурят безсмъртие — саркастично заяви Форд.

Би трябвало да намериш голяма утеха в този възглед за живота. Информацията във вселената не може да бъде унищожена. Нито една стъпка, нито един спомен, нито една мъка в живота ти не е забравена. Ти като индивид ще изчезнеш в бурята на времето, молекулите ти ще се пръснат. Но кой си бил, какво си правил, как си живял завинаги ще остане част от вселенската информация.

— Извинявай, но това ми звучи твърде механично, твърде бездушно — да се говори за съществуването като за „информация“.

Наречи го мечтание, ако предпочиташ, или желание, воля, мислене. Всичко, което виждаш, е част от невъобразимо грамадна и красива обработка на информацията — от първите изговорени от бебето думи до колапса на звезда в черна дупка. Вселената ни е величествено обработване на информация, което като се започне от един-единствен много прост атом, протича тринайсет милиарда години. Вие сте едва в началото на приключението! Когато намерите начин да прехвърлите собствения си ограничен от плътта мисловен процес върху други естествени квантови системи, ще започнете да контролирате обработването на информацията. Ще започнете да проумявате нейната красота и съвършенство.

— Ако всичко е обработка на информация, тогава какво е предназначението на интелекта? На разума?

Интелектът съществува навсякъде около нас, дори в неживите процеси. Една гръмотевична буря е много по-сложна обработка на информация, отколкото е човешкият ум. Тя е по свой собствен начин интелигентна.

— Гръмотевичната буря няма съзнание. Човешкият ум осъзнава личността. Той е съзнателен. Това е разликата и тя съвсем не е незначителна.

Не ви ли казах вече, че самото съзнание за индивидуалност е илюзия, артефакт на еволюцията? Разликата не е дори незначителна.

— Една климатична система не е креативна. Тя не прави избор. Не може да мисли. Тя е просто механично разгръщане на сили.

А откъде знаете, че и вие не сте механично разгръщане на сили? Подобно на ума и климатичната система има сложни химически, електрически и механични качества. Тя мисли. Тя твори. Нейните мисли са различни от вашите. Човешкото същество създава сложност, като пише роман на хартия, а климатичната система създава сложност, като изписва вълни на повърхността на океана. Каква е разликата между информацията, съдържаща се в думите на един роман, и информацията, пренасяна от вълните на океана? Заслушайте се, и вълните ще ви заговорят, и уверявам ви, някой ден ще напишете мислите си на повърхността на океана.

— И каква информация обработва вселената? — сърдито продължи Инес. — Какъв е този огромен проблем, който се опитва да разреши?

Това е най-голямата и най-чудната от всички загадки.

— Сигнал за тревога — обади се Уордлоу. — Имаме нарушител.

— Не ми казвай, че онзи проповедник пак се е върнал — извърна се Хейзлиъс.

— Не, не... Боже, не. Доктор Хейзлиъс, най-добре елате да видите.

Форд и останалите последваха Хейзлиъс до компютъра на охраната. Надникнаха над рамото на Уордлоу към стената с монитори.

— Какво е това, по дяволите? — попита Хейзлиъс.

Уордлоу натисна няколко клавиша.

— Не трябваше да следя какво дърдори онова шантаво нещо на екрана. Ето, връщам записа. Тук започва. Хеликоптер... военен „Блек Хоук“ UH-60A каца на пистата.

Всички стояха и гледаха смаяни. Форд видя как от хеликоптера слизат мъже в тъмни гащеризони и въоръжени.

— Проникват в хангарите — продължи Уордлоу, — вземат джиповете ни. Товарят ги... Сега се блъскат във вратите на охраняваната зона... Това е задействало алармата. Така, оттук вече е в реално време.

Форд наблюдаваше как войниците или каквито там бяха скачат от джиповете и се разпръсват с готови за стрелба оръжия.

— Какво става? Какво правят, по дяволите? — тревожно се провикна Хейзълиъс.

— Очертават класически периметър за нападение — отговори Уордлоу.

— Нападение ли? Срещу кого?

— Срещу нас.

55.

Ръс Еди клечеше зад една хвойна и надничаше към оградената охранявана зона. Облечените в черно мъже бяха съборили оградата и сега поставяха прожектори и разтоварваха оборудване от двата джипа. Не се съмняваше, че тези хора са изпратени да охраняват Изабела в отговор на неговото писмо. Съвпадението беше твърде голямо, за да е иначе. Полувоенни части на Новия световен ред, пристигнали с черни хеликоптери, точно както беше предсказал Марк Кьорнке.

Еди знаеше, че писмото му е стигнало до хората на власт.

Постара се да запомни колко са хората, какви оръжия и оборудване носят и записа всичко в малката тетрадка.

Войниците приключиха с навързването на портативните прожектори и мястото се обля в бяла светлина. Еди се дръпна назад в сенките и се оттегли към пътя. Беше видял достатъчно. Скоро щеше да започне да пристига армията на Бога и той трябваше да я организира.

Докато се връщаше към отдалечения край на платото, където Дъгуей излизаше на върха, в главата му започна да се оформя план. Най-напред се нуждаеха от място за паркиране и за сбор, достатъчно далеч от Изабела, за да могат да се събират, без да бъдат забелязани. Трябваше да се групират, да се организират и след това да нападнат. Всъщност точно от горната страна на Дъгуей, на около пет километра от Изабела, имаше голяма открита каменна площадка, която бе подходящо място.

Погледна часовника си: единайсет и четирийсет и пет. Беше изпратил имейла преди два часа. Хората щяха да започнат да пристигат всеки момент. Затича се по средата на пътя, за да пресрещне пристигащо превозно средство.

На около осемстотин метра от Дъгуей чу боботенето на мотор. Над върха на платото се появи един-единствен фар, който бързо се движеше към него. Фарът се показва, лъчът освети Еди, и пред него спря планински мотоциклет, каран от мускулест мъжага с дълга руса коса на опашка, облечен с разкопчано дънково яке с отрязани ръкави и

без риза. Имаше забележително лице, с грубовати черти, но с кинаджийска хубост и с тяло на бог. На шията му на сребърна верижка висеше хеви метъл кръст, който почиваше върху косматите му гърди.

След като мотоциклетът спря, мъжът протегна обутите си в кожени ботуши крака, подпря возилото и се усмихна широко.

— Пастор Еди?

Еди пристъпи напред с разтуптяно сърце.

— Поздравявам те в името на Исус Христос.

Мъжът ритна подпората на мотоциклета, изправи се — беше огромен — и тръгна към Еди с широко разперени ръце. Притисна го в прашната си прегръдка, заля го с миризмата на тялото си и след това отстъпи назад и го стисна сърдечно за раменете.

— Ранди Доук. — Отново прегърна Еди. — О, човече, наистина ли съм пръв?

— Да.

— Не мога да повярвам, че успях. Когато видях писмото ти, скочих на кавазакито и тръгнах от Холбрук. Пресечена местност, после направо през пустинята, през огради — карах като луд. Щях да пристигна по-рано, ама се изтърсих при Второто плато. Не мога да повярвам, че пристигнах. Олеле, човече, не мога да повярвам.

Еди усети прилив на вяра, приток на енергия.

— Е, а сега какво... — огледа се наоколо мъжът.

— Да се помолим. — Стисна грубоватите ръце на Доук и двамата сведоха глава. — Всемогъщи Боже, моля те да ни обградиш с Твоите ангели, крило до крило, извадили мечовете си, за да ни бранят, да водят нас, Твоите слуги, към победа над Антихриста. В името на нашия Бог Исус Христос. Амин.

— Амин, братко.

Мъжът имаше дълбок и звучен глас, който подежда успокоително и магнетично на Еди. Този мъж знаеше как да постъпи в каквото и да е положение.

Доук се върна при мотора си, извади пушка от повесен на седалката кожен калъф и я праметна през рамо. Извади патрондаш, пълен с патрони, и го праметна през другото си рамо, което му придаде вид на партизанин от едно време. Стрелна Еди с усмивка и отдаде чест:

— Брат Ранди се явява на служба в армията на Бог!

Приблжиха още фарове — бавно и несигурно. До тях спря прашен джип с открит покрив. От него слязоха мъж и жена на трийсетина години. Еди разтвори ръце и ги прегърна — първо мъжа, после и жената. И двамата заплакаха, а сълзите оставяха следи по прашните им лица:

— Поздрави в името на Христа.

Мъжът беше облечен с прашен делови костюм. Носеше Библия. В колана си беше пъхнал голям кухненски нож. Жената беше забола малки листчета за блузата си, които шумоляха, когато се движеше. Еди видя, че това са стихове и откъси от Библията. „Вярвай и изпълнявай... Идете, научете всички народи... И ето, аз съм с вас през всички дни до свършека на света...“

— Свалих ги набързо от хладилника — каза тя. Бръкна в джипа и извади бейзболна бухалка.

— Много дълго се молихме, но не можахме да решим — обясни мъжът, — дали Бог иска да се борим посредством словото му, или иска да използваме истински оръжия.

Стояха пред Еди и чакаха нареждания.

— Съвсем сигурно е — каза Еди, — очаква ни битка. Истинска битка.

— Радвам се, че взехме това.

— Много хора ще дойдат по този път — продължи Еди. — Вероятно хиляди. Трябва ни място, където да съберем всички и да се подготвим. Сборен пункт. Ето там, вдясно — Той посочи към широката площадка от гладък камък и пясък, която бледнееше на светлината на наклонената луна, надигаща се над платото. — Ранди, Бог неслучайно те е изпратил при мен пръв. Ти ще бъдеш дясната ми ръка. Моят пълководец. Двамата с теб ще съберем всички ето там и ще планираме... нападението си. — Трудно му беше да произнесе думата сега, когато всичко вече беше реалност.

Ранди кимна отривисто, без да продума. Еди забеляза влага в очите му. Дълбоко се трогна.

— Вие двамата трябва да блокирате пътя с джипа си, за да не допуснете някой да отиде при Изабела. Нуждаем се от елемента на изненадата. Насочвайте всички встрани от пътя и ги накарайте да паркират на откритото място там. Двамата с Ранди ще бъдем на онова

възвишение. И ще чакаме. Няма да нападнем Изабела, докато не разполагаме с достатъчно сили.

Още фарове се появиха в края на Дъгуей.

— Изабела се намира на около пет километра по пътя. Трябва да си кротуваме, докато не стане време да действаме. Постарайте се да няма случайни изстрели или дръпнати предпазители. Антихристът не трябва да знае, че приближаваме, докато не наберем достатъчно численост.

— Амин — казаха те.

Еди се усмихна. Амин.

56.

В два часа през нощта преподобният Дон Спейтс седеше зад бюрото си в своя кабинет зад Сребърната катедрала. Няколко часа преди това бе звъннал на Чарлс и на секретарката си в домовете им и ги бе извикал да дойдат и да поемат обажданията и имейлите. Имаше пред себе си купчина имейли, които Чарлс беше подбрал, преди сървърите да рухнат. До тях стоеше купчината съобщения от обаждания по телефона. Чуваше как телефонът не спира да звъни в предния кабинет.

Спейтс се опитваше да осмисли изключително важното нещо, което се бе случило.

Леко почукване на вратата и секретарката му влезе с прясно кафе. Постави на масата заедно с порцеланова чиния с орехова бисквита.

— Не искам бисквитата.

— Добре, преподобни.

— И престани да отговаряш на обажданията. Изключи го.

— Добре, преподобни.

Чинийката и бисквитата изчезнаха заедно със секретарката. Той раздразнено я наблюдаваше как се оттегля. Косата ѝ не беше бухнала и лъскава както обикновено, роклята ѝ беше измачкана, а без грим си личеше ясно колко е невзрачна. Сигурно си е била легнала, когато ѝ бе позвънил, но въпреки това би трябвало да се постарее малко повече.

Когато вратата се затвори, Спейтс извади бутилка водка от едно заключено чекмедже и сипа малко в кафето си. След това отново се обърна км компютъра. Интернет страницата му също не бе издържала на огромния брой съобщения, а сега явно и цялата мрежа вече се задъхваше. Той с мъка успя да прегледа обичайните християнски сайтове. Някои от големите като raptureready.com също се бяха сринали. Други работеха бавно като костенурки. Писмото на Еди бе вдигнало удивителна шумотевица. Малкото християнски стаи за

разговор, които все още действаха, бяха пълни с изпаднали в истерия хора. Мнозина заявяваха, че заминават в отговор на призива му.

Спейтс се потеше обилно, въпреки че в стаята беше хладно, кожата под яката го сърбеше. Писмото на Еди, което сигурно беше прочел вече двайсет пъти, го беше уплашило. Писмото представляваше призив за изпълнено с насилие нападение над американско правителствено съоръжение, а името на Спейтс се споменаваше вътре. Естествено, щяха да обвинят него. От друга страна, размишляваше Спейтс, тази мащабна проява на християнска мощ, на християнска ярост може пък да беше за добро. Вече твърде дълго християните бяха дискриминирани в собствената си страна, бяха пренебрегвани, изтласквани встрани и подлагани на присмех. Независимо дали имаше основание или не, шумотевицата щеше да разбуди Америка. Политиците и правителството най-сетне щяха да прозрат мощта на християнското мнозинство. А той, Спейтс, беше предизвикал тази революция. Робъртсън, Фалуел, Суагарт — през всички години, докато проповядваха и въпреки цялата си власт и пари нито един не бе предизвикал нещо подобно.

Спейтс сърфира из мрежата, търсейки информация, но попадна само на язвителност, на ярост и на истерия. И на хиляди копия от писмото.

Внезапно в съзнанието му нахлу нова и тревожна мисъл, докато преглеждаше писмото за двайсети път.

Ами ако Еди имаше право?

Внезапно усети студена тръпка. Не беше готов да се откаже от живота си. Не можеше да понесе мисълта, че всичките му пари, цялата му власт, катедралата му, телевизионните му проповеди ще свършат — че всичко ще приключи, още преди да е започнало.

Веднага след тази го споходи и друга, още по-тревожна мисъл: каква присъда щеше да получи той в този велик и славен ден на Бога? Беше ли истински праведен пред Бога? Всички грехове на Спейтс се надигнаха зловещо насреща му. Лъжите, гуляите, предателствата, жените и лъскавите подаръци, които им беше купувал с дарения от вярващите. И най-ужасяващото бе, че си спомни как неведнъж се бе улавял да изпитва похотлива страст към някое момче от улицата. Всички тези грехове, малки и големи, нахлуха от окрайнините на съзнанието му и крещяха да бъдат забелязани и преосмислени.

Завладя го страх, вина и отчаяние. Бог виждаше всичко. Всичко. Моля те, Господи, моля те, прости на мен, твоя недостоеен слуга, молеше се той отново и отново, докато с огромно усилие на волята не изтласка греховете си обратно в някоя тъмна пещера на съзнанието си. Бог вече му бе простил, защо се тревожеше толкова?

Пък и това не можеше да бъде Второто пришествие. Какво си въобразяваше той, по дяволите? Еди беше откачалка. Разбира се, че беше. Спейтс го разбра още когато за пръв път чу този писклив и накъсан глас по телефона. Всеки, който живее наред пустинята сред банда индианци на стотина километра от свестен ресторант със сигурност е луд.

Отново прочете писмото на този човек, търсейки признаци на лудост, но отново го заля вълна от ужас. Писмото беше смислено. Беше въздействащо. Това не бяха лудешки брътвежи. А най-тревожно от всичко беше изчислението, че сумата от числата на буквите в „Аризона“ и „Изабела“ е 666.

Боже, как се потеше! Отвори стъклената вратичка на библиотеката от черешово дърво, извади една дебела книга и отвори на таблиците с гематрия. Провери еврейските букви и си записа численото им съответствие на лист хартия. Докато работеше, установи, че Еди е написал някои от еврейските букви погрешно, а на други е приписал грешни стойности.

Сложи точните стойности и ги сумира с трепереща ръка. Нито една от думите не даваше сума 666.

Облегна се и въздъхна облекчено. Всичко беше един фарс, точно както бе допускал. Изпита усещането, че се е спуснал ангел небесен и го вдигнал над горящото езеро. Извади ленена кърпа от джоба си и попи потта около веждите и от челото си.

Тревогата отново го завладя. Бог може и да бе пощадил него, но щяха ли да го пощадят медиите? А правителството? Възможно ли бе да го обвинят в подстрекаване към насилие? Или в нещо по-лошо? Най-добре да измъкне адвоката си от леглото, докато все още е възможно. Трябваше да има начин да отклони обвиненията към Кроули. В крайна сметка Кроули беше започнал всичко.

Дръпна яката си и се опита да пусне малко въздух към горещата и лепкава шия. Грешка бе да въвлече в цялата работа лудия пастор Еди. Този човек беше непредсказуем. Глупаво, глупаво, глупаво.

Натисна копчето на интеркома.

— Чарлс, трябваш ми.

Обикновено стриктният млад мъж не се появи.

— Чарлс? Трябваш ми.

Вместо Чарлс вратата отвори секретарката му. Изглеждаше поизмъчена от когато и да било.

— Чарлс замина — каза тя с равен глас.

— Не съм го пускал да заминава.

— Замина за Изабела.

Спейтс впери поглед в нея от мястото си. Не можеше да повярва. Чарлс?

— Тръгна преди десетина минути. Каза, че Бог го е призовал и излезе.

— Ама че работа! — тропна с ръка Спейтс по бюрото си. След това забеляза, че тя е с шапка и държи чантата си. — Не ми казвай, че и ти ще последваш този глупак!

— Не, прибирам се у дома — отговори тя.

— Съжалявам, но това не е възможно. Трябваш ми тук до края на нощта. Свържи се с адвоката ми Ролф Добсън. Кажи му да дойде тук веднага. Имам проблем, ако не си забелязала.

— Не.

— Не? Какво не? Какво означава това?

— Означава, че вече не искам да работя за вас, господин Спейтс.

— Какви ги говориш?

Тя стисна с две ръце чантичката си пред корема сякаш за защита.

— Защото вие сте достойно за презрение човешко същество. — Обърна се сковано и си тръгна.

Спейтс чу тихия звук от внимателното затваряне на врата и после настана тишина.

Седна зад бюрото си, сам, облян в пот — и много, много уплашен.

57.

Думата „нападение“ увисна тежко във въздуха. Всички се струпваха и наблюдаваха главния охранителен монитор. Там на живо пристигаше образът от поставена под голям ъгъл камера върху асансьора и се виждаше от птичи поглед случващото се. На ръба на скалите над Изабела Форд различи група от мъже в черни екипи, които опъваха въжета и струпваха екипировка и оръжия. Явно се готвеха да се спуснат долу по въжетата. Кейт застана до Форд и отново го хвана за ръката. Нейната беше потна и трепереше.

Джордж Инес наруши ужасеното мълчание:

— Нападение ли? Но защо, по дяволите?

— Не са успели да се свържат с нас — обясни Уордлоу. — И това е реакцията им.

— Това е невероятно прекалено.

Уордлоу се обърна към Долби:

— Кен, трябва веднага да възобновим връзките и да сложим край на това.

— Не мога да направя нищо, без да изключа Изабела. Както много добре знаеш, Изабела е напълно предпазена от външния свят. Програмата просто няма да ни позволи да включи системата за комуникация, докато не спрем Изабела.

— Рестартирай главния компютър и прехвърли контрола на сървърите.

— Ще е нужен почти час за прехвърлянето и преконфигурирането на основната рамка.

Уордлоу изруга:

— Добре тогава, ще се кача горе и лично ще им обясня какво е положението — каза той и се запъти към вратата.

— Нищо подобно няма да правиш — каза Хейзълиъс.

— Сър, не разбирам — втренчи се в него Уордлоу.

Хейзълиъс посочи безмълвно зад Уордлоу към екрана горе. Беше се появило ново съобщение.

Имаме съвсем малко време. Трябва да ви съобщя нещо изключително важно.

Уордлоу погледна Хейзълиъс паникьосан. Очите му шареха към екраните на системата за сигурност и обратно.

— Не можем да ги задържим навън, сър. Трябва да отворя вратата.

— Тони — поде Хейзълиъс тихо и напрегнато, — само за миг помисли какво се случва тук. Ако отвориш вратата, този разговор с... Бог или каквото е това нещо ще свърши.

Адамовата ябълка на Уордлоу изпъкна, когато той преглътна.

— Бог ли?

— Точно така, Тони. Бог. Тази вероятност е съвсем реална. Осъществихме контакт с Бог, освен ако не е Бог, който е много по-голям и по-непознаваем от всичко, което си е представяло човечеството.

Никой не проговори.

Хейзълиъс продължи тихо и напрегнато:

— Тони, можем да си спечелим малко време, без да ни струва нищо. Ще им кажем, че вратата не работи, че системите за връзка са се изключили и компютърът се е сринал. Можем да го изиграем. Ще държим вратите затворени и въпреки това ще успеем да се измъкнем без сериозни обвинения.

— Те имат взривен комплект. Ще взривят вратата — каза Уордлоу с напрегнат и хрипящ глас.

— Нека — отвърна Хейзълиъс. Леко стисна рамото на Уордлоу, разтърси го приятелски, сякаш за да го разбуди. — Тони, Тони. Възможно е да разговаряме с Бога. Разбираш ли?

— Разбирам — отвърна Уордлоу тихо.

— Ще им отнеме известно време да преодолеят титановата врата — той се огледа наоколо. — Всички единни ли сме? — Погледът му обходи стаята и се спря на Форд. Явно забеляза скептицизма в очите му. — Уайман?

— Смаян съм, че допускаш вероятността да разговаряме с Бога — каза Форд.

— Ако не е Бог, тогава кой е? — попита Хейзълиъс.

Форд огледа останалите. Питаше се кой друг забелязваше, че Хейзълиъс най-накрая е изгубил контрол.

— Каквото твърдиш от самото начало. Измама. Саботаж.

— Ако смяташ така, Уайман, съжалявам за теб — внезапно се обади Мелиса Коркоран.

Форд се извърна към нея смаян. На лицето ѝ бе изписано ново изражение, което го възпря. Вече я нямаше неуверената млада жена, която неуморно търси обич. Изглеждаше сияйно спокойна, а в очите ѝ гореше самоувереност.

— И ти ли смяташ, че е Бог? — невярващо попита Форд.

— Не знам защо си толкова учуден — отговори тя. — Не вярваш ли в Бога?

— Да, но не в този Бог.

— Откъде знаеш?

Форд се поколеба:

— Хайде стига! Бог никога не би се свързал с нас по този налудничав начин.

— Да не мислиш, че е по-малко налудничаво Бог да оплоди девственица, която да роди син, който на свой ред да донесе посланието му на земята?

Форд направо не вярваше на ушите си.

— Казвам ти, това не е Бог.

Коркоран поклати глава.

— Уайман, не разбираш ли какво става тук? Не схващаш ли? Направихме най-великото откритие на всички времена — открихме Бог.

Форд огледа групата. Най-накрая погледът му прикова Кейт, която стоеше до него. Двамата се вгледаха за дълго един в друг. Той не можеше да повярва на очите си: нейните очи преливаха от чувства. Тя стисна ръката му, пусна я и се усмихна:

— Съжалявам, Уайман. Знаеш ли, двете с Мелиса невинаги се разбираме. Но сега... ами... — тя се пресегна и стисна ръката на Коркоран, — съм съгласна с нея.

Форд гледаше невярващо двете внезапно обединили се противнички.

— Как е възможно рационално човешко същество да смята, че това... нещо — посочи той към екрана — е Бог?

— Учудвам се, че ти не го разбираш — отговори Кейт със спокоен глас. — Разгледай свидетелствата. Дупката в пространство-

времето. Тя е истинска. Аз лично направих изчисленията. Това е като тръба или тунел в паралелна вселена — вселена, която съществува непосредствено близо до нашата, невероятно близо, почти се докосват, и двете вселени приличат на листове хартия, които са били свити на топка. Ние само пробихме дупка в своя къс хартия и оттам се показва мъничко парченце от съседната топка. А тази паралелна вселена е мястото, където... живее Бог.

— Кейт, не може да говориш сериозно.

— Уайман, забрави всичко останало и просто слушай думите. Само думите. За пръв път през живота си наистина чувам изречена простата истина. Като камбанен звън след години тишина. Казаното от това... от Бога е невероятно вярно.

Форд се огледа в кръглото помещение и очите му се впериха в Едълстайн, вечния скептик. Тъмните и победоносни очи на мъжа отговориха на погледа му.

— Алан, помогни ми.

— Аз никога не съм търсил Бог — отвърна Едълстайн. — През целия си живот съм бил категоричен атеист. Не съм се нуждаел от Бог — нито преди, нито за в бъдеще.

— Най-накрая някой да е съгласен с мен — каза Форд с облекчение.

Едълстайн се усмихна.

— Коего прави покръстването ми още по-показателно.

— Покръстването ти ли?

— Точно така.

— Ти... вярваш?

— Разбира се. Аз съм математик. Живея и умирам съгласно логиката. А съгласно логиката, това, което ни говори, е някаква висша сила. Наречи го Бог, наречи го Примум мобиле, наречи го Велик дух, наречи го както искаш.

— Аз го наричам измама.

— И къде са ти доказателствата? Нито един програмист досега не е написал код, който да е издържал теста на Тюринг. Досега не е построен и компютър, способен на истински изкуствен интелект — дори суперкомпютърния мозък на Изабела. Не можеш да обясниш откъде той знаеше намислените от Кейт числа или имената на Грегъри. И което е най-важно, и аз като Кейт открих дълбока истина в думите

му. Ако не е Бог, тогава е високо интелигентна същина от тази или от друга вселена и поради това е свръхестествена. Да, приемам го за чиста монета. Печели най-простото обяснение. Бръсначът на Окам^[1].

— Освен това — каза Чън, — данните идват право от С-нула. Как ще обясниш това?

Форд огледа и останалите — от красивото абаносово лице на Долби, мокро от сълзи, до треперещото като в делириум тяло на Джули Тибодо... „Невероятно — помисли си Форд. — Погледни ги. Те всички го вярват!“ Лицето на Майкъл Чечини, обикновено напълно безизразно, сега бе оживено, сияеше... Рей Чън... Харлан Сейнт Винсът... Джордж Инес... всички. Дори Уордлоу, който в тази кризисна ситуация с охраната не следеше мониторите си, а бе вперил поглед в Хейзълиъс с робско и сервилно възхищение.

Явно бе пропуснал тъмна и тревожна динамика в екипа, съществувала през цялото време. И Кейт, особено Кейт.

— Уайман, Уайман — успокоително каза Хейзълиъс, — ти си емоционален. Ние мислим. Това умеем най-добре.

Форд направи крачка назад.

— Тук не става дума за Бог. Това е просто някакъв хакер, който ви казва онова, което искате да чуете. И вие се хващате.

— Хващаме се, защото е истина — отговори Хейзълиъс. — Знам го с интелекта си и с мозъка на костите си. Погледни ни: мен, Алан, Кейт, Рей, Кен — всички нас. Възможно ли е всички да грешим? Научният скептицизъм е в кръвта ни. Наситени сме с него. Никой не може да ни обвини в лековерие. Какво те прави по-далновиден от нас?

Форд не можеше да отговори.

— Губим ценно време — каза Хейзълиъс. Обърна се спокойно към екрана и каза: — Продължавай, моля те. Имаш пълното ни внимание.

Възможно ли бе да са прави? Възможно ли бе да е Бог? Форд отново се обърна към текстовото съобщение на екрана, обзет от мрачно предчувствие и от страха, че всеки миг ще загуби разсъдъка си.

[1] Уилям от Окам — английски францискански монах, философ от 14 в., формулирал принципа за „Бръснача на Окам“ (или Закон за икономията), според който най-простото обяснение на даден проблем е най-доброто обяснение. — Бел.ред. ↑

58.

От мястото си на ръба на сборния пункт, застанал редом до Доук, Еди наблюдаваше потока от пристигащи превозни средства. През последния час неколкостотин возила се бяха изнизали през Дъгуей — байкове, всъдеходи, джипове, пикапи, мотоциклети и автомобили. Пристигащите разказваха за пречки и препятствия. Полицията беше блокирала И-40, шосе 89 през Сивата планина и шосе 160 в Кау Спрингс, но вярващите бяха успели да намерят заобиколни пътища из лабиринта от черни пътеки, които прекосяваха резервата.

Превозните средства бяха паркирани безредно точно до върха на Дъгуей, но според Еди нямаше значение как бяха спрели. Никой нямаше да си тръгне. Щяха да се приберат у дома по друг път — чрез възнесението.

Понякога пристигащата орда изглеждаше анархична — високи гласове, ревящи бебета, пияници и дори дрогирани хора. Но пристигналите по-рано, посрещаха и организираха новодошлите с молитва и с цитати от Светото писание. Най-малко хиляда вярващи се бяха събрали на откритото място пред това възвишение и чакаха нареждания. Мнозина носеха Библии и кръстове. Някои имаха пушки и пистолети. Други бяха взели първото попаднало им оръжие — от метални тигани и кухненски ножове до огромни чукове, брадви, мачете и градинарски куки, момчетата имаха прашки, газови пистолети и бейзболни бухалки. Други бяха донесли радиостанции, но Еди ги иззе и ги раздаде на малка група хора, които бе избрал за командващи, а един задържа за себе си.

Еди се учуди колко много деца има — дори майки с кърмачета. Деца на Армагедон? Но замислеше ли се, му се струваше логично. Това беше краят на времето. Всички щяха да отидат на небето заедно.

— Ей, полицейска кола! — смушка го Доук.

Еди проследи жеста му. Сред колите, които се катереха към Дъгуей, се промъкваше и една полицейска кола със светнати фарове.

Еди се обърна към новото си паство. Събралата се тълпа течеше и се вълнуваше, а мърморещите им гласове се сливаха като дъжд. Проблясваха фенерчетата, чуваше се звънтене на метал в метал, дърпах се предпазители, зареждаха се пушки. Един мъж правеше факли от сухи клони на пинии и ги раздаваше на хората. Цареше изключителна дисциплина.

— Опитвам се да измисля какво да им кажа — заяви Еди.

— Трябва да внимаваш, докато говориш с ченгетата — предупреди го Доук.

— Имам предвид проповедта си пред армията на Бога, преди да тръгнем — уточни Еди.

— Да, ама какво ще правиш с онова ченге? — попита Доук. — Колата е само една, обаче има радио. Може да ни създаде неприятности.

Еди наблюдаваше полицейските светлини, учуден, че някои хора дори отбиват встрани, за да пропуснат полицейската кола. Трудно щяха да се откажат от старите навици за подчинение на властта, на правителството. Ето затова щеше да говори. Че отсега нататък трябва да се подчиняват единствено на Бога.

— Качва се по Дъгуей — каза Доук.

Звукът от сирената скоро стигна до върха на платото — най-напред слаб, после по-силен. Кипящата тълпа се сгъсти и се разля пред него в очакване на нареждания. Мнозина се молеха и думите на молитвите им се издигаха в нощния въздух. Групи хора се държаха за ръце, навели глави. До слуха на Еди долетя мелодията на химните. Това му напомни за Проповедта на планината — така си я представяше. Точно така. Ето откъде ще започне своята проповед. „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат синове Божи.“ Не, това не беше подходящ библейски цитат за началото. Трябваше му нещо по-вдъхновяващо: „Горко вам, които населявате земята и морето, защото дяволът е слязъл при вас с голям гняв, като знае, че му остава малко време.“ Антихристът. Върху това трябваше да се съсредоточи. Върху Антихриста. Само няколко думи и щеше да поведе армията си напред.

Колата изкачи хребета, все още притисната между другите коли. Спусна се по асфалтовата лента и спря отстрани на няколкостотин метра от него. Еди видя на вратата емблемата на племенната полиция

на навахо. Прожекторът на покрива обходи района, после се отвори вратата. Отвътре излезе висок индианец, полицаи навахо. Дори от това разстояние Еди разпозна Биа.

Полицаят веднага се оказа заобиколен от хора. Доколкото чуваше Еди, явно подеха спор.

— Какво да правим сега, пастор Ръс? — провикваха се хора.

— Ще чакаме — каза той тихо и волево, толкова различно от обичайния си тон, че се зачуди наистина ли говори самият той. — Бог ще ни покаже пътя.

59.

Лейтенант Биа застана пред тълпата и безпокойството му нарасна. Бяха му съобщили за някакви неразбории на Червеното плато и той бе допуснал, че става дума за протестния поход. Включи се в натовареното движение по пътя към червеното плато. Но като се огледа сега, си даде сметка, че които и да бяха тези хора, те нямаха нищо общо с протестния поход. Носеха оръжия и мечове, кръстове и брадви, Библии и кухненски ножове. Някои бяха нарисували кръст на челото си и по дрехите си. Беше някакво култово сбирще — вероятно свързано с онази телевизионна проповед, за която бе чул да говорят. С облекчение си даде сметка, че има хора от всички раси — чернокожи, азиатци и дори неколцина, които приличаха на навахо или на апачи. Поне не беше Ку-клукс-клан или Арийското общество.

Напъха ризата си под колана, сложи ръце на кръста и огледа тълпата със спокойна усмивка с надеждата да не уплаши никого.

— Имате ли си водач? Някой, с когото мога да поговоря?

Един мъж с избелели джинси и синя работна риза пристъпи напред. Имаше едро лице, загоряло от полска работа, голям корем, къси и дебели ръце, които стърчаха от тялото му, и мазолести длани. Изпод змийския му колан се подаваше стар револвер „Колт“ М1917 с дръжка от слонова кост, а на токата имаше излъскано месингово разпятие.

— Да, имаме водач. Казва се Бог. А ти кой си?

— Лейтенант Биа от племенната полиция. — Нещо го преряза от ненужно войнствения тон на мъжа. Въпреки това реши да се държи спокойно, без конфронтация. — Кой е отговорникът?

— Лейтенант Биа, ще ви попитам само едно: вие християнин ли сте, дошъл да се присъедини към битката?

— Каква битка?

— Армагедон.

За да подчертае думите си, мъжът положи ръка върху дръжката от слонова кост на своя колт.

Биа преглътна. Тълпата го ограда по-плътно. Искаше му се да бе повикал подкрепление по радиостанцията.

— Християнин съм, но не съм чул за никакъв Армагедон.

Тълпата притихна.

— Роден ли сте повторно в светената вода? — продължи мъжът.

Откъм тълпата се разнесе силен ропот. Биа си пое дълбоко въздух. Нямаше смисъл да влиза в религиозни спорове с тези хора. Най-добре да успокои положението.

— Защо не ми обясните за този Армагедон?

— Антихристът е тук. Точно на това плато. Предстои битката на Всемогъщия Бог. Или си с нас, или си против нас. Сега е моментът, решавай.

Биа нямаше представа как да му отговори.

— Сигурно знаете, че това е резерват на навахо и че сте навлезли в собственост на американското правителство.

— Не отговори на въпроса ми.

Тълпата стегна обръча около Биа. Той усети трескавата им възбуда, долови я в мириса на потта им.

— Господине, дръпнете ръка от оръжието — тихо нареди той.

Ръката на мъжа не помръдна.

— Казах да дръпнете ръка от оръжието.

Ръката на мъжа стисна дръжката.

— Или си с нас, или си против нас. Кое от двете? — Мъжът се обърна към тълпата, без да сваля поглед от Биа: — Той не е един от нас. Дошъл е да се сражава на другата страна.

— А ти какво очакваш? — провикна се някой и тълпата поде вика. — А ти какво очакваш?

Биа заотстъпва бавно и спокойно към колата си.

Револверът се показва. Мъжът го насочи към Биа.

— Господине, не съм дошъл да се сражавам с никого — каза Биа.
— Няма абсолютно никаква причина да насочвате към мен оръжие. Свалете го.

Възрастна жена с работни ботуши, със сламена шапка и с набръчкано като стара кожа лице сложи ръка върху ръката на мъжа.

— Джес, не си хаби куршумите. Този човек не е Антихрист. Той е само ченге.

Думата „Антихрист“ се понесе в тълпата. Хората се притиснаха още по-близо до Биа.

— Господине, казах да свалите оръжието.

Мъжът колебливо се подчини.

— Добре, Уайът Ърп, дай ми пистолета. — Жената се пресегна и взе револвера от отпуснатата му ръка, извади патроните и пъкна револвера и патроните в преметнатата си през рамо чанта.

— Тук няма никакъв Антихрист — каза Биа, прикривайки облекчението си. — Това е земя на народа на навахо и вие сте нарушители. А сега, ако имате водач, бих искал да говоря с него. — Веднага щом се добереше до колата си, щеше да повика подкрепление по радиото. И то от Националната гвардия.

— Тук сме като войска на Бога — проехтя нечий глас, — да се борим и да загинем в името на Бога.

Борба. Борба. Борба. Тълпата повтори думата като заклинание.

Мъж с дълга и разделена на две брада пристъпи напред, стиснал камък в ръка, и изкрещя:

— Роден ли си повторно във водата на живота?

Подразнен от заповедническия му тон, Биа отвърна:

— Религията ми не е твоя работа. Пусни камъка, господинчо, защото иначе ще те обвиня в нападение — нареди той и постави ръка на палката си.

Мъжът леко вдигна камъка и се обърна към тълпата:

— Не можем да го пуснем да си върви. Той е ченге. Има радио. Ще предупреди другите. — Мъжът вдигна високо камъка: — Отговори ми!

Биа извади палката си. Замахна и удари с палката ръката на мъжа с все сила. С противен звук костта се строши и камъкът падна на земята.

— Той ми счупи ръката! — провикна се мъжът и падна на колене.

— Разпръснете се и никой друг няма да пострада! — силно се провикна Биа. Направи крачка назад и се облегна на калника на колата си с вдигната палка. Ако успееше да влезе в колата, щеше да има някаква защита — и да повика помощ по радиостанцията.

— Ченгето му счупи ръката! — кресна някакъв мъж и коленичи.

Тълпата се люшна напред с рев. Полетя камък и Биа успя да го избегне. Камъкът се удари глухо в предното стъкло на колата му.

Биа рязко отвори вратата, пхна се вътре и се опита да затвори вратата, но тълпата я задържахше. Грабна радиостанцията и натисна копчето за предаване.

— Обажда се по радиостанцията! — провикна се някой.

Десетки ръце го сграбчиха, издърпаха го навън и разкъсаха ризата му.

— Този кучи син дава сигнал по радиото! Вика врага!

Изтръгнаха предавателя от ръката му и го откъснаха от куплунга. Биа се опита да се докопа до волана, но многоръката тълпа го грабна и неумолимо го измъкна навън с гърба напред. Той се строполи на земята, опита да се изправи, но отново го събориха на колене.

Пресегна за пистолета си и успя да го извади. Претърколи се на една страна и го насочи към тълпата.

— Отдръпнете се! — кресна Биа.

Камък се приземи в гърдите му и ребрата му изпукаха. Биа стреля право в тълпата.

Разнесе се хор от писъци.

— Съпругът ми! — писна нечий глас. — О, Боже!

Бейзболна бухалка се развъртя и го удари по крака. Той стреля още два пъти, преди бухалката да натроши ръката му и пистолетът да изхвъркне.

Кресящата тълпа го врхлетя с ругатни, ритници и удари.

Биа падна ничком и се помъчи да докопа пистолета си, но нечий ботуш се стовари върху ръката му и я смаза. Той извика, превъртя се, опита да се пхне под полицейската кола.

— Замервайте го с камъни! Убийте го! С камъни!

Усети сипещите се отгоре му камъни и тояги, ударите по костите и по плътта, дъжда от камъни върху метала и стъклото на полицейската кола. Задъхан от болка, успя наполовина да се пхне под колата, но хората го хванаха за крака и отново го издърпаха под вихъра от удари и ритници. Крецейки от болка и от ужас, Биа се сви като бебе и се опита да се предпази от дъжда от насилие. Ревът на тълпата започна да утихва и бе заменен от глухото боботене в главата му. Ударите продължаваха да се сипят, но вече се стоварваха върху някой друг. Този другият предприе неговото пътуване и се отдалечаваше все

повече и повече. Ревът заглъхна в далечен ропот и после се спусна очакваната и желана тъмнина.

Пред погледа на Еди хората от тълпата се блъскаха като песове над мястото, където само преди миг бе стоял полицаят. Видя го как се опитва да се изправи, а после се изгуби, повлечен надолу от силата на прииждащата и хвърляща камъни тълпа.

Възгласите утихнаха и хората се успокоиха и после се отдръпнаха. Беше останала само полицейската фуражка.

Тълпата бавно се разпръсна и на мястото остана само коленичилата жена, която ридаше силно, притиснала в обятията си окървавен мъж. Еди усети как го обзема паника. Защо всичко беше толкова различно от начина, по който си го беше представял? Защо изглеждаше толкова ужасяващо?

— Това е Армагедон — долетя плътният и успокоителен глас на Доук. — Все някога трябва да започне.

Доук имаше право. Вече нямаше връщане назад. Битката беше започнала. Бог направляваше ръката им, несъмнено беше Той. Еди усети прилив на увереност.

— Пасторе? — тихо каза Доук. — Хората се нуждаят от теб.

— Разбира се. — Еди пристъпи напред и вдигна ръце. — Братя християни! Чуйте ме! Братя християни!

Настана неспокойна тишина.

— Аз съм пастор Ръс Еди — провикна се той. — Аз съм човекът, разобличил Антихриста!

Разпалена от насилието, тълпата се люшна към него на вълни като океан, устремен към брега.

Еди стисна ръката на Доук и я вдигна:

— Царете, политиците, либералните секуларисти и хуманистите на този порочен свят ще се изпокрят в пещерите и сред скалите на планините. И ще призват планините и скалите: „Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Оногова, Който седи на престола, и от гнева на Агнеца, защото дойде великият ден на гнева Му, и кой може устоя?“

Рев се разнесе в нощта и многолюдната се тълпа се разбуня.

Еди се обърна, посочи и каза с гръмовен глас:

— На пет километра на изток има ограда. Отвъд тази ограда има канара. А под нея се намира Изабела. Вътре в Изабела е Антихристът. Представя се с името Грегъри Норт Хейзълиъс.

Ревът отекна, когато към небето проехтяха изстрели.

— Вървете! — призова ги Еди и разтърси ръката, с която сочеше. — Вървете като един народ, воден от горящия меч на Цион! Вървете и намерете Антихриста! Унищожете него и Звяра! Започна битката на Всемогъщия Бог! „Слънцето ще потъмнее, и месечината не ще даде светлината си, и звездите ще изпаднат от небето.“

Той отстъпи назад и врящата тълпа се обърна и се понесе на изток по огряното от луната плато, фенерчетата и факлите се поклащаха в мрака като хиляди искрящи очи.

— Браво на теб, наистина ги запали — похвали го Доук.

Все още стиснал силната ръка на Доук, Еди се обърна, за да поеме заедно с тълпата. Погледна назад и видя Биа — сгърчен като парцал в прахта, и жената, която ридаеше, прегърнала мъртвия си съпруг.

Първите неволни жертви на Армагедон.

60.

Младеж със свежо лице и малко над дваайсет години, агент Милър откара с джип Бърн Улф от пистата до оградената охранявана зона, минаха покрай няколко разбити врати и спряха в средата на паркинг, сред пръснати цивилни автомобили. Всичко беше окъпано в суровата светлина на мощните прожектори.

Улф се огледа. На ръба на платото се бяха скупчили войници и нагласяха въжетата, за да се спуснат до Изабела. Беше като на филм.

— Ще чакаме в джипа, докато ни повикат, сър — обясни Милър.

— Страхотно. — Улф се потеше. Беше компютърен специалист, но не беше подготвен за такава лудост. В корема си усещаше стегнат тежък възел. Улф възнамеряваше да стои до агент Милър с огромните му ръце и яката му шия. Гърбът и раменете му бяха толкова масивни, че натовският боен автомат 7.62, който висеше на рамото му, приличаше на детска играчка.

Наблюдаваше мъжете, които работеха на ръба на платото. Един по един те се връзваха и изчезваха отвъд ръба, понесли обеимисти раници. Макар че Улф не беше посещавал Изабела, той я познаваше на длан, беше автор на някои от плановете и се бе потил над чертежите за строителството. Освен това познаваше софтуера, а от министерството на енергетиката му бяха дали плик с всички кодове за изключване и сигурност. Нямахше да е проблем да изключи Изабела.

Проблемът за него щеше да е да се спусне по деветдесетте метра отвесна скала.

— Трябва да се изпикая — каза той.

— Направете го до колата и побързайте, сър.

Улф се облекчи и се върна. Милър тъкмо бе говорил по радиостанцията.

— Наш ред е, сър.

— Вече вътре ли са?

— Не. Искат да слезете, преди да осъществят проникването.

Да осъществят проникването? Тези типове имат ли представа колко нелепо звучат?

Милър кимна:

— След вас.

С усещането, че всеки мускул на тялото му се съпротивлява, Улф вдигна раницата си. Въпреки силните прожектори той виждаше удивително много звезди. Въздухът беше хладен и миришеше на пушек от дърва. Докато се отдалечаваше от джипа, си даде сметка колко тиха е нощта. Най-силният звук беше пращането на проводниците за високо напрежение — явно Изабела работеше на пълна мощност. Съмняваше се, че под земята има някакъв сериозен проблем. Вероятно компютърна засечка беше причината за срива в комуникационната система. Някой бюрократ просто бе откачил и беше повикал командосите. Вероятно учените в Бункера дори не подозираха, че предизвикват такъв фурор.

Едва чуто долови няколко слаби пукания — приличаха на изстрели, а после се разнесоха и още два.

— Чухте ли това? — попита той Милър.

— Да. — Агентът спря за момент и наклони глава. — На около пет километра оттук.

Останаха заслушани още малко, но не последва нищо повече.

— Сигурно просто някой индианец стреля по койот — каза Милър.

Коленете на Улф омекнаха, докато вървеше след Милър към ръба на скалите. Очакваше да го спуснат с клетка или с нещо подобно, обаче не се виждаше никаква клетка.

— Сър, ще взема раницата ви. Ще я спуснем след вас.

Улф свали раницата си и му я даде.

— Внимавайте, защото вътре има лаптоп.

— Ще внимаваме, сър. Насам, ако обичате.

— Чакайте малко — каза Улф, — да не очаквате да се спусна по... тези въжета?

— Да, сър.

— Как?

— Ей сега ще ви покажем. Моля, застанете тук.

Улф зачака. Другите войници се бяха спуснали и двамата с Милър бяха сами на ръба. Проводниците пращяха и пукаха.

Военната радиостанция изсъска и Милър отговори. Улф се заслуша. Полицията докладваше за някакви проблеми по пътя за платото. Улф пренебрегна тази информация. Интересуваше го единствено канарата.

Разговорът продължи още малко и после Милър го подкани:

— Насам, сър. Ще ви сложим това седло. Някога спускали ли сте се с двойно въже?

— Не.

— Съвсем безопасно е. Просто се наклонете малко назад, стъпете здраво на скалата и се придвижвайте с леки подскоци.

— Сигурно се шегувате.

— Напълно безопасно е.

Напъхаха го в седлото, което обхващаше краката му, седалището и долната част на гърба, и застопориха въжето в система от карабини и спирачки. След това го наместиха на ръба на скалата с гърба навън. Усещаше как вятърът духа отдолу.

— Наведете се навън и пристъпете назад.

Тия щури ли бяха?

— Наведете се назад, сър. Пристъпете. Опъвайте въжето. Ние ще ви спуснем.

Улф невярващо се втренчи в Милър. Агентът приличаше на горила, която взема хормони на растежа, а гласът му беше толкова усърдно учтив, че звучеше едва ли не леко презрително.

— Не мога да го направя — каза Улф.

Въжето се отпусна и той усети внезапен пристъп на паника.

— Наклонете се назад — твърдо му нареди Милър.

— Спуснете ме с клетка или с нещо подобно.

Милър наклони тялото му назад, като почти го взе на ръце.

— Ето това е. Така. Много добре, доктор Улф.

Сърцето на Улф биеше като лудо. Отново усети с гърба си студеното движение на вятъра долу. Войникът го пусна и второ въже го свали отвъд ръба. Краката му се подхлъзнаха и Улф се удари странично в скалата.

— Наведете се назад и здраво опрете крака на скалата.

С лудешки разтуптяно сърце той задраци с крака по скалата, търсейки опорна точка. Намери и се застави да се наведе назад. Като че ли се получи. Докато го спускаха, Улф правеше малки стъпки,

постоянно наведен назад. Веднъж озовал се от другата страна на площадката на върха, започна да се спуска в мрак, но все още виждаше ръба на платото, обляно от светлина. Колкото повече се спускаше, толкова повече се отдалечаваше ръбът. Не се осмеляваше да погледне надолу.

Не можеше да повярва, че прави това, че отскача от скалата и се спуска, погълнат от мрака. Най-накрая войниците го хванаха за краката и го приземиха на каменен под. Когато стъпи, краката му трепереха. Войниците му помогнаха да се освободи от седлото. Раницата му се спусна на въже малко след това и войниците я поеха. Милър пристигна след нея.

— Браво на вас, сър — поздрави го той.

— Благодаря.

В склона на планината имаше голяма вдлъбнатина. В отдалечения край в камъка беше вградена голяма врата от титан. Мястото вече беше опасно със силни прожектори и приличаше на входа на острова на доктор Но. Улф усети дълбоката отекваща вибрация на Изабела в планината. Странно, че бяха изгубили връзка с хората вътре. Имаше толкова много помощни системи. А и отговорникът по охраната сигурно ги виждаше в момента на мониторите си — освен ако и те не бяха изключени.

Много странно.

Войниците нагласяваха три дебели метални конуса върху триножници и ги насочваха към вратата подобно на къси минохвъргачки. Един от мъжете започна да тъпче конусите с нещо, което приличаше на С4.

Дорфлър стоеше отстрани и даваше нареждания.

— Какви са тези неща? — попита Улф.

— Устройства за бързо събаряне на стени, заредени с пластичен експлозив С4 — отговори Милър. — Зарядите се събират в една-единствена точка и пробиват достатъчно голям отвор, за да пропълим вътре.

— И после?

— През отвора ще изпратим екип, който да подсигури Бункера, а друг екип ще проникне през втората врата към Мостика. Ще подсигурим Мостика, ще изведем лошите и ще вземем учените под закрилата си. Възможно е да се разрази престрелка. Не знаем. Веднага

щом мостикът е напълно подсигурен, ще ви вкарам вътре. И вие ще изключите Изабела.

— За изключването на системата са нужни три часа — каза Улф.

— Вие ръководите тази операция.

— Ами доктор Хейзълиъс и останалите учени?

— Нашите хора ще ги изведат от района, за да ги разпитат.

Улф скръсти ръце. Несъмнено на хартия изглеждаше добре. Като Иракската война.

61.

Стантън Локууд отново се размърда в дълбокия дървен стол, опитвайки се намери удобство, където такова нямаше. Настроението край махагоновата маса в Залата за спешни ситуации беше на растящ скептицизъм. В три през нощта — един на Червеното плато — новините бяха лоши.

Локууд бе отраснал в района на Залива, беше учил и на Източното, и на Западното крайбрежие, и беше живял във Вашингтон през изминалите дванайсет години. Беше виждал по телевизията кадри от другата Америка, Америка на креационистите и на християните националисти, на телевизионните евангелисти и на бляскавите мегацъркви. Тази Америка винаги му бе изглеждала отдалечена, откъсната в места като Канзас и Оклахома.

Вече не беше отдалечена.

— Господин Президент? — поиска думата директорът на ФБР.

— Да, Джак?

— Патрулът на магистралата в Аризона докладва за размирици по пътните блокади на шосе 89 в Сивите планини, шосе 160 в Тюба Сити и в Тес Нез Ях.

— Какви размирици?

— Няколко полицаи са ранени при откъслечни сблъсъци. Движението е натоварено и много хора избягват пътните блокади, като минават по черните пътища. Проблемът е, че резерватът на навахо е пресечен от стотици импровизирани черни пътища, повечето от които дори отсъстват от картите. Нашите блокади текат като сито.

Президентът се обърна към екрана с шефа на Обединеното командване, който седеше в облицования си с дървена ламперия кабинет в Пентагона, а американското знаме висеше зад него на стената.

— Генерал Крисп, къде е националната гвардия?

— На два часа от местоназначението.

— Не разполагаме с два часа.

— Не беше лесно да намерим нужните хеликоптери, пилоти и обучени войници, господин Президент.

— Там има полицаи, които здравата си патят. И то не в някоя нещастна страна като Афганистан, а тук, в Съединените американски щати. А вие ми казвате два часа?

— Повечето ни хеликоптери са в Близкия изток.

— Господин Президент? — обади се отново директорът на ФБР.

— Какво има? — обърна се президентът.

— Току-що получих доклад... — той взе лист хартия от някой, който не се виждаше на екрана, — ... спешно съобщение от полицаи от племенната полиция на навахо, който отишъл да проучи какво става...

— Сам?

— Отишъл, без да подозира какво е истинското положение, както всички нас по онова време. Обадил се спешно, но предаването прекъснало. Разполагам със запис на разговора. — Той прочете от листа: — „Изпратете подкрепление... разярена тълпа... ще ме убият...“ Само с това разполагаме. На записа се чува ревът на тълпата.

— Мили боже!

— Джипиесът в полицейската кола спрял да работи няколко минути след това. Обикновено се случва само ако колата е подпалена.

— Какви са новините от екипа за спасяване на заложници? Те в безопасност ли са?

— Според последния доклад отпреди десет минути операцията продължава да протича като по часовник. Получихме непотвърдени сведения за стрелба в района на Дъгуей на около пет километра от пистата. В момента се свързваме с екипа. Но нека ви уверя, господин Президент, че една неорганизирана тълпа няма да надвие опитен екип за спасяване на заложници от ФБР.

— Така ли? — долетя скептичният отговор на президента. — А обучени ли са да стрелят по цивилни?

Директорът на ФБР се размърда неловко на стола си.

— Обучени са да реагират на всякакви непредвидени случаи.

Президентът се обърна към шефа на обединеното командване.

— Има ли възможност частите да пристигнат за по-малко от два часа? На Червеното плато има разгневена тълпа и...

— Извинете, сър? — прекъсна го директорът на ФБР с преbledняло лице. — Току-що получих доклад за експлозия и за пожар... за голям пожар... на пистата на Червеното плато.

Президентът мълчаливо впери поглед в директора.

— Какво искат тези хора? — избухна Локууд. — Какво искат, за бога?

Галдън се обади за пръв път, откакто бяха пристигнали в залата за спешни случаи.

— Знаеш какво искат.

Локууд впери поглед в този отвратителен човек. Дебел и размекнат, със скръстени ръце, с наполовина затворени очи като задрямал, той седеше на стола си и изучаваше всички спокойно.

— Искат да разрушат Изабела — каза той — и да убият Антихриста.

62.

Стиснал ръба на масата, Форд прочете новото съобщение на Визуализатора. Изабела работеше на пълни обороти и с пълна мощност и той усещаше как целият Мостик трепери и бръмчи силно като кабината на реактивен самолет, описващ опасна спирала.

Религията е възникнала като опит да се обясни необяснимото, да се контролира неконтролируемостта, да се понесе непоносимостта. Вярата в по-висша сила се превърна в най-мощната новост в еволюцията на хомо сапиенс. Племената с религия са имали предимство над племената без религия. Те са имали посока и цел, мотивация и мисия. Стойността на религията за оцеляването е толкова значима, че жаждата за вяра се вкоренява в човешкия геном.

Форд се бе отдалечил от другите. Кейт му бе метнала въпросителен и, както му се стори, донякъде изпълнен със съжаление поглед, а сега помагаше на Долби. Хората от екипа, който управляваше Изабела — Долби, Чън, Едълстайн, Коркоран и Сейнт Винсът — бяха съсредоточени над работата си. Другите бяха вперили поглед във Визуализатора, омагьосани от появяващите се там думи.

Науката най-сетне постигна онова, което религията се опитваше да постигне. Вече имате начин да обясните необяснимото, да контролирате неконтролируемостта. Вече не ви е нужна религия на „откровението“. Човечеството най-накрая порасна.

Уордлоу тихо се обади от мястото си:

— Изпратили са екип, оборудван за проникване с взлом. Канят се да взривят вратата.

— Колко са? — остро попита Хейзълиъс.

— Осем.

— Въоръжени?

— Тежко.

Вълна от паника се разля сред групата.

— Какво ще правим? — провикна се Инес.

— Ще продължим да слушаме — каза Хейзълиъс и категоричният му глас се извиси над бръмченето на Изабела. Той посочи към екрана.

Религията е важна за човешкото оцеляване, колкото храната и водата. Ако се опитате да замените религията с науката, ще се провалите. Вместо това ще предложите науката като религия. Като единствената истинска религия.

Джули Тибодо, застанала до Хейзълиъс проплака.

— Това е прекрасно — залюля се тя, притиснала силно към гърдите си скръстените си ръце. — Това е толкова прекрасно... а аз съм толкова уплашена.

Хейзълиъс я обгърна с ръка успокоително.

„Невероятно е“, помисли си Форд. С очите бе станал свидетел на покръстването им. Те вярваха.

Вместо да предлага книга на истината, науката предлага метод за откриване на истината. Науката е търсене на истината, а не разкриване на истината. Тя е средство, не е догма. Тя е пътешествие, а не местоназначение.

Форд не можеше да мълчи повече.

— Да, но какво ще кажеш за човешкото страдание? Как науката може да направи непоносимото поносимо?

— Алармата на намотката на магнита се включи — тихо предупреди Долби.

— Намокри я — промърмори Хейзълиъс.

През миналия век медицината и технологията са облекчили много повече страдания, отколкото всички свещеници през последното хилядолетие.

— Говориш за физическото страдание — каза Форд. — Но какво ще кажеш за страданието на душата? Какво ще кажеш за духовното страдание?

Нали вече казах, че всичко е едно? Не е ли утеха да знаеш, че страданието ти разтърсва космоса? Никой не страда сам и освен това страданието има предназначение — дори падането на врабче е важно за цялото. Вселената никога не забравя.

— Не мога да я удържа на тая мощност — провикна се Долби. — Харлан, трябва да ми дадеш още пет процента!

— Всичко изчерпах — каза Сейнт Винсът. — Натисна ли още малко, ще пробия цялата мрежа.

Машината вече пицеше толкова силно, че Форд почти не чуваше думите си. Прочете думите на Визуализатора с напълно безредни мисли в главата. Дванайсет от най-умните хора в страната смятаха, че това е Бог. Това би трябвало да означава нещо.

Не се огъвайте пред неувереността! Вие сте моите ученици. Имате силата да преобърнете света. За един ден науката натрупва повече свидетелства за истините на света, отколкото религията, откакто съществува. Хората се придържат към вярата, защото се нуждаят от нея. Те жадуват за нея. Няма да отнемате вярата на хората, а ще им предложите нова вяра. Не идвам, за да заместя юдео-християнския Бог, а да го допълня.

— Чакайте! — дрезгаво викна Уордлоу. — Горе става и още нещо!

— Какво? — попита Хейзлиъс.

Уордлоу напрегнато се вгледа в стената от монитори.

— Още много аларми по периметъра се включиха. Някакви хора прииждат незнайно откъде... някаква тълпа... Какво става, по дяволите...?

— Тълпа ли? — Хейзлиъс се извърна наполовина, без да откъсва очи от Визуализатора. — Какви ги говориш?

— Не се шегувам, тълпа е... Исусе, няма да повярвате... Нападат оградата... разкъсват я... Горе има някакъв бунт. Невероятно... страховит бунт... съвсем неочаквано...

Форд се обърна към мониторите на охранителната система. Поставената високо върху асансьора камера изпращаше на главния монитор широка панорама от случващото се. Тълпа, понесла факли и фенерчета и размахваща примитивни оръжия струеше от главния път от Дъгуей, трупаше се покрай оградата и я рушеше дори само поради многочислеността си. Откъм пистата чу да се разнася глуха експлозия и видя над дърветата внезапно да се извиват пламъци.

— Подпалиха хангарите на пистата — кресна Уордлоу. — Кои са тези хора... и откъде се взеха, по дяволите?

63.

Улф наблюдаваше как хората подреждат оборудването за проникване с взлом покрай титановата врата, а после пускат кабели до детонатора. Изглеждаха обезпокоително спокойни, едва ли не уверени, сякаш всекидневно взривяваха планини.

Улф тръгна към ръба на канарата. По ръба преминаваше парапет, циментиран за скалата. Стисна студената стомана и надникна към ширналата се пустиня, оградена с планини, десет хиляди квадратни мили, сред които в плътния мрак не проблясваше почти никаква светлина. Отдолу лъхаше хладен вятър и носеше мириса на прах и лекото ухание на някакво нощно цвете. Почувства се ужасно горд от спускането си с въже по канарата. Страхотна история щеше да разказва, когато се прибере в Лос Аламос.

Зад себе си чу рязкото съскане на радиостанции и избухването на неразбираеми думи. Обърна се да провери какво се случва. Мъжете, които се занимаваха със зарядите, бяха прекратили работата си. Струпани около Дорфлър, говореха напрегнато по радиостанциите си. Улф се напрегна, но не можа да чуе нищо. Ставаше нещо необичайно.

— Хей, какво има? — приближи се той.

— Нападение горе. Никой не знае от кого.

„Страхотно“, помисли си Улф.

Горе откъм скалите долетяха откъслечни гърмежи и небето се обагри в червено до ръба на платото.

— Какво става?

— Подпалили са хангарите до пистата — погледна го Милър. — Заобиколили са хеликоптера.

— Но кои са те?

Милър поклати глава. Другите членове на екипа водеха напрегнати разговори по радиостанциите си с хората си горе. Пукането се усили и Улф си даде сметка, че е стрелба. Чу тих вик. Всички вдигнаха поглед. След миг покрай канарата профуча нечие тяло, съпътствано от силен задушаваш писък. Докато прелиташе край тях,

фигурата се показва в светлината на прожекторите — човек в униформа. Викът рязко секна далече долу, чу се притъпен удар и тракането на падащи камъни.

— Какво беше това, по дяволите! — извика един от войниците.

— Хвърлиха Франки от скалата!

— Вижте, слизат по опънатите въжета! — провикна се друг войник.

Обзети от ужасено недоумение, всички погледнаха нагоре към десетките тъмни силуети, които се спускаха по въжетата.

Пастор Ръс Еди наблюдаваше как тълпата мята от скалата и последния мъртъв войник. Макар че Еди искрено не одобряваше насилието, войникът се бе противопоставил на Божията воля. Така да бъде. Може би щяха да намерят утеха и изкупление, когато Христос ги съживи и спаси паството си. Може би.

Покатери се на капака на джипа и огледа пораженията. Войниците бяха стреляли по паството му, което се бе втурнало с мощта на цунами към ръба на скалата, докато повечето от тях не бяха изчезнали отвъд скалата в тъмната пропаст.

Да бъде волята му.

Пастор Еди огледа чудото. Пътят беше претъпкан с хора, които прииждаха от Дъгуей, а фенерчетата и факлите им подскачаха в мрака. Минаха през оградата, навлязоха в охраняваната зона и се струпяха, очаквайки указания. Около осемстотин метра по-назад пламъците от горящите хангари до пистата се виеха над изсъхналите дървета и озаряваха зловещо върха на платото. Острата миризма на бензин и на горяща пластмаса се носеше във въздуха.

Пред него хората се трупаха край ръба на платото. Доук уверено ги насочваше надолу по въжетата и ги разпределяше. Беше казал на Еди, че е служил десет години в специалните части. Знаеше какво прави, показваше на хората как да се спускат по скалата и ги уверяваше, че ще успеят да се справят.

И те наистина успяваха. Изливаха се на огромно множество, спускаха се по въжетата — човешки водопад, който се изливаше в мрака долу.

Еди наблюдаваше как Доук крещи и издава нареждания. Еди вдигна радиостанцията си и се обади на групата до пистата.

— Виждам, че сте подпалили хангарите. Добра работа.

— Какво да правим с хеликоптера?

— Пазят ли го?

— Един войник и пилотът. Той е въоръжен и адски уплашен.

— Убийте ги. — Думите просто излязоха от устата му.

— Слушам, пасторе.

— Има ли наблизо тежко оборудване?

— Има един багер.

— Разкопайте пистите.

Еди наблюдаваше хората. Те продължаваха да пристигат на тумби в планината въпреки блокадите по пътя и масовите арести. Беше невероятна гледка. Време беше да започнат следващата фаза от нападението.

Еди вдигна ръце и се провикна:

— Християни! Чуйте ме!

Растящата тълпа се размърда и замря.

— Виждате ли тези проводници за високо напрежение? — посочи Еди с треперещ пръст.

„Свалете ги!“, ревна тълпата.

— Точно така! Ще прекъснем хранването на Изабела — кресна той. — Трябват ми доброволци, които да се покатерят по кулите и да разкъсат проводниците.

— Разкъсайте ги! — реवेशе тълпата. — Разкъсайте ги!

— Спрете им тока!

— Спрете им тока!

Една група се откъсна от тълпата и се струпва край по-близката кула, намираща се на трийсетина метра.

Еди вдигна двете си ръце и тълпата отново притихна.

Той отново посочи, този път към групата антени, сателитни чинии, микровълнови приемници и предаватели за клетъчни телефони на покрива на клетката на асансьора, кацнала на ръба на скалата.

— Ослепете очите и заглушете ушите на сатаната!

— Ослепете Сатаната!

Още хора се отделиха и се струпаха около асансьора. Тълпата вече имаше насока. Имаше задача. Наблюдава с мрачно задоволство

как хората се трупат около оградата на гигантските подпори на кулата. Тълпата притискаше и прииждаше и оградата се сгромоляса със силно скърцане. Хората нахлуха. Един мъж се хвана за стълбата, издърпа се нагоре и започна да се катери, последван от втори, от трети, докато след няколко минути вече приличаха на редица мравки, които се катерят по дърво.

Еди скочи от джипа и тръгна към Доук на ръба на скалата.

— Работата ми тук приключи. Слизам долу. Мен избра Бог да се изправя пред Антихриста. Ти поеми командването горе.

— Бог да те благослови, пасторе! — прегърна го Доук.

— Сега ми покажи как да сляза по тази канара.

Доук завърза въже около кръста на Еди, прехвърли го през колана му и му обясни простите правила за спускането с въже. Еди се запъти към ръба.

— Направете път — кресна той. — Направете път за пастор Еди! Ще се спусне по въжетата!

Тълпата се раздели и Доук поведе Еди към ръба на скалата. Еди се обърна, стисна въжето и се надвеси над ръба, като се отблъсна енергично от канарата, както бе виждал да правят и останалите. Сърцето се бе качило в гърлото му, устните му неистово мълвяха молитва.

64.

— Навън има ревяща тълпа — каза Уордлоу и посочи към предния монитор.

Хейзълиъс най-сетне се откъсна от Визуализатора. На главния монитор се виждаше цялата охранявана зона, която гъмжеше от диваци, размахващи ножове, брадви и пушки, а факлите им подскачаха и пламтяха.

— Качват се на асансьора!

— Мили боже! — Хейзълиъс изтри лицето си с ръкава. — Кен, още колко време има Изабела? — провикна се той.

— Повредената намотка може всеки момент да излезе от свръхпроводимост — провикна се в отговор Долби, — и тогава сме пушено месо. Лъчите може да се отклонят, да пробият вакуумната тръба и да предизвикат експлозия.

— Колко голяма?

— Може би доста, нямаме прецедент. — Той погледна към екрана си. — Харлан! Вкарай още малко сок в системата! Поддържай магнитния поток.

— В момента съм на сто и десет процента от предвидената мощност — каза Сейнт Винсънт.

— Натисни още малко — каза Долби.

— Ако момичето ни не издържи, ще изгубим мощност и освен това ще умрем.

— Давай.

Харлан Сейнт Винсънт набра командата с клавишите.

— Ами тълпата? — провикна се Уордлоу. — Подпалиха хангарите на пистата!

— Не могат да проникнат тук — спокойно каза Хейзълиъс.

— Все още слизат по въжетата.

— Тук вътре сме в безопасност.

Форд наблюдава на екрана как тълпата се катери по кулата на асансьора и най-сетне се добира до върха. Камерата се разклати,

наклони се силно и след това екранът изпука и стана черен.

— Грегъри, трябва да изключим Изабела — каза Долби.

— Кен, дай ми само още пет минути.

Долби го изгледа, а челюстта му трепереше от превъзбуда.

— Само пет. Умолявам те. Може би разговаряме с Бог, Кен. С Бог!

По лицето на Долби се стичаше пот. Кимна отсечено само веднъж и отново се обърна към машината си.

— Тази нова религия, която искаш да проповядваме... — поде Хейзълиъс, — какво ще караме хората да боготворят? Къде е красотата и благоговението във всичко това?

Форд се напрегна да прочете отговора, наполовина скрит от снежинките, появили се на екрана.

Искам от вас да проумеете вселената, в която съществувате сега. Само по себе си това не вдъхва ли повече благоговение от която и да е концепция за Бог, предлагана от исторически развилите се религии? Сто милиарда галактики, самотни огнени острови, пръснати като сияйни монети в космическата шир, толкова грамадна, че не може да бъде възприета биологично от човешкото съзнание. Казвам ви, че вселената, която сте открили, е само малка част от обхвата и величието на мирозданието. Вие населявате най-малката синя частица от безкрайните небесни сводове, само че тази частица ми е много скъпа, защото е важна част от цялото. Затова дойдох при вас. Почитайте мен и великото ми дело, а не някакъв племенен Бог, измислен от враждуващите свещеници преди хиляди години.

Долби гледаше с лъснало от пот лице и със стиснати челюсти. Хейзълиъс обърна слабото си и сериозно лице отново към Визуализатора.

— Кажи ни повече — помоли той.

— Получавам тревожни сигнали от мрежата — каза Сейнт Винсът, а спокойният му глас вече започваше да показва признаци на паника. — Трансформаторите са прегрели по първа линия на половината разстояние до границата с Колорадо.

Проследете бръчките по лицето ми със своите научни инструменти. Потърсете ме в космоса и в електрона. Защото аз съм Богът на дълбокото пространство и време, богът на супергроздовете

и празнините, богът на Големия взрив и на разширяването на вселената, богът на тъмната материя и на тъмната енергия.

Мостикът се разклати и въздухът се изпълни с мириса на горяща електроника.

Охранителните камери от летището показваха как и двата хангара горят силно. Тълпата беше заобиколила един хеликоптер на пистата. Войник с М16 в кабината на хеликоптера стреляше предупредително над главите на хората.

— Откъде се взеха всичките тези хора? — втренчи се в екрана Инес, а гласът му се извиси пронизително над писъците на Изабела.

Науката и вярата не могат да съществуват едновременно. Едната ще разруши другата. Трябва да направите така, че науката да оцелее, защото в противен случай малката ви синя частица ще се изгуби...

— Сървърите р5 прегряват — обади се Едълстайн.

— Дай ми една минута! — изрева Хейзълиъс. Обърна се към екрана и надвика шумотевицата: — Как да победим? Какво трябва да направим?

Ще се наложите с думите ми. Кажете на света какво се е случило тук. Кажете на света, че Бог е говорил с човечеството — за пръв път. Да, за пръв път!

— Но как да им обясним, ако не ни кажеш кой си?

Не повтаряйте грешката на историческите религии и не се оставяйте да ви въвлекат в спор за това кой съм аз и какво мисля. Аз съм отвъд всякакво разбиране. Аз съм Бог на толкова огромна вселена, че само божествените числа могат да я опишат, а първото от тях вече ви дадох.

— О, мамка му! — възкликна Уордлоу, вперил поглед в охранителните монитори.

Форд отново насочи вниманието си към мониторите. Тълпата бомбардираше хеликоптера с камъни и с изстрели, а войникът, който го охраняваше, стреляше над главите на хората. Някой метна в хеликоптера коктейл „Молотов“. Не улучи и самоделната бомба избухна в пламъци на настилката. Войникът свали оръжието си и стреля в тълпата.

— О, Боже! — възкликна Уордлоу с ужасено изражение.

Въпреки клането вбесената тълпа стегна обръча, а ответният ѝ огън проблясваше по бронята на хеликоптера.

... Вие сте пророците, които ще поведат своя свят към бъдещето. Какво бъдеще ще изберете? Ключът е у вас...

Пред очите на Форд половин дузина коктейли „Молотов“ полетяха откъм тълпата и избухнаха непосредствено встрани от хеликоптера. Огънят плъзна нагоре и погълна витлата. Ивица гориво се подпали и хеликоптерът избухна силно и се превърна в ярка огнена топка на фона на нощното небе. Секунда по-късно войникът скочи от буйните пламъци, размахал ръце и крака, пламнал целият, и се строполи на настилката.

— Господи, взривиха хеликоптера! — възкликна Уордлоу.

Хейзълиъс гледаше във Визуализатора и не му обърна внимание.

— Вижте сега това! — викна Уордлоу, забол пръст в монитора.
— Тълпата е пред вратата на Бункера! Искат Изабела! Избиват войниците там!

— Изключвам Изабела — кресна Долби.

— Не! — Хейзълиъс блъсна Долби и двамата се сборичкаха за кратко, но този път Долби беше подготвен и метна по-дребния мъж на земята. След това се обърна към клавиатурата.

— Заключена е! Изабела е заключена! — кресна той. — Не приема кодовете за изключване!

— Божичко, свършено е с нас! — промълви Инес. — Мъртви сме.

65.

Бърн Улф се сви в сянката на титановата врата, зад войниците. Хората от тълпата се бяха изсипали по въжетата, като че ли обладани от зли духове, и сега ги бяха притиснали към скалите отзад. Войниците никога не бяха изпадали в подобно положение — озверяла тълпа от техни съграждани американци, цивилни, сред които имаше и жени. Същинска лудост! Кой бяха тези хора? От Клонка Давидова ли бяха? От Ку-клукс-клан? Бяха облечени разнообразно и бяха въоръжени с какво ли не — от пушки и пистолети до нинджа-стрели и ловни лъкове.

Мнозина от тях размахваха импровизирани кръстове и притискаха войниците, които вече нямаше накъде да отстъпват.

Най-накрая Дорфлър се провикна:

— Това е собственост на американското правителство. Оставете оръжията. Веднага.

От тълпата напред пристъпи мършава фигура с голям револвер в ръка.

— Аз съм пастор Ръс Еди. Тук сме като армия на Бога, за да разрушим тази пъклена машина и Антихриста вътре. Отдръпнете се и ни пуснете да минем.

Хората от тълпата бяха облени в пот, очите им искряха злоещо на изкуствената светлина, а телата им се олюляваха от възбуда. Някои плачеха и по лицата им се стичаха сълзи. Още хора продължаваха да се спускат по въжетата. Броят им като че ли нямаше край, като че ли нямаше и как да бъдат спрени.

Улф ги наблюдаваше ужасено и втрещено. Изглеждаха като обладани от някаква сила.

— Пет пари не давам кои сте — рязко отговори Дорфлър, — нито защо сте тук. За последен път ви казвам: хвърлете оръжията.

— Или какво? — попита Еди по-смело.

— Или хората ми ще отбраняват себе си и това американско правителствено съоръжение, използвайки всички налични средства.

Веднага хвърлете оръжията.

— Не — заяви хилавият пастор. — Няма да оставим оръжията. Вие сте агенти на новия световен ред, войници на Антихриста!

Дорфлър тръгна към Еди с протегнатата ръка.

— Дай ми оръжието, приятел — високо нареди той.

Еди насочи револвера към него.

— Погледни се — насмешливо му каза Дорфлър, — стреляш ли с това, ще бъдеш единственият, на когото ще навредиш. Дай ми го. Веднага.

Прозвуча изстрел и Дорфлър учуден отскочи назад. Падна, претърколи се и отново се надигна, вадейки собственото си оръжие. Явно носеше бронезилетка.

Втори изстрел от револвера отнесе горната част на главата му.

Улф се метна на земята и запълзя на ръце и колене, докато не се прислони под укритието от твърд камък. Край него изригна оглушителен шум като в края на света: автоматична стрелба, експлозии, писъци. Той се сви като бебе, покри главата си с ръце и се опита едва ли не да потъне в скалата, докато навсякъде край него трещяха и гърмяха изстрели, а куршумите се удряха и отскачаха от камъните наоколо. Падаха отломки. Шумотевицата продължи сякаш цяла вечност, а хората се разкъсваха от смъртни крясъци и от влажните и разкъсващи шумове на куршумите. Притисна ушите си с ръце и се опита да прогони шума.

Бурята отмина и след миг всичко притихна — освен бученето в ушите му.

Остана свит на топка, скован и безчувствен.

Усети на рамото си нечия ръка. Бутна я.

— Спокойно. Всичко е наред. Стани.

Държеше очите си затворени. Нечия ръка стисна ризата му, грубо го издърпа да се изправи, при което откъсна половината му копчета.

— Погледни ме.

Улф вдигна лицето си и отвори очи. Беше тъмно — прожекторите бяха изпочупени от изстрелите. Навсякъде лежаха трупове, като в пъкъла, дори по-зле от пъкъла — наполовина съсечени хора, разпилени части от тела. Имаше ужасно тежко ранени хора, някои издаваха странни звуци, гъргореха, кашляха, неколцина пищяха.

Тълпата вече влачеше трупове към рѣба на площадката и ги изхвърляше.

Разпозна човека, който го стискаше: същият този пастор Еди, започнал престрелката, при която загина Дорфлър. Беше опръскан с кръвта на други хора.

— Кой си ти?

— Аз съм просто... компютърен специалист.

Еди го погледна внимателно.

— С нас ли си? — тихо го попита той. — Приемаш ли Исус Христос за свой спасител?

Улф отвори уста, но се чу само някакво грачене.

— Пасторе, нямаме много време — чу се нечий глас.

— Винаги има време да спасиш нечия душа — погледна го Еди с притъмнял поглед. — Повтарям: приемаш ли Исус Христос за свой спасител? Време е да избереш на чия страна си. Дойде Денят на Страшния съд.

Улф най-сетне успя да кимне.

— На колене, братко. Ще се помолим.

Улф почти не съзнаваше какво прави. Приличаше му на сцена от Средните векове, на насилствено покръстване. Опита се да коленичи с треперещите си крака, но не го направи достатъчно бързо и някой го дръпна надолу. Изгуби равновесие и падна настрани, а ризата му се разтвори.

— Да се помолим — подкани го Еди, коленичи до Улф, стисна и двете му ръце в своите и сведе чело, докато не докосна ръцете на Улф в своите. — Отче наш, приемаш ли този грешник сега, когато е в нужда? А ти, грешнико, приемаш ли Истинското слово, че трябва да се преродиш?

— Какво... дали...? — опита да се съсредоточи Улф.

— Повтарям: приемаш ли Исус за свой спасител?

На Улф му се догади:

— Да — побърза да отговори той. — Да, приемам... Приемам.

— Хвала на Бога! Да се помолим!

Улф сведе глава и силно стисна очи. Какво ставаше, по дяволите?

Чу гласа на Еди:

— Да се помолим на глас — настоя той. — Покани Исус в сърцето си. Ако го направиш свободно и искрено, ще видиш царството

небесно. Лесно е. — Той стисна ръце и започна да се моли на глас.

Улф мърмори с него известно време и после усети как гърлото му се затваря.

— Трябва да се молиш заедно с мен — каза Еди.

— Аз... не... — отвърна Улф.

— Но за да приемеш Исус, трябва да се молиш. Трябва да го поканиш...

— Не, няма.

— Приятелю, скъпи мой приятелю, това е последният ти шанс. Денят на Страшния съд ни очаква. Предстои възнесението. Говоря ти не като враг, а като човек, който те обича.

— Обичаме те — подеха гласове от тълпата. — Обичаме те.

— Сигурно сте обичали и войниците, които убихте — каза Улф. Беше ужасен от онова, което правеше. Откъде се взе тази внезапна и щура смелост?

Усети как дулото на оръжие леко докосва слепоочието му.

— Последен шанс — долетя тихият глас на Еди. Усещаше колко стабилно е дулото в ръката на мъжа.

Улф затвори очи и не каза нищо. Усети лекото потрепване, когато ръката се стегна, когато пръстът натисна спусъка. Внезапен гръм — и после нищо.

66.

На всеки екран в Залата за извънредни случаи имаше по един участник във видеоконференцията. Обединеното командване, ръководителят на вътрешното министерство, на ФБР, на Националната агенция за сигурност, на разузнаването и на министерството на енергетиката. Вицепрезидентът се бе присъединил към тях в залата в три часа, а в момента беше три и двайсет. Много неща се бяха случили през последните двайсет минути, откакто бяха получили новината за пожарите на пистата на Червеното плато.

Стантън Локууд имаше чувството, че е попаднал в капана на някакво телевизионно предаване. Трудно му бе да повярва, че е възможно това да се случва в Америка. Сякаш се бе събудил в друга страна.

— Нямаме новини от екипа за спасяване на заложници след взривяването на хеликоптера — казваше директорът на ФБР. Лицето му беше преbledнало, а кърпичката, с която непрекъснато попиваше лицето си, се бе смачкала незабелязана в ръката му. — Нападат и имат огромно числено предимство. Не е просто някаква тълпа — организирани са. Знаят какво правят.

— За заложници ли са взети? — попита президентът.

— Боя се, че повечето от тях са обезоръжени — или мъртви.

Някой, който не се виждаше на екрана, му подаде лист хартия. Той го прегледа.

— Току-що получих доклад... — Ръката му трепна съвсем леко. — Успели са да съборят една от трите основни линии за високо напрежение към Изабела. Това е предизвикало срыв по мрежата. В Северна Аризона на много места токът е спрял, а също и в Колорадо и в Ню Мексико.

— Националната ми гвардия — каза президентът и се обърна към обединеното командване. — Къде са те, по дяволите?

— В момента са на инструктаж, господин Президент. Все още сме в график за операцията в 4:45.

— Къде? Още ли не са излетели?

— Не, сър.

— Веднага да излетят! Ще ги инструктирате във въздуха!

— При този недостиг на оборудване и прекъсването на тока...

— Ще летите с каквото има.

— Господин Президент, според последните разузнавателни данни на Червеното плато има между хиляда и две хиляди въоръжени. Смятат, че това е Армагедон. Второто пришествие. В резултат изобщо не зачитат човешкия живот — нито на своите, нито на другите. Не можем да хвърлим в това положение зле екипирани и зле инструктирани хора. Докладвано е за пожари и за големи експлозии на Червеното плато. Все още стотици хора избягват пътните блокади и се стичат към платото по черните пътища, мнозина са с мощни джипове. Пистата не може да се ползва от самолет. Самолет „Придейтър“ с дистанционно управление трябва да е там и да снима след... по-малко от двацет минути. Трябва да предприемем стратегическо и добре организирано нападение на платото, защото в противен случай ще погубим живота на още хора.

— Разбирам, но освен това там има машина на стойност четирийсет милиарда долара, единайсет агенти от ФБР и десетина учени, чиито живот също виси на косъм...

— Извинете, господин Президент? — Беше министърът на енергетиката, който официално отговаряше за Изабела и управляваше финансите ѝ. — Изабела продължава да работи на пълна мощност, но се дестабилизира. Според системата ни за далечно проследяване лъчите от протони и антипротони са се отместили и...

— Говори на нормален английски.

— Ако Изабела не бъде спряна, може лъчите да пробият тръбата и това да предизвика експлозия.

— Колко силна?

Колебание.

— Не съм физик, но ми казаха, че ако лъчите се кръстосат не навреме, това тутакси ще предизвика сингуларност, която ще избухне със силата на малка атомна бомба от порядъка на половин килотон.

— Кога?

— Всеки момент.

— Не искам да ви разсейвам — обади се шефът на канцеларията, — но настана истинско цунами в медиите. Трябва да се справим с това — веднага.

— Изчистете въздушното пространство в радиус хиляда и петстотин километра около Червеното плато — остро нареди президентът. — Обявете извънредно положение в резервата. И военно положение. Забранете всякаква преса. Всякаква.

— Считайте го за направено.

— Освен частите от Националната гвардия искам силна военна операция като подкрепа. Искам американската армия да постави под контрол Червеното плато и околната зона преди изгрев. Няма да слушам никакви извинения за недостиг на войски или на транспорт. Искам да изпратите и сухопътни части. Пуснете войници по черните пътища. Това там е пустиня. Искам огромно числено превъзходство. Ясно ли е?

— Господин Президент, вече съм наредил мобилизация на всички военни активи на югозапад.

— Пет без петнайсет ли е най-доброто, което можете да предложите?

— Да, господин Президент.

— Въоръжени терористи завземат американска собственост и убиват американски военни. Престъпленията им пред държавата нямат нищо общо с религията. Тези хора са терористи — точка и край. Разбрахте ли?

— Да, сър.

— Като начало искам този телевизионен проповедник Спейтс да бъде арестуван по обвинение в тероризъм — с белезници, с пранги, всичко. Искам да го направите възможно най-публично — за назидание. Ако има и други проповедници, телевизионни евангелисти и фундаменталисти сред онези хора там, искам да арестувате и тях. Те с нищо не се различават от талибаните и Ал Кайда.

67.

Нелсън Бигей лежеше по корем на един гладък камък над долината Накаи, а до него беше Уили Беченти. От най-високата точка на платото, върхът му, се откриваше пълна панорама към пустинната област долу.

На Дъгуей, където той се изкачваше на Червеното плато, имаше страхотно задръстване. Стотици, вероятно хиляди коли бяха паркирали с изключени двигатели както им скимне на огромна площ непосредствено до Дъгуей. Много от превозните средства бяха зарязани с включени фарове и с отворени врати. Мнозина се изкачваха по Червеното плато пеша, оставили колите си някъде под платото. Стичаха се по пътя към проекта „Изабела“, подминаваха отклонението за долината Накаи и вървяха право към сблъсъка на ръба на платото.

Огледа с бинокъла си надолу по пътя. Хангарите горяха. Хеликоптерът, с който бяха пристигнали войниците, също беше подпален, а пламъците се издигаха на трийсетина метра към небето. Край него лежах пръснати трупове на загинали в кървавата престрелка, която бе наблюдавал само преди няколко минути. По-голямата част от тълпата беше напуснала пистата след запалването на хеликоптера, но неколцина останаха, за да помогнат на голям багер да набразди пистата.

Проследи по-нататък стичащата се тълпа, докато погледът му не стигна до ограденото място на ръба на платото, под което се намиреше Изабела. Там гъмжеше от хора — според Бигей бяха поне хиляда човека. Блъскаща се човешка маса се катереше по една от кулите на проводниците за високо напрежение и беше стигнала на около три четвърти до върха. Други бяха издигнали грубо скован кръст на върха на висока постройка в края на платото и сечаха на парчета няколко комуникационни кули, издигащи се на върха ѝ.

Бигей бавно свали бинокъла.

— Имаш ли някаква представа какво става, по дяволите? — попита Беченти.

Бигей поклати глава.

— Някаква среща на Клана? На неофашистите?

— В тълпата има и черни, и южноамериканци. Дори неколцина индианци.

— Я да видя.

Докато Беченти наблюдаваше източния край на платото, Бигей осмисляше видяното. Отначало си помисли, че може би е някакво смахнато религиозно събиране — често срещана гледка на платото, — но след като взривиха хеликоптера, той си даде сметка, че става дума за нещо съвсем различно. Може би беше свързано с откачения телевизионен проповедник, за когото бе чул да говорят хората, онзи, дето изнесъл проповед против проекта „Изабела“.

Беченти изсумтя, като продължаваше да гледа:

— Виж колко много хора са избили на пистата.

— Дааа — проточи Бигей. — Със сигурност ще има ответна реакция. Федералните няма да стоят със скръстени ръце и да оставят това безобразие безнаказано. Не бива да ни хващат тук, когато започнат фойерверките.

— Можем да поостанем и да видим какво ще стане. Не всеки ден имаме места на първия ред, за да гледаме как бледоликите се избиват помежду си. Винаги сме знаели, че един ден ще го направят, нали? Помниш ли онова пророчество?

— Стига, Уили. Трябва да съберем всички и да се омитаме от платото.

Станаха и се запътиха към долината.

Ранди Доук се бе покатерил върху капака на джипа и се извисяваше над сражението, скръстил яките си ръце. Наблюдателният пункт му откриваше по-добра гледка към хората, които се катереха по кулата за високо напрежение. Най-горните почти бяха стигнали върха. Проводниците бръмчаха и пукаха. Почувства прилив на енергия като никога дотогава. Някога Доук бе станал жертва на хероина, кокаина и алкохола. Когато бе паднал най-ниско — докато се валише в мръсотията и изпражненията на един напоителен канал до Белен в Ню Мексико, неканена от спомените му изникна някаква молитва от детството, на която майка му го беше научила, преди пианото дърто

копеле, с което тя живееше, да гръмне първо нея, а после и себе си. Напевните думи отекваха в главата му: „Исус ме обича, знам това, защото Библията ми казва...“ И още тогава в онази мръсна канавка в Белем Исус се бе протегнал и бе спасил непотребния му задник. Така че сега му беше длъжник — Доук му беше длъжник. Беше готов на всичко заради Исус.

Вдигна бинокъла. Един от катерещите се беше стигнал точно под изолаторите. Доук наблюдаваше как мъжът се катери по стълбата и обгръща с крака една подпора. След това запази равновесие, извади пушка-помпа, вкара патрон в цевта и я опря на рамото си.

Представлението щеше да си го бива.

Наблюдава как катерачът зареди и отново внимателно се прицели. Хората, които се катереха под него, спряха, за да гледат. Появи се светкавица и само след миг изстрелът от пушката-помпа стигна до ушите на Доук. Дъжд от искри се спусна по проводника и той потрепери. Разнесоха се радостни възгласи.

Мъжът запази равновесие и отново зареди пушката. За втори път се появи светкавица и после се чу изстрел. Проводникът развихри хиляди искри и се сви като гърмяща змия, ударена с камък. Отново шумно одобрение.

Трети изстрел. Този път силна огнена струя се проточи в мрака. Проводникът се скъса със звънко и плътно издрънчаване, което сякаш затрептя във въздуха, а отрязаният край падна като на забавен каданс, пръскайки огън и навивайки се на спирала над хората долу. Падна с поредица от гърмежи и мълнии от светлина и пушек и прогони хората, които се разбягаха с писъци.

Страхотно.

Доук отново насочи вниманието си към кулата. Мъжът пак зареждаше пушката-помпа и се прицелваше. Само че сега хората на кулата крещяха — какво? Да спре ли? „Не, направи го“, помисли си Доук.

Поредният изстрел на пушката. Парче от изолатор полетя надолу сред фойерверк от искри, вторият проводник се скъса и падна върху самата кула. Сякаш невидим великан помете кулата — хората просто се откъснаха от стълбата, телата им полетяха надолу, удряха се в подолните прегради, отскачаха и се завъртаха и едно след друго тупваха глухо на земята.

Отскочилият проводник се метна настрани и полетя към него, пеещ като струна на гигантска китара. Доук изскочи от джипа само миг преди съскащият кабел да го удари всред изригнал фонтан от искри. Падна върху изпадналата в паника тълпа и запълзя над повалените хора в опит да се измъкне. Джипът пламна и само след миг той усети горещината от избухналия резервоар, ударната вълна, внезапното сияние.

Надигна се и огледа пораженията.

Проводникът беше паднал до средата на оградената зона и бе оставил огнена диря. Сградата на асансьора беше в пламъци заедно с половин дузина пинии. Мъртви и ужасно обгорели хора бяха осеяли мястото край горящото превозно средство.

„Още души в рая — помисли си Доук, — още души отдясно на Отца.“

68.

На плоския си монитор Кен Долби видя кривата на захранването да отскача силно нагоре и после рязко да се спуска надолу и да се завихря неистово.

— Изабела! — той отново набра кода за изключване. В отговор на екрана се появи:

ГРЕШКА В КОДА ЗА ДОСТЪП

— Мамка му!

Включи се някаква сирена, все едно крясък на вещица отекна над Мостика, и на тавана светна червена лампа.

— Претоварване! — кресна Сейнт Винсът.

Глух тътен разтърси помещението и екранът на Визуализатора се пръсна на малки стъклъца, които се посипаха като градушка на пода.

— Изабела! — кресна Долби и стисна контролния пулт с две ръце.

Не се предавай, Изабела.

Сейнт Винсът се бореше с клавиатурата и прекъсваше силовите вериги:

— Прекъснато е захранването на Първи! Как е възможно? Не може да бъде.

— Лъчът! — викна Мърсър и се вкопчи в един терминал. — Отклонява се! Получавам... извивка!

Хейзълиъс нададе вик.

— Чън! Последното съобщение! Изобщо не успях да го прочета. Ти записа ли го?

— Не мога да го намеря — отговори Чън. — Може да съм го изгубила... да съм изгубила *всичко*.

— Запази данните на хартия! — изрева Хейзълиъс.

Долби прогони хаоса наоколо от съзнанието си. Изабела не отговаряше на нито една от въведените команди. Нещо се бе случило — сигурно огромните процесори се бяха сринали. Долби се обърна към Едълстайн:

— Включи главния компютър директно. Прескочи всички начални процедури и тестови поредици. Просто включи копелето!

Електрическа дъга се извиси над натрошените остатъци от екрана. Глуха и разтърсваща експлозия прозвуча дълбоко в пещерата, последвана от още една. Звукът на Изабела рязко се промени, стана пулсиращ, мърморещ, треперещ. Стаята се напълни с пушек.

— Създаваме миниатюрна черна дупка — тихо каза Кейт.

— Това е *невероятно!* — кресна Уордлоу. — Знаете ли защо изгубихте мощност в Първи? Тези копелета прекъснаха проводника... Пред вратата на Изабела има тълпа... О, Исусе, губя охранителните камери — онези минават през асансьора...

Разнесе се съскането на компютърния сняг, а след това цяла редица монитори угаснаха.

— О, не!

Още съскане и пукане. Целият охранителен пункт угасна, предупредителните лампи също угаснаха. Изабела стенеше и трепереше.

— Принтираш ли? — кресна Хейзълиъс на Чън.

— Намерих го, сега търся работещ принтер! — Тя блъскаше по клавиатурата, а по лицето ѝ струеше пот.

— О, божичко... Не го губи, Рей.

— Готово! — възкликна Чън. — Принтирам. — Тя скочи и се спусна към другия край на стаята при принтерите. Грабна хартията, която изплюваше принтерът, и я откъсна. Хейзълиъс я грабна от нея, сгъна я и я пхна в задния си джоб.

— Да се махаме оттук!

Стаята се разтърси от поредния приглушен тътен, който метна Долби на пода. Светлината потрепери, електрически дъги пукаха по конзолите. Изабела стенеше дълбоко, като в предсмъртна агония. Долби се надигна и се върна до машината си.

Форд го стисна за ръката:

— Кен, трябва да се махаме оттук!

Долби дръпна ръката си и отново опита да въведе кода.

ГРЕШКА В КОДА ЗА ДОСТЪП

Главният компютър започна да прескача началните си операции.

— Алан! Казах ти да изключиш р5! — кресна Долби.

— Кен, престани! — намеси се Форд. — Да вървим.

Не ме оставяй, Изабела!

Той продължи да работи. Трябваше да стигне до Изабела. По един или по друг начин. Трябваше да я изключи безопасно. Разваленият магнит откачаше. Двата лъча блуждаеха около центъра в тръбата и се отклоняваха. Ако докоснеха ръба или се плъзнаха един по друг...

— Долби! — стисна го Хейзълиъс за рамото. — Не можеш да го предотвратиш! Трябва да тръгваме!

— Махай се! — Долби замахна към Хейзълиъс, но не улучи. Отново се обърна към монитора и се вбеси от видяното: — Алан, проклет да си, р5 все още работят! Казах ти да ги изключиш!

Никакъв отговор. Огледа се и се опита да види Едълстайн в задимената зала. Изтри насълзените си очи и се закашля. Навсякъде бе пълно с пушек. Мостикът беше празен.

Можеше да спаси Изабела. Знаеше, че може. А ако не успее, какъв смисъл има да живее?

Тук съм, Изабела. Остани с мен още малко.

Ръсел Еди го направи. Уби човек. Бог му беше дал сила. Вече участваше в битката.

Убийството на грешника като че ли зареди тълпата с електричество. Бръмчаха от възбуждане. Усетил прилив на енергия, Еди закрачи към голямата титанова врата. Застана пред нея, обърна се и вдигна пистолета:

— „И даде му се да вложи дух в зверовия образ!“ Кой ще се изправи заедно с мен пред Антихриста?

Тълпата ревна одобрително.

— Кой ще се изправи заедно с мен пред Антихриста?

Още един неистов вик. Еди усети как го изпълва прилив на сила.

— Той е извън закона!

Рев.

— Нечестивия!

Тълпата ревеше неконтролируемо.

— В името на Господ и на единствения му син Исус Христос ние ще го унищожим!

Хората се спуснаха вкупом вратата, но титанът не поддаде.

— Отдръпнете се! — викна Еди. — Ще минем през тази врата. — Той насочи пистолета си, но нечия ръка го стисна.

— Пасторе, този револвер няма да свърши работа. — Войник в камуфлажна униформа и с карабина AR-15 на гърба пристъпи напред. — Виждате ли тази установка? — попита той и посочи трите конични устройства, насочени към вратата. — Това е устройство за проникване с взлом, готово за използване. Войниците също са имали намерение да пробият дупка в тази врата. И те са искали Изабела.

— Откъде знаеш?

— Аз съм Майк Фрост, бивш служител от пета група на спецчастите. — Той за малко не строши ръката на Еди, когато я стисна.

— Вкарай ни вътре, Майк.

Фрост внимателно обиколи установката и надникна в металните конуси.

— Кукличката вече е заредена с C4. Адски късмет е, че някой куршум не е улучил тези неща по време на престрелката. Кабелите свързват трите устройства в едно, а ето това са детонаторите — вдигна той един малък цилиндър с прикрепена към него жица. Бяха общо три и мъжът внимателно пхна всеки един в C4 и здраво ги натъпка.

— Кажете на всички да се дръпнат. Много назад. Ето там встрани и да се обърнат с гръб.

Еди бързо поведе тълпата далеч от установката. Фрост разпъна изцяло кабелите, вдигна капачето над копчето на детонатора и постави пръста си върху него.

— Запушете си ушите.

69.

Форд и екипът последваха Уордлоу в компютърната зала зад Мостика. Беше дълго и голо помещение със сиви стени и с три редици притихнали сиви пластмасови шкафове. Тук се намираше най-бързият и най-могъщ суперкомпютър на света. Процесорите тихо бръмчаха, отделните панели на всеки шкаф бяха осеяни с мигащи светлинки, повечето от които бяха червени или жълти. В дъното се виждаше една-единствена стоманена врата.

— Долби няма да дойде — присъедини се към тях Хейзълиъс.

— Имаме три проблема — каза Уордлоу. — Първо, Изабела ще избухне. Второ, вън има заредена бомба, и трето, не можем да се обадим за помощ.

— Какво ще правим? — проплака Тибодо.

— Стоманената врата в дъното води към старите тунели на мините. Трябва да излезем оттам. Трябва да поставим доста голяма част от тази планина между себе си и Изабела, преди да избухне.

— А как ще излезем от тунелите на мините? — попита Форд.

— В другия край има стара вертикална шахта, превърната в изход за метан в далечния край на мината. Там все още има стар скрипец. Сигурно не може да се използва. Ще трябва да скалпим нещо.

— Това ли е най-доброто, което можем да направим?

— Или това, или през предната врата — в тълпата.

Мълчание.

Експлозията, разтърсила компютърната зала, повали Форд и останалите на колене, като че ли бяха камъчета в консервена кутия. Звукът отекна напред и назад, а детонацията отекна като гръм в планината. Лампите в стаята примигнаха и през конзолите преминаха електрически дъги. Форд се изправи и помогна на Кейт да стане.

— Това Изабела ли беше? — провикна се Хейзълиъс.

— Ако беше Изабела, щяхме да сме мъртви — каза Уордлоу. — Тълпата взриви титановата врата.

— Невъзможно!

— Не и ако са използвали военните експлозиви.

Внезапно по вратата на мостика отекнаха ударите на юмруци. Форд отиде до вратата и се послуша. Виждаше как Долби се труди като привидение, приведен над компютъра си.

— Хейзлиъс? — долетя през вратата приглушен писклив глас.
— Чуваш ли ме, Антихристе? Идваме за теб!

Пастор Ръсел Еди крещеше на стоманената врата:

— Хейзлиъс, ти богохулства срещу Бога, срещу неговото име и срещу онези, които са на небето!

Вратата беше от дебела стомана, а те нямаха повече експлозиви. Да стреля с револвера си в ключалката от толкова близо би било безполезно и направо налудничаво.

Въпреки това тълпата напираше към вратата, блъскаше и крещеше.

— Християни! — прокълня гласът на Еди в огромната пещера.
— Чуйте ме, християни!

Тълпата притихна неспокойно, чуваше се пъкленото стенание на машината в тунела пред тях.

— Отдръпнете се от вратата! Трябва да организираме атаката си!

Посочи с пръст и каза:

— В другия край на пещерата има стоманени греди. Искан най-силните мъже — само мъже! — да вземат една греда и да блъснат с нея вратата. Останалите имате не по-малко важна задача. Разделете се на две групи. Искан първата група да отиде в дългия сводест тунел ето там — посочи той овалния отвор, облян от кондензат. — Нарежете и смажете с чукове тръбите, кабелите и проводниците, които захранват суперкомпютъра, Звяра! — Вдигна лист, на който бе разпечатал нещо от интернет. — Това е карта на Звяра. — Посочи към един мъж, който му се стори по-спокоен от останалите, който носеше оръжието си с лекота и имаше излъчване на ръководител. — Това е за теб. Ти ще ги водиш.

— Слушам, пасторе.

— Минем ли през тази врата, искам втората група да ме последва в контролната зала, да заловим Антихриста и да унищожим

оборудването там.

Одобрителен рев. Двайсет мъже вече бяха вдигнали стоманената греда в дъното. Тълпата се раздели, когато те тежко се придвижиха напред с насочена към вратата греда.

— Напред! — ревна Еди, застанал отстрани. — Смажете я!

— Смажете я! Унищожете я!

Тълпата се раздели и мъжете се понесоха в бавен тръс към вратата. Гредата се удари в нея със силен и глух трясък и я огъна навътре. От удара гредата отскочи и мъжете се олюляха в опита си да я удържат.

70.

Приглушен тътен разтърси стаята и металната врата издрънча, сякаш тълпата я бе ударила като камбана. Форд с мъка си проправи път в пушека, намери Долби и го стисна за рамото.

— Кен, моля те! Ела с нас, за Бога!

— Не. Съжалявам, Уайман — отговори Долби. — Оставам тук. Мога... Мога да спася Изабела.

Чуваше виковете и писъците на тълпата от другата страна на вратата. Блъскаха с нещо тежко. Вратата се огъна и една от пантите поддаде.

— Няма да успееш. Няма време.

През вратата долетя гръмовният възглас: „Хейзълиъс! Антихрист!“

Долби отново трескаво се залови за работа.

— Трябва да вървим — приближи се Кейт зад Форд.

Форд се обърна и последва Кейт обратно в компютърната зала. Останалите се бяха струпали край аварийния изход, а Уордлоу се опитваше да пусне контролното табло.

Уордлоу приключи с кода и се насочи към устройството за разпознаване на длани до изхода. Устройството не работеше.

Бум! Вратата към мостика рухна и се строполи на пода. Ревът на тълпата се разнесе по-силно, когато хората се втурнаха в задимения мостик.

Последва канонада от изстрели и викът на Долби, когато го откъснаха от работното му място.

— Къде е Антихристът? — провикна се един мъж.

Форд се втурна към компютърната зала, затвори вратата и я заключи. Уордлоу извади обикновен ключ, разби един панел до вратата и отвътре се показва клавиатура. Набра някакъв код. Нищо.

— Те са в задната стая!

— Някой да събори тази врата!

При втория опит на Уордлоу вратата се отвори с гладко прищракване. Учените се изнизаха един след друг във влажния и миришещ на мухъл мрак на въгледобивната мина. Форд остана последен и бутна Кейт пред себе си. Пред тях се точеше дълъг и широк тунел, подпрян с ръждясали стоманени греди, които крепяха напукания и изтърбушен таван. Оскъдното аварийно осветление само усилваше още повече задушния мрак. Миришеше на влага и на гнилоч като пресъхналото блато, каквото някога е било мястото. От тавана капеше вода.

Уордлоу бе затръшнал задната врата и се опитваше да я заключи. Само че ключалките бяха електронни и без захранването не работеха.

В компютърната зала отекна оглушителен гръм и ревът на тълпата се усили. Таранът беше разбил компютърно управляваната врата.

Уордлоу се мъчеше да се справи с ключалките, като най-напред използва магнитната си карта, а после набра кода на клавиатурата.

— Форд, ела тук! — Поколеба се само за миг, после извади втори пистолет от кобура си и го подаде на Форд. Беше „Зигзауер“ Р229. — Ще се опитам да ги задържа тук. Мините отзад са като колонни зали. Всичко е свързано. Не спирайте да вървите и се придържайте към лявата страна, избягвайте задънените тунели, докато стигнете до голямата зала, където са разкопавали основната жила. Намира се на около четири и половина километра навътре. Шахтата за метана е в далечния ляв край. Можете да избягате оттам. Не ме чакайте — просто изведи всички оттук, мамка му. Вземи и това — пхна той в ръката му мощно фенерче.

— Не можеш да ги удържиш сам — каза Форд. — Това е самоубийство.

— Ще ви спечеля време. Нямаме друг шанс.

— Тони... — поде Хейзълиъс.

— Не си хаби думите!

— Убийте Антихриста! — долетя приглушеният възглас от другата страна на вратата. — Убийте го!

— Бегом! — кресна Уордлоу и тласна с ръка Форд към галерията, а сам залегна зад каменния ръб.

Хукнаха по тъмния тунел, Форд най-отзад, като цапаха през локви вода по пода на мината и осветяваха пътя си с фенерчетата.

Чуваше блъскането по вратата, рева на тълпата и виковете „Антихрист!“, които отекваха в тунелите. След малко прозвучаха няколко изстрела. Разнесоха се писъци, още изстрели и шум на хаос и паника.

Тунелът беше дълъг и прав, а на всеки петнайсет метра перпендикулярно вдясно се отклоняваха други тунели, които водеха към още успоредни проходи. Въглищната жила отляво се стесняваше и явно бе изоставена, преди да бъде напълно разкопана, поради което бяха останали много тунели без изход, добивни забои и мрежа от тънки пластове.

Отзад се чува още изстрели, които отекнаха лудо в затвореното пространство. Въздухът беше тежък и задушен, стените лъщяха от влага и бяха набраздени с бяла селитра. Тунелът направи широк завой. Форд настигна Джули Тибодо, която бе изостанала, обгърна я с ръка и се опита да ѝ помогне.

Още далечни изстрели. „Уордлоу се бие геройски“, тъжно си помисли Форд, удивен от смелостта и всеотдайността на този мъж. Сериозно беше сгрешил в преценката си за него.

Мината водеше до широко помещение с висок таван, основната жила, поддържано от масивни колони от неизкопани въглища, оставени, за да поддържат средата. Колоните бяха дълги шест метра — черни лъскави въглища, които блестяха на светлината, а мината приличаше на лабиринт от колони и открити пространства без никакъв план. Форд спря, за да провери пистолета си и видя, че е напълно зареден с деветмилиметрови куршуми. Пъхна пълнителя обратно.

— Ще останем заедно — каза Хейзълиъс, изоставайки от останалите. — Джордж и Алан, помогнете на Джули — има проблеми. Уайман, ти остани отзад и покривай тила.

Хейзълиъс стисна с две ръце раменете на Кейт и я погледна право в лицето.

— Ако нещо се случи с мен, ти поемаш контрола. Ясно?

Кейт кимна.

Групата мъже с Еди бе пресрещната от внезапен откос изстрели, разнесъл се иззад първата колона въглища.

— Залегнете! — викна Еди, насочи револвера си натам, където бе видял първото проблясване на изстрелите, и изстреля един пълнител, за да възпре огъня. Зад него прозвучаха и други изстрели, когато останалите се присъединиха и съсредоточиха обстрела си към мястото, откъдето проблясваха изстрелите. Лъчите на десетина фенерчета осветиха тунела.

— Той е зад онази стена от въглища! — провикна се Еди. — Прикривайте ме!

Разпокъсан огън удари стената и от нея се разлетяха парчета въглища.

— Не стреляйте!

Еди стана и притича до широката колона, която беше дълга поне шест метра, преди да завие. Прилепи се до далечния ѝ край и се плъзна бавно по нея, като даде знак с ръка на няколко други нападатели да заобиколят от другата страна. Придвижваше се покрай грапавата повърхност на въглищната жила с извадено оръжие.

Стрелецът очакваше хода им и се хвърли към съседната колона.

Еди вдигна пистолета си, стреля и не улучи. Прозвуча друг изстрел точно преди мъжът да стигне до укритието си. Той падна и запълзя. Фрост се показва откъм другия край на колоната, стиснал пистолета си с две ръце, и стреля за втори и за трети път към плъзящия мъж, който рухна неподвижен. Приблужи се до него и от упор произведе последен изстрел в главата му.

— Чисто е — каза той, оглеждайки тунела с фенерчето си. — Само един. Останалите са избягали.

Ръсел Еди свали пистолета си и отиде в средата на тунела. Хората се тълпяха през отворената врата и изпълваха пространството, а гласовете им ечаха силно в тясното пространство. Вдигна ръце. Настана тишина.

— *Настъпни великият ден на гнева Господен!* — провикна се Еди.

Усети как тълпата зад него се надига, усети енергията на хората като динамо, което захранва неговата решимост. Само че последователите му бяха твърде много. Нуждаеше се от по-малка, по-подвижна група. Обърна се и се опита да надвика тътена на машината:

— Мога да взема в тунелите малка група — само въоръжени мъже. Разбрахте ли? Никакви жени и деца. Всички мъже с оръжия и

опит да излязат напред! Останалите да се отдръпнат!

Около трийсет мъже си проправиха път напред.

— Стройте се и ми покажете оръжията си. Вдигнете ги!

Мъжете с възглас вдигнаха оръжията си — пушки и пистолети. Еди огледа мъжете в редицата един по един. Отстрани неколцина със стари пушки, които се зареждаха през цевта, няколко младежи с пушки за единична стрелба и двама, които му се сториха откачени. Останаха две дузини хора.

— Вие ще дойдете с мен да намерим Антихриста и неговите последователи. Застанете там. — После се обърна към другите: — Вие останалите ще действате тук, в помещенията, през които влязохме. Бог иска от вас да унищожите Изабела! Вървете и унищожете Звяра от бездънната бездна, чието име е Абадон! Вървете, воини на вярата!

Тълпата с рев се понесе, жадна за действие, и се изсипа през отворената врата, размахвайки чукове, брадви и бейзболни бухалки. Откъм съседното помещение се разнесоха удари и трясъци.

Машината сякаш пицеше в агония.

Еди стисна Фрост:

— Майк, стой до мен. Нужен ми е опитът ти.

— Слушам, пасторе.

— Добре, хора, да тръгваме!

71.

Хейзълиъс поведе групата по широките тунели, изсечени в масивната жила от въглища. Форд прикриваше тила им. Той изостана, вгледа се в мрака и се послуша. Престрелката между Уордлоу и тълпата беше приключила, но Форд все още чуваше как хората крещат, докато ги преследват по тунелите.

Придържаха се към лявата страна, както им бе казал Уордлоу, но понякога се объркваха в слепи тунели и погрешни отклонения, което ги принуждаваше да се връщат. Мината представляваше огромна и широка жила, която сякаш се стелеше безспир в три посоки. Във въглищата беше изкопан лабиринт от извити и пресичащи се тунели, поради което оставаха четвъртити блокове въглища, подобни на колони и създаващи объркваща поредица от пространства, свързани едно с друго по налудничав и непредсказуем начин. Подът на мината беше насечен от релси за вагонетките още от петдесетте години. Навсякъде се въргаляха ръждясали железни вагонетки, прогнили въжета, счупени двигатели и купчини изоставени въглища. Налагаше се да газят в локви мръсна вода на по-ниските места.

Гърленият писък на Изабела ги следваше из тунелите като мъчителното мучене на смъртно ранено животно. Спреше ли да се послуша, Форд чуваше и трополенето на преследващата ги тълпа.

След като тичаха около петнайсет минути, Хейзълиъс поиска кратка почивка. Рухнаха на влажната земя, без да обърчат внимание на черната мръсотия от въглищата. Кейт се отпусна до Форд и той я прегърна.

— Изабела ще избухне всеки момент — каза Хейзълиъс. — Възможно е силата на взрива да е от тази на малка конвенционална бомба до малка ядрена ракета.

— Иисусе! — възкликна Инес.

— По-големият проблем е, че някои от детекторите са пълни с избухлив течен водород — продължи Хейзълиъс. — В един детектор за неутрино има петдесет хиляди галона перхлоретилен и още сто хиляди

галона алкани — и двете запалими. Освен това огледайте се наоколо — по тези жили са останали много въглища, които също горят. Много скоро след избухването на Изабела цялата планина ще е в пламъци. Няма как да го спрем.

Мълчание.

— Експлозията може да предизвика и срутвания.

Какофонията от преследващата орда отекна надолу по тунелите, накъсана от някой изстрел от време на време, надигаща се над потрепващото, стържещо и вибриращо бръмчене на Изабела.

Форд си даде сметка, че тълпата бързо ги настига.

— Ще изостана малко и ще изстрелям към тях няколко пълнителя, за да ги забавя — каза той.

— Чудесна идея — одобри Хейзълиъс. — Но не улучвай никого.

Групата продължи. Форд изостана и се премести в съседен тунел, изключи фенерчето си и напрегнато се послуша. Шумът от преследващата ги тълпа отекна в кухините слаб и разкривен.

Форд се придвижи надолу по тунела опипом, поставил ръка на стената, и се опита да запомни пътя си. Постепенно звуците се усилиха и сетне с ъгълчето на очите си той зърна слабото и подскачащо сияние на половин дузина фенерчета. Извади пистолета си, коленичи зад една колона от въглища и го насочи косо към тавана.

Преследвачите приближиха. В затвореното пространство проехтяха три последователни бързи изстрела от деветмилиметровия парабелум на Форд. Тълпата на Еди отстъпи, стреляйки.

Форд се шмугна в един открит проход, постави ръка на далечната стена и използвайки я като указател бързо премина през отворите на още два тунела. Приближаваше се втора група преследвачи — явно се бяха разделили на малки групи, — но този отряд се движеше много предпазливо заради изстрелите.

Оттегляйки се, все още с ръка на стената, Форд преброи още три колони, преди да реши, че вече е достатъчно безопасно да включи фенерчето си. Вървеше приведен, подтичваше и се надяваше да настигне групата. Само че докато тичаше, чу зад себе си странен звук, подобен на кашлица. Спря. Бръмченето на Изабела внезапно промени височината си и започна да се извисява силно, все повече и повече, докато не се превърна в оглушителен писък, чудовищен рев, който се

виеше все по-нагоре и по-нагоре в кресчендо, разтърсващо планината. Форд усети какво ще последва и се хвърли на земята.

Ревът се превърна в земетръс и земята потрепери конвулсивно. Последва мощен гръм, взривната вълна се плисна в мината, вдигна го като листо и го запокити към една колона въглища. Докато силният взрив отшумяваше из пещерите, по тунелите с дивашки писък се спусна засмукващ вятър. Форд се сгуши от подветрената страна на въглищната колона с наведена глава, докато край него шеметно прелитаха въглища и скални отломки.

Форд се завъртя и вдигна поглед. Таванът се напукваше, цепеше се и отгоре се сипеха парчета въглища и цимент. Скочи на крака и се опита да избяга от срутващия се тунел, който тътнеше подире му.

Силата на взрива запрати Еди на земята. Лежеше по лице в кална локва, край него валяха камъчета и ситен чакъл, тунелите кънтяха и трещяха при силните срутвания наблизо и далеч. Въздухът беше пълен с прах и той почти не можеше да диша. Като че ли всичко край него се срутваше.

Минутите се нижеха и гръмовните срутвания намаляха и се превърнаха в лек тътен от време на време. Когато и тътенът утихна, се възцари напрегната тишина и вече не се чуваше шумът на Изабела. Машината беше мъртва.

Бяха я убили.

Еди се надигна и се закашля. Потършува известно време в задушливия облак прах и намери фенерчето си, което продължаваше да свети в мрачината. Другите също се надигаха, а фенерчетата им приличаха на безплътни светулки в мъглата. Тунелът се беше сринал на няма и шейсетина метра зад тях, но те бяха оцелели.

— Слава на Бога! — каза Еди и отново се изкашля.

— Слава на Бога! — отвърнаха последователите му.

Еди преброи хората си. Някои от бойците му бяха ранени от падащи камъни. По челата им струеше кръв, раменете им кървяха. Други като че ли не бяха ранени. За щастие убити нямаше.

Еди се облегна на каменната стена и се опита да диша. Успя да се изправи. Изабела, Звярът, вече го нямаше, но Антихристът все още бе на свобода.

— И видях ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали — заговори Еди. После вдигна двете си ръце — едната с пистолет, другата с фенерче. — Бойци на Бога! Звярът е мъртъв, но да не забравяме, че имаме още по-важна задача — посочи той движещата се мрачевина. — Там в тъмното се спотайва Антихристът заедно с учениците си. Трябва да довършим битката. — Огледа се. — Станете! Звярът е мъртъв! Слава на Бога!

Думите му постепенно вляха живот в шокираната от бедствието група хора.

— Извадете фенерчетата и оръжията си. Застанете до мен.

Онези от групата, които бяха изпуснали оръжията си, ги потърсиха и няколко минути по-късно всички стояха въоръжени и никой не беше сериозно ранен. Истинско чудо. Тунелът се беше срутил зад тях, където бяха само преди броени минути. Но Бог ги бе пощадил.

Еди се почувства недосегаем. Кой можеше да го повали, след като Бог бе на негова страна?

— Бяха пред нас — каза той, — в тунела. Срутването е само частично. Можем да се покатерим по ето тези развалини. Да вървим.

— Да вървим в името на Исус Христос!

— Слава на Исус!

Еди ги поведе напред, възвърнал силата и увереността си. Бученето в ушите му започна да заглъхва. Изкачиха се внимателно на купчина счупени камъни, които бяха паднали от тавана. По-малките камъни все още отекваха и се сипеха от дупката в разрушения срутил се таван, който въпреки всичко издържаше. Видимостта постепенно се подобри, когато прахолякът се слегна.

Стигнаха до отворена кухня, създадена от срутването в едната страна на тавана на мината. От отвора нахлу струя чист и свеж въздух и разнесе прахта. В далечния край зейна отворът на голям тунел.

Еди спря, чудейки се по кой ли път бе поел Антихристът. Даде знак на хората от групата да замълчат и да изключат фенерчетата си. В тишината и в мрака не чу и не видя нищо. Сведе глава.

— Бог ще ни покаже пътя.

Светна фенерчето наслуки и погледна към кой тунел сочи.

— Ще тръгнем натам — заяви Еди със спокойна вяра в Бога, докато поемаше по тунела. Групата го последва, а фенерчетата им подскачаха в прашния мрак като десетина светещи очи.

72.

Бигей лежеше в избуялата люцерна, смаян от взрива, а вторични взривни вълни се понесоха през долината и над скалите с отвесни склонове. Шоковите вълни сплескаха градинския чай, изкорениха пиниите, пръснаха пясък и чакъл като след поредица от изстрели с едри сачми. Бигей закри лицето си, докато не преминаха първите жилещи и изгарящи вълни. Седна и впери поглед в огромното огнено кълбо над скалата на върха, горяща сфера, оставяща подире си следа от пушек, прах и развалини. Извърна лицето си от адската горещина и заби пръсти в земята, която се тресеше и извиваше под нозете му.

Чу приглушените ругатни на Уили Беченти откъм люцерната, а после се появи и главата му с разчорлена коса.

— Проклятие!

От другата страна на полето бавно започваха да се изправят и други хора. Конете, които бяха обградили, за да ги оседлат, се бяха изплашили, изправяха се на задните си крака и ритаха букаите си, цвилейки от ужас. Някои се бяха отскубнали и препускаха през полето от люцерна, въпреки че вторичните взривове поваляха онези, които бяха хукнали да ги гонят.

Бигей се изправи. Типито беше взривено и прътите лежаха счупени на земята, а платното беше накъсано като конфети. Взривът беше съборил из основи стария търговски пост на Накаи Рок. Бигей примигна в мрака и се запита къде ли беше избягал конят му Уинтър.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Беченти.

Появи се гигантско огнено кълбо и се понесе над дърветата, издигна се над тях и се търкулна, придобивайки по-тъмен червеникавокафяв цвят.

На върха на платото над Изабела Бигей беше видял стотици, сигурно дори хиляди струпани хора. Какво ли им беше причинил взривът? Бигей потръпна при тази мисъл. Изпод земята се разнесе грохот и Бигей чу далечното тракане на картечница.

Огледа полето и бързо преброи хората си. Всички бяха тук.

— Трябва да отведем хората от там — провикна се той към Мария Ачити. — Не ме интересува дали имаме достатъчно коне. Всички да се качат по двама и да тръгваме към Среднощната пътека.

Някъде съвсем близо до тях на юг земята изстена и потръпна конвулсивно.

— Какво е това, по дяволите? — попита Беченти.

В далечния край на долината полето с люцерна хлътна и потъна, а по земята се появи мрежа от пукнатини. Пръстта се взриви във въздуха, когато отдолу зейна огромна дупка с големината на футболно игрище, а ръбовете ѝ се срутиха в зловещия мрак на ямата.

— Старите мини се срутват — каза Уили.

Земята потрепери отново и отново. Надигнаха се облаци прах — наблизко и надалеч. Червеникавокафявото огнено кълбо се понесе, помътня, постепенно се разнесе и се разпадна от изтощение.

Бигей стисна раменете на Мария Ачити:

— Вземай хората и колкото коне успееш да намериш и ги води по Среднощната пътека.

— Ами ти?

— Ще тръгна след бегълците.

— Да не си полудял?

— Един от тях е Уинтър — поклати глава Бигей. — Не искам от мен да го зарежа.

Мария Ачити го изгледа продължително и поклати глава. Обърна се и започна да крещи на хората да зарязват всичко и да се качват по двама на кон.

— Няма да успееш сам — каза Уили.

— По-добре върви с останалите.

— Няма начин.

— Благодаря — стисна го за раменете Бигей.

Още подземни трусове разтърсиха земята — сега идваха откъм източния и южния край на платото — посоката, накъдето бяха избягали конете. Впери поглед в осветената от луната околност и видя десетина спирали от прах да се извиват над платото.

Срутвания. Старите мини наистина рухваха. Над Изабела пожарът се разрастваше, струпваха се плътни черни облаци, обагрени по краищата в оранжево от пожарищата долу. Първата експлозия беше

само началото, сега цялото плато вече се бе възпламенило. Пълните с въглища и с метан тунели изливаха гнева си.

Мария Ачити се върна с коня си.

— Там е като края на света.

— Може и да е — поклати глава Бигей.

Той снижи глас и изрече тайнственото заклинание на Падащата звезда: „Анине бичаха’ох кодшее...“

73.

Форд се окопоти в мрака. Въздухът беше задушлив, прашен и вонеше на отделилия се метан и светилен газ. Легнал по гръб и покрит с разпрасена скала, се вгледа в мрака с бучащи уши и с въртяща се глава.

— Кейт! — провикна се той.

Тишина.

— Кейт!

Завладя го паника. Избута от себе си още камъни и се освободи. Мъчително се изправи на четири крака и прокара длан по натрошените камъни, докато не забеляза сияние и не разкопа фенерчето си, което все още светеше. Освети наоколо и на светлината на лъча се показва тяло, което лежеше на шейсетина метра надолу в тунела, отчасти заровено под камънаците. Добра се до него.

Беше Хейзълиъс. От носа му се стичаше струйка кръв. Напила пулса му — беше силен.

— Грегъри! — прошепна Форд в ухото му. — Чуваш ли ме?

Главата се завъртя и очите се отвориха — тези удивителни лазурни очи. Хейзълиъс примижа на светлината.

— Какво... стана? — дрезгаво попита той.

— Взрив и срутвания.

По лицето му се изписа разбиране.

— А другите?

— Не знам. Тъкмо ви настигах, когато избухна.

— Разбягаха се на всички страни, когато започнаха да падат камъните. — Той погледна надолу. — Кракът ми...

Форд се зае да разчисти отломките от долната половина на тялото на Хейзълиъс. Върху левия му крак имаше огромен скален къс. Стисна го за ръба и леко го повдигна. Кракът отдолу беше леко изкривен.

— Помогни ми да стана, Уайман.

— Боя се, че кракът ти е счупен — каза Форд.

— Няма значение. Ще продължим да се движим.

— Но ако е счупен...

— Помогни ми, по дяволите!

Форд праметна ръката на Хейзълиъс на врата си и му помогна да се изправи. Хейзълиъс политна, вкопчен в него.

— Ако ми помогнеш, ще вървя.

Форд се послуша. В кънтящата тишина долови далечни гласове и гърмежи. Колкото и да беше невероятно, тълпата продължаваше да ги преследва. Или пък и обезумелите хора искаха да се измъкнат от лабиринта.

Движейки се през развалините, Форд подкрепяше Хейзълиъс стъпка след стъпка. Влачеше го над срутени камънаци, под зейнали дупки в тавана, по проходи между тунелите, рухнали след експлозията, покрай кухни, образувани от взрива. От другите нямаше и следа.

— Кейт? — провикна се Форд в мрака.

Никакъв отговор.

Хейзълиъс изстена.

С всяка следваща стъпка Форд се молеше горещо Кейт да е оцеляла и всички да успеят да се изплъзнат от тълпата — макар че преследвачите им се чуваха все по-близо и по-близо. Опипом потърси пистолета си. Беше изстрелял осем куршума, оставаха му пет.

— Започва да ми се вие свят — каза Хейзълиъс.

Придвижвайки се съвсем бавно, излязоха от тесен тунел и попаднаха в една напречна шахта. Отново нищо не беше познато на Форд. Гласовете вече звучаха по-силно и зловещо масово, като че ли бяха навсякъде край тях.

— Никога не съм... допускарал... това — заглъхнаха думите на Хейзълиъс.

На Форд му се искаше да викне Кейт, но не се осмели. Имаше толкова много прах, толкова много тунели, а и ако тя му отговореше, тълпата можеше да я намери.

Хейзълиъс отново се препъна, изстена от болка, а Форд едва успя да го задържи. Отпусна се като чувал с цимент. Когато Форд вече не бе в състояние да го влачи по-нататък, той се приведе и се опита да го метне на гръб. Само че тунелът беше прекалено нисък и двамата се строполиха долу.

Форд положи Хейзълиъс на пода и напипа пулса му — слаб и учестен, а по челото му избиваше студена пот. Беше изпаднал в шок.

— Грегъри, чуваш ли ме?

Ученият изстена и завъртя глава.

— Съжалявам, просто не мога да го направя — прошепна той.

— Ще се погрижа за крака ти.

Форд разпори крачолата на панталона с джобното си ножче. При сложната фрактура счупената бедрена кост беше пробила кожата. Ако продължеше да носи Хейзълиъс, разцепената кост можеше да пререже феморалната артерия.

Форд рискува да освети околността с нисък лъч от фенерчето. От другите нямаше и следа, но рухнал под нивото на пода на тунела един плитък забой в отсрещната стена на около три метра, отчасти скрит от паднали камъни, предлагаше възможност за скривалище.

— Ще се скрием там.

Прихвана Хейзълиъс под мишниците и го повлече към нишата. Събра паднали камъни и построи ниска стена, зад която можеха да се скрият. Гласовете приближаваха.

Моля те, господи, дано Кейт да успее.

Форд използва всички откъртили се камъни наоколо. Стената беше висока малко повече от половин метър, достатъчно, за да скрие и двамата, ако легнат. Форд мина отзад. Свали якето си и го сви на топка, за да направи възглавница за главата на Хейзълиъс, и изключи фенерчето. Тунелът потъна в мрак.

— Така е по-добре. Благодаря ти, Уайман — каза Хейзълиъс.

Помълчаха и после Хейзълиъс заяви делово:

— Ще ме убият.

— Не и доколкото зависи от мен. — Форд потърси опипом пистолета си.

След миг ръката на Хейзълиъс докосна неговата:

— Не. Никакви убийства. Освен че сме безнадеждно малочислени, би било нередно.

— Не е нередно, ако те първи опитат да те убият.

— Всички сме едно — каза Хейзълиъс. — Да убиеш тях, означава да убиеш сам себе си.

— Моля те, не ми пробутвай сега тези религиозни глупости.

— Разочарован съм от теб, Уайман — въздъхна Хейзълиъс. — Ти единствен от целия екип не искаш да приемеш какво удивително нещо ни се е случило.

— Не говори, а само си лежи — положи ръка върху него Форд.

Притаиха се един до друг зад ниската стена от камъни. Въздухът миришеше на прах и на мухъл. Гласовете се приближиха, стъпките и шумовете на тълпата вече отекваха по каменните коридори. След миг приглушеното сияние от фенерчетата им нахлу в прашния въздух. Форд беше толкова напрегнат, че едва успяваше да диша.

Тълпата стана по-шумна и се приближаваше. И изведнъж — ето ги тук. Ордата на Еди се влачи покрай тях сякаш цяла вечност, насочила вниманието си към намирането на изход от тунелите. Минаха покрай тях, без да ги забележат, твърде изморени и уплашени, за да си направят труда да потърсят скривалището им. Светлината от фенерчетата и горящите огньове хвърляха пъклени оранжеви сенки на тавана, а сенките им се бяха разкривили по стените. Шумът от тълпата заглъхна, отдалечи се и блещукането на светлинките се стопи. Отново настана мрак. Форд чу Хейзълиъс да изпуска продължителна и болезнена въздишка.

— Мили боже...

За един налудничав миг Форд се запита дали Хейзълиъс не се моли.

— Те смятат... че съм Антихристът... — тихо и странно се засмя ученият.

Форд се надигна и надникна в мрака. Звуците от придвижването на групата бяха изчезнали и отново се бе възцарила тишина, накъсвана на места от тропота от падащите камъчета.

— Може би *наистина* съм Антихристът... — прошепна Хейзълиъс. Дишаше хрипливо. Форд не беше сигурен дали е от болка, или защото се смее. — Антихристът — повтори той.

„Започва да бълнува“, помисли си Форд. Прогони тази мисъл и се запита какво трябва да направят. Въздухът се движеше през тунела и донасяше мириса на горящи въглища, а също и зловеща, тиха вибрация — звука на огъня.

— Трябва да излезем оттук.

Никакъв отговор от Хейзълиъс. Форд го стисна под мишниците.

— Хайде, опитай да продължиш да се движиш. Не можем да останем тук. Трябва да намерим останалите и да стигнем до асансьора.

— А сега ще ме убият... — и отново се разнесе зловещият бълнуващ смях.

Форд повдигна Хейзлиъс на гръб, стиснал двете му ръце, и го помъкна по тунелите.

— Каква ирония... — мърмореше Хейзлиъс, — да стана мъченик... Каква ирония. Човешките същества са толкова глупави... Толкова лековерни... обаче и аз не го обмислих... Глупав съм като тях...

Форд освети с фенерчето напред. Тунелът се отваряше в голям забой. От дясната му страна срутили се купчини въглища и камъни се бяха смесили с пиритни жили, които блестяха като злато на светлината на фенерчето.

Отново помъкна изпадналия в безсъзнание мъж към далечния край. От мрака изникна въздушната шахта — кръгла дупка около метър и половина в диаметър в отсрещния край. От шахтата висеше въже.

Положи Хейзлиъс на каменния под и подпъхна якето под главата му. Далечен взрив разтърси помещението и Форд чу как навсякъде край тях се сипят отломки, откъртени от тавана. Димът го блъсна в очите. Всеки момент приближаващият огън щеше да изсмуче кислорода им и това щеше да е краят.

Стисна въжето. Макар че ожули дланите му, то се скъса, разплете се и се нави на купчина в дълбоката шахта. Малко по-късно дочу плисък на вода.

Освети нагоре с фенерчето си и видя гладко пробита дупка, която отиваше нагоре, докдето му стигаше погледът. Гнилият край на въжето висеше безполезен. Никъде не се виждаше скрипецът.

Върна се при Хейзлиъс и установи, че той отново е в съзнание. Пак се смееше тихо. Форд клекна на пети и трескаво се замисли. Мърморенето на Хейзлиъс го разсейваше и тогава чу едно име: Джо Блиц.

Внезапно се заслуша.

— Джо Блиц ли каза?

— Джо Блиц... — промърмори Хейзлиъс, — лейтенант Скот Морган... Бърнард Хъбъл... Курт фон Рахен... капитан Чарлс

Гордън...

— Кой е Джо Блиц?

— Джо Блиц... капитан Нортръп... Рене Лафайет...

— Кой са тези хора? — попита Форд.

— Никой. Те не съществуват... *Noms de plume*...

— Какво, псевдоними ли? — приведе се Форд над Хейзълиъс. На слабата светлина лицето му беше обляно в пот. Очите му бяха стъклени. Но у този мъж все още бе останала странна и почти свръхестествена жизненост. — Чии псевдоними?

— На кого друг? На великия Л. Рон Хъбард^[1]... Умен човек... Само че него не са го нарекли Антихрист... имал е по-голям късмет от мен, негодникът.

Форд беше слисан. Джо Блиц? Псевдоним на Рон Хъбард? Хъбард беше авторът на научнофантастични романи, поставил началото на собствена религия. Хъбард вярваше, че най-големият подвиг, на който е способен човек, е да основе световна религия, и затова се бе заел с такова нещо. Рон Хъбард се бе превърнал в сциентологичен месия.

Възможно ли беше? Този въпрос ли имаше предвид Хейзълиъс? Какво беше предназначението на подобреният лично от него екип? На трагичната съдба на всеки учен? Изабела, най-великият научен експеримент в историята? Изолацията? Платото? Посланията? Потайността? Гласът на Бога?

Форд си пое дълбоко въздух и се наведе над учения:

— Волконски написа бележка непосредствено преди... смъртта си — прошепна той. — „Прозрях отвъд лудостта. За да ти докажа, ще ти дам само едно име: Джо Блиц.“

— Да... Да... — отговори Хейзълиъс. — Питър беше умен... Твърде умен, не беше за негово добро... Тук допуснах грешка, трябваше да избира някой друг... — Мълчание, последвано от дълга въздишка. — Мислите ми блуждаят. — Гласът му потръпна на прага на здравия разум. — Какво казвах?

Хейзълиъс се върна в реалността, но за съвсем кратко.

— Джо Блиц е Рон Хъбард, човекът, създал своя религия. За това ли е всичко?

— Бълнувах.

— Но това е бил планът — каза Форд. — Нали?

— Не разбирам за какво говориш — прозвуча малко по-остро гласът на Хейзълиъс.

— Разбира се, че знаеш. Ти си организирал всичко — построяването на Изабела, проблемите с машината, гласа на Бога. През цялото време си бил ти. *Ти си хакерът.*

— Нищо не схващаш, Уайман. — Хейзълиъс звучеше така, сякаш се бе върнал в действителността — с ясно съзнание.

Форд поклати глава. Отговорът е бил пред очите му почти цяла седмица — в досието на този човек.

— През по-голямата част от живота си си се занимавал с утопични политически кроежи, нали?

— А нима не е така с всички?

— Не и до степен на обсебване. Но ти си бил обсебен и, което е още по-лошо, никой не те е слушал — дори и след като си спечелил Нобеловата награда. Сигурно това те е влудявало — най-умния човек на земята, а никой не го слуша. След това съпругата ти починала и ти си се уединил. Появил си се две години по-късно с идеята за Изабела. Искал си хората да те чуят. Искал си да промениш света повече от всякога. А има ли по-добър начин, освен да станеш проповедник? Да положиш началото на своя религия?

Форд чуваше как Хейзълиъс диша тежко в мрака.

— Твоята теория... е налудничава — изстена Хейзълиъс.

— Предложил си идеята за проекта „Изабела“ — машина, която да изследва Големия взрив, мига на сътворението. Построил си я. Подбрал си екипа — уверил си се, че всички са психологически податливи. Ти си режисирал цялото това представление. Планирал си да направиш най-великото научно откритие на всички времена. Какво друго, ако не да откриеш самия Бог! Това откритие е щяло да те направи пророк. Така е нали? Възнамерявал си да надминеш всеки Рон Хъбард пред света и да станеш нов месия...

— Ти наистина си доста откачен.

— Жена ти не е била бременна, когато е починала. Измислил си го. Каквито и имена да беше казала машината, щеше да реагираш по същия начин. Досетил си се кои числа си е намислила Кейт — защото си я познавал толкова добре. Във всичко това няма нищо свръхестествено.

Равномерното дишане на Хейзълиъс беше единствената му реакция.

— Събрал си своите дванайсет апостоли-учени — лично си ги подбрал. Когато прочетох досиетата им, останах смаян, че всеки един от тях е понесъл жестоки житейски удари, че всеки търси смисъла на живота си. Запитах се защо е така. И вече знам. Ти си ги избрал един по един, защото си знаел, че са податливи — готови са за покръстване.

— Само че теб не успях да покръстя, нали?

— Беше на косъм.

Замълчаха. В тунелите тихо отекнаха гласове. Тълпата се връщаше.

Хейзълиъс изпусна дълга въздишка:

— И двамата ще умрем — надявам се, че го разбираш, Уайман. И двамата ще станем... *мъченици*.

— Тепърва ще видим.

— Няма смисъл да продължавам да те лъжа. Да, намерението ми беше да поставя началото на нова, по-могъща религия. Само че не знам какво се случи там, по дяволите. Изплъзна ми се. Имах този план... но той ми се изплъзна. — Отново въздъхна и простена. — Еди. Тази неочаквана карта ме провали. Нарекох го микроб и колко сгреших! Човекът се оказа на ниво... Глупаво недоглеждане от моя страна — мъченичеството е присъщо на всички пророци.

— Как го направи? Как хакна компютъра?

Хейзълиъс извади от джоба си старото заешко краче.

— Издълбах корка, замених го с флашдрайв с шейсет и четири гигабайта, процесор, микрофон и безжичен предавател — разпознаване на гласове и на данни. Можех да го свържа с който и да е от хилядата високоскоростни процесора, пръснати край Изабела и до един подчинени на суперкомпютъра. Сдобих се с прекрасна програма за изкуствен интелект, която написах в LISP, или по-скоро помогнах да бъде написана, тъй като голяма част от нея се генерира сама. Това е най-красивата компютърна програма, създавана някога. Управляваше се лесно — просто си седеше в джоба ми. Макар че самата програма изобщо не беше проста — не съм сигурен, че дори аз я разбирам. Тя обаче сгафи и каза доста неща, които аз никога не съм възнамерявал да изрека, неща, за които дори не съм мечтал. Може да се каже, че надхвърли очакванията.

— Манипулативно копеле такова!

Хейзълиъс отново прибра в джоба си заешкото краче.

— Грещиш за това, Уайман. Аз изобщо не съм лош човек. Направих всичко, тласкан от висши алтруистични подбуди.

— Разбира се. Погледни колко много насилие, виж колко смърт. Ти си отговорен за това.

— Еди и ордата му избраха насилието, не аз.

— Това са глупости. Или ти си убил Волконски, или си накарал Уордлоу да го направи.

— Не, Волконски беше изключително умен човек. Досети се какво съм намислил. Дълбоко обмисли всичко и си даде сметка, че не може да ме спре. Не можеше да понесе да го правят на глупак, да манипулират и да позорят по такъв начин делото на живота му. Затова се самоуби, направи така, че да прилича на самоубийство, но с няколко странни подробности, за да започнат да си мислят, че може би става дума за убийство. Двойна психология, типично за Волконски. Той имаше невероятно изобретателен ум.

— Защо му е да го прави да прилича на убийство?

— Надявал се е в крайна сметка разследването да погълне проекта „Изабела“ и да ни затворят, преди да успее да осъществя намерението си. Само че не се получи. Събитията се развиха твърде бързо. Приемам, че съм отговорен за неговата смърт. Само че не съм го убил.

— Каква проклета и безсмислена загуба!

— Не разсъждаваш добре, Уайман... — Диша тежко известно време, след това продължи: — Тази история е просто началото. Не можеш да я спреш. *Les jeux sont faites*^[2], както е казал Сартр. Най-голямата ирония е, че *те* ще направят така, че всичко това да се случи.

— Кои те?

— Тази фундаменталистка сган. Те ще осигурят на цялата история много по-въздействащ финал, отколкото бях планирал.

— Историята ти ще свърши безплодно — заяви Форд.

— Уайман, виждам, че не разбираш какво се случва. Некъпаните плебеи на Еди... — Той замълча и за свое учудване Форд чу слабите звуци на тълпата да се приближават все повече. — ... те ще ме убият, ще ме превърнат в *мъченик*. Теб също. И така те ще миропомажат името ми... завинаги.

— Ще те миропомажат завинаги като ненормален.

— Гарантирам ти, че повечето нормални хора ще ме възприемат по този начин — само че ти, за жалост, ще умреш неизвестен. Благодаря ти, но предпочитам лудостта пред посредствеността.

Гласовете станаха по-отчетливи.

— Трябва да се скрием — каза Форд.

— Къде? Няма къде, а и аз не мога да се движа. — Хейзълиъс поклати глава и тихо и дрезгаво цитира от Библията: — „*Казвайки на планините и на скалите: паднете върху нас и скрийте ни...*“ Точно както пише и в Откровението, ние сме в капан.

Гласовете приближаваха. Форд извади пистолета си, но Хейзълиъс постави треперещата си и лепкава длан върху ръката му.

— Примири се с достойнство.

В мрака се появиха подскачащи светлинки. Гласовете се усилиха, когато десетина мръсни и тежковъоръжени мъже нахлуха иззад един завой в тунела.

— Ето ги! Двама са!

Хората се показаха от прашния въздух — черни и призрачни като миньори, с извадени оръжия и с бели ивици пот, набраздили като решетка разкривените им в гримаси лица.

— Хейзълиъс! Антихристът!

— *Антихристът!*

— Пипнахме го!

Друга далечна експлозия разтърси помещението. Висящата от тавана скала се разхлаби и освободи дъжд от камъчета, които затрополиха по пода като пъклена градушка. Въглищен прах се понесе на нишки в застоялия въздух. Планината отново изскърца и някъде надолу поредното срутване забуча и затътна, изплювайки дим през шахтите.

Тълпата се раздели и пастор Еди се приближи към Хейзълиъс. Наведе се над ранения учен и хлътналото му и костеливо лице грейна победоносно.

— Пак се срещнахме.

Хейзълиъс потръпна и отмести поглед.

— Само че сега, Антихристе — каза Еди, — аз контролирам положението. Бог е от дясната ми страна, Исус е от лявата, а Светият Дух е зад гърба ми. А ти, къде е твоят закрилник? Избяга. Сатаната,

този страхливец, избяга към скалите! „Скрийте ни от лицето на Оногова, Който седи на престола, и от гнева на Агнеца.“

Еди се приведе над Хейзълиъс, докато почти не опряха носовете си. И се засмя.

— Върви в ада, микроб такъв — тихо каза Хейзълиъс.

Еди избухна яростно:

— Претърсете ги за оръжие!

Когато групата мъже се приближи до Форд, той повали първия, ритна втория в корема и блъсна третия в каменната стена. Малка армия от юмруци и крака най-сетне го избута до стената и после на земята, ритайки го, докато почти не изпадна в безсъзнание. Еди извади пистолета на Форд от каишката на китката му.

По време на мелето един въодушевен богомолец ритна Хейзълиъс по счупения крак. Ученият изхлипа болезнено и припадна.

— Добра работа, Еди — обади се Форд, притиснат към земята. — Твоят Спасител ще се гордее!

Еди гневно изгледа Форд със зачервено от ярост лице, сякаш се канеше да го удари, но после явно размисли.

— Стига! — кресна Еди на тълпата. — Стига! Направете място! Ще се справим с тях по нашия начин, по правилния начин. Вдигнете ги на крака!

Вдигнаха Форд на крака и го побутнаха напред. Двама яки мъже поеа припадналия Хейзълиъс под мишниците, от носа му рухна кръв, едното му подуто око беше затворено, а изкривеният му крак със счупената кост се влачеше.

Стигнаха до пещера в следващия добивен забой. Откъм един страничен тунел се появиха светлини, които се полюшваха в мрака. Долетя развълнуван разговор.

— Фрост? Ти ли си? — провикна се Еди.

Един набит мъж, облечен с камуфлажни дрехи, с подстригана по войнишки къса руса коса и тесни близко разположени очи си проправи път напред.

— Пастор Еди? Намерихме още, крият се по-надолу в шахтата.

Форд видя как десетина въоръжени мъже държат Кейт и другите на прицел.

— Кейт!... Кейт! — опита да се освободи той и да се спусне към нея.

— Спрете го!

Форд усети силен удар по гърба, който го повали на колене. Втори удар го повали на една страна, а ритници и юмруци го проснаха по гръб. Вдигнаха го отново на крак толкова грубо, че почти му извадиха раменете. Потен мъж с размазан по лицето въглищен прах, с побелели очи, които се въртяха като на кон, го перна през лицето:

— Застани в редицата!

Разнесе се поредният далечен грохот и земята се разтърси. От пода се надигна прах и се понесе на валма през тунелите. Пушекът се събра на пластове по тавана.

— Чуйте ме! — викна Еди. — Не бива да оставаме тук долу! Цялата планина гори! Трябва да излезем навън.

— Видях път нагоре там отзад — каза мъжът на име Фрост. — Една хоризонтална галерия се е отворила при експлозията. Видях луната в дъното на тунела.

— Води — нареди Еди.

Въоръжените мъже ги заблъскаха и ги насочваха с дулата на оръжията си през тъмните и пълни със задушлив пушек тунели. Двама от последователите на Еди продължаваха да влачат изпадналия в безсъзнание Хейзълиъс за мишниците. Движейки се в мръсния полумрак, прекосиха друг голям забой. Лъчите танцуваха в сивкавия прах и разкриха голямо хлътване и същинска планина от боклуци, над която се виждаше дълга и тъмна дупка в тавана. Форд жадно пое хладния чист въздух, който струеше отгоре.

— Насам!

Започнаха да се катерят по купчината, като се препъваха по хлъзгавия сипей, а край тях трополяха надолу камъни.

— Нагоре от бездънната яма на Абадон! — кресна Еди победоносно. — Звярът е окован!

Начело на тълпата двама последователи издърпаха Хейзълиъс нагоре през назъбения отвор в каменния таван, а останалите бяха избутани нагоре от хората с оръжия. Отворът водеше към по-висок забой, а оттам — в друга шахта, в дъното на която Форд за миг мерна светлина — проблесна и бързо изчезна една-единствена звезда на нощното небе. Форд последва Еди и шайката му и излезе през дългата диагонална пукнатина на нощното плато. Въздухът миришеше на горящ бензин и на пушек. Целият хоризонт на изток гореше. Червено-

черни облаци пушек се носеха по небето и закриваха луната. Земята продължаваше да се тресе, а от време на време някой и друг пламък отскачаше на трийсетина и повече метра нагоре като оранжево-червено знаме, което плющи в нощта.

— Насам! — извика Еди. — Ето там на откритото!

Прекося едно пресъхнало място и спряха в една широка и песъчлива вдлъбнатина до грамадна умряла пиния. Форд поне успя да се доближи достатъчно до Кейт, за да я попита:

— Добре ли си?

— Да, но Джули и Алан са мъртви — затрупани са.

— Тишина! — кресна Еди. Пристъпи спокойно на откритото място. Форд се смая от преобразяването му. Спокоен и самоуверен, с вече властни движения. В колана му беше пъхнат револвер „Супер Блекхоук“ А .44. Направи няколко крачки и се извърна към тълпата, явно мислейки се за Божи отмъстител на земята.

Еди се обърна и вдигна ръка:

— Бог ни изведе от робството в Египет. Благословен да е!

Паството му, което вече се състоеше едва от няколко десетки богомолци, ревна в отговор: „Благословен да е!“

Еди се наведе над легналия по гръб учен, който отвори очи — явно идваше на себе си.

— Изправете го — тихо нареди Еди. Посочи Форд, Инес и Чечини. — Дръжте го здраво.

Те се пресегнаха и възможно най-внимателно вдигнаха Хейзълиъс на здравия му крак. Форд се смая, че този мъж все още беше жив, да не говорим, че бе в съзнание.

— Вижте лицето му — обърна се към тълпата Еди, — това е лицето на Антихриста. — Вървеше в кръг и гласът му отекваше гръмовно: — „Звярът биде хванат, а с него заедно и лъжепророкът, който бе вършил личби пред него... И двамата бидоха живи хвърлени в огненото езеро със запален жупел!“

Приглушен гърмеж метна във въздуха далечно огнено кълбо, което зловещо освети случващото се. Оранжевата светлина за кратко очерта силуета на мършавото лице на Еди и подчерта почернелите му хлътнали бузи и потъналите му надълбоко очи.

— Весели се... защото Бог е отсъдил съдбата ти.

Тълпата ревна одобрително и Еди вдигна ръце.

— Воини на Христа, това е тържествен момент. Заловихме Антихриста и неговите ученици и сега Божията присъда очаква всички нас.

Хейзълиъс вдигна глава. За изненада на Форд ученият насочи към Еди презрителна усмивка — наполовина усмивка, наполовина гримаса — и каза:

— Извинете, че ви прекъсвам, проповеднико, но Антихристът иска да каже няколко не толкова прочувствени думи на вашето знаменито паство.

Еди вдигна ръце:

— Антихристът говори.

Хейзълиъс отново се опита да проговори. Еди пристъпи смело напред.

— Какво богохулство ще се откъсне от устните ти сега, Антихристе?

Хейзълиъс вдигна глава и гласът му прозвуча по-силно.

— Дръж ме — каза той на Форд, — не позволявай да се огъна.

— Не съм сигурен, че това е умно — прошепна в ухото му Форд.

— Защо не? — мрачно прошепна Хейзълиъс. — Ако ще се мре, нека да е по моя начин.

— Антихристът ще говори — повтори Еди, а в спокойния му глас се долавяше лека ирония. — Воини на Христа, чуйте думите на лъжепророка.

[1] Лафайет Роналд Хъбард (1911–1986) — писател, основател на Сциентологичната църква, създател на учението Дианетика (система от идеи и практики върху връзката между дух, съзнание и тяло). — Бел.ред. ↑

[2] Зарът е хвърлен (фр.). — Бел.ред. ↑

74.

От купчината варовикови отломки Бигей огледа притъмнелия хоризонт с бинокъла си. Беше два и половина през нощта.

— Ето ги. Скупчили са се на онази поляна и са адски уплашени.

— Да вървим — подкани го Беченти.

Но Бигей не помръдна. Беше насочил бинокъла си на изток. Целият източен край на платото беше изчезнал — експлозията го бе унищожила. Под взривения дълбей имаше огромен сипей от отломки, от горящи въглища, примесени с метал, и реки от горяща течност, която се разпределяше и течеше по деретата в подножието на планината като вулканична лава. Цялата източна страна на платото гореше, бълваше огън и пушек от дупките в земята, които изскачаха във въздуха. От време на време някоя пиния или хвойна избухваше в пламъци на върха на платото и светваше като самотна коледна елха. Макар че вятърът прогонваше пушека от тях, пожарът бързо се напредваше в тяхната посока и лумваше изпод земята на нови и нови места. Току се разнасяха експлозии, пушекът и пламъците се стрелваха нагоре, повърхността хлътваше, а после се сриваше сред фонтан от черен пушек и прах. Гореше и долината Накаи, търговският пункт и къщите бяха целите в пламъци, както и красивата горичка от канадски тополи. Част от пистата беше взривена от първоначалната експлозия и половината се стичаше надолу по планината.

Преди там се бяха събрали поне хиляда души. Сега Бигей огледа пъкленото плато с бинокъла си, но видя само неколцина човека, които смазани се лутаха на разни страни сред пушеците и пламъците, плачеха силно или просто мълчаливо се препъваха като зомбита. Потокът от коли нагоре по Дъгуей бе секнал, а някои от паркираните автомобили се бяха подпалили и резервоарите им бяха избухнали.

— Човече, сами си го направиха — поклати глава Уили. — Бледоликите най-сетне го направиха.

Слязоха от скалистата купчина, Бигей се приближи към конете и подсвирна на Уинтър. Конят наостри уши и след малко дотича, следван

от останалите.

— Добро момче, Уинтър.

Докато го потупваше по шията, Бигей нахлузи въже през оглавника му. Някои от конете бяха оседлани в готовност да потеглят и Бигей с радост забеляза, че не са свалили седлата. Той премести върху Уинтър седлото от коня, който яздеше, и го възседна. Уили яхна коня си без седло и двамата се заеха да насочват неспокойните животни към Среднощната пътека на платото, която се намираше от противоположната страна. Движеха се бавно, гледаха конете да са спокойни и нависоко, където почвата отдолу беше сигурна. Когато се изкачиха на склона, Беченти, който яздеше отпред, спря.

— Какво става там, по дяволите?

Бигей застана до него и вдигна бинокъла си. На неколкостотин метра от тях имаше група от дванайсетина човека, които изглежда съвсем скоро се бяха измъкнали от срутила се част на подземната мина. Бяха заобиколили група от мръсни пленници с изпокъсани дрехи. Единият затворник стоеше на крака с помощта на неколцина мъже и Бигей чу подигравателни възгласи.

— Прилича на линч — каза Беченти.

Бигей се вгледа по-внимателно в затворниците. Шокиран разпозна физичката, която го бе посетила, Кейт Мърсър. На известно разстояние от нея беше Уайман Форд, който придържаше изправен един явно ранен човек.

— Това не ми харесва — заяви Бигей и слезе от коня си.

— Какво правиш? Трябва да се махаме оттук.

Бигей върза коня си за едно дърво.

— Сигурно се нуждаят от помощта ни.

С широка усмивка Уили Беченти също скочи от коня.

— С теб винаги има приключения.

Двамата се покатериха към групата зад прикритието на малка и подобна на ръб издатина, закрыта от параван от канари. Бяха на по-малко от трийсетина метра от групата и стояха скрити в мрака. Бигей преброи трийсет мъже с оръжия. Всички бяха почернели от въглищния прах. Лица от пъкъла.

Лицето на Форд беше окървавено и явно го бяха пребили. Не познаваше другите затворници, но се досети, че те вероятно също са учени от проекта „Изабела“, понеже бяха облечени с престилки. Форд

придържаше единия от тях изправен, а ръката на мъжа беше праметната през рамото му. Кракът на мъжа беше зле счупен и Бигей просто не разбираше как успява да се крепи прав или да издържи на болката. Бигей не проумяваше защо изобщо някой го принуждаваше да стои прав. Тълпата оплюваше учените, проклинаше ги и им се подиграваше. Най-накрая някакъв мъж пристъпи напред, вдигна ръце и укроти тълпата.

Бигей направо не вярваше на очите си — беше пастор Еди от мисията долу в Блу Гап — само че преобразен. Пастор Еди беше объркан и наполовина побъркан загубеняк, който раздаваше стари дрехи и му дължеше шейсет долара. Този Еди се държеше като командир, а тълпата откликваше на думите му.

Бигей се приведе и започна да наблюдава, а Беченти се притаи до него.

Еди вдигна ръце:

— *Нему се дадох уста, които говореха големи думи и богохулства!* Мои братя християни, Антихристът ще говори! Станете заедно с мен свидетели на това богохулство!

Хейзълиъс се опита да говори. Горещата Изабела проблясваше някъде отзад, а завесите и колоните от пламъци се издигаха нагоре и се разпростираха. Гласът му бе заглушен от поредица силни експлозии в далечината. Започна отново с по-силен глас:

— Пастор Еди, съжалявам, че ще ви разочаровам. Имам да съобщя само едно нещо. Тези хора не са мои ученици и аз не съм направил нищо лошо. Правете с мен каквото искате, но тях пуснете.

— Лъжец! — кресна някой от тълпата.

— Богохулник!

Еди вдигна ръка, за да ги удържи, и тълпата отново притихна.

— Никой не е невинен — извика той. — Ние всички сме грешници пред разгневения Бог. Само Божията милост ни спасява.

— Остави ги на мира, откачено копеле!

„Няма голям шанс за това“, помисли си Форд и огледа шайката на Еди, която крещеше яростно и искаше кожата на Хейзълиъс.

Хейзълиъс отпадна и здравия му крак се огъна.

— Вдигни го горе! — кресна Еди.

Кейт се приближи до Форд и му помогна да издърпа учения нагоре.

Еди се извърна и прорева:

— Настъпи денят на Божия гняв!

Тълпата се люшна към Хейзълиъс, хората се струпаха край него и го заблъскаха насам-натам като парцалена кукла. Удряха го, блъскаха го, плюеха върху му, биеха го с пръчки. Един човек го раздра с парче кактус чола.

— Вържете го за това дърво!

Повлякоха го към една огромна изсъхнала пиния, а тълпата се бореше с него като тронав стокрак звяр. Вързаха едната му китка, праметнаха въжето през един здрав клон и здраво го издърпаха, после направиха същото с другата китка и вързаха ръцете му, така че Хейзълиъс наполовина стоеше на крака и наполовина висеше с раздалечени ръце. Дрехите висяха на парцали от мръсното му тяло.

Изведнъж Кейт се отскубна, спусна се напред и прегърна Хейзълиъс.

Тълпата избухна в гневни викове, а няколко мъже грабнаха Кейт, дръпнаха я назад и я хвърлиха на земята. Един приличен на плашило мъж с квадратна брада се откъсна от тълпата и я ритна, още докато беше на земята.

— Копеле! — кресна Форд. Удари мъжа в челюстта, блъсна друг настрани и си проправи път към Кейт, но тълпата го притисна и го повалиха на земята с юмруци и с тояги. На прага на безсъзнанието, той почти не усети случилото се след това.

Ревът на мотоциклет се разнесе в края на тълпата, а после двигателят изпърпори и угасна. Прозвуча дълбок и авторитетен глас:

— Поздрав, християни!

— Доук! — завикаха хората. — Доук дойде!

— Доук! Доук!

Тълпата се раздели и един грамаден като планина мъж влезе в пръстена, облечен с джинсово яке с откъснати ръкави, с татуирани мускулести ръце, с голям сребърен кръст, повесен на сребърна верижка на шията му и с праметната през рамо карабина. Дългата му руса коса се вееше на вятъра, предизвикан от пожарите.

Той се обърна и прегърна Еди.

— Христос да е с теб! — Освободи Еди от прегръдката си и се завъртя към тълпата. Доук излъчваше непосредствено обаяние, което допълваше суровостта на Еди.

Със загадъчна усмивка Доук бръкна в някаква чанта и извади бутилка от кока-кола, пълна с прозрачна течност, развъртя капачката, хвърли я и пхна парцал в отвора, като остави единия му край свободен. След това задържа парцала на място с два пръста и разклати бутилката. Вдигна я и тълпата ревна. Миришеше на бензин. С другата си ръка вдигна една пластмасова запалка, докато и двете му ръце се оказаха над главата. Размаха ги напред-назад и направи пълен кръгом като рокзвезда на сцената.

— Дърва! — извика той с дрезгав глас. — Донесете дърва!

— *„И който не бе записан в книгата на живота, биде хвърлен в огненото езеро!“* — произнесе Еди. — В Библията ясно е казано. Онези, които не са приели Исус за свой спасител, ще бъдат хвърлени във вечния огън. Така иска Бог, братя християни!

— Изгорете го! Изгорете Антихриста! — ревна в отговор тълпата.

— *„Дяволът, който ги лъстеше, биде хвърлен в огненото и жупелно езеро, дето е звярът и лъжепророкът.“* — продължи Еди.

— Престанете! В името на бога, не го правете! — провикна се Кейт.

Купчини сухи клони от пинии, бодили от кактуси и чаени храсти се предаваха над главите на тълпата и бяха струпвани в основата на дървото. Купчината клони започна да расте.

— Това отсъжда Бог за невярващите — нареждаше Еди, крачейки напред-назад пред растящата купчина. — „Те ще бъдат мъчени дене и нощем вовеки веков.“ Това, което правим, е позволено от Бога и е потвърдено в Библията. Ето ви цитат от Откровение 14:11: „Димът от мъчението им ще се издига вовеки веков: няма да имат покой ни денем, ни нощем.“

Купчината растеше безредно. Няколко мъже започнаха с крака да я подреждат около Хейзълиъс.

— Не го правете! — кресна Кейт отново.

Купчината стигна до горната част на бедрата на Хейзълиъс.

— „Падна от Бога огън небесен и ги погълна“ — цитира Еди.

Кактуси, пелин и змийска трева, взривно сухи, продължаваха да се трупат на купчина и да погребват Хейзълиъс до кръста.

— Готови сме за Божията воля — тихо каза Еди.

Доук пристъпи напред и отново вдигна ръце — в едната със запалка, в другата с коктейл „Молотов“. Тълпата се отдръпна и притихна. Мъжът отново се извърна наполовина като модел с вдигнати ръце. Тълпата отстъпи още по-назад, ужасена.

Доук щракна запалката и запали самоделната бомба. Висящият парцал лумна. Завъртя се и хвърли горящата бутилка в купчината. Разнесе се свистене и вътре в купчината просветна огън, който изригна нагоре със силно прашене.

От тълпата се надигна силно „Ооххх!“.

Форд се стегна и гледаше, прегърнал Кейт, подкрепяйки я, когато тя почти припадна. Всички наблюдаваха мълчаливо. Никой не извърна поглед.

Докато пламъците се издигаха, Хейзълиъс произнесе с ясен и спокоен глас:

— Вселената никога не забравя.

75.

Нелсън Бигей наблюдаваше човешката клада с растяща ярост. Да изгориш жив човек! Така бяха постъпвали испанците с техните предшественици, ако не искат да се покръстят. А ето че сега отново се случваше.

Само че той не се сещаше как може да го спре.

Пламъците лумнаха нагоре и уловиха прокъсаната бяла престилка на мъжа. Скриха лицето му и обгориха косата му със съскане.

Но мъжът остана прав.

Пламъците с бумтене се придвижиха нагоре, дрехите му почерняха и изгоряха на места като конфети.

Мъжът не трепваше.

Ревящият огън изгаряше дрехите му и започна да овъглява и да бели кожата му, очите му се стопиха и потекоха от орбитите си. Но въпреки това мъжът не помръдна, не трепна — тъжната полуусмивка нито за миг не слезе от лицето му, дори когато то обгоря и стана на мехури. Огънят улови въжетата, с които беше вързан за дървото, и ги изгори — но мъжът продължаваше да стои непоклатим като канара. Как бе възможно? Защо не падаше? Дори когато изсъхналата пиния, за която бе вързан, се превърна в гърчеща се огнена колона, а пламъците отскачаха на осем-девет метра във въздуха, той остана прав, докато не изчезна напълно в огнената колона. Дори от трийсет метра Бигей усещаше горещината на огъня по лицето си, чуваше го как реве като звяр, а най-външните клони приличат на множество горящи нокти. А после горящото дърво рухна сред огромен дъжд от искри, които се понесоха като вихър към небето, високо, сякаш искаха да се слеят със звездите.

Десет минути по-късно беше останала само купчина нагорещени до бяло въглени. Мъжът бе изчезнал напълно.

Другите затворници, скупчени под насочените към тях дула, изглеждаха като хипнотизирани от ужас. Някои плачеха, хванати за

ръце и прегърнати.

„Те са следващите“, помисли си изтръпнал Бигей. Мисълта беше непоносима.

Доук вече бъркаше в чантата си и изваждаше още една бутилка.

— Майната му! — едва чуто се обади Беченти. — Това не може да се търпи. Така ли ще стоим?

Бигей се обърна и го погледна.

— Не, Уили, кълна се в Бога, няма да им позволим да убиват.

Форд съзерцаваше огъня, изгубил ума и дума от ужас и смайване. На мястото на Хейзълиъс имаше огромна купчина въглени и нищо повече. Форд здраво стисна Кейт, за да ѝ даде опора.

Те щяха да са следващите.

Внезапно тълпата притихна, Кейт впери поглед във въглените, по изцапаното ѝ лице се стичаха сълзи, но тялото ѝ оставаше неподвижно. Никой не помръдваше и не говореше.

Проповедникът Еди стоеше настрани, притиснал Библията към гърдите с двете си костеливи ръце. Очите му изглеждаха кухи и измъчени.

Доук, мъжът с татуировките, също се взираше в жаравата със сияещо лице.

Еди вдигна глава и погледна към тълпата. Посочи с трепереща ръка към купчината въглени.

— *„И ще тъпчете нечестивците, защото те ще бъдат прах под стъпките на нозете ви.“*

Високопарната му реч извади тълпата от унеса ѝ. Хората се размърдаха неловко.

— Амин — изрече нечий глас, последван от другите.

— „Прах под стъпките на нозете ви“ — повтори Еди.

Чуха се още няколко откъслечни „Амин“.

— А сега — каза той, — приятели мои, настъпи моментът за учениците на Антихриста. Ние сме християни. Ние прощаваме. Трябва да им дадем възможността да приемат Исус. Дори най-големият грешник трябва да получи една последна възможност. На колене!

Един от последователите му удари Форд по тила и той неволно падна на колене. Кейт го последва и го придърпа към себе си.

— Молете се на нашия господар Исус Христос за спасението на душите им!

Доук коленичи на едно коляно, Еди направи същото и скоро цялата тълпа коленичи на пустинния пясък в аленото сияние на гаснещия огън и се надигна тихото мълвене на молитва.

Друга експлозия проехтя на платото и земята се разтресе.

— Вие, ученици на Антихриста, признавате ли своето отстъпничество — започна Еди — и приемате ли Исус за свой спасител? Приемате ли Исус от цялото си сърце и безрезервно? Ще се присъедините ли към нас и ще станете ли част от великата армия на Бога?

Пълно мълчание. Форд стисна ръката на Кейт. Искаше му се тя да проговори, искаше му се да се съгласи. Само че след като той не можеше да го направи, защо очакваше да го стори тя?

— Някой от вас ще се откаже ли от ереста и ще приеме ли Исус? Никой ли не иска да бъде спасен от огъня на този свят и от вечния огън в отвъдния?

Форд усети прилив на кипяща ярост. Вдигна глава.

— Аз съм християнин, католик съм. Няма никаква ерес, от която трябва да се отрека.

Еди си пое дълбоко въздух и заговори с треперещ глас, вдигнал театрално ръка към слушащата тълпа:

— Католиците не са християни. Духът на католицизма е дух на идолопоклонничество на Светата Дева Мария.

Несигурно промърморено съгласие.

— Това е духът на демонизма, както става видно от безсмисленото повторение на молитвите „Аве Мария“ и на другите молитви. Той е идолопоклонническо почитане на изваяни изображения в нарушение на Божиите заповеди.

Гняв заля Форд и той се опита да го овладее. Изправи се.

— Как смееш! — тихо каза той. — Как смееш!

Еди вдигна пистолета и го насочи към него.

— Свещениците промиват мозъка на вас, католиците, вече 1 500 години. Вие не четете Библията. Постъпвате както ви кажат свещениците. Вашият папа се моли на изваяни изображения и целува краката на статуи. Божието слово е недвусмислено — трябва да се кланяме на Исус и на никой друг, нито на дева Мария, нито на така

наречените светци. Откажи се от богохулната си религия, или ще изпиташ Божия гняв.

— Вие сте истинските богохулници! — викна Форд и впери поглед в тълпата, — вие сте храчка на лицето на Бога!

Еди вдигна треперещия пистолет и го насочи към дясното око на Форд.

— Твоята църква излиза от пастта на ада! Откажи се от нея!

— Никога.

Пистолетът застана неподвижно, когато Еди се прицели от трийсетина сантиметра и пръстът му се стегна около спусъка.

76.

Преподобният Дон Спейтс тресна телефонната слушалка. Още не работеше. Интернет връзката също се бе разпаднала. Зачуди се дали да не отиде до медийния център на Сребърната катедрала и да пусне телевизора, за да види дали няма новини, но не можеше да се накара да го направи. Боеше се да излезе, боеше се да стане от бюрото си — боеше се от онова, което можеше да открие.

Погледна часовника си. Четири и половина. Два часа до зазоряване. Когато слънцето изгрее, щеше да отиде право при Добсън. Щеше да се остави в ръцете на адвоката. Добсън щеше да се справи с всичко. Да, щеше да му струва доста пари. Но след случилото се даренията щяха да бликнат като фонтан. Просто трябваше да изчака да се размине бурята. И преди бе преживявал бури като онзи път, когато двете курви го издадоха на вестниците. Тогава си мислеше, че с целия му свят е свършено. Само че един месец след това отново се върна на мястото си, изнасяше проповеди в катедралата, а сега бе станал и най-гледаният телевизионен проповедник.

Извади носна кърпа, попи лицето си, избърса край очите, челото, носа и устата и върху белия лен остана кафяво петно от стар грим. Изгледа го с отвращение и хвърли кърпата на боклука. Наля си още една чаша кафе, сипа вътре щедро количество водка и я изпи с трепереща ръка.

Стовари чашата толкова силно, че тя се счупи на две.

Рядката чаша от севърски порцелан се бе счупила точно през средата като разрязана. Вдигна парченцата с ръце, впери поглед в тях и след това, обзет от внезапна ярост, ги хвърли в другия край на стаята.

Изправи се на крака, приближи се към прозореца, отвори го и се загледа. Навън беше тъмно и тихо. Светът спеше. Но не и Аризона. Сигурно там се случваха ужасни неща. Вината обаче не беше негова. Беше посветил целия си живот на Божието дело на земята. Вярвам в честта, в религията, в дълга и в страната си.

Само да изгрее слънцето. Представяше си как седи в притихналия и облицован с дърво кабинет на адвоката си на Тринайсета улица, и се почувства успокоен. Още при първата светлина на утрото щеше да събуди шофьора си и да тръгне за Вашингтон.

Докато гледаше към тъмната и мокра от дъжда улица, чу далечния вой на сирени. След малко видя нещо да се приближава по Ласкин Роуд: полицейски коли и камионетка с пуснати сирени. Прибра се рязко вътре и затръшна прозореца с разтуптяно сърце. Не можеше да идват за него. Разбира се, че не. Какво му ставаше? Върна се на бюрото си, седна и се пресегна да си сипе още кафе и водка. И тогава си спомни за счупената чаша. Да върви по дяволите тази чаша! Грабна бутилката, поднесе я към устните си и отпи глътка.

Сложи обратно бутилката и издиша. Сигурно преследваха някакви негри от яхтклуба надолу по улицата.

Силен трясък в Сребърната катедрала го изправи на крака. Изведнъж се разнесоха шумове, гласове, викове и пукането на полицейските радиостанции.

Не можеше да помръдне.

Малко след това вратата на кабинета му се отвори с трясък и служители на ФБР с черни жилетки се втурнаха приведени и с насочени оръжия. Последва ги огромен чернокож агент с бръсната глава.

Спейтс остана седнал, неспособен да схване случващото се.

— Господин Дон Спейтс? — попита агентът и му показва значката си. — Федерално бюро за разследвания. Специален агент Купър Джонсън.

Спейтс не можеше да продума. Просто гледаше.

— Вие ли сте господин Дон Спейтс?

Той кимна.

— Поставете ръцете си върху бюрото, господин Спейтс.

Той вдигна дебелиите си осеяни с петна ръце и ги постави върху бюрото.

— Станете така, че да виждам ръцете ви.

Спейтс се изправи тромаво, а столът с трясък падна на пода зад него.

— Арестуван сте. — Сложете му белезниците.

Приближи се друг агент, стисна силно едната му ръка, завъртя я зад гърба му, дръпна и другата назад и Спейтс слисано усети студената стомана на белезниците върху китките си.

Джонсън се приближи към Спейтс и застана срещу него със скръстени ръце и с разкрачени крака.

— Господин Спейтс?

Спейтс също го погледна. Съзнанието му беше абсолютно празно.

Агентът заговори тихо и бързо:

— Имате правото да мълчите. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас в съда. Имате право да потърсите адвокат и той да присъства по време на разпитите ви. Ако не можете да си позволите адвокат, такъв ще ви бъде осигурен. Разбрахте ли?

Спейтс просто го гледаше. Не бе възможно това да се случва на него.

— Разбрахте ли?

— Какво...?

— Той е пиян, Купър — обади се друг мъж. — Не си прави труда, ще трябва пак да му прочетем правата.

— Прав си. — Джонсън стисна лакътя на Спейтс. — Да вървим, приятелче.

Втори агент го стисна за другата ръка, двамата го побутнаха и го поведоха към вратата.

— Чакайте! — извика Спейтс. — Допускате грешка!

Продължиха да го дърпат напред. Никой не му обърна ни най-малко внимание.

— Не съм аз! Арестувате не когото трябва!

Един агент отвори вратата и групата премина в тъмната Сребърна катедрала.

— Трябва ви Кроули, Букър Кроули от „Кроули и Стратам“! Той го направи! Аз просто изпълнявах указанията му — не съм отговорен! Нямах представа какво може да се случи! Вината е негова! — проехтя налудничаво истеричният му глас в празното пространство.

Придружиха го до страничната пътека, минаха покрай празните пейки за публиката, покрай плюшените седалки, които бяха стрували триста долара всяка, покрай колоните, посребрени с истинско сребро,

през отекващото фоайе от италиански мрамор и излязоха през предната врата.

Посрещна го възбудена тълпа от журналисти, заслепиха го хиляди светкавици и се разнесе рев от въпроси. Микрофони полетяха към него от всички посоки.

Понечи да вдигне ръце пред очите си, но белезниците се врязаха в китките му и той само уплашено замижа.

Една кола на ФБР чакаше празна отпред, в края на тесния разчистен път.

— Преподобни Спейтс! Преподобни Спейтс! Вярно ли е, че...?

— Преподобни Спейтс!

— Не! — изкрещя Спейтс и се дръпна назад. — Няма да вляза тук! Невинен съм! Арестувайте Кроули! Ако ме пуснете да се върна в кабинета си, той е в картотеката ми...

Двама агенти отвориха задните врати. Той се съпротивляваше.

Светкавиците бяха по сто на секунда. Обективите бяха насочени към него и блестяха като хиляди хищни очи.

— Не!

Запъна се на прага и след това грубо избута агентите. Препъна се, обърна се и започна да се моли:

— Моля ви, чуйте ме! — заплака той силно и задъхано. — Кроули е човекът, който ви трябва!

— Господин Спейтс? — каза отговарящият за операцията агент, облегнат на вратата. — Не си правете труда. Ще имате предостатъчно време да разкажете историята си по-късно, ясно?

Двама агенти се качиха в колата заедно с него, по един от двете му страни, натъпкаха го на седалката, закачиха белезниците му за един лост и закопчаха колана на седалката му.

Вратата се затръшна и заглуши врявата отвън. Гърдите на Спейтс се повдигнаха от силно и задушаващо го ридание, пое си още въздух.

— Допускате ужасна грешка! — виеше той, когато полицейската кола се откъсна от бордюра. — Не ви трябва аз, а Кроули!

77.

Форд погледна в дулото на револвера, а лъскавото стоманено око също се впери в него. Неволно на устата му дойдоха думите от изповедта. Той се прекръсти и прошепна: в името на Отца и Сина и Светия Дух...

— Слава на Бога! — избумтя нечий глас в изпълнената с очакване тишина. Всички се обърнаха.

Появи се един навахо, пеша, изскочи от тъмното, облечен с риза от еленова кожа и вързал кърпа на главата си. Водеше няколко коня, стискаше пистолет в едната си ръка и го размахваше над главата си. — Слава на Бога и на Исус! — каза той и си запробива път през тълпата, която се раздели, за да го остави да мине.

Форд позна Уили Беченти.

Еди продължи да се цели в него.

— Слава на Бог и на Исус! — отново се провикна Беченти и поведе конете право към тях, като принуди коленичилите хора да се дръпнат. — Слава на добрия Бог! Амин, братко!

— Слава на Бога! — долитаха механичните отговори. — Слава на Исус!

— Приятелю християнин — обади се Доук и се изправи, — кой си ти?

— Слава на Исус! — отново се провикна Уили. — Ние се братя в името на Христос! Дойдох да се присъединя към вас!

Конете бяха неспокойни, подскачаха и пръхтяха нервно, хората се бояха от тях и се отдръпваха. Зад конете на червеникавата светлина се появи още една фигура, яхнала кон и подканяща животните отзад. Форд позна шамана Нелсън Бигей. Беченти спря неспокойната група коне точно пред учените, животните се скупчиха едно до друго, въртяха очи, мятаха глави и бяха почти неконтролируеми. Настана истинска суматоха.

Тълпата се разпръсна, хората се защураха насам-натам, пазейки се от тежките копита и озъбените разпенени муцуни.

— Какво правиш с тези коне! — сърдито кресна Еди и също отстъпи назад.

— Искаме да се присъединим към вас! — изумено го изглежда Беченти като кръгъл идиот. Предният кон се опита да се дръпне, Уили „изпусна“ въжето на конете и го настъпи, за да го възпре. — Опа, кучи син такъв! — викна Беченти. Наведе се рязко да вдигне края на въжето. При това бързо движение заговори на групата припряно и едва чуто: — Като дам знак, скачате на конете и изчезваме веднага.

Доук пристъпи на откритото място и застана пред Еди и Форд.

— Добре, приятел, по-добре кажи кой си и какво каза току-що на затворниците.

— Чу ме, човече — провлече Беченти пискливо, — аз съм свой, християнин! И аз искам да участвам. Помислих си, че може да ви дотрябват коне!

— Пречиш на делото ни, идиот такъв! Махни тези коне оттук!

— Разбира се, разбира се... извинявай, човече, просто се опитах да помогна. — Беченти се извърна. — Спокойно, кончета! — провикна се той и дивашки размаха ръце. — Спокойно! Хо! Спокойно!

Виковете му само допълнително раздразниха конете. Беченти грабна юздите им и започна да ги обръща, за да ги изведе обратно отзад, само че явно не успяваше да се справи с животните. Когато те не се обърнаха и той размаха пред тях едно навито ласо, конете внезапно рязко се завъртяха, принудиха Еди и Доук да отстъпят назад и се наместиха между тях и пленниците. Един от конете се изправи на задните си крака и тълпата отстъпи още по-назад.

— Махни конете, копеле! — кресна Доук побеснял и се опита да ги избута.

— Слава на Исус и на светците! — отново размаха пистолета над главата си Уили и изкрещя: — Сега!

Форд грабна Кейт за ръката и я метна на един дорест кон, а Беченти хвърли Чън на едно петнисто индианско пони, после дръпна Чечини зад себе си на сиво-жълтеникав кон. Инес се метна на червеникавокафяв жребец и след по-малко от десет секунди всички бяха на конете, някои по двама.

Доук се опита да си проправи път със сила през струпалите се хора и кресна:

— Спрете ги! — Пресегна към пушката и я измъкна от кобура на рамото си.

Еди вече беше вдигнал пистолета и се целеше във Форд.

— Слава на Бога! — крещеше Беченти. Завъртя коня си и копитата връхлетяха върху пастора. Той стреля, не улучи и падна, а в този момент индианецът светкавично връхлетя върху Доук, който изпусна пушката си и залитна назад. Беченти вдигна навитото ласо. Размаха го и кресна: — Иииааа!

Възбудените коне не се нуждаеха от повторна покана. Те се втурнаха сред хората, разпръснаха ги и излетяха на свобода. След като се измъкнаха, Беченти рязко зави надясно и ги поведе към прикритието на песъчлива клисура. Зад гърба им избухна безредна стрелба, разпокъсани изстрели в мрака, но те вече бяха на сигурно място в клисурата и куршумите просто свистяха над главите им.

— Иииааа! — крещеше Беченти.

Конете поеха в галоп по пясъчната клисура, взимаха завой след завой, докато изстрелите не се превърнаха в слабо пукане някъде в далечината, а виковете и крясъците на тълпата почти заглъхнаха. Забавиха ход до бърз тръс.

Зад тях в далечината Форд чу рева на мотоциклет.

— Чу ли това, Уили? — провикна се Бигей отзад. — Някой има мотоциклет.

— Мамка му! — изруга Беченти. — Ще трябва да избягаме на този негодник! Дръжте се!

Поведе ги извън клисурата нагоре по висок каменен бряг, а копитата на конете кънтяха по пясъчника. Когато се изкачиха горе, той се понесе сред дюните и се отправи към дълбоко пресъхнало дърво в далечния край.

Разнесе се грохот и цялото плато потръпна. Тъмни облаци от прах се издигнаха към нощното небе. От земята, на стотина метра вдясно от тях изригнаха пламъци. Една пиния изпраця и пламна, последвана от още една. Зад гърба им в източния край на платото се разнесе гръмовна експлозия, после още една.

Отново се чу ревът на мотоциклета, този път много по-близо. Настигаше ги бързо.

— Иииааа! — отново се провикна Беченти, докато се носеше по ръба на сухото дърво, а после рязко се насочи надолу към дъното му.

Форд го последва, вкопчил с все сила краката си в дорестия кон.
Ръцете на Кейт го държаха здраво.

78.

Препускаха по тъмното плато. Конят на Форд се поколеба на ръба на сухото дърво, след това се спусна по мекия пясъчен склон, политна назад и заби копитата си, докато наполовина се хлъзгаше, наполовина скачаше по дългия склон, а край тях се сипеше пясък.

Ревът на мотоциклета се чуваше горе от ръба. Разнесоха се изстрели и Форд чу как един куршум профуча и се заби в скалата отляво. Стигнаха дъното на сухото дърво и се понесоха по него. Форд чуваше как мотоциклетът горе продължава да се носи по ръба на дървото.

Беченти дръпна поводите на коня си:

— Ще ни пресрещне! Обръщайте!

Мотоциклетът рязко спря на ръба и в дървото се изсипа водопад от пясък. Доук стъпи здраво, извади пушката си от кобура и се прицели.

Обърнаха конете, когато прозвуча първият изстрел и предизвика пясъчен вихър непосредствено до Форд. Прикриха се временно зад купчина свлекли се скали. Проехтя друг изстрел, който изсвистя в горната част на скалите. Форд осъзна, че в дървото са като в капан. Не можеха да отидат нито напред, нито назад. Мъжът горе можеше да се прицели без проблем и в двете посоки. А брегът над тях беше твърде стръмен, за да се покатерят.

Друг изстрел пръсна бучка пясък точно зад тях. Отгоре се разнесе дрезгав смях.

— Можете да избягате, безбожни либерални скапаняци такива, но не можете да се скриете!

— Уили! — обади се Бигей. — Сега е моментът да използваш пистолета си!

— Той не е... зареден.

— Защо, мамка му?

— Не исках никой да пострада — стеснително отвърна Беченти.

— Направо прекрасно, Уили! — отчаяно вдигна ръце Бигей.

Пушката отново стреля, куршумът изсвистя точно над главите им и глухо удари отсрещния бряг.

— Слизам долу! — победоносно обяви Доук.

— По дяволите, човече, какво ще правим? — попита Беченти. Конят му пръхтеше и лудуваше, притиснат натясно.

Форд чу как Доук се плъзга и скача по склона. След миг щеше да стигне дъното на дерето, откъдето щеше да има чудесна видимост за стрелба и в двете посоки. Може би нямаше да улучи всички, но със сигурност щеше да избие доста хора, преди да успеят да се скрият зад следващия завой.

— Кейт, премести се на коня на Бигей.

— Какво правиш? — попита тя.

— Побързай.

— Уайман, не умееш да яздиш...

— По дяволите, Кейт, няма ли поне веднъж да ми се довериш?

Кейт се метна от техния кон зад гърба на Бигей.

— Дай ми пистолета.

— Късмет, човече — хвърли му го Беченти.

Форд стисна гривата на коня с лявата си ръка и я завъртя около юмрука си. Обърна коня си в посоката, от която щеше да се появи Доук.

— Стисни коленете и дръж тежестта на тялото си ниско и в средата — каза Кейт.

В този момент се появи Доук, който сумтеше и се плъзгаше по пясъчния склон. Стигна до дъното и по лицето му се разля широка победоносна усмивка.

Форд смушка хълбоците на коня си.

Конят скокна напред и препусна по дъното на дерето право към Доук. Форд насочи пистолета си към него и ревна:

— Иииаа!

Изненадан и разколебан от внезапно появилия се пистолет, Доук свали бързо пушката от рамото си, коленичи на единия си крак и я вдигна. Само че беше твърде късно. Конят почти беше върху него и той бе принуден да се хвърли настрани, за да не бъде стъпкан. Форд го цапардоса с пистолета, докато прелиташе край него, после зави надясно и се стрелна нагоре по стръмния бряг.

— Кучи син! — кресна Доук, коленичи и започна да стреля, докато конят на Форд преодоляваше ръба на дерето. Отпред се простираше открита пясъчна равнина, няколко криви скали, един по-голям и плосък камък, а по-нататък — тясната пътека, водеща към онова място на ръба на платото, където Хейзълиъс го беше завел първия ден.

Куршумът изжува покрай ухото му като стършел.

Следващият куршум улучи коня. Животното скочи настрани, изцвили и залитна на ръба, но не падна. Понесе се на големи скокове по пясъчната равнина към пътеката за ръба на платото, а Форд се прилепи до гърба му. След миг вече бяха прекосили равнината и се озоваха сред гърбавите скали. Мина на зигзаг зад тях, за да ги използва за прикритие, но не спря да препуска. Чувахе как конят пръхти и диша хрипливо, сигурно беше улучен в корема. Не можеше да повярва каква огромна смелост проявява това животно.

Пред тях се появи дългата открита местност.

Доук трябваше да пресече дълбокото дере, за да ги последва, което щеше да осигури на Форд достатъчно време, за да стигне далечния край на откритата местност. Ако конят успееше, а той явно се справяше. Стиснал гривата и приведен ниско, Форд галопираше лудо през пясъците.

На половината път чу рева на мотоциклет много наблизо. Доук беше прекосил дерето. Засилващият се рев на мотора подсказа на Форд, че Доук бързо го настига, но въпреки това знаеше, че противникът му не може да стреля, докато кара.

Точно на върха, скрит зад пръснатите скали и хвойни, ръбът на платото най-неочаквано се превръщаше в отвесен каменист склон. Форд скочи от коня и се хвърли зад една група скали, секунди преди Доук да прелети край него. Тогава го зърна за последен път: силните му татуирани ръце, стиснали ръчките на мотора, златистата коса, която се вееше зад него като грива, прелетяха край него със скорост повече от деветдесет километра в час.

Доук полетя във въздуха — от ръба на платото, с ревящ на пълна мощност двигател, с въртящи се колела — и издаде пронизителен звук като писък на орел. Форд се обърна и видя как машината и мотоциклетистът описват дъга в тъмното пространство, а ревят на двигателят постепенно заглъхва, докато се гмурва към потъналата в

мрак местност долу. Форд видя как светлата коса на мъжа проблясва като Луцифер, изхвърлен от небето. Заслуша се внимателно и продължително — и тогава някъде далеч долу се показва малко огнено цвете, а няколко секунди след това се чу далечният трясък при удара най-малко триста метра по-надолу.

Форд изпълзя иззад скалата и се изправи. Конят се бе проснал мъртъв на земята. Коленичи и леко го докосна.

— Благодаря ти, старче. Съжалявам.

Изправи се и внезапно си даде сметка колко много го боли тялото — счупените ребра, раните и синините, подутото око. Обърна се, облегна се на старата скала и отново погледна към Червеното плато.

В главата му изникна единствено представата за „Страшният съд“ на Йеронимус Бош. В източния край на платото, където преди се намираше Изабела, се издигаше огромен стълб от буен огън, който се извисяваше чак до нощното небе — като че ли искаше да обгори звездите, — заобиколен от стотици по-малки огньове и пожари, бълващи черен пушек от пукнатини и ями на разстояние от няколко километра във всички посоки. Земята непрекъснато се тресеше и се раздираше от експлозии, а въздухът трепереше от невижданата мощ. От дясната му страна на около осемстотин метра се разиграваше сюрреалистична сцена: хиляда паркирани автомобили горяха, резервоарите им избухваха, а миниатюрните огнени кълбета повдигаха колите, които подскачаха и пукаха. Хора се скитаха безцелно из пъкления пейзаж или сновяха като обезумели обитатели на ада.

Форд се спусна по възвишението и срещна останалите, които яздеха през пясъчната равнина. Яхна коня зад Кейт.

— Полетя в пропастта — каза той.

— Човече, яздиш адски зле, обаче все пак успя. Изстреля това копеле завинаги — завъртя глава Беченти.

— Като огнена колесница — додаде Кейт.

— А конят? — попита Бигей.

— Мъртъв е.

Индианецът мълчеше с мрачно лице.

След десет минути стигнаха до просеката на върха на Среднощната пътека.

— Ще вървим — каза Бигей. — Нека конете да се спуснат сами пред нас.

Всички слязоха. Беченти и Бигей поведоха конете надолу през просеката, плеснаха задницата на последния и ги изпратиха надолу по пътеката.

За миг всички застанаха на ръба на платото, на най-високото място на пътеката и погледнаха назад. Земята се разтърси от силна експлозия, грохот се понесе гръмовно по Червеното плато, накъсан от еката на далечни вторични взривове. Огнено кълбо се издигна във въздуха над Изабела, после второ и трето. От пукнатините в платото зад тях се извиваше пушек, озарен от червеникавите пламъци отдолу. Пожарът стигна до северния край на платото.

— Погледнете над планината Навахо — каза Кейт и посочи към небето.

Обърнаха се на запад. Редица от светлинки се бе появила на небето над далечната планина и бързо приближаваше, придружена от усиливащо се боботене.

— Ето я и кавалерията — отбеляза Бигей.

Още един взрив и още пламъци. Докато Форд помагаше на Кейт да се спусне по просеката, все пак хвърли последен поглед назад.

— Невероятно — тихо отбеляза Кейт, — цялото плато гори.

Пред погледа им огромна змия от пушек се стрелна нагоре и прекоси платото, когато поредният минен тунел се срути и разтърси земята заплашително близо до тях.

Редицата хеликоптери се приближи с ревящи перки.

Форд се обърна и последва Кейт надолу по пътеката.

79.

Къде се намираше!

Кое беше това място?

От колко време се скиташе?

Подробностите му убягваха. Нещо се бе случило, земята бе избухнала и бе опожарена. Антихристът беше виновен и Еди го бе изгорил жив. Тогава къде беше... Месията? Защо Христос не се бе върнал, за да вземе своите избраници и да ги отведе на небето?

Дрехите му бяха изгорели, косата му бе опърлена, ушите му бучаха, дробовете го боляха и беше толкова тъмно... Сух пушек се издигаше от пукнатините, накъдето и да тръгнеше. Тъмна завеса закриваше земята като мъгла и се виждаше само на няколко метра напред.

Въпреки това в полезрението му се появи нещо, заоблено и кимащо, смътно човешко.

— Ей, ти — викна той и залитайки хукна към силуета по каменистата земя. Препъна се в една димяща купчина сухи пинии, част от които се бе превърнала в кръг от пепел.

Силуетът се показва по-ясно.

— Доук! — провикна се той, но пушекът заглуши гласа му. — Доук! Ти ли си?

Никакъв отговор.

— Доук! Аз съм, пастор Еди.

Хукна, спъна се и падна, и за миг остана да лежи, вдишвайки похладния и свеж въздух близо до земята. Отново се изправи на крака, извади кърпа и се опита да диша през нея. Направи още няколко стъпки. После още няколко. Тъмният силует стана по-голям. Не беше Доук. Не беше човек. Пресегна се и го докосна. Беше суха скала, гореща на пипане, кацнала върху колона от пясъчник.

Еди се опита да се съсредоточи, но мислите му бяха разпокъсани. Мисията му... караваната му... денят за раздаване на дрехи. Спомни си как си мие лицето на старата помпа, как изнася

проповед пред десетина души, докато вятърът навява вътре пясък, как разговаря чрез компютъра със своите приятели християни.

Как се бе озовал тук?

Дръпна се от скалата, неспособен да види нищо през сгъстяващата се мъгла. Отдясно чу тихо боботене. Огън?

Тръгна наляво.

На земята лежеше обгорял заек. Смушка го с обувката си и горкото създание се сви конвулсивно, просна се на гръб, страните му се надигаха, а очите му бяха разширени от ужас.

— Доук! — провикна се той и след това се запита: „Кой е Доук?“

— Исусе, помогни ми! — простена Еди. Коленичи разтреперан, долепи длани и ги вдигна към небето. Пушекът се извиваше на спирали край него. Закашля се, от очите му потекоха сълзи. — Помогни ми, Исусе!

Нищо. Разнесе се далечно бръмчене. Треперливата светлинка от дясната му страна отскочи по-нагоре — оранжев нокът, който дереше небето. Земята завибрира.

— Исусе! Помогни ми!

Еди се молеше пламенно, но не му отвърна никакъв глас, никакви думи, нищо в главата му.

— Спаси ме, Исусе! — провикна се той.

И тогава ненадейно друг силует се очерта в мрака. Еди скочи бързо на крака, заля го облекчение.

— Благодаря ти, Исусе, тук съм! Помогни ми!

Някой му се притичаше на помощ.

— Виждам те — каза нечий глас.

— Благодаря ти, о, благодаря ти! В името на нашия Бог и спасител Исус Христос!

— Да — каза гласът.

— Къде съм, кое е това място?

— Прекрасно... — каза приближаващата се фигура.

Еди се разрида от облекчение. Отново се закашля силно в скъсаната си кърпа, на която остана следа от черна слюнка.

— Прекрасно... Ще те заведа на едно прекрасно място.

— Да, моля те, изведи ме оттук! — протегна ръце Еди.

— Там долу е толкова прекрасно...

Червеникавото сияние на огъня от дясната му страна внезапно се усили и озари зловещо гъстата пелена. Осветената в мътно червено фигура се приближи и Еди видя лицето ѝ, кърпата на главата, дългите плитки на раменете, една от които се бе разплела, тъмните забулени очи, високото чело...

— Лоренцо!

— Ти... — отстъпи назад Еди. — Но ти... си... мъртъв. Видях те да умираш.

— Мъртъв ли? Мъртвите никога не умират. Знаеш го. Мъртвите продължават да живеят, изгаряни и измъчвани от Бога, който ги е създал. От Бога на обичта. Горят, защото са се съмнявали в него, защото са били объркани, колебаели са се или са се бунтували. Измъчвани от своя създател, защото не са вярвали в него. Ела... ще ти покажа... — Фигурата протегна ръка с ужасяваща усмивка и тогава Еди забеляза кръвта. Дрехите му бяха подгизнали от кръв от шията надолу, сякаш го бяха натопили в нея.

— Не... Махни се от мен... — дръпна се Еди. — Исусе, помогни ми...

— Аз ще ти помогна... Аз ще те отведа на онова хубаво и приятно място...

Земята се разтресе и зейна под краката на Еди, внезапно се отвори ярка, пламтяща и бумтяща оранжева пещ. Еди падна, полетя в страховитата горещина, в непоносимата горещина...

Отвори уста, за да извика, но не издаде звук.

Никакъв звук.

80.

Локууд погледна към големия часовник на покритата с дървена ламперия стена зад президента. Осем часа сутринта. Слънцето беше изгряло, хората се канеха да тръгнат на работа, движението по околоръстния път вече започваше да пълзи.

Точно там бе вчера — в колата си, попаднал в задръстването на околоръстния път, радиото работеше силно и той слушаше Стив Инский по Националното държавно радио.

Днес светът се бе променил.

Националната гвардия се бе приземила на Червеното плато по график в 4:45 на около пет километра от предишното местоположение на Изабела. Мисията им обаче се бе променила. От нападение се превърна в спасителна операция — спасяване и евакуиране на ранените и отнасяне на мъртвите от червеното плато. Пожарът бе станал неконтролируем. Опасано с жили битумни въглища, платото вероятно щеше да гори през целия следващ век, докато и планината изчезнеше.

Изабела я нямаше. Машината на стойност четирийсет милиарда долара се бе превърнала в горяща развалина, пръсната по цялото плато и изхвъркнала при взрива от ръба на платото в пустинята долу.

Влезе президентът и всички се изправиха.

— Седнете — изръмжа той, тупна още документи на масата и зае мястото си. Беше поспал два часа, но явно кратката почивка само бе влошила още повече настроението му.

— Готови ли сме? — попита той. Натисна контролния бутон на стола си и на монитора се появи ясното изображение на директора на ФБР с безукорна прошарена коса и с безупречен костюм. — Джак, кажи ни последните новини.

— Слушам, господин президент. Положението е овладяно.

Президентът скептично стисна устни.

— Евакуирахме всички от платото. Последните ранени в момента се евакуират към местните болници. Съобщавам го със

съжаление, но явно всички от екипа за спасяване на заложници са загинали по време на сблъсъка.

— А учените? — попита президентът.

— Екипът от учени като че ли е изчезнал. Никакви оцелели, никакви трупове.

Президентът отпусна глава в ръцете си.

— Нищо за учените?

— Никаква следа. Вероятно някои от учените са избягали през старите мини по време на нападението. Възможно е обаче да са станали жертва на експлозия, на пожар или на срутване в мините. По общо мнение те не са оцелели.

Главата на президента остана сведена.

— Все още нямаме информация какво се е случило, защо сме изгубили връзка с Изабела. Възможно е да е свързано по някакъв начин с нападението — още не знаем. Изнесохме стотици тела и части от тела, много от които са обгорели до неузнаваемост. Продължаваме да търсим тялото на Ръсел Еди, лудия проповедник, подбудил всичките тези хора по интернет. Сигурно ще ни трябват седмици и дори месеци, преди да открием и да идентифицираме всички загинали. Някои изобщо няма да бъдат открити.

— А Спейтс? — попита президентът.

— Арестувахме го и в момента го разпитваме. Докладваха ми, че съдейства. Освен това арестувахме и Букър Кроули от намиращата се на Кей Стрит фирма „Кроули и Стратам“.

— Лобистът? — вдигна поглед президентът. — Какво е неговото участие?

— Тайно е платил на Спейтс да проповядва против Изабела, за да може той да измъкне повече пари от клиента си, племенното правителство на навахо.

Президентът само поклати глава.

Ръководителят на предизборния му щаб Галдън размърда едрото си тяло. Синият му костюм изглеждаше така, сякаш беше спал с него, а вратовръзката му — сякаш беше лъскал с нея буика си. Нуждаеше се от бърснене. Наистина противно същество, помисли си Локууд. Канеше се да говори и всички погледнаха към него като към оракул.

— Господи Президент — подхвана Галдън, — трябва да формулираме изявлението. Докато разговаряме стълбът от пушек се

вижда на екрана на всеки телевизор в Америка и нацията чака отговори. За щастие отдалечеността на Червеното плато и нашите бързи действия за затваряне на въздушното пространство и за блокиране на достъпа успяха да задържат голяма част от пресата настрана. Не успяха да предадат най-страховитите подробности. Все още можем да превърнем това ужасяващо поражение в разказ, който не отблъсква избирателите и може да ни донесе публичното одобрение.

— Как? — попита президентът.

— Някой трябва да се пониже с меча си — каза Локууд простищо.

Галдън му се усмихна.

— Вярно е, че всяка история се нуждае от злодей. Но ние вече имаме двама — Спейтс и Кроули. Представете си идеалните злодеи — единият е блуден и лицемерен телевизионен проповедник, а другият е лицемерен и пресметлив лобист. Да не говорим за онзи откачен тип Еди. Всъщност историята ни се нуждае от герой.

— И кой е героят? — попита президентът.

— Не може да бъдете вие, господин Президент. Обществеността няма да се хване. Не може да бъде и директорът на ФБР — той изгуби екипа си. Не може да бъде никой от министерството на енергетиката, защото те прецакаха Изабела. Не може да бъде никой от учените, понеже те явно са загинали. Не може да бъде политически функционер като мен или като Роджър Мортън. Никой няма да повярва на това. — Търсещият поглед на Галдън се спря на Локууд. — Ето един човек, който е надушил проблема отдавна. Ти, Локууд. Още преди седмици. Човек с изключителна мъдрост и далновидност, взел решителни мерки да оправи проблем, за който подозират само той и Президента. Всички останали по онова време спят — Конгресът, ФБР, министерството на енергетиката, аз, Роджър, всички. По време на развитието на събитията ти имаше изключително значение на всеки етап. Мъдър, с познания, довереник на учените мъченици — твоята намеса беше от решаващо значение за справянето с това положение.

— Галдън, та ние взривихме цяла планина! — невярващо каза президентът.

— Само че се справихме блестящо с последиците! — каза Галдън. — Господа, провалът с Изабела не беше като историята с урагана „Катрина“, която се влачи седмици наред. Господин

Президент, вие двамата с Локууд избихте или заловихте лошите типове и разчистихте катастрофата — само за една нощ! Червеното плато е подсигуруено от Националната гвардия...

— Подсигуруено ли? Платото прилича на лунен пейзаж...

— ... подсигуруено е. — Гласът на Галдън надви гласа на президента. — Благодарение на решителното ви ръководство, господин Президент, и на безценната и изключително важна подкрепа на вашия доверен съветник по научните въпроси доктор Стантън Локууд. — Погледът на Галдън се спря върху Локууд. — Ето такава ще е нашата история, господа. Нека не го забравяме. — Той наклони глава, по дебелията му шия се издуха пресни бръчки, и Галдън впери поглед в Локууд. — Стан, готов ли си за задачата?

Локууд си даде сметка, че най-сетне го е постигнал. Беше станал един от тях.

— Напълно — отговори той и се усмихна.

81.

По обяд Форд и групата излязоха от хвойновия храсталак и прекосиха ширналото се пасище на малка ферма на навахо. След десетчасова езда тялото на Форд бе насинено и натъртено, счупените му ребра пулсираха, а в главата му сякаш блъскаха чукове. Едното му око беше подуто и затворено, а предните му зъби бяха нащърбени.

Фермата на сестрата на Бигей беше възплъщение на спокойствието и тишината. Живописна колиба от дървени трупи с червени пердета се издигаше до една група канадски върби с натежали клони, покрай които течеше Лагуна Крийк. Зад хижата сестрата държеше върху трупчета от тухли стара каравана — алуминиевата ѝ кожа бе изжулена от вятъра, пясъка и слънцето. В кошарата се въртяха и блееха стадо овце, а един-единствен кон удряше с копита и пръхтеше в заграждението. Двете напоявани ниви с царевица бяха оградени с бодлива тел. Скърцайки весело на силния вятър, вятърна мелница помпаше вода във водоема. Разнебитени дървени стълби водеха нагоре по страната на водоема до една поочукана дъска за скачане. На сянка бяха паркирани два пикапа. От прозореца на хижата долиташе кьнтри по радиото.

Изтощени и мълчаливи, учените с мъка се свлякоха от конете и се заеха да свалят седлата им.

Жена с джинси излезе от караваната — слаба и с дълга черна коса — и прегърна Бигей.

— Това е сестра ми Реджина — представи я той на всички.

Тя им помогна да свалят седлата и да изчеткат конете.

— Трябва да се поизмиете — каза тя. — Използваме водоема. Най-напред дамите, после господата. След като Нелсън ми се обади, ви приготвих малко чисти дрехи — оставила съм ги в караваната. Ако не ви станат, не се сърдете на мен. Чух, че са махнали блокадите по пътищата, така че веднага след залез двамата с Нелсън ще ви откараме във Флагстаф. — Тя ги огледа строго, сякаш това бяха най-големите

окаяници, които е виждала. И сигурно беше така. — Ще ядем след един час.

През целия ден над главите им военни хеликоптери кръстосваха платото. Сега един от тях мина горе и Реджина примижа и го погледна: — А къде са били, когато сте имали нужда от тях?

След като се нахраниха, Форд и Кейт седнаха в сянката на една тополя в далечния край на ограденото място и наблюдаваха как конете пасат на задното пасище. Потокът лениво бълбукаше в каменното си корито. Слънцето висеше ниско на небето. На юг Форд виждаше пушека, виещ се над Червеното плато — една наклонена черна колона, която се разширяваше и образуваше кафеникава пелена в атмосферата, простираща се по целия хоризонт.

Седяха дълго време, без да си продумат. За пръв път оставаха насаме.

— Как си? — прегърна я Форд.

Тя поклати глава безмълвно и изтри очите си с чистата кърпа за глава. Дълго седяха под сянката, без да говорят. Пчели жужаха край тях на път за групата кошери в края на полето. Другите слушаха радио в хижата, което непрекъснато предаваше новини за нещастията, а възбуденият глас на коментатора се носеше в спокойния въздух.

— Как се чувстваш като „предполагаемо мъртва“? — горчиво се усмихна Форд.

— Ще научат истината, когато стигнем до Флагстаф — отговори Кейт. Вдигна глава, избърса очи и бръкна в джоба си. Извади зацапано парче хартия от принтер. — Когато представим това пред света.

— Откъде се сдобих с него? — учудено я погледна Форд.

— Грегъри ми го даде, когато го прегърнах. — Тя разгърна листа и го заглади върху коленете си. — Разпечатката на словата на Бога.

Форд не знаеше откъде да започне онова, което вече часове репетираше наум. Вместо това й зададе въпрос:

— Какво ще правиш с това?

— Трябва да го разпространим. Да разкажем историята си. Светът трябва да знае. Уайман, когато стигнем до Флагстаф, ще организираме пресконференция. Ще дадем изявление. По радиото съобщиха, че всички ни смятат за мъртви. В момента вниманието на

целия свят е насочено към случилото се на Червеното плато. Помисли какво въздействие можем да окажем. — Красивото ѝ лице, толкова изморено и съсипано, никога не бе изглеждало така въодушевено.

— Изявление ли... За какво?

Тя го изглежда като луд.

— За случилото се. За научното откритие на... — Кейт се поколеба за момент, преди да изрече думата, после я произнесе много убедено: — Бог.

Форд преглътна.

— Кейт?

— Какво?

— Преди това трябва да узнаеш нещо. Преди да... предприемеш тази стъпка.

— И какво е то?

— Ами... — той замълча. Как да го направи?

— Ами какво?

Той се поколеба.

— С нас си, нали? — попита Кейт.

Той се запита дали изобщо ще успее да ѝ каже истината. Но трябваше да опита. Иначе нямаше да може да се понася. Или пък ще може? Вгледа се в лицето ѝ, озарено от убеденост и от вяра. Беше изгубена, а сега отново бе намерила себе си.

Не можеше да си тръгне, без да ѝ каже какво знае.

— Било е измама — бързо изрече Форд.

Тя присви очи:

— Моля?

— Хейзълиъс е изфабрикувал всичко. Било е планът му да започне нова религия, нещо като сциентология.

— Уайман, никога няма да се промениш, нали? — поклати глава тя.

Той се опита да хване ръката ѝ, но тя рязко я дръпна.

— Не мога да повярвам, че се опитваш да направиш това — внезапно се разгневи тя. — Наистина не мога.

— Кейт, Хейзълиъс сам ми каза. Призна си. Долу, в мината. Всичко е измама.

Тя поклати глава:

— Опити всичко по силите си да предотвратиш това, да дискредитираш случващото се тук. Но никога не съм предполагала, че ще паднеш толкова ниско... до откровена лъжа.

— Кейт...

Тя се изправи:

— Уайман, няма да се получи. Знам, че не можеш да приемеш случилото се тук. Не можеш да изоставиш християнската си вяра. Само че думите ти нямат никакъв смисъл. Ако Грегъри си е измислил всичко това, защо му е да го признава пред когото и да е? Най-вече пред теб?

— Мислеше, че и двамата ще умрем.

— Не, Уайман, думите ти нямат смисъл.

Форд я погледна. Очите ѝ блестяха с пламенна вяра. Никога нямаше да успее да промени мнението ѝ.

— Видя ли как умря той? — продължи тя. — Помниш ли какво каза, последните му думи? Те прогориха следа в паметта ми. „Вселената никога не забравя.“ Мислиш ли, че и това е част от измамата? Не, Уайман, той умря с вяра. Не можеш да фалшифицираш такова нещо. Той стоеше прав в огъня. Дори докато гореше и с един счупен крак, Хейзълиъс стоеше прав. Не се огъна, не гъкна, не престана да се усмихва, дори не затвори очи. Толкова силна бе вярата му. И ти твърдиш, че е било измама?

Той не продума. Нямаше да промени мнението ѝ, а и не искаше да го променя. Животът ѝ беше толкова труден, с толкова много загуби. Да я убеди, че Хейзълиъс е бил измамник, означаваше да я съсипе. А може би повечето религии се нуждаеха от известна доза измама, за да успеят. В крайна сметка религията почиваше не на факти, а на вяра. Тя беше игра на духовна убеденост. Форд погледна Кейт с почти безутешна печал. Хейзълиъс имаше право: нито Форд, нито Волконски можеха да направят нещо, за да спрат всичко това. Нищичко. *Les jeux sont faites*. Зарът е хвърлен. Вече разбираше защо Хейзълиъс толкова охотно му се бе доверил — той знаеше, че дори ако Форд оцелее, ще бъде безсилен да спре развитието на сценария му. И точно затова бе загинал с такова удивително достойнство и решимост. Това бе последното действие в неговата драма и той беше твърдо решен да го изиграе добре.

А отгоре на всичко бе загинал като истински вярващ.

— Уайман, ако изобщо си ме обичал някога — каза Кейт, — повярвай и се присъедини към нас. Свършено е с християнството. — Тя размаха срещу него компютърната разпечатка. — Как е възможно да не вярваш в това след всичко, което преживяхме?

Той поклати глава, неспособен да отговори. Разпалеността ѝ го изпълни със завист. Колко прекрасно би било, ако можеше да сподели тази вяра.

— Можем да го направим — стисна ръцете му тя. — Скъсай с миналото си. Избери новия живот с мен.

Форд сведе глава.

— Не — тихо каза той.

— Все още можеш да се опиташ да повярваш. С течение на времето ще видиш светлината. Науката е новата истина — отговорът на големите въпроси, дори на най-големите. Не обръщай гръб на това. Не обръщай гръб на мен!

— Тръгвам си.

— Къде?

— Ще взема един кон и ще отида до Кау Спрингс и ще намеря някого от националната гвардия. Ще им кажа, че рано са ме отделили от останалите и че нямам представа къде се намирате. Не се тревожи — ще стигнеш до Флагстаф.

— Каза, че ме обичаш и ще останеш с мен. Обеща ми.

Той се наведе и я целуна съвсем леко по челото:

— Сбогом, Кейт... И Бог да те благослови.

ЕПИЛОГ

ЕДИН МЕСЕЦ ПО-КЪСНО

Уайман Форд седеше в ресторантчето на Мани Бъкхорн в Сан Антонио, Ню Мексико, ядеше хамбургер със зелено чили и гледаше телевизора зад бара. Беше минал месец от пресконференцията във Флагстаф, която бе наелектризирила света.

След като докладва във Вашингтон на Локууд и безсрамно изопачи историята, за да подкрепи новата митология, той бе заминал с джипа си в Ню Мексико. Прекара няколко седмици на палатка в каньоните на север от Абикуи, сам и размишлявайки над случилото се.

Изабела бе унищожена, Червеното плато се бе превърнало в опожарен и димящ лунен пейзаж. Стотици бяха измрели или бяха изчезнали по време на пожарищата. В крайна сметка ФБР бе идентифицирало тялото на Ръсел Еди съгласно ДНК данни и зъбния му картон, и бяха обявили вярващия в Страшния съд пастор за подстрекател.

Вече и бездруго превърнала се в медиен спектакъл, след пресконференцията във Флагстаф историята на Червеното плато достигна невероятни мащаби.

Това бе най-прочутата история през последните две хиляди години, вещаеха познавачите.

Четири века бяха нужни на християнството да завладее Римската империя. Новата религия — която привържениците ѝ наричаха Търсенето — обходи Съединените щати за четири дни. Световната мрежа се оказа предпочитаното средство за разпространение на новата вяра — като че ли интернет бе създаден изцяло с цел нейното разпространение.

Форд погледна часовника си. Беше дванайсет без петнайсет и след петнайсет минути половината свят, включително клиентите в „Мани Бъкхорнс“ щяха да наблюдават Събитието, излъчвано на живо от ранчото, собственост на един интернет-милиардер близо до Дюранго в Колорадо.

Звукът на телевизора бе намален и Форд се напрягаше, за да чува. Зад водещия поставена високо камера показваше бързо растящата и смайващо многобройна тълпа, която според телевизионния канал беше три милиона човека. Колкото и да бе многочислена, тълпата изпълваше прерията докдето поглед стигаше, а увенчаните със сняг върхове на планината Сан Хуан се оказаха живописен фон.

През последния месец Форд доста бе размишлявал. Беше си дал сметка за бляскавия ум на Хейзълиъс. Бедствието на червеното плато бе създадо религията и бе превърнало самия него в прочут пророк и мъченик на движението. Червеното плато, огненото жертвоприношение на Хейзълиъс и трагичната му трансцендентност се бяха превърнали в мит и в легенда — история като тази за Буда, за Кришна, за Медина и Мохамед, за непорочното зачатие, за Тайната вечеря, за разпятието и за възкресението. Хейзълиъс и историята за Изабела не се отличаваха от тях, това бе история, която вярващите можеха да споделят, история, която оживяваше вярата им и им казваше кои са и защо са тук.

Тя се превърна в една от най-великите истории, разказвани някога.

Хейзълиъс се беше справил блестящо. Беше прав за своето мъченичество, за огненото си превъплъщение, което бе завладяло общественото съзнание — въображението нямаше равно на себе си. След смъртта си той се бе превърнал в нравствена сила, в страховит пророк и в духовен водач.

Наближаваше обяд и барманът увеличи звука на телевизора. Обедните клиенти в бара — шофьори на камиони, местни фермери, неколцина туристи — прехласнато зяпнаха телевизора.

Новинарската емисия се свеждаше до репортаж от ранчото в Дюранго. Репортерът се намираще сред огромната тълпа и стискаше микрофон. Потен и с лице, озарено от въодушевлението на тълпата. Беше заразно. Хората край него напяваха и наддаваха възгласи, пееха и размахваха знаменца с разкривена и горяща пиния.

Кореспондентът предаде новините, надвиквайки шума на тълпата, и нарече събитието „религиозен Уудсток“ и „събор на всеотдайността, загрижеността и обичта“.

„Е, поне няма дъжд и наркотици“, помисли си Форд.

Зад дървената сцена се издигаше голяма червена плевня в новоанглийски стил с бял перваз. Камерата се приближи плътно до вратите. Тълпата притихна. Точно по пладне вратите се отвориха и навън на слънце излязоха шестима души, облечени в бяло.

Тълпата ревна като гръмотевица, като море — величествено, монументално, паметно.

Сърцето на Форд трепна, когато Кейт се приближи към сцената, притиснала към гърдите си тъничка подвързана с кожа книга. Беше невероятно красива с простата бяла рокля и с черните ръкавици, които подчертаваха катраненочерната ѝ коса и искрящите ѝ абаносови очи. До нея стоеше Коркоран, облечена в същото алабастрово — някогашните съпернички бяха станали приятелки и съюзнички.

Към тях се присъединиха още четирима души — всички се събраха на сцената, шестимата оцелели от крушението на Изабела... Чън, Сейнт Винсът, Инес и Чечини. Изглеждаха различни сега, преобразени и извисени над дребното ежедневие, вътрешно озарени от вярата че са призвани за своята кауза и мисия. Усмиваха се и махаха на тълпата с грейнали лица. Всеки от тях носеше по една сребърна игла, забодена на бялата си дреха, също с формата на горяща пиния.

Оваците на тълпата кънтяха цели пет минути. Кейт сама се качи на подиума и огледа хората. Лъскавата ѝ коса — черна като гарваново крило — блестеше на слънцето, а очите ѝ искряха, пълни с живот. Вдигна ръце и шумът утихна.

Форд си помисли, че тя е удивително харизматична. В крайна сметка нямаше нужда от Хейзълиъс. Беше напълно способна да изгради и да ръководи собствено движение или поне в сътрудничество с невероятната Коркоран. Двете вече бяха медийни богини и близки партньорки, макар с напълно противоположна външност и поведение — едната светла, другата тъмна, архетипната двойка.

Когато се възцари пълна тишина, Кейт погледна към морето от усмихнати човешки лица и погледът се изпълни със състрадание и покой. Остави томчето, нагласи го със спокойни движения, без да бърза. Беше вярваща, блажено уверена в истината, без никакво объркване или съмнение.

Камерата хвана лицето ѝ. Вдигна томчето над главата си, отвори текста и го поднесе към множеството.

— Словото на Бога — напевно изрече тя със силен и ясен глас.

Морето от поклонници отново се разбуча. Всички камери снимаха книгата в близък план и Форд видя, че това е старата компютърна разпечатка, която тя му беше показала под онази тополя — изгладена, почистена и подвързана.

Кейт остави книгата на подиума и вдигна ръце. Настана тишина. Дори в ресторанта на Форд клиентите бяха станали от масите и се бяха струпали край бара, откъдето наблюдаваха Кейт с благоговение.

— Най-напред ще ви прочета последните слова, произнесени от Бога, преди Изабела да бъде унищожена и гласът на Бога да бъде заглушен.

Дълга, дълга пауза.

Казвам ви, това е съдбата ви: да намерите истината. Затова съществувате. Това е предназначението ви. Науката е просто средството да го направите. Ето това трябва да боготворите: самото търсене на истината. Ако го правите от все сърце, тогава един

велик ден в близкото бъдеще ще застанете пред Мен. Това е споразумението ми с човечеството.

Вие ще познаете истината. И истината ще ви направи свободни.

Косите по тила на Форд настръхнаха. Стотина пъти бе чел тези и други така наречени слова на Бога. Имаше ги навсякъде, в интернет, обсъждани по телевизията и по радиото, във всички блогове, коментирани на всеки уличен ъгъл и всяка кафе-книжарница в Америка. Дори бяха започнали да се появяват по билбордовете. Човек просто не можеше да избяга от тях.

И всеки път, когато ги четеше, го спохождаше странна мисъл. В горящата мина Хейзълиъс му бе казал следното: „Самата програма изобщо не беше проста — не съм сигурен, че дори аз я разбирам. Тя обаче сгафи и каза доста неща, които аз никога не съм възнамерявал да изрека, неща, за които дори не съм мечтал. Може да се каже, че надхвърли очакванията.“

Надхвърли очакванията... Всеки път, когато Форд четеше така нареченото Слово Божие, все повече се убеждаваше, че в него се крие велика истина, може би дори най-великата истина. „Истината ще ви направи свободни.“ Това бяха думи на Исус, цитирани от Йоан. Те извикаха в главата му още една библийска фраза: „Неведоми са пътищата Господни.“

„А може би — помисли си Форд — тази нова религия е Неговият най-дълбок и най-загадъчен ход? И кой съм аз, че да се съмнявам? Но как, Господи, как да повярвам?...“

Много пъти след това Форд щеше да се връща към същия ритуал: сам, в тишината на някой нощен час включваше лаптопа и зареждаше в машината малък, матовочерен диск. Опитът в ЦРУ го бе научил, че един документ придобива истинска сила само ако е съхранен поне в два екземпляра — и в треската на онези трагични събития той бе направил необходимото. Изчакваше програмата да се зареди и — за кой ли път — се взираше замислен в изплувалите на екрана букви:

СЛОВАТА НА БОГА

ПЪРВА СЕСИЯ (запис):

Поздрави.

Поздрави и на теб.

Радвам се, че разговарям с вас.

И ние се радваме, че разговаряме с теб. Кой си ти?

*Поради липса на по-подходяща дума, аз съм Бог.
Ако наистина си Бог, докажи го.
Нямаме много време.
Намислила съм си число от едно до десет. Кое е?
Намислила си трансцендентното число е.
А сега съм намислила число между нула и едно.
Числото на Чейтин, омега.
Ако си Бог, тогава каква е целта на съществуването?
Не ми е известна върховната цел.
Прекрасно, Бог, който не знае каква е целта на
съществуването.
Ако знаех, съществуването щеше да е безсмислено.
Как така?
Ако краят на вселената е заложен още в началото — ако
ние сме просто насред детерминистично разгръщане на набор от
първоначални условия, — тогава вселената би била безсмислено
начинание.
Обясни ми.
Ако някой е стигнал местоназначението си, защо му е да
пътува? Ако знаеш отговора, защо ще задаваш въпроса? Затова
бъдещето е — и би трябвало да бъде — напълно скрито дори от
Бог. В противен случай съществуването не би имало смисъл.
Това е метафизичен аргумент, а не физичен.
Физичният аргумент е, че нито една част от вселената не
може да изчислява неща, които са по-бързи от самата вселена.
Вселената „предсказва бъдещето“ толкова бързо, колкото може.
Какво е вселената? Кои сме ние? Какво правим тук?
Вселената представлява едно огромно, несводимо до нищо и
продължаващо изчисление, насочено към състояние, което не
познавам и не мога да познавам. Целта на съществуването е да се
достигне това крайно състояние. Но това крайно състояние е
загадка за мен, и така трябва да бъде, защото ако знаех
отговора, какъв смисъл щеше да има всичко?
Какво имаш предвид под изчисление? Че ние всички сме
вътре в някакъв компютър?
Под изчисление разбирам мислене. Цялото съществуване,
всичко случващо се е Божии промисъл. Падащото листо, вълната
на брега, колапсът на звезда — това съм просто аз, мислейки.
Какво си мислиш?...*

ВТОРА СЕСИЯ (запис):

Отново разговаряме.

Разкажи ми всичко за себе си.

Не мога да ти обясня добре кой съм, както и ти не можеш да обясниш кой си на някой бръмбар.

Все пак опитай.

Вместо това ще ти обясня защо не можеш да ме разбереш.

Давай.

Вие населявате свят с мащаб някъде по средата между Планковата дължина и диаметъра на вселената. Мозъкът ви е настроен много прецизно да борави с вашия свят, не да размишлява върху неговата основополагаща природа. Вие сте еволюирали, за да хвърляте камъни, а не кварки. В резултат от еволюцията си вие възприемате света по изконно погрешен начин. Например вие сте убедени, че обитавате триизмерно пространство, в което отделните предмети описват лесно предсказуеми дъги, белязани от нещо, което наричате време. Това наричате действителност.

Да не искаш да кажеш, че нашата действителност е илюзия?

Да. Естественият подбор е създал у вас илюзията, че разбирате истинската реалност. Но не е така. И как бихте могли? Да не би бръмбарите да разбират истинската реалност? Или шимпанзетата? Вие сте животни също като тях. Еволюирали сте като тях, възпроизвеждате се като тях, имате същите основни нервни структури. Различавате се от шимпанзетата само по двеста гени. Нима е възможно тази нищожно малка разлика да ви направи способни да проумеете вселената, след като шимпанзето не може да проумее дори една песчинка?

За да бъде разговорът ни полезен, трябва да изоставите всяка надежда да ме разберете.

Какви са нашите илюзии?

В резултат на еволюцията си вие възприемате света като съставен от отделни части. А не е така. Още от първия миг на сътворението всичко е взаимно преплетено. Това, което наричате пространство и време, са просто видимите свойства на по-дълбока основополагаща реалност. В тази реалност няма отделеност. Няма време. Няма пространство. Всичко е едно.

Обясни ми.

Колкото и да е неправилна, собствената ви теория за квантовата механика се докосва до дълбоката истина, че

вселената е единна.

Всичко това е хубаво, но какво значение има за живота ни днес?

Има голямо значение. Всеки от вас се мисли за „отделна личност“ с уникален и отделен разсъдък. Смятате, че се раждате и умираете. През целия си живот се чувствате откъснати и сами. Понякога до отчаяние. Страхувате се от смъртта, защото се боите да не изгубите самоличността си. Всичко това е илюзия. Ти, той, тя, нещата около вас, независимо дали живи, или неживи, звездите и галактиките, празното пространство между тях — това не са отделни и самостоятелни същности. Всичко в основата си е преплетено. Раждане и смърт, болка и страдание, любов и омраза, добро и зло — всички те са илюзорни. Това са атавизми в процеса на еволюцията. Не съществуват реално.

Значи прилича на убеждението на будистите, че всичко е илюзия?

Ни най-малко. Съществува абсолютна истина, действителност. Само че човешкият мозък ще се разпадне дори и само да зърне тази действителност.

Ако си Бог, да престанем с това писане. Би трябвало да ме чуваш.

Ясно и силно.

Значи твърдиш, че всичко е „единно“? Ние обаче имаме система за броене: едно, две, три... и по този начин аз отхвърлям твоето твърдение.

Едно, две, три... Поредната илюзия. Не съществува броимост.

Това е математическо извъртане. Нямало броимост — току-що го опровергах, като броих. (Той вдига ръка.) Още едно опровержение — показвам ти цялото число пет!

Показа ми ръка с пет пръста, а не цялото число пет. Системата ви за броене няма независимо съществуване в истинския свят. Тя не е нищо повече от една сложна метафора.

Бих искал да чуя как ще докажеш това нелепо предположение.

Избери си някое реално число: при вероятност едно си избрал число, което няма име, няма дефиниция и не може да бъде изчислено или записано, дори и цялата вселена да се заеме с тази задача. Проблемът засяга привидно определените числа като пи или корен квадратен от две. Дори ако компютър с размерите на

вселената работи неограничено дълго време, няма да успееш да определиш точно което и да е от двете числа. Кажеш ми, Едълстайн, как тогава може да се твърди, че такива числа съществуват? Как може квадратът или кръгът, от които произлизат тези две числа, да съществуват? Как е възможно да съществува измеримото пространство, ако не може да бъде измерено? Едълстайн, приличаш на маймуна, която с героично умствено усилие се е научила да брои до три. Намираш четири камъчета, и смяташ, че си открил безкрайността.

Говориш изискано, перчиш се, че дори думата Бог не може да опише величието ти. Добре тогава, докажи го. Докажи, че си Бог. Чу ли? Докажи, че си Бог.

Ти създаде доказателството, Хейзълиъс. Но те предупреждавам, че това е последното изпитание, на което ще се подложи. Имаме важна работа и много малко време.

Съпругата ми Астрид беше бременна, когато почина. Тъкмо бяхме разбрали. Никой друг не знаеше за бременността ѝ. Никой. Ето ти задачата: кажи ми какво има бяхме избрали за детето си.

Албърт Лайбниц Гунд Хейзълиъс, ако е момче.

А ако е момиче?

Розалинд-Кюри Гунд Хейзълиъс.

Добре, да започнем пак отначало. Кой всъщност си ти, по дяволите?

По причини, които вече обясних, не можеш да узнаеш кой съм. Думата Бог е близо, но въпреки това е крайно бедно описание.

Ти част от вселената ли си, или си нещо отделно?

Нищо не е отделно. Всички сме едно.

Защо съществува вселената?

Вселената съществува, защото е по-проста от нищо. Затова съществувам и аз. Вселената не може да е по-проста, отколкото е. Това е физичният закон, от който произтичат всички останали.

Какво може да е по-просто от нищо?

„Нищо“ не може да съществува. Това е непосредствен парадокс. Вселената е състоянието, което е най-близо до нищо.

Ако всичко е толкова просто, защо вселената е толкова сложна?

Сложната вселена, която виждате, е неочаквано свойство от нейната простота.

И каква е тази дълбока простота, която е в сърцевината на всичко?

Това е реалността, която ще смаже съзнанието ви.

Ако си толкова умен, би трябвало да можеш да я обясниш на нас, горките и потънали в невежество човешки същества. Да не искаш да кажеш, че до такава степен не познаваме действителността, че физичните ни закони са измамни?

Вие сте създали физичните си закони въз основа на предположението за съществуването на време и на пространство. Всичките ви закони се основават на относителни построения. Това е невалидно. Скоро високо ценените ви предположения за истинския свят ще се сринат и ще изгорят. От пепелта ще изградите нов вид наука.

Ако физичните ни закони не са верни, как така науката ни има такива удивителни успехи?

Нютоновите закони за движението, макар и неверни, са били достатъчни, за да изпратят хора на луната. Същото важи и за законите ви: те са приложими с приближения, които в основата си са неправилни.

А как могат да се изградят законите на физиката без времето и пространството?

Губим си времето, като предъвкваме метафизични понятия.

А какво би трябвало да обсъждаме?

Причината да дойде при вас.

И каква е тя?

Имам задача за вас.

Е, защо не ни кажеш каква е задачата ни?

Великите монотеистични религии бяха необходим етап от развитието на човешката култура. Задачата ви е да насочите човешкия род към следващата система от вярвания.

И коя е тя?

Науката.

Това е нелепо — науката не може да бъде религия!

Вие вече поставихте началото на нова религия, обаче не го забелязвате. Някога религията е била начин за осмисляне на света. Сега науката е поела нейната роля.

Науката и религията са различни неща. Те задават различни въпроси и изискват различни доказателства.

И науката, и религията търсят едно и също: истината. Двете не може да се помирят. Сблъсъкът на мировгледа вече е налице и се влошава. Науката вече е отхвърлила повечето основни

вярвания на религиите в световната история и е предизвикала неразбория в тях. Задачата ви е да помогнете на човечеството да начертае път за излизане от кризата.

Да не мислиш, че фанатиците от Близкия изток или пък от Библейския пояс ще клекнат и ще приемат науката като нова религия? Това е налудничаво.

Ще предадете на света думите ми и ще разкажете за случилото се тук. Не подценявайте силата ми — силата на истината.

И накъде ще тръгнем с тази нова религия? Какъв е смисълът? Кой се нуждае от нея?

Непосредствената цел на човечеството е да преодолее ограниченията на биохимията. Трябва да освободите съзнанието си от плътта на телата си.

От плътта ли? Не разбирам.

Плът. Нерви. Клетки. Биохимия. Средството, с което мислите. Трябва да освободите съзнанието си от плътта.

Как?

С помощта на компютри вече сте започнали да обработвате информация отвъд чисто плътското си съществуване. Скоро ще откриете начин да обработвате информация посредством квантови компютри, които ще ви помогнат да впрегнете квантовите процеси в света около вас като средство за обработка на данните. Вече няма да се налага да строите машини с цел обработка на информация. Ще се разширите във вселената, буквално и преносно, както и други интелигентни същности преди вас са се разширили. Ще избягате от затвора на биологичния интелект.

И после какво?

С течение на времето ще се свържете с други разпрострели се интелекти. Всички тези свързани интелекти ще открият начин да изградят състояние на съзнанието, което ще прозре простата реалност, залегнала в основата на съществуването.

И каква е тя? За това ли е всичко?

Не. Това е само прелюдия към по-голяма задача.

И коя е тя?

Да спрете топлинната смърт на вселената. Когато вселената достигне състояние на максимална ентропия, което е топлинната смърт на вселената, тогава универсалното обработване на информация ще спре. Аз ще умра.

Това неизбежно ли е, или има някакъв начин да го предотвратим?

Точно на този въпрос трябва да намерите отговор.

Значи това е върховната цел на съществуването? Да се справи с тази загадъчна топлинна смърт? Звучи като от научнофантастичен роман.

Осуетяването на топлинната смърт е само една от стъпките по пътя.

По пътя към какво?

То ще даде на вселената пълното време да се осмисли в окончателното състояние.

Какво е това окончателно състояние?

Не знам. Няма да е нещо, което вие ши аз бихме могли да си представим.

Спомена за „пълно време“. Колко точно е дълго това?

Ще бъдат брой години, равни на десет факториела, повдигнати на степен десет факториела, повдигнато на степен десет факториела, повдигнато на степен десет факториела, това степенно съотношение повторено 10 на 83-та брой пъти, а полученото в резултат число, повдигнато на собствената си факториелна степен 10 на 47-ма пъти като по-горе. С помощта на вашия математически запис това число — първото божествено число е:

$$(10!!110^{83}), [(10!!110^{83})!!110^{47}]$$

Това е продължителността на времето в години, което ще е нужно на вселената да се осмисли в окончателното състояние, да стигне до окончателния отговор.

Това е абсурдно голямо число!

Просто капка в огромния океан на безкрая.

А къде е ролята на морала, на нравствеността в тази твоя прекрасна нова вселена? Или на спасението и на опрощаването на греховете?

Пак повтарям: отделеността е само илюзия. Човешките същества са като клетките в тялото. Клетките умират, но тялото продължава да живее. Омразата, жестокостта,

войната и геноцидът приличат повече на автоимунни заболявания в резултат от така нареченото от вас „зло“. Тази представа за свързаност, която ви предлагам, осигурява богато нравствено поле за действие, в което алтруизмът, състраданието и взаимната отговорност играят основна роля. Съдбата ви е една и съща. Човешките същества или ще се съхранят заедно, или ще умрат поотделно. Никой не може да бъде спасен, защото никой не е изгубен. Никой не е опростен, защото никой не е обвинен.

Ами обещаният от Бога по-добър свят?

Различните ви представи за рая са удивително глупави.

Извинявай, но спасението е всичко друго, но не и глупаво.

Представата за духовна пълнота, която ви предлагам, е неизмеримо по-велика от който и да е рай, мечтан на земята.

Ами душата? Отричаш ли съществуването на безсмъртна душа?

Информацията никога не се губи. След смъртта на тялото информацията, създадена от настоящия живот, се променя по форма и структури, но никога не се губи. Смъртта е информационен преход. Не се страхувайте от нея.

Губим ли самоличността си след смъртта?

Не скърбете за загубата. От това силно чувство за индивидуалност, което е толкова необходимо за еволюцията, произтичат много от качествата, които неизбежно съпътстват човешкото съществуване: добри и лоши — страх, болка, страдание и самота, а също и любов, щастие и състрадание. Ето защо трябва да избягате от биохимическото си съществуване. Когато се освободите от тиранията на плътта, ще вземете със себе си доброто — любовта, щастieto, състраданието и алтруизма. И ще оставите лошото.

Не ме въодушевява особено мисълта, че малките квантови флуктуации, предизвикани от съществуването ми, ще ми осигурят безсмъртие.

Би трябвало да намериш голяма утеха в този възглед за живота. Информацията във вселената не може да бъде унищожена. Нито една стъпка, нито един спомен, нито една мъка в живота ти не е забравена. Ти като индивид ще изчезнеш в бурята на времето, молекулите ти ще се пръснат. Но кой си бил, какво си правил, как си живял завинаги ще остане част от вселенската информация.

Извинявай, но това ми звучи твърде механично, твърде бездушно — да се говори за съществуването като за

„информация“.

Наречи го мечтание, ако предпочиташ, или желание, воля, мислене. Всичко, което виждаш, е част от невъобразимо грамадна и красива обработка на информацията — от първите изговорени от бебето думи до колапса на звезда в черна дупка. Вселената ни е величествено обработване на информация, което като се започне от един-единствен много прост атом, протича тринайсет милиарда години. Вие сте едва в началото на приключението! Когато намерите начин да прехвърлите собствения си ограничен от плътта мисловен процес върху други естествени квантови системи, ще започнете да контролирате обработването на информацията. Ще започнете да проумявате нейната красота и съвършенство.

Ако всичко е обработка на информация, тогава какво е предназначението на интелекта? На разума?

Интелектът съществува навсякъде около нас, дори в неживите процеси. Една гръмотевична буря е много по-сложна обработка на информация, отколкото е човешкият ум. Тя е по свой собствен начин интелигентна.

Гръмотевичната буря няма съзнание. Човешкият ум осъзнава личността. Той е съзнателен. Това е разликата и тя съвсем не е незначителна.

Не ви ли казах вече, че самото съзнание за индивидуалност е илюзия, артефакт на еволюцията? Разликата не е дори незначителна.

Една климатична система не е креативна. Тя не прави избор. Не може да мисли. Тя е просто механично разгръщане на сили.

А откъде знаете, че и вие не сте механично разгръщане на сили? Подобно на ума и климатичната система има сложни химически, електрически и механични качества. Тя мисли. Тя твори. Нейните мисли са различни от вашите. Човешкото същество създава сложност, като пише роман на хартия, а климатичната система създава сложност, като изписва вълни на повърхността на океана. Каква е разликата между информацията, съдържаща се в думите на един роман, и информацията, пренасяна от вълните на океана? Заслушайте се, и вълните ще ви заговорят, и уверявам ви, някой ден ще напишете мислите си на повърхността на океана.

И каква информация обработва вселената? Какъв е този огромен проблем, който се опитва да разреши? Това е най-голямата и най-чудната от всички загадки.

Имаме съвсем малко време. Трябва да ви съобщя нещо изключително важно. Религията е възникнала като опит да се обясни необяснимото, да се контролира неконтролируемостта, да се понесе непоносимото. Вярата в по-висша сила се превърна в най-мощната новост в еволюцията на хомо сапиенс. Племената с религия са имали предимство над племената без религия. Те са имали посока и цел, мотивация и мисия. Стойността на религията за оцеляването е толкова значима, че жаждата за вяра се вкоренява в човешкия геном. Науката най-сетне постигна онова, което религията опитваше да постигне. Вече имате начин да обясните необяснимото, да контролирате неконтролируемостта. Вече не ви е нужна религия на „откровението“. Човечеството най-накрая порасна. Религията е важна за човешкото оцеляване, колкото храната и водата. Ако се опитате да замените религията с науката, ще се провалите. Вместо това ще предложите науката като религия. Като единствената истинска религия. Вместо да предлага книга на истината, науката предлага метод за откриване на истината. Науката е търсене на истината, а не разкриване на истината. Тя е средство, не е догма. Тя е пътешествие, а не местоназначение.

Да, но какво ще кажеш за човешкото страдание? Как науката може да направи непоносимото поносимо?

През миналия век медицината и технологията са облекчили много повече страдания, отколкото всички свещеници през последното хилядолетие.

Говориш за физическото страдание. Но какво ще кажеш за страданието на душата? Какво ще кажеш за духовното страдание?

Нали вече казах, че всичко е едно? Не е ли утеха да знаеш, че страданието ти разтърсва космоса? Никой не страда сам и освен това страданието има предназначение — дори падането на врабче е важно за цялото. Вселената никога не забравя.

Не се огъвайте пред неувереността! Вие сте моите ученици. Имате силата да преобърнете света. За един ден науката натрупва повече свидетелства за истините на света, отколкото религията, откакто съществува. Хората се придържат към вярата, защото се нуждаят от нея. Те жадуват за нея. Няма да отнемате вярата на хората, а ще им предложите нова вяра. Не идвам, за да заместя юдео-християнския Бог, а да го допълня.

Тази нова религия, която искаш да проповядваме... какво ще караме хората да боготворят? Къде е красотата и благоговението

ВЪВ ВСИЧКО ТОВА?

Искам от вас да проумеете вселената, в която съществувате сега. Само по себе си това не вдъхва ли повече благоговение от която и да е концепция за Бог, предлагана от исторически развилите се религии? Сто милиарда галактики, самотни огнени острови, пръснати като сияйни монети в космическата шир, толкова грамадна, че не може да бъде възприета биологично от човешкото съзнание. Казвам ви, че вселената, която сте открили, е само малка част от обхвата и величието на мирозданието. Вие населявате най-малката синя частица от безкрайните небесни сводове, но тази частица ми е много скъпа, защото е важна част от цялото. Затова дойдох при вас. Почитайте мен и великото ми дело, а не някакъв племенен Бог, измислен от враждуващите свещеници преди хиляди години.

Кажете ни повече.

Проследете бръчките по лицето ми със своите научни инструменти. Потърсете ме в космоса и в електрона. Защото аз съм Богът на дълбокото пространство и време, богът на супергроздовете и празниците, богът на Големия взрив и на разширяването на вселената, богът на тъмната материя и на тъмната енергия. Науката и вярата не могат да съществуват едновременно. Едната ще разруши другата. Трябва да направите така, че науката да оцелее, защото в противен случай малката ви синя частица ще се изгуби...

Как можем да победим? Какво трябва да направим?

Ще се наложите с думите ми. Кажете на света какво се е случило тук. Кажете на света, че Бог е говорил с човечеството — за пръв път. Да, за пръв път!

Но как да им обясним, ако не ни кажеш кой си?

Не повтаряйте грешката на историческите религии и не се оставяйте да ви въвлекат в спор за това кой съм аз и какво мисля. Аз съм отвъд всякакво разбиране. Аз съм Бог на толкова огромна вселена, че само божествените числа могат да я опишат, а първото от тях вече ви дадох.

... Вие сте пророците, които ще поведат своя свят към бъдещето. Какво бъдеще ще изберете? Ключът е у вас... Казвам ви, това е съдбата ви: да намерите истината. Затова съществувате. Това е предназначението ви. Науката е просто средството да го направите. Ето това трябва да боготворите: самото търсене на истината. Ако го правите от все сърце,

*тогава един велик ден в близкото бъдеще ще застанете пред Мен.
Това е споразумението ми с човечеството.*

*Вие ще познаете истината. И истината ще ви направи
свободни.*

Издание:

Дъглас Престън. Ден на гнева

Редактор: Сергей Райков

ИК „Коала“, 2008 г.

ISBN: 978–954–530–113–1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.